
„Pasiune și senzualitate,
într-o combinație
explozivă"
Romantic Times
Nu face pact cu diavolul
SABRINA JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
NU FACE PACT CU DIAVOLUL
SERIA ŞCOALA PENTRU MOŞTENITOARE 5

Don’t Bargain With the Devil **by Sabrina Jeffries**

Dragă cititorule,

Lucrurile la şcoală au fost destul de agitate în ultima vreme, cu tinerele mele domnişoare măritându-se într-un ritm ameţitor. Cu toate astea, biata Lucy Seton, una dintre absolventele mele preferate, a avut un an foarte dificil de când nemernicul acela, Peter Burnes, i-a frânt inima, alegând ca logodnică o moştenitoare bogată. Ca să o fac să nu se mai gândească la asta, i-am cerut să mă ajute când una dintre profesoarele mele mai puţin demne de încredere şi-a dat brusc demisia. Aşa că momentan Lucy o să predea desenul la şcoală.

Pot doar să sper că, fiind ocupată, o să fie uite de necazurile ei. Măcar acum înţelege de ce mi-am bătut la cap elevele de la bun început: nu merită să ai lângă tine un bărbat care pune preţ mai mult pe bani decât pe inimă. Este foarte important pentru aceste tinere domnişoare să vadă diferenţa dintre vânătorii de avere linguşitori şi domnii adevăraţi. Femeile tinere sunt atât de uşor de influenţat cu linguşiri, încât pot trece cu vederea sclipirea lăcomiei din ochii unui tânăr bărbat.

Însă îmi doresc ca Lucy să nu fi învăţat lecţia asta pe propria piele. Este o tânără inimoasă şi n-aş vrea să cred că îngrozitorul Burnes i-a frânt entuziasmul. Dacă cineva merită să găsească iubirea, aceea este tânăra Lucy. Loialitatea ei faţă de prieteni şi faţă de şcoala mea arată ce caracter frumos are. Îmi doresc doar să pot găsi un bărbat suficient de bun pentru ea.

Poate că în această privinţă ar trebui să-i cer ajutorul vărului Michael, binefăcătorul meu anonim, sau poate că nu ar trebui să o fac. Scrisorile lui au fost cam tăioase în ultima vreme. Nu prea îl înţeleg.

Dar, într-un fel sau altul, am de gând să o văd pe Lucy Seton aranjată. Ce fel de prietenă şi ce profesoară aş fi dacă nu aş face asta?

Cu sinceritate,

CHARLOTTE HARRIS,
proprietară şi directoare
a Şcolii pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris

Capitolul 1

Richmond, Surrey
1824, sfârşit de aprilie

Dragă Charlotte,
Ce nesocotit din partea profesoarei tale de desen să plece înainte de începerea trimestrului de Paşte! Măcar o ai pe domnişoara Seton să te ajute până ce o s-o poţi înlocui pe femeia aceea iresponsabilă. Totuşi, sper că a scăpat de obiceiul ei de a gândi înainte de a vorbi, despre care mi-ai spus.
Prietenul şi vărul tău,

Michael

Lucinda Seton avea nevoie de un pretendent impunător, iar asta chiar *acum.*

Un prinţ ar fi fost prima ei alegere, dar s-ar fi mulţumit şi cu un duce sau chiar cu un marchiz, de preferat unul putred de bogat.

Nu că i-ar fi păsat de bogăţii, oh, nu! Trăsurile scumpe cu care îţi rupeai gâtul prin oraş îi provocau greaţă, iar trandafirii de seră o făceau să strănute. Bijuteriile erau destul de drăguţe, dar trebuia să fie atentă când se plimba cu o singură servitoare prin parc.

Nu, voia un pretendent impunător dintr-un singur motiv: să-l facă pe Peter Burnes să-şi regrete propriile cuvinte.

Cu lacrimile înţepându-i ochii, se plimba prin dormitorul Şcolii pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris care avea să fie al ei în următoarele câteva săptămâni. Să-l ia naiba de ticălos! Trase un şal din cufărul plin de haine. Cum putea să plângă în continuare după el? Şi cum putuse acel escroc fără inimă să aleagă o domnişoară insipidă în locul *ei?*

Amintirea dialogului umilitor de la ultimul bal de

sâmbătă o făcu să se încovoaie în timp ce îşi îndesa şalul în sertar. Fusese suficient de rău că îl întrebase încotro se îndrepta relaţia lor. Iar el îi răspunsese:

— Ţinând cont de noua mea poziţie în societate, Lucy, am nevoie de o soţie mai potrivită. Cineva cu un caracter statornic şi responsabil, nu o fată temperamentală şi cu sânge fierbinte, care spune primul lucru care îi trece prin cap.

Căutând prin cufăr, îşi găsi creioanele şi caietul în care se afla schiţa pe care i-o făcuse în urmă cu un an, când el crezuse că *ea* putea fi o soţie potrivită. Se uită la buclele ciufulite şi la zâmbetul fericit ce îi făcea mereu inima să-i tresară, apoi îi desenă două coarne urâte pe cap. Nu era o fată temperamentală şi cu sânge fierbinte. *Nu era!*

Bine, poate că era un pic prea directă. Dar ce era greşit în asta? Lui îi plăcea asta când erau copii şi alergau în jurul regimentului.

— Eşti genul de femeie cu care un bărbat cochetează, nu cu care se însoară, adăugase el.

Cu care cochetează! Începu să roadă din creion, amintindu-şi clipa în care Peter, fiul de 17 ani al unui general şi cu trei ani mai mare decât ea, îi furase râzând primul sărut. Cochetase de atunci cu ea? Oare ea presupusese că asta însemna ceva când, de fapt, pentru el nu însemnase nimic?

Iar asta, după ce îl aşteptase luni întregi! Fusese aşa de sigură că Peter avea să se căsătorească cu ea! Înainte să plece în marele tur, chiar îi spusese că era singura lui iubire adevărată. O sărutase din nou – aşa de dulce încât păruse o declaraţie, mai ales când îi spusese să-l aştepte.

Dar, când se întorsese, totul fusese dat uitării. În schimb, o vizitase îmbrăcat cu haine foarte elegante, etalând un ceas de aur şi vorbindu-i de sus.

— Eşti prea pasională, prea curioasă să afli lucruri pe care o lady nu ar trebui să le observe. Nu te poţi abţine, ai asta în sânge, încheiase el.

În sângele ei *străin.* Peter ştia că Lucy fusese adoptată de colonelul Seton, bărbatul căruia îi spunea tată.

Tatăl ei adevărat fusese un soldat englez, iar mama ei – o spanioloaică urmărită de un trecut incert. Nu că Lucy îşi putea aminti de ei din moment ce amândoi muriseră în război când ea avea doar patru ani.

Dar lui Peter nu-i păsa de asta, nu-i aşa? Oh, nu, lui îi păsa doar de *sângele* preţios pe care mama ei i-l transmisese, în care lui i se părea că ar fi clocotit sălbăticia spaniolă, pasiunea şi focul.

Ei bine, avea să-i arate ce însemnau sălbăticia, şi pasiunea şi focul! Cu linii rapide de creion, adăugă o coadă ascuţită, care ieşea curbată de sub redingota pe care o purtase când fusese doar simplu domn Burnes, înainte de a fi moştenit – fără să se fi aşteptat la asta – titlul de conte de Hunforth.

Atunci devenise prea bun pentru ea, prea conştient de descendenţa şi de relaţiile lui importante. Atunci devenise ca oricare alt bărbat din societatea englezească.

Deşi majoritatea oamenilor presupuneau că *papa* era văduv, iar Lucy era fiica lui, aflau repede din bârfe că lucrurile stăteau altfel. Lady Kerr, mama ei vitregă, o avertizase cu blândeţe că descendenţa ciudată se putea dovedi o problemă pentru încuiaţii de rang înalt, mai ales că nu era vreo moştenitoare precum prietenele ei. Şi, deşi bărbaţii se arătaseră oarecum interesaţi de ea în primul ei sezon, nu primise nicio cerere în căsătorie. Nu că i-ar fi încurajat, pentru că-l aştepta pe Peter. Dar credea că măcar *unul* i-ar fi făcut oricum o propunere.

Dar dacă, oh, Dumnezeule, Peter avea dreptate în ceea ce o privea? Dacă *toată lumea* credea că era vreo obrăznicătură care nu era suficient de bună să devină soţia unui bărbat respectabil? De asta se uitau bărbaţii la sânii ei şi mereu încercau să o sărute când ieşeau pe terase? Nu păreau să se poarte niciodată aşa cu celelalte fete.

Cu siguranţă, nu făcuseră niciodată asta cu Lady Juliana. Bogata, eleganta, plictisitoarea Lady Juliana, pe care Peter o alesese pentru că era suficient de bună să îi devină soţie.

Lacrimi proaspete îi izvorâră din ochi. Cum îndrăznise

să o respingă? Ceilalţi bărbaţi nu o surprinseseră; jumătate din ei erau oi care făceau ce le spuneau mamele lor. Dar Peter trebuia să fie…

Al ei.

Avea să-l facă să regrete ziua în care o refuzase. Începuse să schiţeze un cuţit pătrunzând în inima lui trădătoare când se auzi un ciocănit în uşă. Băgă repede schiţa sub pernă şi invită persoana să intre.

Mama ei vitregă alunecă în cameră cu graţia ei obişnuită, o altă trăsătură care îi lipsea lui Lucy.

— Tatăl tău a încheiat discuţia cu doamna Harris.

Lady Kerr, care se căsătorise cu tatăl ei cu un an şi ceva în urmă, aruncă un ochi peste maldărul de haine de pe pat.

— O să plecăm. Şi lui i-ar plăcea să-şi ia rămas-bun.

— Vin imediat.

Lady Kerr privi cufărul deschis.

— Te ajut să despachetezi mai întâi?

— Nu am nevoie de ajutorul tău! izbucni Lucy, apoi regretă când Lady Kerr tresări. Lucy îşi înmuie tonul: Este amabil din partea ta, dar mă pot descurca singură. Nu există niciun motiv să-ţi schimb planurile.

Zâmbetul vag al lui Lady Kerr împunse conştiinţa lui Lucy. Femeia încercase din greu să-i fie prietenă. *Papa* chiar îi dăduse de înţeles cât de mult ar fi însemnat pentru Lady Kerr ca ea să-i spună mamă, dar Lucy nu reuşea să o facă. O enerva faptul că Lady Kerr îi amintea în mod constant să coboare tonul, să aibă grijă ce spune şi să nu râdă la glumele vulgare ale bărbaţilor. Dacă tot ce făcea o mamă era să mustre, atunci poate că îi era mai bine fără una.

Măcar Lady Kerr îi îmbunătăţise viaţa lui *papa.* Deşi nu era mereu de acord cu fanfaronada lui, îl iubea. Şi se potrivea cu el – era puternică şi calmă, contrabalansând felul lui impetuos de a fi, şi niciodată descurajată de lucrurile stupide pe care le făcea el când era distras. Lady Kerr se asigura ca el să nu-şi uite pălăria.

Desigur, fusese treaba lui Lucy să se ocupe de *papa*

până când plecase la şcoală. Îi lipsea asta – şi serile la cină când el depăna poveşti despre India sau în care ea exersa adunările pentru a primi aprobarea lui. Viaţa fusese simplă pe atunci.

Îi scăpă un oftat.

Ca de obicei, Lady Kerr îl interpretă greşit.

— Nu trebuie să stai. Mie şi tatălui tău ne-ar plăcea să vii cu noi să o cunoşti pe Veneta în Edinburgh. Cu siguranţă, alt profesor poate preda desenul până când doamna Harris o înlocuieşte pe profesoara care a plecat.

Lucy reveni la despachetat.

— De fapt, abia aştept să predau. Edinburgh este plictisitor şi ar trebui să am o ocupaţie până când începe sezonul.

Şi trebuia să-i demonstreze lui Peter Burnes că nu era iresponsabilă. După ce avea să-l impresioneze cu comportamentul ei echilibrat ca profesoară, el avea să cadă la picioarele ei, recunoscând că greşise şi implorând să fie iertat.

Putea să-l ierte. Sau nu. Dar nu putea să facă niciuna, nici alta dacă era în nord în timp ce el făcea pe grozavul prin oraş cu Lady Juliana.

Luând braţul mamei ei vitrege, o conduse spre uşă.

— Ar trebui să pleci. Ştii cum este *papa* când trebuie să aştepte.

De fapt, îşi dorea să plece amândoi ca să-şi poată plânge în continuare de milă.

Coborâră în tăcere şi îl găsiră pe *papa* plimbându-se în faţa scărilor. Când le auzi şi ridică ochii, iritarea lui se schimbă instantaneu în plăcere.

Mare parte era datorită lui Lady Kerr. Iar îmbujorarea contesei evidenţia şi mai mult legătura dintre ei.

O nostalgie dureroasă o atinse pe Lucy. Avea să se uite vreodată un bărbat la ea în acelaşi fel şi să o facă să se îmbujoreze? Nici măcar Peter nu reuşise asta. Nu era genul care să roşească.

— Iată-le pe fetele mele! izbucni *papa.* Felul lui de a vorbi era unul dintre lucrurile pe care Lady Kerr nu reuşise

să-l cizeleze. Haide, Maggie, grăbeşte-te! Trebuie să plecăm cât e vremea bună, nu, Lucy?

— Ploaia nu ne aduce nimic bun, repetă Lucy ca un papagal expresia pe care el o folosea deseori, încă din timpul copilăriei ei în Spania şi Portugalia din vremea războiului, când marşurile lungi pe o vreme rea erau doar suferinţă.

— Te-ai aranjat atunci? o întrebă el pe Lucy, în timp ce Lady Kerr îl luă de braţ.

Papa şi Lady Kerr plecau împreună. Fără ea. Tot ce reuşi fu să zâmbească.

— Sunt bine.

Încruntat, o privi.

— Mie nu mi se pare că eşti bine. Este vorba de idiotul ăla de Peter Burnes, nu-i aşa?

Ea clipi.

— De unde ai…

— Nu sunt prost, fetiţo! Ştiu că îl ai la inimă şi ţi-am văzut chipul când el şi îngâmfata Lady Juliana au dansat împreună de trei ori la balul de sâmbătă. Mereu l-am crezut un pic frivol, dar nu l-am considerat niciodată prost. Asta, până acum. Îţi este mai bine fără el. O strânse de bărbie. Nu te mai gândi la ticălosul acela!

Faptul că neatentul ei tată observase ce se întâmplase între ea şi Peter fu atât de neaşteptat, încât Lucy izbucni în plâns.

El rămase neclintit şi şocat, până când Lady Kerr îi dădu un ghiont. Apoi o trase repede pe Lucy în braţele lui.

— Hai, fetiţo, nu am vrut să te fac să plângi. Nu-i aşa de rău, nu-i aşa? Gata, linişteşte-te acum.

Mirosul familiar de Guards’ Bouquet de pe gulerul lui o calmă, amintindu-i că încă era dragul ei tată, indiferent cu cine se căsătorise.

Lady Kerr îi întinse o batistă, iar Lucy o luă recunoscătoare, oferindu-i mamei vitrege un zâmbet şovăitor în timp ce îşi tampona ochii şi nasul.

— După cum ţi-am spus, zise Lady Kerr, am fi fericiţi să vii cu noi.

Observaţia amabilă aproape că o făcu să izbucnească iar în lacrimi, dar le înăbuşi fără milă. Când devenise atât de plângăcioasă?

Îndreptându-şi umerii, se retrase.

— Nu pot. Trebuie să am o ocupaţie, iar doamnei Harris i-ar prinde bine ajutorul meu. O să fiu bine. Serios, o să fiu bine.

— Ne întoarcem în trei săptămâni, zise *papa,* dar, dacă ai nevoie de noi mai devreme, trimite-ne vorbă.

— Mulţumesc, tată. Lucy îl sărută pe obraz, apoi, dintr-un impuls, o sărută pe Lady Kerr. Frumosul zâmbet pe care îl primi în schimb o făcu să-şi dorească să nu fi fost aşa de dură cu ea mai devreme. O să-mi fie dor de amândoi, zise ea cu sinceritate.

Îi însoţi până la trăsură şi merse în urma ei până la capătul aleii. În timp ce venea înapoi, se opri când se gândi la despachetat. Avea să-i provoace şi mai multe lacrimi, dar ea nu mai voia să plângă.

Se întoarse iute şi se îndreptă spre livada de cireşi înfloriţi care despărţea şcoala de proprietatea vecină, Rockhurst. După spusele doamnei Harris, domnul Pritchard încerca să o vândă, dar nimeni nu-i oferea exorbitantul preţ cerut, din moment ce acea casă nu mai putea fi reparată. Aşa că Rockhurst rămăsese goală în ultimele trei luni, motiv pentru care Lucy se simţea liberă să hoinărească prin livadă.

Când intră printre copaci, vântul agită florile din jurul ei ca fulgii de zăpadă, şi inima i se lumină. Neputând să reziste ispitei, se descălţă de pantofi şi începu să se învârtă printre petalele care cădeau, aşa cum făcea când era copilă. Cu cât se învârtea mai mult, cu atât inima îi suferea mai puţin. Părul i se desfăcu şi îi căzu pe umeri, învârtindu-se odată cu ea.

Pentru prima dată după zile întregi, se simţea liberă să fie ea însăşi, fără să audă cuvintele urâte ale lui Peter. Când începu să gâfâie şi fu prea ameţită să se mai învârtă, se aruncă pe pământ. Îşi puse mâinile sub cap şi se uită în sus printre crengi, ridicându-şi faţa spre florile care pluteau

încet spre rochia ei.

Dacă viaţa ar fi fost fi mereu aşa, precum florile de cireş primăvara! Sau cum fuseseră zilele fericite de elevă, când ea şi celelalte fete învăţau geografie, să danseze vals şi despre modul în care bărbaţii le pot păcăli…

Oftă. Ar fi trebuit să fie atentă la acele lecţii. Dar îşi lăsase imaginaţia să zburde, absorbind prostiile din cartea aceea de poveşti scandaloase din harem, pe care ea şi fetele o citiseră în secret. Se convinsese singură că într-o zi ea şi Peter aveau să se căsătorească şi să încerce toate acele lucruri obraznice.

Somnul agitat din noaptea precedentă îşi făcu simţit efectul, iar Lucy aţipi. Visa un harem în care femeile conduceau, iar sultanul trebuia să facă tot ce voiau ele, când o voce profundă masculină pătrunse în ceaţa ei.

— Ce avem noi aici? O domnişoară localnică a venit să-mi ureze bun venit în cartier? Sau o zeiţă coborâtă de pe Muntele Olimp să se distreze cu un biet muritor?

Lucy deschise ochii. Încă visa? Bărbat diavolesc de frumos care stătea la picioarele ei putea fi lesne un sultan cu pielea lui măslinie şi ochii de culoarea migdalelor prăjite. Era limpede că abia făcuse baie pentru că părul lui negru şi lucios era umed pe gât. În mod şocant, purta doar o cămaşă albă, băgată în pantalonii negri, băgaţi la rândul lor într-o pereche de cizme, fără vestă, fără haină, fără lavalieră.

Probabil că visa. Niciun bărbat de prin acele locuri nu ar ieşi din casă doar în cămaşă. Sau nu şi-ar fi lăsat cămaşa deschisă la gât, dezvăluind bruma de păr de pe piept. Sau nu ar fi purtat pantaloni aşa de strâmţi încât să scoată la iveală fiecare muşchi bine definit de pe coapse. Era un specimen plin de masculinitate, care o lăsă fără aer.

Între timp, privirea lui alunecă pe corpul ei, citind-o intim şi clar păcătos. Se opri la sânii ei, apoi continuă spre locul în care rochia se afunda între picioarele desfăcute. După ce se uită fix la picioarele ei cu ciorapi, zâmbi, mustaţa lui subţire şi neagră ridicându-se.

— O zeiţă, cu siguranţă, zise el cu un accent

englezesc nedefinit. Nicio señorita de prin partea locului nu ar merge fără pantofi.

„Señorita?” Oh, nu! Nu era sultanul din visul ei. Era foarte real. Şi străin. Complet străin.

Într-un târziu, se ridică în fund. Dumnezeule, ce avea să creadă despre ea? Înainte să apuce să se ridice, el îi întinse mâna. Ea ezită o secundă înainte de a accepta, dar în clipa în care fu în picioare îşi trase mâna dintr-a lui.

El chicoti.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat din siestă, dar nu regret. Ofereaţi o privelişte fermecătoarea ascunsă printre florile de cireş.

Amuzamentul lui îi stârni mânia.

— Cine sunteţi, domnule, şi de ce vă aflaţi pe o proprietate privată?

El ridică dintr-o sprânceană neagră şi îngrijită.

— V-aş putea întreba acelaşi lucru.

— Sunt profesoară la şcoala de lângă livadă.

Îşi netezi fusta, încercând să arate cât mai decent. Lucru care se dovedi extrem de dificil cu părul desfăcut până în talie.

— Ah, da, şcoala de fete. Aruncă o privire speculativă. Dar asta e *ce* sunteţi, nu *cine* sunteţi. Cum vă numiţi?

Oh, nu trebuia să fie acolo! Iar dacă el avea să-i spună doamnei Harris…

— Nu-mi spun numele unui străin. Mai ales când nu mi l-aţi spus pe al dumneavoastră. Intrusul sunteţi *dumneavoastră.*

— Intrus! Ce suspicioasă sunteţi, zise el fără ranchiună. Dar îmi ştiţi deja numele. Este pe cartea mea de vizită.

Comentariul lui o încurcă.

— Eu… nu v-am văzut cartea de vizită. Dacă aţi lăsat-o la directoarea şcolii…

— Nu este nevoie să vă prefaceţi, señorita. O aveţi chiar acolo.

Se întinse şi scoase ceva de după urechea ei, apoi i-o înmână cu un gest larg.

Prinsă cu garda jos, luă cartea de vizită cu margine aurită.

— Cum aţi…

Se opri când citi cartea de vizită.

„Diego Javier Montalvo, maestru al misterului”

Maestru al misterului? Ridică ochii spre el, nevăzând nimic care să o ajute în zâmbetul lui vag. Nu părea ceva ce o persoană normală ar fi trecut pe o carte de vizită. Părea aproape ca…

Îşi dădu seama de adevăr.

— Oh, Dumnezeule, sunteţi magician!

— Aşa este. Se încruntă batjocoritor. Nu păreţi prea mulţumită să auziţi asta.

Nicidecum! Avea o slăbiciune pentru magicieni – pentru mantiile negre învolburate, pentru zâmbetele misterioase, pentru capacitatea lor uimitoare de a surprinde oricând. Ţinând cont de slăbiciunea ei pentru domnii devastator de chipeşi de pe continent, Diego Javier Montalvo era tentaţia perfectă.

Dar Peter nu avea să-şi înghită niciodată cuvintele dacă afla că ea flirta cu un străin.

— Ce caută un magician la Rockhurst? întrebă ea.

Ca profesoară, ar fi fost de-a dreptul iresponsabilă dacă nu afla.

— Vă este teamă că am venit să fur lucrurile de valoare ale vecinului dumneavoastră?

— De asta sunteţi aici? întrebă ea cu viclenie.

Asta îl făcu să zâmbească larg.

— Nu v-aş spune dacă ar fi aşa.

Cuvintele se rostogoliră melodic de pe limba lui, făcând-o să i se înmoaie genunchii.

„Termină cu asta!” se mustră în timp ce îşi căuta pantofii, care nu erau de găsit. „Trebuie să fii responsabilă. Matură. Să nu te laşi influenţată de bărbaţii care arată bine. Nu fi genul de femeie cu care un bărbat doar cochetează!”

— Poate că mă aflu aici să fur altceva. Vocea lui deveni calculată. Inima unei frumoase domnişoare ca dumneavoastră, de exemplu.

Ea pufni în râs. La genul ăsta de prostii ştia să facă faţă perfect.

— Exersaţi asemenea complimente odată cu trucurile? Sau flatatul vine pur şi simplu natural?

El păru realmente surprins.

— Sunteţi prea lipsită de entuziasm pentru o lady aşa de tânără.

— Tânără! Să ştiţi că am mai mult de 20 de ani.

Ochii lui păreau să râdă de ea.

— Ah, atunci clar sunteţi o femeie matură. Greşeala mea.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Sunt suficient de umblată prin lume încât să ştiu când un bărbat încearcă să mă manipuleze pentru propriile scopuri.

Pe trăsăturile lui ascuţite trecu o emoţie indescifrabilă.

— Şi ce scopuri ar fi acelea?

— Habar nu am. Oftă exasperată. Încă nu mi-aţi spus ce faceţi aici.

— Prea bine, dacă insistaţi. Sunt noul chiriaş de la Rockhurst.

O undă de şoc o îngheţă.

— Oh, vai! murmură ea umilită din nou.

În privirea lui sclipi râsul.

— Aşa că vedeţi, señorita profesoară, *dumneavoastră* sunteţi intrusa. V-am văzut de la fereastra de sus în timp ce mă dezbrăcam şi am coborât să aflu cine îmi invadează proprietatea. Se întinse pentru a lua o frunză din părul ei ciufulit. *Acum* îmi acordaţi plăcerea de a vă afla numele?

Cu siguranţă, nu. Înainte de toate, doar atingerea degetelor lui pe părul ei îi crescuse deja pulsul cât se poate de periculos. Apoi, lui i-ar fi mult mai uşor să se plângă la doamna Harris dacă i-ar fi ştiut numele.

— Eu… eu nici măcar nu am ştiut că este locuibilă casa.

— O să fie până mă decid dacă vreau să cumpăr proprietatea.

Dar iluzioniştii nu erau nomazi care locuiau în hanuri şi în gazdă?

Era prea tânăr pentru a se retrage. Nici măcar teatrele londoneze nu l-ar fi plătit suficient de bine pentru a-şi permite o proprietate precum Rockhurst.

— Ce aţi face cu ea?

El miji ochii.

— Depinde.

Ceva în felul lui evaziv îi trezi îngrijorarea.

— De ce anume?

— De faptul dacă această casă şi împrejurimile îmi satisfac cerinţele urgente.

Împrejurimile? Se referea la şcoală?

— Ce fel de cerinţe? Cu siguranţă, odată renovată, Rockhurst o să fie suficientă pentru familia dumneavoastră.

— Nu sunt căsătorit. Îşi înălţă capul, uitându-se printre gene ca un corb, apoi reveni la nonşalanţa unui bărbat sigur de farmecul său exotic.

Ea se opri înainte de a-i răspunde.

— De ce îmi evitaţi întrebarea?

— Bănuiesc că din acelaşi motiv pentru care dumneavoastră o evitaţi pe a mea. În ochii lui sclipea neîncrederea. Pentru a prelungi această conversaţie fascinantă.

Lui Lucy îi venea să râdă în timp ce se chinuia să se tempereze.

— De fapt, eu o găsesc mai puţin fascinantă şi mai mult frustrantă. Faceţi pe misteriosul în mod intenţionat.

— Cum faceţi şi dumneavoastră, señorita profesoară. Într-adevăr, reticenţa dumneavoastră de a-mi divulga identitatea mă fascinează. Îşi coborî capul suficient de aproape ca ea să simtă un iz de săpun şi de ulei de păr. Vă aflaţi în livada mea şi mă interogaţi cu îndrăzneală, dar, cu toate astea, nu-mi spuneţi ceva aşa de neînsemnat precum numele dumneavoastră. Ascundeţi vreun secret? Vă purtaţi ca iscoadă? Văzând-o că zâmbeşte, deşi încerca să nu o facă, el îşi coborî vocea până la un murmur gutural. Poate că aşteptaţi un iubit?

Ea se dădu în spate când o căldură neobişnuită i se urcă în obraji. Dumnezeule, comportamentul ei îi determina pe cei din jur să facă presupuneri legate de caracterul ei?

Până la urmă, o găsise întinsă fără jenă pe pământ în livada lui. Trebuia să îndrepte lucrurile.

— Este o sugestie impertinentă, domnule, răspunse ea pe cel mai arogant ton. Mai ales că nu am fost prezentaţi oficial.

Un zâmbet vag curbă buzele lui frumoase.

— Şi puneţi preţ pe asemenea banalităţi, *carino?*

„Carino?” Oh, era prea pervers din partea lui! Nu mai ştia spaniolă atât de bine, dar, din ce îşi amintea, *carino* era un alint. Un fior de plăcere îi străbătu nervii. El nu ar fi trebuit niciodată să îi adreseze acel cuvânt, indiferent dacă ştia că ea înţelegea sau nu. Iar pe ea cu siguranţă nu ar trebui să o tulbure atât de tare.

Răspunse tăios:

— Aici nu sunteţi pe continent, domnule. Toată lumea din Anglia pune preţ pe *asemenea banalităţi.* Aşa că, dacă speraţi să aveţi succes în aventura dumneavoastră aici, aţi face bine să începeţi să arătaţi respect faţă de bunele maniere chiar şi dumneavoastră.

Remarca ei îi întunecă ochii până ce ajunseră să sclipească periculos.

— Am uitat cât de obsedaţi sunteţi voi, englezii, de bunele maniere, răspunse el. Excepţie face, desigur, când invadaţi proprietatea altora.

Avea dreptate să o mustre pentru asta. Iar ea fusese nepoliticoasă să sublinieze necuviinţa lui când ea fusese cea care greşise. Însă nu putea înţelege de ce acum el era cel supărat, când mai devreme nu păruse să-i pese.

— Iertaţi-mă că v-am deranjat, zise ea, dorindu-şi să scape cu demnitatea – şi cu identitatea – intacte. Trebuie să plec.

Se întoarse spre şcoală, făcu doi paşi, apoi el o strigă.

— Nu uitaţi ceva?

Când se uită în urmă, el îi legăna pantofii ţinându-i cu două degete, pe trăsăturile lui văzându-se din nou o mască

încântătoare.

— Mulţumesc, domnule, murmură ea, dar, când se întinse după pantofi, el îi ridică astfel încât ea să nu ajungă la ei, lucru destul de uşor datorită înălţimii.

— Numele dumneavoastră, señorita, zise el blând, cu un zâmbet îngâmfat pe buze.

Ea ezită, cântărindu-şi alegerile. Dar nu era nimic de ales.

— Păstraţi pantofii, răspunse ea şi apoi fugi.

Mai bine să-şi piardă pantofii decât ca bărbatul să o informeze pe doamna Harris despre comportamentul ei neruşinat. Dacă Peter ar fi auzit cum se întinsese pe pământ precum o fată temperamentală şi cu sânge fierbinte, în timp ce un străin se uita la ea, pur şi simplu ar fi murit. Atât timp cât señor Montalvo nu-i ştia numele, acest incident nu trebuia aflat de nimeni. Era puţin probabil ca drumurile lor să se mai intersecteze vreodată.

Cu toate astea, voia să o avertizeze pe doamna Harris în privinţa acelui bărbat. Nu s-ar fi cuvenit ca fetele să umble după el ca nişte căţelandre. Şi apoi, ceva nu era în regulă. De ce ar fi închiriat un magician o proprietate atât de mare precum Rockhurst doar pentru el?

Dacă nu ar fi fost aşa de ocupată să reacţioneze la flirtul lui, ar fi putut să facă presiuni pentru a obţine mai multe informaţii. Dar când el îi studiase corpul cu privirea lui fierbinte şi îi spusese alinturi spaniole cu vocea ca mierea caldă…

Dumnezeu să o ajute! Domnii pe de continent erau cei mai răi. Sau cei mai buni – depindea cum te uitai la ei. Ştiau exact cum să încălzească sângele unei femei.

Poate că Peter avea dreptate în legătură cu ea până la urmă.

Se încruntă. Îl găsea atrăgător pe acel străin, dar era un artist, pentru numele lui Dumnezeu! Îşi curta audienţa în fiecare noapte, doar îşi perfecţionase abilităţile de-a lungul anilor. Normal că era tentată. Ce femeie vie şi normală nu ar fi fost când un bărbat păcătos de atrăgător s-ar fi uitat la ea aşa?

Noua iubire a lui Peter nu ar fi fost. Lady Juliana ar fi fost îngrozită.

Scrâşnind din dinţi, Lucy traversă grădina în timp ce îşi răsucea părul într-un coc. Ar fi făcut bine să se roage să nu-l mai vadă vreodată. Era mult prea tulburată de farmecul lui.

Aproape că ajunsese la treptele de la intrare când o voce feminină întrebă:

— Te simţi mai bine, draga mea?

Se întoarse surprinsă şi o găsi pe doamna Harris stând la o masă şi citind ziarul.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă vinovată Lucy.

— O plimbare bună mereu te înveseleşte, nu-i aşa? zise ea fără să ridice privirea.

— Oh! Se relaxă. Da.

Dorindu-şi să intre înainte ca doamna Harris să vadă că îi lipseau pantofii şi să-i observe părul ciufulit, se grăbi. Dar strigătul alarmat al directoarei o opri imediat.

— Ce este?

Lucy se grăbi înapoi, propria confuzie fiind alungată de expresia afectată a femeii.

Clătinând din cap, doamna Harris termina de parcurs un articol din ziar. Când aruncă ziarul cu o înjurătură nedemnă de o doamnă, Lucy îl ridică. Sus în centru era titlul: „Magician care va construi Grădina Plăcerilor în Richmond”.

La naiba, ştiuse că ticălosul acela fermecător punea ceva la cale! Citi cu lăcomie articolul în timp ce doamna Harris se ridică pentru a se plimba pe aleea cu dale.

— Vrea să transforme Rockhurst într-un alt Vauxhall! exclamă femeia. Îţi poţi imagina? Este un dezastru! Hoţi de buzunare ascunzându-se în livadă, vâslaşi la debarcaderul nostru de pe râu, muzică la toate orele şi artificii la miezul nopţii. Fetele nu mai pot dormi deloc. Ca să nu mai zic de lucrurile scandaloase care se petrec noaptea într-un asemenea loc.

Între articol şi monologul ofensat al doamnei Harris, Lucy adună informaţiile. Se părea că Diego Montalvo, la cei

28 de ani ai săi, nu era un magician obişnuit. Era faimos în toată lumea, executându-şi trucurile cu mari laude în faţa regilor Suediei şi Danemarcei. Chiar petrecuse un an în turneu prin Rusia, impresionând ţarul cu iluziile lui uimitoare.

Acum individul talentat venise în Anglia pentru a distruge casa vecină şi a ridica un loc public de distracţii. Sfinte Dumnezeule!

Doamna Harris se plimba din ce în ce mai agitată.

— Eu nici măcar nu permit fetelor mele să viziteze Vauxhall dacă sunt însoţite. Cum o să le protejez cu un Vauxhall care se ridică chiar la scările noastre?

Lucy privi spre Rockhurst. Auzise despre activităţi indecente care se întâmplau între pereţi întunecaţi din Vauxhall în timp ce magicienii şi orchestrele îşi făceau numerele. Şi judecând după cum flirtase señor Montalvo – şi după descrierea din ziar –, era exact genul de loc pe care avea să îl construiască.

Nu era de mirare că fusese aşa de misterios. Ticălosul diabolic era mai rău decât Peter – flirtase cu ea chiar în timp ce complota împotriva şcolii pe care ea o iubea.

— Trebuie să-i scriu de îndată vărului Michael, zise doamna Harris. El o să ştie cum să oprim asta. Se întoarse spre trepte, apoi se opri să privească spre proprietate. Jur că o să am capul domnului Pritchard! De data asta, a mers prea departe aducând asemenea necazuri în mijlocul nostru!

Într-adevăr, ar fi însemnat sfârşitul şcolii.

Niciodată! Lucy nu putea să stea şi să se uite cum tot ce muncise doamna Harris era distrus cu o asemenea nepăsare şi desconsiderare. Şcoala însemna extrem de mult pentru prea mulţi oameni, inclusiv pentru ea. Nu avea să-l lase pe señor Montalvo să scape aşa uşor. Era sătulă de bărbaţi care îi călcau pe ea şi pe prietenii ei în picioare.

Avea să-i arate cumva acelui magician uneltitor că nu putea să transforme Rockhurst într-o grădină a plăcerilor aşa de uşor cum credea el. Apoi, după ce avea să salveze şcoala, intenţiona să-l facă pe Peter să regrete că spusese

despre ea că era temperamentală şi iresponsabilă. Sigur avea să facă aşa!

Capitolul 2

Dragă vere,

Ne-a lovit dezastrul. Vulpoiul ăla de domn Pritchard are de gând să vândă Rockhurst acelui magician din ziar, care caută un loc pentru grădina lui de plăceri! Trebuie să-l opreşti. Dacă ai considerat vreodată că o să vină clipa în care să arăţi cine eşti, acum este momentul. Sau mă tem că viitorul şcolii este condamnat.

Prietena ta disperată,

Charlotte

Enervat şi ţinând încă pantofii în mână, Diego Montalvo intră în Rockhurst şi trecu pe lângă noii servitori care deschideau camerele importante pentru a fi folosite. Trecuse jumătate din viaţa lui de când locuise într-o casă de o asemenea mărime şi uitase cât era de muncă pentru a întreţine chiar şi o astfel de dărăpănătură. Desigur, el avea să fie plecat când sarcina urma să devină prea apăsătoare… sau prea costisitoare.

Gândul îl enervă şi mai tare în timp ce urca scările. *Dios mio* nu mai suporta să călătorească încontinuu, să-şi plimbe lucrurile dintr-un loc în altul, cum ar fi spus englezii. Sperase să fi fost deja aşezat la casa lui. Uneori, se simţea aşa de aproape de a recâştiga proprietatea familiei sale, Arboleda, încât parcă îi putea vedea viile şi simţea vântul răcoros de munte pe obraji.

Dar mereu părea să apară un impediment – dacă nu erau banii, era altceva. Viaţa avea obiceiul de a-i pune piedici când se aştepta mai puţin.

Nu de data asta. Nu dacă el putea să prevină acest

lucru.

Intră în dormitorul principal din Rockhurst şi-l găsi pe Gaspar, mentorul lui îmbătrânit, desfăcând cufărul şi aranjând restul din ţinuta de zi a lui Diego cu mâinile lui noduroase şi strâmbe.

— Opreşte-te, zise Diego, ştiind că până şi acţiunile simple îi provocau dureri bărbatului. Pot să fac asta şi singur.

— Dacă nu mă laşi să o fac, răspunse Gaspar, servitorii ar putea bănui că nu sunt ceea ce par. Şi ştii cum vorbesc servitorii.

Scrâşnind din dinţi, Diego aruncă pantofii pe pat.

— Bănuiesc că ştiu.

Gaspar alesese să joace rolul valetului în această călătorie prelungită în Anglia pentru că asta le permitea să adune informaţii de la servitorii caselor pe care le supravegheau. Cu toate astea, Diego detesta să-l pună pe bătrân într-o poziţie umilitoare, chiar dacă reuşita lor avea să fie în beneficiul amândurora.

Gaspar fusese un magician talentat până când artrita se instalase, cu ani în urmă, forţându-l să renunţe la profesie. Din fericire, la acea dată începuse deja să-l antreneze pe Diego în arta magiei. Băiatul devenise familia lui din moment ce Gaspar nu avea pe nimeni care să-l îngrijească – nici soţie, nici copii, nici relaţii.

Exact ca Diego.

Îl străbătu un fior. „Nu, nu ca mine”. El nu era menit să ducă viaţa înstrăinată a unui artist. Părinţilor lui le-ar fi crăpat obrazul de ruşine să vadă ce devenise singurul lor fiu. După cât se sacrificaseră, era o bătaie de joc. Nu avea să lase să fie în van sacrificiul lor.

Fusese crescut pentru ceva mai bun şi avea să-şi recupereze dreptul din naştere imediat ce el şi Gaspar o găseau pe nepoata marchizului de Paramas. Apoi avea să-şi poată onora jurământul făcut tatălui său, de a recâştiga Arboleda şi de a restabili reputaţia şi poziţia familiei sale. Gaspar urma să aibă un loc confortabil unde să-şi ducă ultimele zile. Diego chiar putea să se căsătorească şi să

aibă o familie. Nu voia deloc o astfel de viaţă pentru o soţie sau copiii lui.

Mergând la fereastră, Diego scoase mingea de culoarea fildeşului pe care o folosea pentru a exersa şi o mişcă printre degete în timp ce supraveghea proprietatea vecină. Când zări două femei vorbind pe trepte, inima începu să-i bată.

Da, trecuse de mult vremea când trebuia să se însoare. Avea nevoie de o femeie a lui. De ce permisese acelei femei plăcute şi întinse pe jos să-l tulbure aşa de tare?

Cealaltă femeie nu-l interesa – presupunea că era „roşcata cicălitoare căreia îi aparţinea şcoala", cum i-o descrisese Pritchard. Dar señorita profesoară…

Imaginea cu ea întinsă pe patul de flori de cireş îi reveni în minte. Era puţin probabil să o uite prea curând. Cu pieptul frumos ridicându-se şi lăsându-se la fiecare respiraţie, cu părul întunecat răvăşit în jur, era o imagine care ar fi aprins sângele oricărui bărbat. Zâmbise în somn, gura ei suculentă deschizându-se aşa de tentant încât îl bătuse gândul să joace rolul de prinţ pentru frumoasa adormită şi să o sărute ca să o trezească.

Ar fi trebuit să o facă. Probabil l-ar fi pălmuit pentru asta, dar ar fi meritat riscul. Pentru că genele ei luxuriante se deschiseseră, dezvăluind nişte ochii căprui frumoşi, iar în acele prime clipe, privirea din acei ochi fusese complet lipsită de şiretenie sau de teamă.

Apoi se schimbase destul de repede.

Chiar şi acum señorita profesoară arăta ca o războinică în timp ce punea ziarul la subraţ, apoi se uita la fereastra lui. Deşi soarele care se reflecta în sticlă o împiedica să-l vadă, el se retrase brusc.

Hostias[1]*,* nu-i venea să creadă că încă îl tulbura!

Cu toate astea el nu o tulburase deloc. Folosise manevra cărţii ascunse după ureche de mii de ori. Niciodată nu eşua în a amuza doamnele şi a le îmbuna temperamentul. De ce nu funcţionase cu ea?

1 În traducere din spaniolă, „la naiba!" (n.red.)

„Ştiu când un bărbat încearcă să mă manipuleze pentru propriile scopuri”.

Făcu o grimasă. Văzuse prin el. Rareori femeile reuşeau asta. Era enervant să fie citit aşa de o profesoară de 20 şi ceva de ani, dar şi curios. Rareori întâlnea femei aşa de perceptive. Nu era sigur cum să ia lucrurile. Ce să facă cu ea.

Atingându-şi mustaţa, o privi cum gesticula spre Rockhurst. Probabil că se plângea de lipsa lui de *decenţă.*

Înlemni. Dacă ea nu l-ar fi provocat, încă ar fi putut să fie în livadă cu ea, bucurându-se de mai mult decât de o simplă conversaţie. Pentru o clipă, când un zâmbet delicios îi curbase buzele şi ochii ei deveniseră suspect de strălucitori, fusese sigur că în sfârşit o impresionase.

Până când îl insultase – o femeie arogantă, oferindu-i pe englezi drept model al bunelor maniere. Precum majoritatea englezoaicelor, habar nu avea cum erau englezii când le cădeau măştile.

Data viitoare când avea să o întâlnească pe señorita profesoară, avea să se poarte mai bine. Dar şi ea.

— Deci? întrebă Gaspar. Ce s-a întâmplat cu servitoarea pe care am văzut-o de la fereastră? Şi cum au ajuns la tine o pereche de pantofi de femeie?

— De fapt, nu era servitoare, ci profesoară.

— Atunci nu ne este de folos, zise Gaspar nepăsător.

— Nu sunt de acord. Avem nevoie de o sursă din interior.

De asta se grăbise când se îmbrăca – ca să vadă dacă frumoasa femeie care stătea întinsă pe iarbă îi putea oferi o intrare în şcoală.

După ce îşi aruncă mingea de antrenament pe pat, Diego scoase miniatura oferită de marchiz. În timp ce se uita la chipul unei spanioloaice tinere şi frumoase, îmbrăcată după modă veche, Gaspar bolborosi, înjurând.

— S-ar putea ca nepoata lui Don Carlos să nu semene cu mama ei, să ştii. În schimb, s-ar putea să semene cu tatăl ei, iar cu el nu avem nicio miniatură.

— Sau şi mai rău, s-ar putea să semene cu bunicul ei.

Râseră amândoi. Ochii saşii ai marchizului, nasul în formă de bulb şi gura ursuză îi dădeau înfăţişarea unei broaşte râioase foarte irascibile. Diego nu putea pricepe cum bogatul şi bătrânul grande făcuse o creatură aşa de frumoasă precum Doña Catalina.

— Cu tata sau cu mama, nu contează, zise el. Ambii sunt spanioli. Cu siguranţă, fata o să sară în ochi printre englezii ăştia spălăciţii.

— Nu toţi spaniolii arată ca nişte spanioli. Ar fi bine să nu te bizui pe imaginea asta pentru a o găsi. Gaspar atârnă cămăşile lui Diego. Eu n-aş avea încredere nici în cuvântul profesoarei ăleia. Profesorii trebuie să fie discreţi. Servitorii însă pot fi cumpăraţi.

— Bine, zise Diego iritat. Poţi să stabileşti o legătură cu o servitoare dacă tu crezi că aşa este mai bine. Eu am de gând să fac asta cu profesoara.

El şi Gaspar îşi perfecţionaseră tehnica în două luni de umblat prin Anglia, prefăcându-se că sunt în căutarea unui loc pentru o grădină a plăcerilor. Mai întâi să localizeze fiica următorului bărbat de pe lista lor cu soldaţi care fuseseră în Gibraltar. Apoi să adune informaţii despre femeie de la servitori şi cunoştinţe. Şi, în sfârşit, să se insinueze în cercul intim al domnişoarei pentru a-şi da seama dacă ea era cea pe care o căutau.

Nu ajutase faptul că marchizul le oferise aşa de puţine informaţii de la care să pornească. Tot ce le putuse spune fusese că doica nepoatei sale fugise cu un soldat din Regimentul 42 în urmă cu cincisprezece ani, furând-o şi pe nepoata lui de patru ani. Nu avea numele şi descrierea bărbatului, nicio descriere prea amănunţită a doicii. Abia recent aflase că iubitul acesteia fusese un soldat englez.

Diego şi Gaspar întocmiseră cu greu o listă cu nume posibile. Trecutul celor patru femei pe care le investigaseră deja nu se potrivea cu faptele. Sursele lor spuseseră ca fiica următorului soldat de pe lista lor se afla în acest moment la Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris.

Ar fi fost bine ca sursele lor să aibă dreptate. Era sătul de toată nebunia asta.

Cu o mişcare rapidă a degetelor, Diego băgă miniatura înapoi în buzunar.

— Cred că profesoara o să ne fie mai de ajutor decât orice servitoare.

„Mincinosule!” Nu avea nimic de-a face cu utilitatea ei. Diego era pur şi simplu iritat că nu reuşise să aibă efect asupra ei. Ea chiar răsese la complimentele lui!

Când Gaspar pufni, Diego se întoarse şi-l văzu pe bărbat că-l studia cu ochii la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Gaspar arătă spre fereastră cu bărbia.

— Deci, cum o cheamă?

Diego scrâşni din dinţi.

— Nu… i-am reţinut numele.

Cum era de aşteptat, Gaspar se încruntă. Diego mereu *reţinea* numele oamenilor. Memoria făcea parte din farmecul lui. Audienţa, mai ales doamnele, adorau când el le spunea pe nume de pe scenă.

Cu toate astea, nu aflase numele señoritei profesoare. Deşi ar fi putut să o facă dacă nu ar fi încheiat conversaţia prea repede pentru că îşi pierduse calmul.

Şi asta îl irita. Rareori îşi pierdea controlul într-o asemenea manieră. Furia era o emoţie prea volatilă şi periculoasă pentru a-ţi permite să o simţi. Dacă îi dădeai frâu liber, ajungeai să mori fie de mâna cuiva, fie a călăului.

În ultima vreme însă, temperamentul nu-i dăduse pace. Furia lui creştea cu fiecare nou eşec în încercarea de a o găsi pe nepoata lui Don Carlos. Dacă marchizul, deja bolnav, murea înainte ca Diego şi Gaspar să-şi îndeplinească partea lor de înţelegere, nu primeau nimic. Aşa că señorita profesoară care se uitase de sus la el cu nasul ei drăguţ şi îi ţinuse predici despre maniere îl iritase mai mult decât i se întâmpla de obicei.

— Trebuie să descoperi tu numele femeii, îi zise Diego lui Gaspar, dar asta nu ar trebui să fie prea dificil. Câte profesoare pot fi într-un astfel de loc?

— Ce predă? Când Diego gemu, bătrânul râse. Nici asta n-ai aflat? Trebuie să aflu ce mănâncă această englezoaică imună la farmecele tale. Chiar este o pasăre

rară!

— Am aflat că are 20 de ani, răspunse Diego enervat. Mi se pare că este prea tânără pentru o profesoară, deci ai ceva cu care să începi. Tu eşti cel care pretinde că poate scoate informaţii şi de la o piatră. De ce să nu-ţi foloseşti talentul?

— Nu mă critica, mormăi Gaspar. Jur că zilele astea zici că eşti un urs. Şi ştiu de ce.

— Pentru că tot întâlnim obstacole?

— Pentru că ai nevoie de o femeie, de aia. Cât a trecut?

— Nu aşa de mult, minţi Diego.

— Un an. Când întâlni privirea uimită a lui Diego, adăugă: Da, am observat. Nu bagi în seamă nici măcar doamnele frumoase care îţi aruncă ocheade şi nu duci pe nimeni în camera ta.

— Am lucruri mai importante în minte zilele astea decât împerecherea.

— Chiar şi aşa, ar trebui să-ţi consumi energia reprimată şi pe altceva în afară de muncă. De ce nu tăvăleşti o prostituată şi termini? O să-ţi prindă bine.

— *Dios mio,* nu vreau să tăvălesc o prostituată! izbucni el. M-am săturat de prostituate. De fapt, m-am săturat şi de doamnele frumoase. Vor doar să fie în patul meu ca să se poată lăuda că s-au culcat cu marele Diego Montalvo. Sau ca să-şi provoace soţii.

— Nu te deranja asta.

— Nu mă deranjau multe lucruri. Îşi trecu degetele prin păr. A fost bine să le iau la rând când eram prea tânăr şi prost, dar acum vreau…

Îşi dorea aşa de multe! Voia să se întoarcă acasă în Villafranca, să încerce să uite toate amintirile legate de încântătorul şarlatan pe care-l întruchipase în ultimii cincisprezece ani. Voia viaţa demnă şi onorabilă pe care englezii şi francezii i-o furaseră, pe care ar fi trebuit să o aibă. Şi viaţa aceea nu presupunea să se culce cu târfele.

— Ştiu ce vrei, zise Gaspar cu blândeţe. Dar eşti sigur că, dacă marchizul îţi înapoiază Arboleda, o să fii

satisfăcut? Au trecut mulţi ani de când ai trăit acolo. S-ar putea să nu mai fie Edenul pe care ţi-l aminteşti tu.

— Nu contează. Diego abia vorbea din cauza furtunii care fierbea în pieptul lui. Ce fel de bărbat aş fi dacă nu mi-aş ţine promisiunea făcută tatălui meu?

— Unul sensibil, asta ai fi. Când i-ai promis că o s-o refaci cum a fost, niciunul dintre voi nu ar fi putut să anticipeze că mama ta trebuia să vândă proprietatea. Ai făcut tot ce ai putut pentru a-i îndeplini dorinţa pe patul de moarte. Poate că a sosit momentul să renunţi la acest vis. Gaspar aşează cămăşile lui Diego în scrin. Viaţa asta are beneficiile ei, nu-i aşa? Mai ales pentru un magician aşa de talentat ca tine.

Dar compensaţiile păleau în comparaţie cu eşecul de a-şi realiza visul vieţii. Gaspar nu înţelegea asta.

Bărbatul se întoarse spre uşă, apoi se opri.

— Am uitat să-ţi spun. Ai văzut ziarul *The Times* de azi?

— Nu încă. De ce?

Gaspar ridică un ziar, îl deschise şi i-l băgă sub nas. Diego citi titlul, apoi îl reciti.

Flutură ziarul.

— Ce-i asta? Încă un obstacol, la dracu'!

Gaspar ridică din umeri.

— Poate că Pritchard a vorbit cu presa.

— Dar i-am spus prostia aia lui Pritchard ca să ne închirieze locul! Dacă voiam să afle ziarele, le-aş fi spus chiar eu.

Presa era utilă când voiai să îţi faci cunoscută apariţia. Dar când încercai să ascunzi adevăratul scop, putea să fie cu adevărat neconvenabilă.

— Am fost suficient de liberi oriunde, chiar şi cu zvonurile care ne urmăreau. De ce ar conta aici? Nimănui nu o să-i pese.

Diego se încruntă.

— Eşti nebun? Nimănui nu o să-i pese că un străin construieşte o grădină a păcatului şi fărădelegii lângă o şcoală de fete? Gândeşte, omule! Ţi-ai mai trimite fiica

bine-crescută la un pension vecin cu o grădină a plăcerilor? Dacă proprietara este înţeleaptă, o să fie aici cât de curând să cerceteze. Dacă nu este deja, adăugă el, amintindu-şi de ziarul pe care-l văzuse în mâna señoritei profesoare.

Luă din nou mingea de culoarea fildeşului, jucându-se frenetic cu ea.

— Dracu' să o ia de presă! Trebuie să-i conving să scrie despre un spectacol viitor, dar spune o minciună unui englez idiot, şi vestea apare peste tot.

— Ai putea să negi, sugeră Gaspar. Oferă-le un interviu! Declară că eşti aici doar ca să organizezi un viitor turneu în ţară.

Diego clătină din cap.

— Pritchard o să ne evacueze dacă schimbăm povestea. A fost de acord să închirieze Rockhurst pentru că eram interesat s-o cumpăr. Nu, trebuie să găsim altă cale de a îndrepta lucrurile. Poate dacă am locui aici liniştiţi o vreme înainte de a începe să punem întrebări… Se plimbă prin cameră, încă jucându-se cu mingea de culoarea fildeşului. Îl ajuta să se gândească. Dar apoi…

Mintea îi lucra, analizând posibilităţile.

— Dar apoi ce anume? insistă Gaspar.

Lăsând mingea pe pat, Diego se întoarse spre mentorul său.

— Asta s-ar putea să fie în avantajul nostru.

— Cum? Adunatul informaţiilor este o treabă care se face cu discreţie. Nu vrem să atragem atenţia asupra noastră.

Diego râse, surprinzându-l pe Gaspar.

— Exact asta vrem să facem. I-am spus señoritei profesoare o poveste vagă, că încerc să-mi dau seama dacă zona se pretează scopurilor mele, dar dacă transformăm asta în adevăr? Dacă am cerceta afacerile locale, dacă am vorbi despre planurile noastre de a construi un loc de distracţii?

— Nu văd…

Diego puse o mână pe umărul lui Gaspar, iar cu cealaltă îi luă batista.

— Care este percepţia cea mai cunoscută despre un magician? Când Gaspar se uită fix la el, Diego flutură batista. Distragerea atenţiei. Atrage atenţia observatorului într-un loc, în timp ce tu lucrezi în altă parte.

Încruntat, Gaspar îi smulse batista.

— Dar, dacă ai dreptate în legătură cu proprietara şcolii, atenţia îndreptată asupra noastră nu o să fie prietenoasă. O să ne privească fiecare mişcare cu neîncredere.

— Dar o să se uite la lucrurile greşite. Şi apoi, cunosc femeile, nu o să stea doar să privească. O să încerce să ne facă să ne răzgândim. Asta ne oferă şansa de a le intra în graţii.

— Ah, ai de gând să le farmeci!

— Ca să mă răzbun.

Gaspar ridică o sprânceană cenuşie.

— Asta nu are nimic de-a face cu profesoara aia care te-a tratat de sus, nu?

— Nu fi absurd! Eu doar mă gândesc cum să ne rezolvăm problema. Se uită la Gaspar cu o privire serioasă. Şi sunt sigur că asta o să funcţioneze.

— Sună bine.

— Excelent! Atunci ne-am înţeles. O să ne ia vreo două zile să ne instalăm în noua noastră casă şi să lăsăm vestea să circule. Apoi atacăm Richmond – începând cu vecinele noastre de la şcoală.

Zâmbi în sinea lui. „Mai ales cu señorita profesoară”.

Capitolul 3

Dragă Charlotte,

Până acum nu am ştiut nimic despre asta, dar o să fac tot ce pot ca să aflu cum poate fi oprit acest Montalvo. Sunt îngrozit că Pritchard ar putea fi de acord să vândă proprietatea pentru un asemenea scop. O să văd ce pot

afla despre proiect şi o să-ţi scriu ce am descoperit.

Vărul tău revoltat,

Michael

La două zile după întâlnirea lui Lucy cu señor Montalvo, salonul oficial al şcolii era plin cu absolvente care participau la ceaiul lunar al doamnei Harris. Pentru că elevele aveau să sosească abia mai târziu în timpul după-amiezii, femeile mai în vârstă aveau locul doar pentru ele.

Şi se pregăteau de război. Ca fiică a unui colonel de război decorat, Lucy ştia că războiul solicita mulţi recruţi şi mult spaţiu.

Vestea despre chiriaşul domnului Pritchard se împrăştiase prin oraş cu viteza luminii, atrăgând chiar şi doamne care aveau căsnicii fericite de mult timp. Ceaiurile aveau scopul de a le învăţa pe moştenitoarele bune de măritat cum să evite ticăloşii vânători de avere, aşa că de obicei participau doar câteva femei măritate, pentru a-şi vizita prietenele şi a le oferi sfaturi. Însă în acea zi aproape toată lumea era acolo.

Exact când doamnele se adunaseră în salon, doamna Harris era informată de o sosire neaşteptată – însuşi domnul Pritchard. Când ieşi pentru a vedea ce putea afla de la acel om oribil, directoarea o instrui pe Lucy să înceapă ea însăşi întrunirea.

Lucy rămase acolo uimită. Doamna Harris îi încredinţase o asemenea sarcină? Ce onoare!

Şi ce responsabilitate! Simţi greutatea sarcinii în timp ce aruncă un ochi în salonul plin de absolvente distinse.

Vicontesa Kirkwood vorbea cu soţia lordului primar din Bath. Lângă ele se afla fosta profesoară a lui Lucy, proaspăt căsătorita Lady Norcourt. Şi pe scaunul de lângă uşă stătea ducesa de Foxmoor? Lucy fu cuprinsă de panică. Sfinte Dumnezeule, când sosise?

Nu că nu ar fi fost minunat că se afla acolo. Munca ei caritabilă era cunoscută şi putea avea influenţă în campania împotriva lui señor Montalvo. Dar, deşi ducesa îi

fusese prezentată la balul din săptămâna precedentă, vorbiseră doar o clipă. De ce ar fi trebuit ca acum să o asculte ducesa pe *ea?*

Lucy îşi şterse palmele umede de fustele celei mai bune rochii de zi. Doamna Harris nu i-ar fi dat această responsabilitate dacă nu ar fi crezut că se putea descurca. Nu trebuia să o dezamăgească. Putea să facă asta.

„Rămâi calmă. Nu spune primul lucru care îţi trece prin cap! De aceea ai mereu necazuri”.

Inspirând, Lucy se îndreptă spre pupitru. Dar, înainte să apuce să lovească ciocănelul în masă, se auzi un hohot de râs dintr-un capăt al încăperii, iar o maimuţă o luă la goană pe spatele unei canapele.

Oh, nu, ducesa adusese faimosul animal de companie al soţului său, pe Raji! sări în poala vicontesei de Kirkwood, provocându-i un ţipăt speriat, lucru care îl trimise iute sub scaunul ducesei, unde îşi acoperi urechile. Toată lumea râdea, cu excepţia lui Lady Kirkwood.

— Sfinte, Louisa, se plânse contesa, analizându-şi fustele de satin. Ai putea, te rog, să bagi într-o cuşcă creatura aia enervantă? Abia am cumpărat rochia asta, şi dacă animalul ăla dezgustător o rupe, iar îmi limitează Kirkwood banii de cheltuială.

Ducesa de Foxmoor arcui o sprânceană.

— Iar eu care credeam că soţul tău îţi limitează banii de cheltuială din cauză că îţi place faraonul aşa de mult, Sarah.

O tăcere încordată se lăsă în încăpere. Toată lumea ştia că ducesa şi Lady Kirkwood nu se plăceau, deşi soţii lor erau prieteni. Adevărul era că nimeni nu o plăcea pe snoaba Lady Kirkwood. Pe vremea ei, i se spusese Sarah cea prostuţă, iar unii încă o numeau aşa pe la spate, pentru că insista să-şi joace banii de buzunar. Doamna Harris încercase să le insufle elevelor sale aversiunea faţă de jocurile de noroc, dar nu funcţionase cu Lady Kirkwood.

Vicontesa îşi deschise evantaiul.

— Ar trebui să încerci şi tu faraon, Louisa. Aş zice că micile tale excursii la închisoare pentru a ajuta doamnele

condamnate pot deveni plictisitoare. Care e scopul în a te mărita cu un duce dacă nu te bucuri de poziţia pe care ţi-o oferă?

— Şi să-i răsplătesc generozitatea trimiţându-l într-un adăpost pentru săraci?

Lady Kirkwood se încruntă spre ducesă.

— Soţul meu nu ar avea bani dacă nu aş fi eu. Nu văd de ce nu aş lua o parte din ei. Chiar ar trebui să înveţi cum să-ţi convingi ducele să facă tot ce vrei tu. Se încruntă la Raji, care se tolănise în poala altei doamne. Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să-l informezi că dezgustătorul lui animal de companie nu are ce să caute într-o companie civilizată.

Se părea că dezgustătorul animal de companie al ducelui recunoştea o insultă când o auzea, pentru că se întoarse dintr-odată şi îi arătă fundul gol lui Lady Kirkwood.

Celelalte doamne izbucniră în râs.

— Cred că Raji tocmai ţi-a spus ce părere are despre opinia ta, zise ducesa cu ochii scăpărând.

Lady Kirkwood se uită urât spre ea.

— Dacă animalul ăla dezagreabil nu este atent, o să-l găsiţi mort într-o zi pe fundul unei latrine.

Nu exista nicio îndoială legată de cine avea intenţia de a-l arunca acolo.

Când chipul ducesei se întunecă, Lucy se gândi că era cazul să preia controlul.

— Grija dumneavoastră pentru Raji este admirabilă, Lady Kirkwood, interveni ea. Dar sunt sigură că este mult prea inteligent ca să cadă într-o latrină.

Tăcerea din încăpere deveni mai apăsătoare.

Lucy se prinse de marginea pupitrului.

— Cu toate astea, ţinând cont de tendinţa lui de a hoinări, Raji s-ar putea să fie mai în siguranţă dacă pe timpul întâlnirii ar sta în biroul doamnei Harris. Se uită rugătoare spre ducesă. Nu sunteţi de acord, Excelenţă?

Din fericire, ducesa era prea isteaţă ca să nu observe consternarea lui Lucy şi prea amabilă ca să o adâncească.

— Sunt sigură că ar fi, domnişoară Seton, zise ea

graţios. O să-l duc chiar eu.

Ridicându-şi animalul de companie, ducesa ieşi din încăpere.

— Acum, zise Lucy, profitând de acalmie, cred că aţi auzit despre noul chiriaş al domnului Pritchard.

Cu asta, atenţia tuturor reveni la subiectul serios. Lucy rezumă rapid ceea ce citiseră probabil în ziare. Când ducesa reveni, Lucy spunea ce aflaseră ea şi doamna Harris. Señor Montalvo nu ceruse încă licenţa de la magistraţii oraşului.

— Cea mai bună cale de atac este să convingem opinia publică să fie de partea noastră. Lucy înmână foile cu planul pregătit de ele. Vrem să facem o petiţie ca să nu obţină licenţa şi vă cerem ca în următoarele zile să adunaţi semnături ale oamenilor decenţi din Richmond. Nu ar trebui să fie prea dificil să-i convingeţi că o grădină a plăcerilor în mijlocul nostru ar putea duce doar la dezastru.

Lady Kirkwood pufni.

— Asta-i prea dramatic, domnişoară Seton, nu crezi? O grădină a plăcerilor măcar ar oferi oamenilor ceva de făcut în oraşul ăsta anost. Teatrul de aici este patetic.

— Poate că e patetic, zise tăios Lady Norcourt, dar nu atrage desfrânaţi şi destrăbălaţi lângă şcoală, unde pot profita de fetele noastre.

Ca de obicei, principala grijă a fostei profesoare era binele elevelor.

— Aveţi dreptate, Lady Nor… începu Lucy.

— Poate că doamna Harris doar ar trebui să discute cu individul acesta, Montalvo, zise naiva soţie a primarului. Sunt sigură că îl poate convinge să interzică accesul bărbaţilor lipsiţi de gust în localul lui. Fac asta la Almack.

— Almack nu este nici pe departe precum… interveni Lucy.

— Că tot vorbim despre magician, zise altă voce pe un ton dornic de bârfă, l-a văzut cineva? Mi s-a zis că a frânt un şir de inimi de prinţese în turneul din Rusia.

Lucy găsi afirmaţia aceea oarecum enervantă. Nu era sigură de ce, din moment ce era exact ce se aştepta de la

domnul Prea-Incântător-De-Descris-în-Cuvinte.

— Oh, este foarte chipeş, zise soţia bancherului, cu aroganţă. Şi chiar fermecător. Toate doamnele au leşinat când i-au văzut reprezentaţia în Italia. Când asta atrase atenţia tuturor, ea continuă veselă: Şi trucurile lui sunt la fel de uimitoare cum se spune. A pus pe cineva să aleagă o carte fără să-i spună ce este şi apoi a băgat-o la loc în pachet şi l-a legat cu o sfoară. Apoi a aruncat pachetul legat în aer. Când a căzut, cartea aleasă atârna de tavan. Mi-a dat fiori, vă zic! Nici măcar soţul meu nu şi-a dat seama cum a făcut-o. Şi apoi señor Montalvo…

Lucy lovi pupitrul cu ciocănelul.

— Deşi sunt sigură că omul excelează în profesia lui, ce are de gând să construiască lângă noi ar strica tot ce a realizat doamna Harris.

Pentru o clipă, doamnele clipiră, iar ea se gândi că recâştigase controlul. Apoi se întoarseră spre soţia bancherului.

— Este căsătorit? întrebă una.

— Ce alte trucuri mai face? vru să ştie alta.

— Doamnelor, vă rog, interveni Lucy, dar ele nu o băgară în seamă.

— Ştii câţi ani are? întrebă o domnişoară necăsătorită.

— Este adevărat că poate prinde un glonţ în dinţi? întrebă soţia primarului.

— Nu contează nici dacă poate prinde un glonţ cu nasul! strigă Lucy.

Când toată lumea exclamă uimită spre ea, îşi dădu seama că ţipase. Dar nu-i păsa.

— Señor Montalvo este o ameninţare pentru tot ce e preţios pentru noi, continuă ea cu fervoare. Uşa salonului se deschise în spatele ei, dar era prea aprinsă pentru a observa. Şi dacă cedaţi la trucurile lui şi la atracţia fizică fără să protestaţi, este ca şi cum aţi frecventa însuşi diavolul!

Pentru o clipă, cuvintele răsunară în tăcerea apăsătoare. Apoi un râset masculin le scoase în evidenţă şi o făcu să simtă un gol în stomac.

Se întoarse şi îi văzu pe doamna Harris şi pe spaniol stând acolo.

— Este mai bun diavolul pe care îl cunoşti, zise señor Montalvo, cu un amuzament diabolic în privire. Sau aşa mi s-a zis.

Lui Lucy îi veni să intre în pământ. Mai ales că toată lumea din încăpere râdea de parcă totul era o glumă. De parcă *ea* era o glumă. Şi, mai presus de toate, cum avea ea să salveze şcoala dacă nici măcar nu-şi putea ţine gura?

Doamna Harris zâmbea uşor, dar, când protejatele ei se făceau de râs în public, mereu se purta ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Doamnelor, zise doamna Harris apropiindu-se de pupitru. Când Lucy se dădu la o parte, directoarea o prinse de mână ca să o oprească, apoi o strânse liniştitor. Domnul Pritchard a fost suficient de amabil să vină să mi-l prezinte pe noul nostru vecin, care a cerut să vi se adreseze. Aşa că vă rog să-l întâmpinaţi pe domnul... Se uită la magician. Iertaţi-mă, dar nu sunt foarte sigură cum să vă spun. Señor sau domnul?

— Diego o să fie bine, zise el calm. Eu nu-mi fac prea mari griji în ceea ce priveşte convenienţele.

Uitându-se la Lucy, avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul.

Asta o îngheţă. Nimic nu-l oprea să spună tuturor că o găsise întinsă pe pământ precum o târfă. Oh, pur şi simplu avea să moară dacă o făcea!

Putea să pretindă că el minţea? Toată lumea putea să vadă că era un ticălos imoral.

Oftă. Nu toată lumea, judecând după felul în care se îngrămădiseră femeile în jurul lui. Şi nu când arăta aşa. În plus, era şi mai impresionant complet îmbrăcat. Dumnezeu să o ajute, cum ajunsese un individ mişel ca el să aibă un asemenea corp frumos?

Era mai mult decât croiala excelentă a hainei lui de un albastru-închis sau decât luciul frumos al vestei discrete din mătase. Era corpul lui înalt, musculos pe care îl acopereau. Precum o panteră agilă, care se plimba fără griji printre

porumbei. Părul lui lung, cu bucle elegante, îl scotea imediat în evidenţă ca fiind diferit de alţi bărbaţi din societate. La fel mustaţa lui neagră şi subţire. Englezii pur şi simplu nu arătau ca el. Şi nu doar că ştia, dar folosea acest lucru pentru a captiva audienţa.

La fel cum îşi folosea trucurile. Lucy se încruntă când el scoase un trandafir mătăsos din nimic şi îl oferi doamnei Harris printre câteva aplauze.

— Mulţumesc pentru ocazia de a vorbi cu dumneavoastră, doamne minunate, zise el pe acel ton răguşit rostit pentru a ademeni orice femeie să facă tot ce voia el.

Dar, deşi doamna Harris acceptă trandafirul cu o mână, strânse puternic mâna lui Lucy cu cealaltă. Oare femeia avea un plan în minte?

Când el se îndreptă spre pupitru, Lucy îşi întoarse privirea spre audienţă şi le văzu pe ducesă şi pe alte câteva femei încruntate. Poate că nu era totul pierdut.

Señor Montalvo oferi audienţei un zâmbet prietenos.

— Aş vrea să vă alung temerile legate de planurile mele referitoare la Rockhurst. Este adevărat că vreau să transform proprietatea într-o grădină a plăcerilor. Ignoră murmurele joase provocate de acel comentariu. Dar vă asigur că o să ţin cont de toate îngrijorările dumneavoastră. Nu doresc să fac rău aceste instituţii admirabile, dacă pot preveni acest lucru.

Când cineva pufni zgomotos, el îşi arcui o sprânceană.

— Aveţi întrebări? Vă răspund fericit.

— Ne insultaţi inteligenţa, domnule. Ducesa se ridică în picioare. Ştim că, de obicei, bărbaţii ne ignoră dorinţele când vine vorba de afaceri.

— Iar dumneavoastră, doamnă, îmi insultaţi onoarea, răspunse el cu demnitate şi calm. Tocmai am spus că intenţionez să ţin cont de îngrijorările dumneavoastră.

Buzele ducesei se subţiară.

— Aţi luat în considerare că localul dumneavoastră o să atragă bărbaţi de orice fel, care cu siguranţă o să acosteze tinerele noastre domnişoare?

— Deşi elevele dumneavoastră ar tenta fără dubiu orice bărbat, nu trebuie să vă faceţi griji legate de bărbaţii care o să-mi viziteze grădinile, zise el cu un zâmbet servil. Spre deosebire de locurile obişnuite de distracţii, al meu o să fie deschis doar seara, când elevele dumneavoastră sunt instalate comod în paturile lor.

Hohotul subit de râs din încăpere păru să-l ia prin surprindere.

Lady Norcourt se ridică alături de ducesă.

— Asta nu-i o şcoală continentală de maici, unde ne trimitem elevii la culcare la apus, îl admonestă fosta profesoară. Fetele noastre au lecţii de astronomie seara, în grădină. Unele citesc cu voce tare în salon; altele fac muzică. Iar dacă vă gândiţi că într-o noapte fierbinte de vară doresc să-şi ţină ferestrele şi uşile încuiate de teama vizitatorilor dumneavoastră, sunteţi chiar nebun!

— Atunci o să construiesc un zid. Îl pot construi în jurul întregului loc dacă este nevoie.

— Dar cu siguranţă nu vă aşteptaţi ca vizitatorii dumneavoastră să se limiteze la a veni în parc pe râu, replică ducesa. Mulţi folosesc drumul, aşa că o să fie obligaţi să-şi lase trăsurile de-a lungul străzii pe kilometri întregi. Ce o să-i oprească pe domni – dacă pot fi numiţi astfel – să se plimbe pe aleea noastră?

— Poate că o să construiesc un zid şi în jurul şcolii. Pe trăsăturile lui frumoase se văzu exasperarea. Deşi mi se pare că elevele bine-crescute nu ar trebui să umble libere fără un însoţitor masculin, indiferent dacă eu să o fac sau nu într-o grădină a plăcerilor.

— Deci acum o să avem nevoie de însoţitori masculini pe propriul teren? întrebă Lady Norcourt. Şi unde putem găsi bărbaţii care să însoţească tinerele noastre domnişoare? Şi aşa abia putem găsi destui băieţi în oraş să ia parte la adunările noastre.

— Cred că señor Montalvo spune că şcoala o să aibă nevoie de mai mulţi lachei, remarcă ducesa cu şiretenie.

— Dar cineva trebuie să plătească pentru aceşti lachei, sublinie Lady Norcourt. Iar asta ca să ne protejăm

fetele de domnii dezgustători care o să frecventeze aceste grădini.

— Nu am vrut să spun că şcoala ar trebui să angajeze servitori în plus, protestă señor Montalvo.

Fu ignorat.

— Avem griji mai mari decât domnii dezgustători, remarcă soţia primarului. Femei cu reputaţia proastă se adună în mod inevitabil în grădinile de plăceri şi, cu siguranţă, *nu* le vrem prin preajmă.

Pe buzele lui Lucy apăru un zâmbet. Expresia lui señor Montalvo devenea tot mai iritată. Se îndoia că îi făceau plăcere observaţiile lor. Se părea că doamna Harris plănuise acest lucru de la bun început.

— Sunt şi alte îngrijorări… începu ducesa.

— Mulţumesc, zise el pe un ton care trăda faptul că dorea să termine, arătând exact ca granzii pe care Lucy îi văzuse în Spania: arogant, mândru şi formidabil. O să analizez cu atenţie îngrijorările dumneavoastră. Se înclină către doamne. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la Rockhurst. Mi-aţi dat multe de gândit.

— Şi dumneavoastră ne-aţi dat mult de gândit, zise doamna Harris în timp ce îl privea gânditoare. O să ne ajute să ştim cum să acţionăm.

El încuviinţă din cap cu un aer nonşalant, care părea a contrazice scopul său. Nu-şi dădea seama că pierduse prima bătălie? De ce nu era supărat?

— Domnişoara Seton o să vă conducă. Doamna Harris îi făcu cu ochiul lui Lucy şi adăugă: Sunt sigură că ea vă poate răspunde la orice întrebări aţi avea. Ştie mai multe despre şcoală decât oricine.

Iar doamna Harris sigur se baza pe Lucy ca ea să îşi exprime opiniile.

Iar Lucy avea să facă asta după ce se asigura că señor Montalvo nu intenţiona să spună nimănui cum o găsise în livadă.

Nu avea încredere în el. Ceva din felul lui de a se purta o îngrijora, dar nu era vorba doar de farmecul lui şi de complimentele frumoase. Instinctul îi spunea că bărbatul

era o ameninţare nu doar pentru şcoală, deşi nu era sigură ce fel de ameninţare putea fi.

Dar avea să afle. Avea să fie calmă, raţională şi hotărâtă. Intenţiona să descopere detaliile josnice ale planului său, indiferent ce scotea din mânecă.

Capitolul 4

Dragă vere,

Avem de gând să îi ţinem piept noului nostru vecin făcând o petiţie către magistraţii care dau licenţa, pentru a-l refuza. A fost ideea domnişoarei Seton – s-a dovedit a fi chiar un plus.

S-a maturizat mult. De acord, încă spune exact ceea ce gândeşte, dar nu mi se pare un lucru la fel de enervant la o profesoară ca la o elevă. Profesorii ar trebui *să aibă opinii. Şi o să-i fie de folos în a naviga pe apele înşelătoare ale societăţii.*

Tensionata ta rudă,

Charlotte

„Domnişoara Seton?” Diego stătea înlemnit, încercând să se adune. Probabil că nu auzise bine. Señorita profesoară era cea pe care o căuta el? Putea oare să fie aşa de norocos?

Când ea se grăbi spre uşă, el se chinui să-şi mascheze surprinderea în timp ce o urma. Dar când plecară din salon, nu-şi mai putea reţine nevoia de a afla mai multe.

— Numele dumneavoastră este Seton?

Ea încuviinţă din cap.

— Pronunţat S-e-t-o-n. Miji ochii. De ce? Cunoaşteţi numele?

— Nu, zise el grăbit. „Ai grijă ce spui, omule! Nu trebuie să te dai de gol cu nimic până când nu eşti absolut

sigur. Sunt prea multe la mijloc”. După ce aţi fost aşa de zgârcită cu el acum două zile, voiam doar să mă asigur că l-am înţeles corect.

După cum se aştepta, acea referinţă îi distrase atenţia suficient. Ea îşi încetini paşii şi arăta ca şi cum voia să spună ceva, dar, înainte să apuce să o facă, o fată trecu de scări şi se opri în faţa lor.

Domnişoara Seton afişă un zâmbet de plăcere sinceră.

— Tessa, ce mare pari zilele astea! zise ea şi deschise braţele.

— Lucy! Fata se grăbi să o îmbrăţişeze. Mătuşa mea mi-a zis că e aici.

El rămase mai în spate, urmărind şi cu mintea învârtindu-se. Lucy. Numele ei de botez. Era prescurtarea de la Lucinda, nu-i aşa? Lucinda Seton era fata colonelului, după sursele lor din Edinburgh.

Lucinda era numele fiicei Doñei Catalina. Acesta fusese motivul pentru care se afla aşa de sus pe listă – speraseră ca doica să nu fi schimbat numele fetei după ce o furase.

Deci señorita profesoară era cea pe care o căutau şi dăduse de ea aproape imediat.

„Ai grijă! Adu-ţi aminte ce a spus marchizul! Este o situaţie delicată”.

Chiar dacă era acea Lucinda Seton pe care o căutau, asta însemna doar că era următoarea pe lista lor de nume. Trebuia să fie sigur înainte de a-şi dezvălui scopul.

Şi apoi, Lucy putea să fie prescurtarea de la Lucia sau Lucretia. Nu ştia destule despre numele englezeşti ca să fie sigur. Iar domnişoara Seton nu părea deloc spanioloaică. Nici nu era elevă, cum pretinseseră sursele lor.

În timp ce fata pe nume Tessa bolborosea mai departe, el îi studia profesoara, căutând un semn al sângelui străin al femeii.

Nu avea pielea măslinie, iar ochii ei nu erau întunecaţi. Trăsăturile nu semănau cu ale Doñei Catalina, deşi ambele femei erau frumoase în felul lor. În timp ce

imaginea Doñei Catalina evoca serenitatea Fecioarei Maria, domnişoara Seton evoca senzualitatea Mariei Magdalena. Trăsăturile ei erau mai pline, delicate, nasul era mai mic. Iar buzele ei pline tentau bărbatul să guste şi să prade.

Dumnezeu să-i păzească sufletul! Nu trebuie să se gândească aşa la ea. Dacă se dovedea că era nepoata marchizului…

Dar în acea zi, mătasea fermecătoare pe care o purta îi scotea în evidenţă prea bine şoldurile luxuriante şi sânii plini. Talia ei subţire îl făcea să-şi dorească să o cuprindă şi să o tragă aproape.

Apoi, era părul castaniu bogat, cu textura catifelei cutate. Când fusese desfăcut, căzuse în valuri ondulate pe umerii ei slabi, ajungându-i până la şolduri. Cât ar fi vrut să-l vadă din nou aşa…

Simţi un junghi de regret, dar îl îndepărtă fără milă. Nu conta cât de drăguţă era. Nici măcar nu conta că îi înfierbânta sângele. Ea avea un scop mai important: era cheia evadării lui din viaţa aceea mohorâtă din hanuri urât mirositoare, cu mâncare fără gust şi teatre friguroase în zone reci. Cheia pentru acasă, pentru a recăpăta onoarea familiei sale. Nu avea să pună asta în pericol.

— Şi cine este acest domn? întrebă tânăra Tessa întorcându-se spre el. Îi aruncase priviri curioase. Un nou profesor?

— Nu, răspunse domnişoara Seton. Acesta este señor Diego Montalvo, noul nostru vecin. Señor Montalvo, ea e domnişoara Tessa Dalton. Este elevă aici.

Fata făcu o reverenţă drăguţă, sub privirea aprobatoare a domnişoarei Seton.

— Încântat să vă cunosc.

Diego se întinse şi se prefăcu a scoate o monedă de 6 penny din spatele urechii fetei.

Când i-o arătă, ea o luă râzând, încântată.

— A fost uimitor! exclamă fata. Cum aţi făcut?

— Nu e mare lucru pentru un bărbat ca mine, remarcă el ironic. Întrebaţi-o pe domnişoara Seton, care a hotărât deja că sunt chiar diavolul.

Avu marea plăcere să o vadă pe profesoară roşind până la rădăcina părului ei frumos.

— Eu... eu nu am vrut să spun că sunteţi diavolul, se bâlbâi ea.

— Ba cred că da. Chicoti. Dar nu vă faceţi griji. Nu aţi fi prima care mi-a spus aşa, nici ultima. Magicienii provoacă deseori asemenea răspunsuri.

— Ştiţi foarte bine că nu mă referem la profesia dumneavoastră.

Ochii Tessei se măriră.

— Sunteţi magicianul de care au vorbit mătuşa şi unchiul meu! Cel care vrea să distrugă şcoala!

El scrâşni din dinţi.

— Eu nu doresc să...

— Mătuşa Tessei este Lady Norcourt, explică domnişoara Seton cu o expresie răutăcioasă. Ea a fost cea care s-a alăturat ducesei de Foxmoor în a vă critica planurile. Lady Norcourt a predat aici înainte de a se căsători cu vicontele.

Dacă domnişoara Seton credea că îl intimida făcând referire la prietenii bogaţi şi cu titluri ai şcolii, urma să aibă parte de o surpriză. El luase masa cu regi, deci putea să se descurce şi cu câţiva lorzi englezi. Mai ales când nu avea de gând să facă niciun rău şcolii.

Dar trebuia să-şi joace rolul, aşa că îi zâmbi Tessei.

— Vă rog să spuneţi unchiului şi mătuşii dumneavoastră că nu ar trebui să asculte bârfele inofensive despre intenţiile mele. Eu vreau doar să îmbunătăţesc proprietatea vecină, nu să vă distrug şcoala.

Domnişoara Seton pufni.

— Tessa, dacă te duci în biroul doamnei Harris, o să găseşti o surpriză acolo.

Chipul Tessei se lumină.

— Ce surpriză?

— Du-te să vezi. Cred că o să fii mulţumită.

Tânăra Tessa şovăi între a dori să stea să asculte bârfa şi tentaţia *surprizei.* Ultima păru să aibă câştig.

— Sper să putem vorbi mai târziu, îi zise ea

domnişoarei Seton.

Apoi, după o scurtă reverenţă spre el, plecă în goană.

— Văd că mita funcţionează la fel de bine cu elevii ca pe vremea când eram eu tânăr, remarcă el în timp ce domnişoara Seton se îndrepta din nou spre scări. Chiar aveţi o surpriză pentru biata fată? Ori a fost doar o strategie?

Se uită la el pieziş.

— Se întâmplă ca animalul de companie al ducelui, o maimuţă, să fie în birou. Din moment ce Tessa adoră animalele, ştiam că s-ar bucura să stea cu el. Ridicându-şi fustele, coborî scările. Spre deosebire de dumneavoastră, señor Montalvo, eu sunt directă şi onestă când am de-a face cu oamenii.

Îşi folosea iarăşi vocea adecvată din urmă cu două zile, dar începea să se întrebe dacă era vocea ei reală. Remarcile ei pasionale de la acea întâlnire i se potriveau mai bine decât faţada aceasta formală.

— Nu am fost deschis şi onest cu dumneavoastră? o provocă el.

Ea îi aruncă o privire războinică.

— Când ne-am întâlnit prima dată, nu aţi spus un cuvânt despre ce intenţii aveaţi cu adevărat cu Rockhurst. Aţi fost în mod intenţionat evaziv.

El se abţinu să nu râdă.

— Ah, da. Dar, din câte îmi amintesc, dumneavoastră aţi fost la fel de evazivă.

Chipul ei se întunecă când ajunseră la baza scărilor.

— Sper că nu aveţi de gând să menţionaţi unde… de fapt, cum ne-am cunoscut.

— De ce aş face-o?

Asta nu i-ar fi fost de folos în scopul lui.

Când uşurarea se văzu pe chipul ei, el îşi aminti cât de mândri erau englezii de manierele lor. *Dios mio* de asta nu-i spusese numele ei – de teamă că el o să discute cu directoarea despre ceva atât de neimportant ca faptul că o găsise în livadă comportându-se cu exuberanţa oricărei fete tinere.

Îi venea să râdă. Nu era de mirare că nu reuşise să o farmece atunci. Ea probabil sperase că avea să fie protejată dacă nu-i spunea numele.

Habar n-avea ea! Acum că îi ştia identitatea, nimic nu avea să o protejeze de el. Mai ales dacă se dovedea a fi nepoata marchizului. Putea deja să simtă gustul succesului.

Iar manierele ei englezeşti puteau fi folosite în avantajul lui.

— Din moment ce nu doriţi ca angajatoarea dumneavoastră să ştie cum v-am găsit pe proprietatea mea, răvăşită şi aşa de fermecătoare, mă aştept la o compensaţie pentru tăcerea mea, desigur.

Pălind, ea se opri în faţa lui.

— Ce fel de compensaţie?

— Mai mult timp petrecut în compania dumneavoastră.

Cu o privire plină de indignare, ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi bănuiesc că doriţi ca acest timp să îl petrecem… singuri.

Orice altă femeie ar fi fost flatată. Dar nu domnişoara Maniere Englezeşti, oh, nu! Asta nu ar fi trebuit să-l enerveze. Cu toate astea, îl enervă.

— Nu sunt aşa de rău încât să mă aştept la asta. Eu doar îmi doresc să văd mai mult din şcoala pe care o preţuiţi atât de mult şi am crezut că dumneavoastră aţi fi dispusă să mi-o arătaţi.

— Serios? zise ea precaută.

— Absolut.

Asta avea să-i ofere o scuză pentru a cerceta trecutul domnişoarei Seton; avea nevoie de timp şi oportunitatea de a-i confirma identitatea.

— Am investit o sumă mare pentru a veni în Anglia şi pentru a căuta locuri potrivite scopurilor mele.

De asta aleseseră şiretlicul cu grădina de plăceri. Le oferea motive pentru a călători cum doreau, de a pune întrebări în comunităţile izolate şi să petreacă timp în locuri cu apă potabilă fără a trezi suspiciuni. Pentru un străin, în

Anglia era un lucru esenţial.

Asta le permitea să stea cât de mult era nevoie. Deşi un tur cu reprezentaţii le-ar fi permis acelaşi lucru, i-ar fi limitat la anumite oraşe şi ore, făcându-le sarcina mai dificilă.

— Aşa că, în ciuda a ceea ce credeţi, continuă el, nu sunt deloc dornic să mă lansez într-o afacere care v-ar putea supăra pe dumneavoastră şi pe vecinii dumneavoastră. Pe de altă parte, dacă sunt forţat să abandonez acest loc, o să am o pierdere financiară: contractul de chirie pe trei luni pe care l-am semnat cu domnul Pritchard, cheltuielile de călătorie, fondurile pe care nu le câştig câtă vreme aştept să deschid afacerea. Asta este dilema mea.

Ea se înmuie pentru o clipă.

— Bănuiesc că aşa e.

— Aceasta este şansa dumneavoastră de a mă convinge că ar trebui să-mi schimb planurile, zise el în timp ce un lacheu îi aduse haine şi pălăria. Arătaţi-mi cum funcţionează şcoala. Însoţiţi-mă la una dintre reuniunile menţionate de doamne. Îi oferi un zâmbet ca să o provoace. Ce ar putea fi rău?

Ca de obicei, ea era încăpăţânată.

— De ce nu-i cereţi doamnei Harris să vă arate şcoala? Sau lui Terence, lacheul ei personal?

Diego îşi înăbuşi o grimasă. Doamna Harris avea un lacheu formidabil, despre care se zvonea că fusese boxer. Îl întâlnise pe ursuzul individ când intrase, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă de-a face cu acel războinic.

— Interesul financiar al doamnei Harris legat de acest loc o face oarecum părtinitoare, ca şi pe lacheul ei. Dar dumneavoastră păreţi a da dovadă de un devotament care pare să treacă dincolo de bani. El ridică din umeri. Deşi nu-mi pot imagina de ce o simplă profesoară ar trebui să fie atât de devotată.

— De fapt, am fost elevă aici înainte de a deveni profesoară.

Aha, asta explica confuzia legată de acest lucru.

— Am venit aici când aveam 12 ani, adăugă ea. De atunci, mi-a fost în mare parte casă.

Asta îi oferi un răgaz lui Diego, deşi întărea suspiciunea legată cu educaţia ei. Dacă *tatăl* ei, colonelul, fusese iubitul doicii, cum bănuiau el şi Gaspar, nu ar fi fost aşa de dornic să crească un copil care nu era al lui. Mai ales din moment ce doica, femeia care probabil se prefăcuse a fi mama ei, se părea că murise înainte de a ajunge în Anglia.

Diego făcu pe prostul.

— Nu aveţi părinţi?

— Normal că am părinţi. Mă rog, un tată. Şi o mamă vitregă, dar… Se opri. Ideea este că, atunci când nu am fost alături de familia mea, am stat aici. Nu aş vrea să se întâmple ceva.

Ah, era aşa de uşor să o provoace să spună mai multe! Îi plăcea asta la ea. Era exact ce părea, ceea ce era mai mult decât putea spune despre conaţionalii ei trădători.

— Atunci problema se află în mâinile dumneavoastră. Îşi luă mantia, încercând să nu o lase să vadă cât de mult contase răspunsul ei. Eu încă nu am cumpărat Rockhurst. Pot fi convins să mă răzgândesc. Cine ar fi mai potrivit să facă asta dacă nu dumneavoastră?

O mică încruntătură apăru între sprâncenele ei cu formă frumoasă.

— Iar dacă sunt de acord cu acest plan, nu o să menţionaţi cum m-aţi găsit în livada dumneavoastră?

— Exact.

— Trebuie să vorbesc cu doamna Harris şi să aflu dacă o să-mi permită…

— V-aş sfătui să vă asiguraţi că o s-o facă.

Ea se încordă.

— Chiar sunteţi diavolul, să ştiţi.

— Doar un om de afaceri inteligent, *carino.*

O roşeaţă frumoasă îi atinse obrajii.

— Nu ar trebui să-mi spuneţi aşa.

— Ştiţi ce înseamnă?

Ea îi evită privirea.

— Înseamnă *dragă.*

El miji ochii.

— Vorbiţi spaniola.

Încă o confirmare.

— Am căutat după ce aţi spus cuvântul în livadă.

— Ah, păcat! Deci întâlnirea lor de mai devreme o fascinase suficient ca să facă efortul de a afla cum îi spusese, lucru care lui îi plăcea mai mult decât era înţelept. Deci sunteţi de acord cu propunerea mea?

— Nu-mi daţi de ales, nu-i aşa?

— Deloc. Când ea se încruntă, el arcui o sprânceană. Vă purtaţi ca şi cum v-aş cere să vă aruncaţi pe un rug funerar. Cu toate astea, eu sunt cel binevoitor. Nu trebuie să vă ascult părerile despre şcoală, să ştiţi.

Un zâmbet trist îi atinse buzele.

— Ştiu. Iertaţi-mă. Am fost un pic cam… cu toane în ultima vreme.

I-ar fi plăcut să afle de ce, dar îşi forţase norocul prea mult.

— Nu contează. Începem turul şcolii?

— Nu pot acum; în această după-amiază o să fiu prea ocupată fiindcă ajut fetele să se instaleze. Dar mâine, după ce începe trimestrul oficial şi îmi termin prima oră, o să am suficient timp să vă ofer un tur. Desigur, dacă doamna Harris este de acord.

El nu dorea să aştepte, dar nici nu voia să pară că se grăbea.

— Prea bine, pe mâine atunci. Punându-şi pălăria pe cap, se înclină în faţa ei. O zi bună… Lucy, nu-i aşa?

— Cum aţi… Oh, da, Tessa mi-a menţionat numele. De fapt, este Lucinda.

El îşi înăbuşi un zâmbet. Avusese dreptate.

— Desigur, trebuie să-mi spuneţi domnişoara Seton, îl mustră ea.

— Dar până şi elevii vă spun Lucy.

— Tessa îmi spune aşa pentru că am fost prietena ei înainte de a-i deveni profesoară. Se încruntă. Bănuiesc că trebuie să-i cer să mi se adreseze mai formal în clasă – altfel, elevele mele nu o să fie deloc atente la mine.

— Ar fi şi mai puţin atente la tine dacă ar şti cum te-am găsit în livadă. Indiferent la privirea ei panicată, adăugă fără milă: Şi nu am niciun motiv să ţin asta doar pentru mine când eşti aşa de formală şi de irascibilă.

De ce să nu o şantajeze şi cu asta? Cea mai rapidă cale de a-i câştiga încrederea era să demoleze pereţii convenienţelor care-l ţineau la distanţă.

Ea se încruntă.

— Sunteţi hotărât să iasă lucrurile aşa cum vreţi, nu-i aşa?

El afişă un zâmbet triumfător.

— Mereu.

— Şi bănuiesc că vreţi ca eu să vă spun Diego.

— Aşa îmi spun prietenii.

— Noi suntem departe de a fi prieteni, răspunse ea. Şi, dacă ne-ar auzi cineva, ar face presupuneri greşite despre legătura noastră.

— Atunci o să fim informali doar în privat.

De fapt, aşa era mai bine. Cu cât aveau mai multe secrete, cu atât era mai mare probabilitatea ca ea să aibă încredere în el când avea să conteze.

— Bine. Spuneţi-mi cum vreţi. Îşi netezi fustele. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc pentru sosirea elevelor. O zi bună, señor Montalvo.

Încăpăţânarea de a nu-i folosi numele de botez îl determină să facă exact ce nu ar fi trebuit. Îi prinse mâna, apoi se aplecă pentru a o săruta apăsat pe dosul palmei.

— O zi bună, Lucy.

Ea înlemni, dar nu-şi retrase mâna imediat. Cu sângele bubuindu-i în urechi, el profită, îi întoarse mâna şi o sărută în palmă, ceea ce nu era nici necesar, nici cuviincios. Mirosea a violete – tipic englezesc. Dar era atât de excitant încât gura lui alunecă spre încheietura ei pentru alt scurt sărut, apoi se îndreptă de spate, încă ţinându-i mâna.

Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, ca doi adversari nesiguri prinşi într-un gest ciudat.

Doar că se simţea complet diferit. Intim. Ameţitor. Provocând dependenţă.

Dependenţă? Nu, nu avea cum să fie. Nu-şi permitea să devină dependent.

Apăsându-i grabnic degetele, îi dădu drumul, se întoarse şi ieşi pe uşă.

În timp ce mergea pe alee, începu să transpire. Ar fi putut să jure că, atunci când îi sărutase încheietura, pulsul ei se accelerase sub buzele lui. Acea mică reacţie rezonase în el, agitându-l undeva în adâncuri.

Pentru că, în ciuda a tot ce zisese ea şi a faptului că apărase şcoala cu o loialitate feroce, Lucy Seton era tot o femeie sensibilă la atingerea unui bărbat. La atingerea lui. Aşa cum el era sensibil la atingerea ei.

Por Dios, nu se putea lăsa tulburat! Făcea să devină dificilă continuarea şaradei. I-ar fi întunecat percepţiile, i-ar fi distrus concentrarea – şi concentrarea era totul. „Nu trebuie să-ţi iei ochii de pe premiu, altfel totul ajunge un haos”.

Ca o fantomă, Gaspar ieşi din spatele unui gard viu şi merse alături de el.

— Nu o să-ţi vină să crezi ce am aflat de la bucătăreasa şcolii despre acea profesoară.

— Ştiu, zise Diego iritat. Ea este. Lucinda Seton.

— Este un semn bun să o întâlneşti imediat. Asta înseamnă că o să avem succes.

— O coincidenţă norocoasă, admit asta. Dar succesul ni-l construim singuri – semnele nu au nimic de-a face cu asta. Îi aruncă o privire lui Gaspar. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii. De câte ori ai zis că orice poate fi făcut cu un truc? Că miracolele ţin până când iluzia lor este dezvăluită?

— Aşa credeam. Gaspar schimbă direcţia spre livadă. Dar cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai puţin sigur. Nu mai sunt aşa de pregătit să resping mâna destinului cum eram cândva.

Clătinând din cap, Diego iuţi pasul. Dacă era destinul, atunci acesta se dovedea a fi crud. Să-i ofere lui Diego o şansă de a-şi atinge visul, forţându-l însă să ţină la distanţă prima femeie care îl atrăgea după mult timp era al naibii de

nedrept. O coincidenţă ghinionistă.

Doar dacă nu cumva se dovedea că nu era ea aceea până la urmă.

Băgă mâna în buzunarul hainei pentru a scoate miniatura.

— Detest să te descurajez în noua ta filosofie, dar am crezut că am găsit-o şi altă dată şi am greşit. Domnişoara Seton ar putea fi o altă fundătură. Privi imaginea tinerei spanioloaice. Nici măcar nu seamănă cu Doña Catalina.

— Te-am avertizat că s-ar putea să nu semene.

— Şi nu a menţionat nimic despre părinţi spanioli.

— S-ar putea să nu fi aflat. Nu se ştie ce poveşti i-a spus colonelul.

Asta cu siguranţă era adevărat.

— Are 20 de ani, nu 19 cum a zis marchizul.

— Nu poţi să accepţi ce ne-a oferit destinul şi să fii fericit? mormăi Gaspar când ajunseră la livadă. Ar trebui să te bucuri. Făcu o pauză, uitându-se spre Diego. Doar dacă… Se puse în calea lui. Ştiu de ce nu vrei să fie ea. Vrei să te culci cu ea şi nu poţi s-o faci dacă este nepoata lui Don Carlos.

Să se culce cu ea? Voia să facă mai mult de atât. Voia să o facă să se simtă bine, să o devoreze, să trezească în ea pasiune mai presus de cele mai îndrăzneţe visuri ale ei.

Diego trecu elegant pe lângă Gaspar şi o luă printre copaci.

— E absurd.

— Este? Gaspar se grăbi să-l prindă din urmă. V-am privit pe amândoi pe trepte. I-ai sărutat mâna. După ce ai aflat cine este.

Diego se chinuia să pară nonşalant.

— Am sărutat mâinile multor femei.

— Nu în ultimele zile, insistă Gaspar. Şi am văzut cum te-ai uitat la ea. Nu te-ai uitat niciodată aşa la o femeie.

— Cum? izbucni Diego.

— Cum a privit-o Antoniu prima dată pe Cleopatra.

De ce trebuia să-l cunoască Gaspar aşa de bine?

— O idee fantezistă. Dar sunt numai prostii. Abia dacă

o cunosc.

Dar ştia era că o plăcea. Izbucnirile ei pasionale îl amuzau, iar loialitatea ei pentru şcoală îl impresiona. Îi spusese că era diavolul pentru un motiv pe care ea îl simţea a fi corect, dar se uita la el de parcă nu-l credea un diavol.

Asta îl făcu să tânjească.

Să tânjească? Era nebun. Singurul lucru după care tânjea era Arboleda, iar ea era cheia pentru a recâştiga proprietatea. Aşa că nu era potrivită pentru el.

— Ştii că nu o să pun în pericol înţelegerea mea cu marchizul. Dacă ea este cea pe care o căutăm, o s-o conving să vină cu noi în Spania, aşa cum am promis. Asta-i tot.

— Vreau să te văd recuperând casa familiei, dar viaţa nu este menită a fi trăită în singurătate. Dacă într-adevăr o doreşti pe această femeie…

— Poftim? Să arunc tot ce am muncit? Să dezonorez jurământul făcut tatii? Pentru că asta ar însemna să o iau pe domnişoara Seton. Marchizul a fost foarte clar – nu o atingem nici cu un deget.

— Cu excepţia confirmării identităţii ei. O expresie întunecată trecu peste trăsăturile lui Gaspar. Poate că eu ar trebui să fiu cel care îi verifică semnul din naştere de pe coapsă. *Tu* eşti prea dornic să-i intri sub fuste ca să avem încredere să faci asta.

— Nu sunt deloc dornic să intru sub fustele ei, gemu Diego.

Hostias, cât îşi dorea ca Gaspar să nu fi pus problema aşa! Acum acea imagine avea să-l bântuie.

Nepoata marchizului avea un semn din naştere pe coapsă în formă de fluture. Instrucţiunile lui fuseseră clare. Trebuia să-l vadă cu propriii ochi exact în momentul în care îi dezvăluiau importanţa lui. Până la urmă, erau mulţi bani la mijloc. Persoana nu trebuia să aibă timp să creeze un semn din naştere similar. Iar dacă ar fi plătit o servitoare să se uite, adevărul putea fi manipulat.

Diego fusese imediat de acord cu această condiţie.

Dar asta se întâmplase înainte ca fata pe care o căutau să fie o creatură minunată, care îi trezea dorinţa. Faptul că ştia îl înnebunea, iar ideea de a-i ridica fustele pe furiş sau fără permisiunea ei îi aprindea sângele într-un mod insuportabil.

Scrâşni din dinţi.

— O să fac orice ca să mă asigur că marchizul îşi primeşte nepoata aşa cum am plănuit.

— Şi nu te deranjează că el intenţionează să-i găsească un soţ cu titlu ca să-i facă un moştenitor, acum că fiul lui este mort? Tonul lui Gaspar deveni sceptic. Că acel alt bărbat o să-şi planteze sămânţa?

Se încordă la imaginea lui Lucy în patul altui bărbat.

— De ce ar trebui? Ce legătură are cu mine? Eu nu aş fi un soţ potrivit pentru ea.

— Tatăl tău era…

— Un nimeni în comparaţie cu marchizul. Don Carlos nu ar fi niciodată de acord să o lase să se mărite cu mine. Aspiraţiile lui sunt mai înalte. Mai întâi o să rupă legătura şi o să refuze să-mi înapoieze Arboleda, cum a promis. Dacă renunţ la proprietatea mea, o să mă întorc la spectacole şi la călătoriile interminabile – fără Arboleda, fără nimic. Nu o să risc asta doar ca să mă culc cu o femeie.

Urcă treptele de la Rockhurst şi se îndreptă spre conac. Atracţia derutantă faţă de Lucy avea să treacă dacă o controla. Mai trăise vremuri grele; putea să o facă din nou.

Chiar dacă însemna să renunţe la şansa de a o avea pe încântătoarea Lucinda Seton.

Capitolul 5

Dragă Charlotte,

Sunt surprins că tolerezi pe cineva mai încăpăţânat

decât tine. Amândoi ştim că nu-ţi convine să-ţi fie contrazise ideile.

Eu nu mi-aş pune mari speranţe într-o asemenea petiţie. Magistraţii pentru licenţe sunt bine-cunoscuţi ca fiind capricioşi în privinţa alegerilor făcute, ca să nu mai spun că sunt susceptibili de a fi mituiţi.

Vărul tău,

Michael

În următoarea după-amiază, Lucy însoţea câteva fete de 20 de ani pe aleea dintre stejarii din spatele şcolii. Cu vreme încă caldă, era mult prea frumos să stea înăuntru şi să deseneze.

Ducându-şi fiecare hainele de lucru, planşele şi cărbunii pentru desen, ajunseră repede la vechiul debarcader pe marginea râului, care oferea o privelişte spectaculoasă. În faţa lor era Tamisa, cu peisajul rural după râu, în spatele lor se afla crângul de stejari, în stânga era debarcaderul şi în dreapta – livada de cireşi.

Blestemata livadă de cireşi. În vreme ce fetele îşi puneau şorţurile, ea se îndreptă spre livadă pentru a se uita. Diego Montalvo se afla acolo sau încă în pat?

Ideea o făcu să simtă o căldura nedorită inundându-i pântecul. Purta oare o cămaşă de noapte? Sau dormea în pantaloni, cum făceau unii bărbaţi în regiment?

Nu voia să ştie. Imaginea lui cu pieptul gol, purtând doar lenjerie, făcu să-i crească pulsul. Avea să-l vadă mai târziu. Cum trebuia să reacţioneze după sărutările de ieri?

Degetele i se strânseră automat în palmă şi îi scăpă un geamăt. Primul fusese suficient, dar al doilea şi al treilea…

Niciun bărbat nu-i sărutase vreodată palma sau încheietura, nici măcar Peter. Aproape că o transformase în scrum pe loc. Cât de ciudat era că asemenea sărutări se simţeau aşa de intime şi de păcătoase faţă de cel de pe dosul mâinii!

Sau era doar modul în care se uitase la ea când o

făcuse?

Tremura. Când ochii lui calzi şi de culoarea cafelei îi întâlniseră pe ai ei, văzuse în ei mai mult decât o simplă admiraţie, ceva sălbatic, indecent şi foarte păcătos.

Privirea aceea indecentă, sărutările acelea imprudente hrăniseră visele din seara precedentă în cea mai şocantă manieră. Îşi petrecuse jumătate din noapte imaginându-şi acea privire întunecată peste corpul ei gol, acele buze posesive arzând pe bărbia ei, în jos spre piept şi sâni…

— Domnişoară Seton? întrebă o elevă, trezind-o din gândurile ei.

Se întoarse şi găsi fetele aşezate pe vechea bancă de lângă debarcader, aşteptând cu cărbunii şi planşele de desen în mâini.

Se luptă să-şi recapete sângele-rece.

— Ah, văd că sunteţi gata! Foarte bine.

Aceasta era prima ei oră de desen. Ce naiba făcea lăsând să o copleşească gândurile legate de magicianul acela blestemat? Dacă nu avea grijă, risca să uite de ce se afla acolo.

Şi de ce venise *el* în Richmond. Probabil de asta îi sărutase aşa de scandalos mâna – pentru a o face să uite planurile lui diabolice.

Îşi îmbrăcă şorţul cu simţ practic şi aranjă planşa de desen şi cărbunii.

— Acum, domnişoarelor, după notiţele fostei voastre profesoare, aţi rămas la peisaje. Este corect?

— Da, domnişoară Seton, răspunseră fetele la unison.

Apoi Tessa ridică mâna.

— Domnişoară Dalton? întrebă Lucy.

— Ne-a spus că data următoare o să începem cu figurile umane.

Lucy îşi reţinu un zâmbet. Fetele mereu erau dornice să treacă direct la figuri umane, ca să-şi poată desena părinţii, iubiţii sau prietenii. Dar nu era înţelept să le grăbească dincolo de limitele competenţelor lor prea repede, indiferent cât de dornice erau. Avea doar să le

frustreze.

— Să lăsăm figurile umane pentru o zi când vremea nu este frumoasă.

Altă fată ridică mâna, urmată de alte două. Înăbuşindu-şi un oftat, se adresă celei dintâi:

— Da, domnişoară Pierce.

— Profesoara noastră *ne-a promis* că, dacă exersăm suficient desenatul mâinilor, în trimestrul trecut, am putea să trecem la figuri umane în acest trimestru, protestă ea. Iar noi ne-am desenat mâinile stângi de săptămâni întregi!

— Şi o să le mai desenaţi alte săptămâni dacă vă mai plângeţi, zise Lucy pe un ton de profesoară.

Mâinile celorlalte două fete coborâră.

— Astăzi, zise ea ferm, o să desenăm una dintre priveliştile care ne înconjoară – sunt destule dintre care să alegeţi.

Unsprezece capete se aplecară repede spre planşele lor de desen.

„Asta a mers destul de bine”, se gândi ea în timp ce se aşeza la capătul debarcaderului, unde îşi putea observa elevele.

Din fericire, doar Tessa o cunoştea ca prietenă. Celelalte erau prea mici ca să fi fost la şcoală odată cu ea, cu ele fiindu-i mai uşor să păstreze distanţa cuvenită. Dar la ora de a doua zi, cu fetele mai mari, trebuia să fie clară – ea era domnişoara Seton, profesoara de desen, nu Lucy, fata colonelului, faimoasă că nu-şi ţinea gura niciodată.

Frunzări propriile planşe de desen, trecând repede peste schiţa cu Peter şi ajungând la o foaie albă. După răspunsul ei lipsit de ruşine la sărutările de mână de ieri, nu avea nevoie de mai multe aduceri-aminte ale defectelor ei de caracter.

Astăzi avea să fie mai bine.

— Ce privelişte frumoasă sunteţi, doamnelor! zise o voce masculină.

Surprinsă, ridică ochii şi îl văzu pe señor Montalvo venind spre debarcader. Doar imaginea cu el în haină de culoarea ciocolatei, pantaloni de piele strâmţi şi cizme bine

lustruite făcu să-i crească pulsul. Şi un puls crescut nu era de bun augur pentru un comportament frumos.

— Ce faceţi aici? izbucni ea.

El râse, sunetul răguşit făcând-o să tremure.

— Ce întâmpinare! Mi-aţi spus că pot veni, vă amintiţi?

— Am spus să veniţi *mai târziu!* Se ridică în picioare. După *ce* termin lecţiile.

— Voiam să văd cum predaţi ora, zise el mieros.

— Dar doamna Harris…

— Am vorbit cu ea când am intrat. Aşa am ştiut unde să vă găsesc. A crezut că este o idee bună să mă alătur vouă.

Un zâmbet diavolesc îi apăru pe buze.

O poveste credibilă. Când Lucy vorbise despre posibilitatea de a-l lua pe Diego într-un tur al şcolii, trebuise să-i forţeze mâna doamnei Harris pentru a-i obţine aprobarea. Dar se părea că, deşi doamna Harris nu era sigură că putea avea încredere în señor Montalvo, avea încredere în Lucy. Desigur, asta era doar pentru că nu ştia despre întâlnirea lor precedentă.

— Prea bine, domnule, zise ea, hotărâtă să nu se lase intimidată. Simţiţi-vă liber să priviţi, dar mă tem că o să vă plictisiţi. Eu şi tinerele domnişoare o să desenăm un pic şi apoi eu o să mă plimb printre ele pentru a observa şi a face comentarii.

— Pot să întreb ce desenaţi?

— *Trebuia* să desenăm figuri umane, mormăi Tessa.

— Domnişoară Dalton… o avertiză Lucy.

— Bănuiesc că nu puteţi desena figuri umane fără un model, interveni el, cu ochii sclipind. De ce nu mă lăsaţi să vă fiu model? M-aş putea face util.

Unsprezece perechi de ochi plini de speranţă se întoarseră spre ea. Ar fi refuzat, cu excepţia unui lucru: ca să fi model, era nevoie să stai complet nemişcat. Nu putea să o distragă cu trucurile lui de magie sau cu flirtul, aşa că avea şansa de a preamări virtuţile şcolii. Iar el trebuia să asculte.

Şi apoi, putea şi ea să-i pună întrebări. Credea ea că el era mai mult decât Maestrul Misterului, iar asta avea să-i ofere şansa să-i dezvăluie secretele. În orice război, era crucial să-ţi cunoşti bine inamicul. Cu siguranţă, omul avea vreo vulnerabilitate.

— Bine, señor Montalvo. Am fi încântate să vă avem ca model.

În timp ce fetele aclamau, el îşi afişă zâmbetul arogant şi se îndreptă spre banca de la capătul celălalt al debarcaderului.

„Bucură-te cât poţi, domnule! Acele scânduri devin inconfortabile foarte rapid”, îşi spuse Lucy plină de ea. Chiar şi o jumătate de oră în aceeaşi poziţie putea şterge orice expresie de aroganţă de pe chipul lui frumos.

Când ea se aşează la locul ei, el strigă.

— Cum să pozez?

— Cum doriţi.

Ea îşi luă cărbunele, enervant de dornică să-l schiţeze.

— Aşa cum este?

Se întinse pe spate pe bancă, încrucişându-şi gleznele şi punându-şi mâinile sub cap.

Când fetele chicotiră, ea se încruntă. Se credea inteligent.

— Aveţi de gând să trageţi un pui de somn cât timp noi vă desenăm, domnule?

— Aţi spus că o să mă plictisesc.

— Ah, dar nu aveţi voie să vă mişcaţi, nici măcar în somn. Aş prefera să alegeţi o poziţie care vă permite să vă controlaţi mai mult.

El se ridică în fund şi îi zâmbi poznaş.

— Sunteţi un supraveghetor dur, domnişoară Seton.

— Încerc, zise ea. Cum staţi acum este bine.

Mai mult decât bine. Era aplecat în faţă, cu mâinile în lateral şi picioarele deschise larg, precum un om pe cale să se ridice. Nu doar că oferea poziţiei energie şi sentimentul de acţiune, dar îi flexa muşchii coapselor sub pantalonii strâmţi.

Poate că nu fusese o idee foarte bună.

Ar fi trebuit să se concentreze asupra unei părţi din el care nu o tenta. Nu umerii lui largi, întinşi sub haină. Nu gambele frumos definite acoperite de pielea elegantă. Cu siguranţă, nu acele mâini uimitoare care îi bântuiseră visele...

Cu un geamăt, îşi luă privirea la chipul lui, pe care gura senzuală îi amintea cum îi sărutase mâna cu o zi în urmă. Nimic nu era sigur cu el.

Hotărâtă să reziste atracţiei, se forţă să se gândească la el ca la un obiect – o statuie, poate, precum cele rigide care împodobeau primăriile.

Pentru o vreme, se auziră doar cărbunii care atingeau hârtia.

Apoi el tuşi.

— Pot vorbi?

— Atât timp cât vă mişcaţi doar buzele. Lucy profită de ocazie. Sunt sigură că tinerele domnişoare o să se bucure să audă câte ceva despre casa dumneavoastră din Spania.

— Ce vă face să credeţi că sunt spaniol?

— Vorbiţi spaniolă.

— Şi engleză, portugheză şi franceză.

— Bine. Încercă să nu arate că era impresionată de faptul că el vorbea patru limbi. Povestiţi-ne unde se află casa dumneavoastră.

— Sunt din Leon.

Privirea ei se ridică de la planşa de desen.

— Asta-i o provincie în Spania, nu-i aşa?

— Ştiţi despre ea?

Nu era complet surprins.

Ea o cunoştea mai bine decât dorea. Mama ei murise în trecătorile acelea îngheţate.

— Când eram copil, am călătorit prin Spania cu părinţii mei.

— Aţi fost în Spania, domnişoară Seton? întrebă Tessa.

— Tatăl meu a fost în armată.

Ambii ei taţi fuseseră. Adevăratul ei tată, un soldat

britanic pe nume Tom Crawford, murise în bătălia de La Coruña, cu inima frântă şi slăbită de recenta pierdere a soţiei sale. Dar nu înainte de a-şi implora ofiţerul superior, pe Hugh Seton, să îi ia fiica. După spusele colonelului, niciunul dintre părinţii ei nu avusese altă familie.

— Deci vă retrăgeaţi după La Coruña, zise Diego pe un ton ciudat de blând.

Lacrimile îi înţepară ochii.

— Da, deşi eram prea mică să-mi aduc aminte ceva, cu excepţia faptului că îmi era mereu frig. Şi foame.

Ani mai târziu, trecuse peste fiecare document care relata dezastruoasa retragere, căutând informaţii despre sergentul Thomas Crawford sau despre soţia lui spaniolă, Catalina, care murise lângă drum. Nu era nimic. Dar acum cunoştea ororile pe care le înfruntaseră în marşul nebunesc al armatei britanice pentru a ajunge la coastă înaintea francezilor.

— Munţii Cantabrici sunt foarte reci în ianuarie. Zăpada era mare în acel an. În vocea lui se simţi ceva tăios, dar când ea îl privi, expresia lui era plăcută. Sau aşa am auzit.

Şi morţii zăceau pe marginea drumului.

— Dacă sunteţi din Leon, *sunteţi* spaniol, zise ea, dornică să schimbe subiectul. De ce aţi insinuat altceva?

— Cum poate fi zăpadă în Spania? interveni domnişoara Pierce. Nu este cald acolo?

— Depinde în ce parte te afli. De unde vin eu este foarte cald vara şi frig iarna. Pe o parte sunt munţii, pe partea cealaltă sunt câmpiile înalte. Este verde, dar uscat. În vocea lui se simţi un dor palpabil. În momentul acesta, este primăvară. Cireşii sunt înfloriţi şi acolo, la fel şi viile. Cerul este senin şi albastru, iar zilele sunt suficient de calde ca să moţăi în curte.

Lui Lucy i se tăie respiraţia din cauza tonului lui gânditor. De ce să construieşti o grădină a plăcerilor în Anglia când lui îi era clar dor de Spania?

Poate că avea legătură cu faptul că era din Galicia.

— Cu ce sunt diferiţi cei din Galicia de spanioli?

— Noi suntem descendenţi ai celţilor. La noi, acele *pallozas* antice seamănă cu casele rotunde din vechea Britanie şi cântăm la *gaiţa,* care seamănă cu cimpoiul la care cântă conaţionalii dumneavoastră.

Lucy se opri din desenat.

— Ce vreţi să spuneţi legat de conaţionalii mei?

El o privi direct.

— Sunteţi scoţiană, nu-i aşa?

— Dar cum…

— Accentul dumneavoastră. Aud accentul din *r-ul* scoţian.

O străbătu un mic fior. Era uimitor că îl auzise îngropat sub anii întregi petrecuţi în străinătate într-un regiment englezesc.

— Accentul nu este prea pronunţat, cred eu. Dar, da, tata este scoţian.

— Chiar şi fără accent, aş fi ghicit că sunteţi din Scoţia. Făcu o pauză. Sau poate chiar din Spania.

O furnicătură de precauţie îi traversă pe şira spinării. De unde ştia el de sângele ei spaniol?

Nu aveam cum. Doar dacă nu cumva vorbise cu cineva despre ea. Dar de ce ar fi făcut-o? Şi de ce privirea lui calculată o făcea să se gândească la interpretările medievale ale lui Lucifer care ademenea un inocent?

Lucy se scutură. Acum doar se purta prosteşte.

— De ce aţi presupune că sunt spanioloaică? zise ea superficial, în timp ce se forţa să continue să deseneze.

— Aveţi un temperament înfocat.

Ea oftă. Scria pe fruntea ei că era o fată temperamentală şi cu sânge fierbinte, pentru numele lui Dumnezeu?

— Se spune că temperamente fierbinţi au şi irlandezii, şi maurii. Nu poţi ghici genealogia unui om prin temperamentul său.

— Era doar o observaţie.

— Una incorectă, răspunse ea, enervată de discernământul lui. Nu-i venea să creadă că tocmai îi ghicise genealogia şi că o nimerise. Este un alt talent de

magician să ghiciţi originile cuiva?

— De fapt, da, este.

— Puteţi ghici de unde sunt eu? întrebă domnişoara Pierce.

— Din Ţara Galilor probabil, răspunse el. Iar domnişoara Dalton cu siguranţă este din sudul Angliei, deşi nu pot fi mai precis de atât.

Avea dreptate cu amândouă. Poate chiar *putea* să ghicească descendenţa. Dacă era aşa, nu trebuia să-i găsească vreo vină că-şi folosea abilitatea.

Diego se relaxă când văzu că suspiciunea dispăru de pe chipul lui Lucy. Aproape că se dăduse de gol cu comentariul acela despre spanioli. Expresia ei uimită arătase clar nu doar că ştia despre propriul sânge spaniol, ci şi că era surprinsă că un străin îşi dăduse seama de asta. Cu siguranţă, nimeni din Edinburgh nu menţionase asta când el şi Gaspar întrebaseră despre ea şi *tatăl* ei.

Dar apoi, nimeni din Edinburgh nu fusese aşa de dornic să stea de vorbă cu ei. Scoţienii erau suspicioşi cu toată lumea.

— Cum aţi ghicit că sunt din Ţara Galilor? exclamă domnişoara Pierce, făcându-l să revină cu atenţia la audienţă.

— Este un magician, fraiero, zise altă fată. Pot ghici gândurile altor oameni.

— Nu, nu putem, zise el sec. Şi orice magician care pretinde altceva minte doar ca să vă ia banii. Eu doar am ureche bună când vine vorba de accente. Când eram tânăr şi făceam spectacole pentru regimentele din Spania şi din Portugalia, am cunoscut oameni din toată lumea. Am învăţat să observ cum se reflecta vorbirea lor în propriile origini. S-a dovedit un talent util pentru un magician.

— Când minţeaţi ca să luaţi banii oamenilor? zise Lucy caustică.

Naiba să o ia de femeie! Ştia exact cum să-l provoace.

— Eu nu sunt nici trişor la cărţi, nici hoţ, domnişoară Seton.

Deşi pentru scurt timp făcuse ambele lucruri.

— Iertaţi-mă, zise ea. Nu am vrut să insinuez că aţi fi.

Nu, ea voise doar să insinueze că el era diavolul. Rolul lui ca personaj negativ începea deja să devină plictisitor. Mereu se considerase onorabil, chiar când făcuse lucruri de care nu fusese mândru pentru a supravieţui. Nu era genul de om care să deschidă o grădină a plăcerilor în vecinătatea unei şcoli de fete, chiar şi a uneia care aparţinea detestabililor englezi.

Îl rodea faptul că trebuia să se prefacă.

Fetele strigară cu voce tare.

— Ce este? întrebă el, trezit din starea lui proastă.

— Trebuie să staţi nemişcat, ceea ce înseamnă şi expresia feţei! aminti Lucy. Fără încruntare. Sau zâmbet, dacă tot veni vorba.

— Ah, mă scuzaţi, răspunse el, rezistând tentaţiei de a sublinia că ea fusese cea care îi provocase încruntătura.

Părea să-l provoace să spună multe lucruri imprudente. Cum ar fi să vorbească despre Villafranca. Nu fusese intenţia lui să vorbească despre oraşul în care se născuse ca un bătrân care îşi amintea de tinereţe.

Cedase din cauza întrebărilor ei despre Spania, ca să poată să-şi dea seama dacă ea chiar fusese pe drumul spre La Coruña cu Regimentul 42, cum speculase marchizul. Când Diego şi Gaspar o trecuseră pe lista lor, descoperiseră cu perplexitate faptul că, de fapt, colonelul se retrăsese din Regimentul 73, nu 42. Într-un final, hotărâseră că probabil îşi schimbase în mod intenţionat regimentul pentru a-şi ascunde urmele.

Dar, până când ea nu vorbise despre retragerea spre La Coruña, nu îi dăduse prin cap ce însemnase pentru ea faptul că fusese acolo la vârsta de patru ani. Ce fetiţă puternică fusese ca să supravieţuiască lipsurilor care omorâseră soldaţii puternici ai armatei britanice!

Îşi dădea seama că amintirile o dureau. Dacă se dovedea a fi nepoata marchizului, Diego putea să se ducă cu un bici la colonelul acela pentru că o târâse prin asemenea orori, când ea ar fi trebuit să fie acasă, răsfăţată de părinţi.

Doar englezii se puteau crede rezistenţi la frig şi la foame, crezând că pot lua orice vor de la cine îndrăznea să…

Scrâşni din dinţi când îşi aminti. Nu putea schimba ce se întâmplase cu familia lui, dar măcar putea îndrepta ce îi făcuseră ei nenorociţii englezi. Păcat că Doña Catalina şi soţul ei, Don Álvaro, muriseră la câţiva ani după ce fiica lor fusese răpită. Dar, dacă Lucy se dovedea a fi Doña Lucinda, avea măcar să se întâlnească iar cu bunicul ei, care voia să o transforme într-o frumoasă bijuterie a societăţii, cum merita să fie.

Diego se gândi să-şi schimbe poziţia, apoi îşi aminti că nu era permis. Pozatul nu era deloc confortabil. Piciorul stâng îi amorţise, iar spatele îi pulsa. Încercă să-şi mute piciorul, dar fetele protestară cu voce tare. *„Dios Santo!”*

Lucy începu să pară arogantă. Nu era de mirare că fusese de acord cu propunerea lui aşa de repede. Îi făcea plăcere să îl tortureze.

— Domnişoarelor, zise ea afectată, din moment ce señor Montalvo devine nerăbdător, ar trebui să-l distrăm. De ce nu-i povestiţi despre şcoală? De asta se află aici, până la urmă. Fiecare dintre voi poate spune de ce părinţii voştri au vrut să vă înscrie şi ce vă place cel mai mult la şcoală.

Diego oftă. Lucy trecuse la salvarea preţioasei ei şcoli cu ferocitatea unui linx. Clar avea de gând să-l facă să îndure multe predici.

În timp ce una dintre domnişoare preamărea virtuţile şcolii, Lucy îşi închise blocul de desen şi se ridică pentru a se plimba în jur, comentând lucrările elevelor. El încercă să nu o urmărească, dar nu se putu abţine. Chiar şi cu şorţul de lucru peste rochia ei de culoarea macului, avea un fel de a se mişca ce îi amintea de vinul bun care se învârtea într-un pahar.

Ar fi dat multe ca să guste acum un vin.

Hostias, nu trebuia să continue să gândească aşa! Corpul lui reacţiona deja la minunata tentaţie pe care o reprezenta ea în timp ce trecea de la o elevă la alta, dar

dacă începea să-şi imagineze că o gusta…

Se luptă cu propria excitaţie; poziţia în care poza expunea prea bine acea parte din el pe care se chinuia să o controleze.

Gaspar avea dreptate. Stătuse prea mult fără o femeie dacă trupul lui se putea excita aşa de uşor la simpla vedere a lui Lucy plimbându-se prin jur. Şi cu fete care chicoteau privind! *Dios mio* avea să putrezească în iad pentru un asemenea comportament.

Mai bine se concentra pe ceea ce le spunea elevelor. Aşa sigur adormea desfrânatul din el.

Dar era dificil să-i asculte cuvintele când ea continua să afişeze zâmbetul doritor – mai puţin lui, desigur. Se trezi invidiindu-i elevele cu o agresivitate uimitoare. Chiar era o profesoară bună pentru cineva aşa de nou în asta. Le făcea pe fete să se simtă în largul lor, fără să le răsfeţe, criticându-le munca fără a le distruge încrederea. Rămase uimit de tactul ei.

Gaspar ar fi considerat că este prea blândă ca profesoară. El fusese genul care urla când dădea ordine şi îl lovea pe Diego peste mâini de fiecare dată când îi cădea o carte sau ridica greşit batista. După o copilărie răsfăţată ca singurul fiu al unui grande, fusese destul de şocat. Dar fusese mai sigur să devină asistentul lui Gaspar – şi mai profitabil – decât să fure şi să trişeze la cărţi.

— Domnişoarelor, a sosit momentul să strângem, zise Lucy dintr-odată.

Diego rămase cu gura căscată. Terminaseră?

În timp ce se îndrepta de spate, iar fetele se grăbeau să-şi şteargă mâinile pătate pe prosoapele umede, Lucy veni spre el.

— Vă mulţumesc, domnule, zise ea amabilă. Chiar ne-aţi fost de ajutor.

El se ridică, tresărind în timp ce membrele i se trezeau la viaţă.

— Aduceţi-mi aminte ca pe viitor să apreciez mai mult artiştii care pozează, mormăi el.

Pe chipul ei străluci amuzamentul.

— V-am avertizat.

— M-aţi avertizat că o să mă plictisesc. Înaintă şchiopătând, cu crampe musculare. Nu că o să fiu olog.

De data asta, ea izbucni în râs.

— V-aţi comportat foarte bine, trebuie să recunosc. Majoritatea celor care pozează sunt mult mai morocănoşi prima dată.

O fată o întrebă ceva, iar ea se concentră din nou la ora de desen, apoi le expedie la ora de dans. Cât era ocupată cu curăţatul mâinilor, el se îndreptă spre locul unde îşi lăsase planşele de desen, curios să vadă cum îl desenase.

Dar, în timp ce se uita printre surprinzător de frumoasele ei desene ale munţilor Scoţiei şi ale străzilor pavate din Richmond, curiozitatea îi fu trezită de imaginile oamenilor din viaţa ei.

Întoarse o pagină, clipi, apoi izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

Când ea se întoarse din cauza sunetului, el ridică desenul unui tânăr chipeş care avea coadă şi coarne.

— Cine este acest individ interesant?

Chipul i se coloră într-un roşu încântător.

— Oh, Dumnezeule! murmură ea.

Celelalte fete se îndepărtaseră prin pădure, lăsându-i singuri la debarcader. Din moment ce doamna Harris îi spusese că era singura ei oră din acea zi, în sfârşit o avea doar pentru el.

Şi avea de gând să profite la maximum.

— Cât de reconfortant să văd că nu sunt singura persoană pe care o crezi a fi diavolul! Aceasta este o temă comună în lucrările tale?

— Daţi-mi aia, señor Montalvo! izbucni ea în timp ce se îndrepta spre el.

Zâmbind, el duse desenul la spate.

— Credeam că am fost de acord să-mi spui Diego în privat.

— Bine. Două pete de culoare îi apărură în obraji. Dă-mi aia, Diego, ticălos imoral!

— Nu până când nu-mi spui cine este.

Îi plăcea să o vadă izbucnind cu pasiune, cu ochii gata să-l secere, îl făcea să se întrebe cum ar fi fost în pat, agitându-se sub el cu aceeaşi pasiune.

— Sfinte Dumnezeule, se plânse ea, eşti aşa de…

— Fermecător? Inteligent? Irezistibil?

— Enervant!

— Şi insistent. Ridică schiţa destul de sus şi se uită la ea. Desigur, doamna Harris a ta ar putea să-mi spună.

— Nu ai îndrăzni! Când el arcui o sprânceană, ea pufni frustrată. Prea bine, este… acela este…

— Un logodnic, poate? o îndemnă el. Sau mai degrabă un fost logodnic, date fiind coarnele.

Gândul acela făcu să-i dispară brusc entuziasmul. Până în acel moment, nu luase în considerare că ea putea avea un peţitor serios. O astfel de persoană cu siguranţă ar încerca să intervină în planurile lui.

— Nu este niciuna. Întorcându-se cu spatele, ea privi peste râu. La un moment dat, am sperat… Las-o baltă, nu contează. Acum el este nimeni pentru mine.

— Nu este nimeni dacă judecăm după roşeaţa ta. Într-un mod inexplicabil, era iritat că englezul acela cu faţă palidă o putea afecta. Cum îl cheamă?

— Ce-ţi pasă?

Pentru că trebuia să ştie cine îi putea influenţa ei deciziile. Sau cel puţin aşa îşi spuse.

— Sunt curios să aflu ce fel de individ a câştigat coarnele de la tine. Amândoi ştim că nu foloseşti cu uşurinţă insulta asta.

— Foarte amuzant.

Porni spre poteca din pădure.

Punând blocul de desen sub braţ, el o urmă.

— Ce a făcut? Ţi-a încălcat regulile legate de bunele maniere? Ţi-a insultat elevele? A încercat să cumpere proprietatea de pe partea cealaltă a şcolii pentru a construi un bordel?

— A cochetat cu mine, răspunse ea. Chiar când un val de sânge îi umplu urechile, ea se opri imediat între copaci

pentru a adăuga pe un ton mai calm: Nu, nu-i adevărat. Eu… nu am vrut să zic asta.

El îşi potoli furia faţă de străinul fără nume.

— Dar ce ai vrut să zici?

— Peter… adică eu şi Lord Hunforth am crescut împreună alături de regiment. Am crezut că el intenţiona să… mereu am presupus că eu şi el… Clătină din cap. Nu contează. Am greşit.

Şi era limpede că asta o rănise profund. Ea porni la drum, dar el o opri.

— Ai crezut că englezul acesta o să se căsătorească cu tine.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar, când a primit titlul, a hotărât că are nevoie de o soţie mai potrivită.

— Ah, zise el, înţelegând. De asta pui preţ pe bunele maniere.

Şi de asta urma să fie soţia perfectă pentru un grande cu titlu important când avea să-şi afle adevărata obârşie.

Gândul acela îl duru.

Ea se uită urât la el.

— Să ştii că mereu am pus preţ pe… Când el arcui o sprânceană, ea se retrase. Oh, dar de ce îţi spun asta? Mă crezi temperamentală, aşa cum zice Peter.

— *Por Dios,* de unde ai ideea asta? Chiar te-ai purtat prea cuviincios faţă de adevărata ta natură.

— Asta am vrut să spun! exclamă ea. Abia mă cunoşti şi ai decis deja care este adevărata mea natură, cea de…

— Eşti pasională, zise el. Nu este nimic rău în asta.

— Aşa crezi tu, desigur.

Dispreţul din vocea ei îl irită. Miji ochii.

— Ah, vrei să spui că eu nu sunt ca englezul tău insipid. Sunt un diavol din fire şi consider că toţi ar trebui să se poarte la fel.

Ea îi înfruntă privirea cu încăpăţânare.

— Ei bine, trebuie să recunoşti că domnii ca tine au anumite vicii, aşa că este normal să te aştepţi ca femeile să…

— Să se zbenguie sălbatic în jurul meu? Simţind că îşi pierdea controlul, se apropie de ea. Să se poarte ca nişte animale pentru a-mi satisface dorinţele libidinoase?

Cu obrajii îmbujoraţi, ea se dădu înapoi.

— Eu doar am vrut…

— Ştiu exact ce ai vrut să zici.

Mintea i se umplu cu amintirile acelei nopţi oribile din Villafranca, atunci când pierduse aşa de multe din cauza conaţionalilor ei, care se purtaseră ca nişte animale. Care dispreţuiau pe toată lumea.

Lăsând să-i cadă planşele de desen pe frunze, el veni spre ea cu aroganţă.

— Străinii ca mine sunt buni doar să fie împuşcaţi cu puştile voastre englezeşti. Străinii ca mine nu au sentimente, nu au moravuri, nu au drepturi.

— Străinii? Nu, eu vorbeam despre…

— Străinii ca mine devorează tinerele domnişoare doar pentru distracţie. Când Lucy se lovi cu spatele de un stejar, el se avântă spre ea, prinzând-o în momentul în care braţele lui ajunseră pe trunchiul de copac. Dacă sunt descris astfel fără niciun motiv, aş putea foarte bine să mă bucur de beneficiile unei astfel de reputaţii.

— B-beneficiile? chiţăi ea.

— Ai spus că sunt diavolul. Îşi coborî capul, îmboldit de propriul temperament şi de dorinţa fierbinte. Şi diavolul îşi ia mereu partea. Apoi îi captură gura cu a lui.

Capitolul 6

Dragă vere,

Señor Montalvo ne-a cerut să-l lăsăm să observe şcoala, ca să se poată informa şi să ia o decizie în legătură cu grădina de plăceri.

Am fost de acord cu propunerea domnişoarei Seton de a-l însoţi, din moment ce ea este un bun exemplu al

genului de femeie care beneficiază de pe urma cursurilor noastre. Şi, spre deosebire de alte domnişoare pe care el le vrăjeşte, farmecul şi escrocheria lui abilă nu par să o păcălească.

Ruda ta preocupată,

Charlotte

Era atât de savuros cum îşi imaginase ea, fir-ar el să fie! Nu avea nimic din atitudinea jucăuşă a lui Peter sau din ardoarea umedă a celorlalţi doi care îi furaseră sărutări la baluri. Era fierbinte, pasional şi curajos, un sărut la care să visezi.

Avea gust de cafea şi de fum, o aromă atât de masculină încât i se învârtea capul. Acelaşi efect îl avusese felul energic în care gura lui o posedase pe a ei. Sărutul lui fusese puternic, dar nedureros, impunător, dar fără să o intimideze.

Fusese şi prea scurt.

El se retrase, cu ochii sclipind, cu un pic de furie în adâncimile lor neinteligibile.

— Săruţi prea inocent pentru o fată temperamentală.

— Tu săruţi prea puţin pentru un diavol, răspunse ea.

Oh, de ce nu-şi putuse ţine gura? Ar fi putut la fel de bine să se predea.

Şi el profită de asta. Pe chipul lui se ivi o nevoie fierbinte când îi prinse capul cu o mână şi spuse:

— Asta poate fi remediat, *carino.*

De data asta, când gura lui ajunse peste a ei, el i-o deschise cu limba.

Auzise de astfel de săruturi de la alte fete, dar nu visase niciodată că limba unui bărbat strecurată în gura cuiva putea să fie aşa de plăcută. Aşa de păcătoasă.

Mâinile ei îi cuprinseră talia din instinct, iar corpul ei se balansă în îmbrăţişarea lui. Totul i se părea complet… firesc. Ceea ce probabil explica de ce limba lui intrase aşa de firesc în gura ei.

Din nou. Şi din nou, până când inima îi bătu ca un

timpan şi însăşi pielea ei prinse viaţă la atingerea lui, la mângâierea degetelor lui pe ceafa ei şi pe linia maxilarului. Degetul lui mare îi atingea pulsul care bătea nebuneşte la gât, iar ea îşi arcui spatele, cerând mai mult.

Sărutările lui începură să se îndepărteze de gura ei, spre obraz, spre ureche.

— Ah, *querida,* şopti el, fascinând-o cu alinturile lui guturale, gura ta ar tenta orice diavol! O muşcă de lobul urechii, făcând-o să simtă mici şocuri de plăcere. L-a tentat pe prietenul tău, Peter? Te-a sărutat vreodată aşa?

— Când aveam 14 ani… şi încă o dată mai târziu.

Dar nu aşa. Niciodată aşa.

Buzele lui Diego ajunseră pe gâtul ei, prădându-l cu sărutări deschise care îi transformară oasele în ceva moale.

— Înţeleg că era mai mare decât tine.

— Cu… trei ani.

— Şi pentru asta îţi spune fată temperamentală? Pentru că a profitat de tine? Se aplecă spre ea, muşchii lui tari atingând carnea ei moale. Nu vă înţeleg pe voi, englezii.

— Credeam că susţii că sunt spanioloaică, îl provocă ea, deşi abia gândea cu mâna lui mişcându-se în jos de pe umărul şi pe braţul spre talie, spre şolduri, apoi în sus pe coaste.

— Nu mai ştiu ce eşti. Gura lui se afla la o respiraţie distanţă de a ei. Doar că eşti cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

De data asta, sărutul lui fu profund, cald şi lent, de parcă avea de gând să lenevească acolo cu ea toată după-amiaza, distrăgându-i atenţia.

Îi plăcea „înnebunitoare”. Era mult peste „cu sânge fierbinte”. Nu trebuia să-l creadă, dar îi plăcea ideea că ar putea ademeni un bărbat aşa de umblat şi de sofisticat ca el, că l-ar putea tenta să se poarte cum nu ar trebui, să o sărute aşa de senzual.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, iar el scoase un geamăt pe un ton jos.

Apoi mâinile lui alunecară de pe coastele ei,

cuprinzându-i sânii.

Ea simţi şocul până în vârful degetelor de la picioare, iar când el îi frământă carnea prin rochie, fiorul care o străbătu o înlemni.

Până când îi reveniră în minte cuvintele umilitoare ale lui Peter.

— Nu, zise ea ferm, îndepărtându-l. Nu trebuie să faci asemenea lucruri!

Alunecă dintre el şi copac, pregătită să se lupte. Până când văzu expresia lui confuză.

Se uită la ea un moment îndelungat.

— *Dios mio* iartă-mă, nu am vrut să… îşi trecu degetele prin păr, ciufulindu-l. Apoi privi în jurul lor şi oftă. Mi-am pierdut minţile.

Ea îşi petrecu braţele la piept, încercând să nu-şi amintească momentul de exaltare când mâna lui o mângâiase prin rochie.

— La ce te gândeai?

— Gândeam! Chiar crezi că am gândit vreun pic? Îndepărtându-se de ea, scoase o serie de înjurături în spaniolă. Temperamentul meu a luat-o înainte şi am… greşit.

Ea era o greşeală? De ce era mereu o greşeală? Furia şi durerea urlau în ea în timp ce îşi ridica planşele de desen.

— Eşti la fel de rău ca Peter. Amândoi credeţi că sunt bună doar să cochetaţi cu mine.

Când se îndreptă spre cărare, el îi sări în faţă, cu ochii scăpărând.

— Eu nu cred aşa ceva. Comportamentul meu nu are nimic de-a face cu tine.

Ea râse aspru.

— Oh, înţeleg! Orice femeie ar fi fost bună pentru scopurile tale.

— Nu, nu am vrut să… Scrâşni din dinţi. Am vrut doar să spun că nu mi-am pierdut controlul din vina ta.

— Aşa cred şi eu. Nu mai conta că pierderea propriului ei control îl îndemnase. Probabil că nu era deloc înţelept să cerceteze mai îndeaproape asta. Privirea lui o prinse pe a

ei. Deci nu doar flirtai cu mine? Ai vrut ceva mai mult?

— Ceva mai mult?

Pentru o clipă, păru năucit până când înţelese la ce se referea ea. Mai înjură o dată în spaniolă.

Lucy îngheţă.

— Normal că nu. La ce mă gândeam?

Disperată să scape, încercă să-l ocolească. El o prinse de umeri pentru a o împiedica.

— Ascultă-mă, *carino...*

— Nu-mi spune aşa! Lacrimile i se adunară în ochi şi se luptă disperată cu ele. Refuza să lase un bărbat să-i facă asta de două ori într-o săptămână. Să nu îndrăzneşti să foloseşti alinturile fără semnificaţie de parcă aş fi vreo... târfă cu care te poţi tăvăli fără să-ţi pese. Doar pentru că m-ai găsit într-o livadă comportându-mă...

— Ca orice altă tânără care se bucură de o după-amiază de primăvară?

Ea clipi.

— Nu te cred o prostituată, sau o fată temperamentală, sau altceva de felul ăsta. Eliberându-i umerii, făcu un pas în spate, ca şi cum atingerea ei îl făcea să îşi piardă controlul. Niciodată nu am crezut asta. Tu eşti cea care se agaţă de manierele englezeşti, nu eu.

— Atunci de ce m-ai amenințat că-i spui doamnei...

— Ca să obţin ceea ce vreau, normal. O şansă de a vedea şcoală cu un ghid amabil, ca să decid ce să fac.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

— De asta m-ai sărutat? Ca să nu te mai bat la cap cu grădina ta de plăceri?

— Grădina mea de plăceri! El râse înfundat. Desigur. Mereu îmi rezolv afacerile sărutând cea mai apropiată femeie până când se supune. Când ea se încruntă, el adăugă: Doar nu crezi că-mi fac griji în privinţa ta şi a fetelor tale. Dacă hotărăsc să construiesc, nu mă puteţi opri. Dar încerc să iau decizia corectă. Asta nu are legătură cu faptul că te-am sărutat.

Acum ea era cea confuză.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Ţi-am zis: m-ai enervat. Când ai început să spui că sunt un ticălos de neconceput doar pentru că sunt străin…

— Nu pentru că eşti străin, interveni ea. Pentru că intenţionai să distrugi şcoala! Pentru numele lui Dumnezeu, şi eu sunt o străină!

Interesul care sclipi în ochii lui întunecaţi îi oferi un răgaz.

— Pentru că eşti scoţiană? zise el.

— De fapt, eu… nu sunt scoţiancă. Colonelul Seton m-a adoptat. Mama mea era spanioloaică. Ca tine.

— Era? zise el fals.

Părea destul de nemulţumit de asta.

— Tatăl meu adevărat era englez. A murit în La Coruña. Enervată de privirea lui fixă, continuă: Mama a murit în timpul retragerii lor spre coastă.

— Ai fost de faţă când părinţii tăi au murit?

În mod ciudat, părea surprins şi extrem de interesat de răspunsul ei.

Ar fi părut o prostuţă dacă recunoştea că abia dacă îşi amintea propriii părinţi.

— Ideea este că nu am nimic împotriva străinilor. De ce aş avea? Mi-am petrecut jumătate din copilărie în Spania şi Portugalia şi prin alte ţări străine.

El miji ochii.

— Cu toate astea, este clar că ai ceva împotriva mea.

— Din cauza şcolii…

— Nu doar din cauza preţioasei tale şcoli, o contră el. Este mai mult de atât. Ai spus că domnii ca mine au anumite vicii. Şi mă îndoiesc că te-ai referit la oamenii de afaceri, indiferent de cât lipsiţi de scrupule îi consideri.

— Mă referem la artişti, magicieni. Eşti un magician faimos, persuasiv, cu maniere elegante, care, după spusele uneia dintre doamnele noastre, ai lăsat în urma ta un şir de inimi frânte printre prinţesele din Rusia. Cine ştie câte alte femei ai mai abandonat de-a lungul carierei tale?

Când el tresări, ea îşi dădu seama că fusese aproape de adevăr.

— Recunoaşte: m-ai sărutat doar pentru că ai

presupus că o să te las.

— Şi de ce aş presupune asta? întrebă el iritat.

De data asta, când ea reluă drumul pe cărare, el o urmă.

— Pentru că sunt genul de femeie cu care un bărbat doar se joacă, nu genul cu care se însoară. Probabil că las impresia asta. Peter spune că este din cauza sângelui meu rebel spaniol.

El pufni.

— Peter al tău e un idiot.

Fu de acord cu asta, ridicând din umeri.

— Chiar şi aşa, te-ai jucat cu mine, continuă ea pe un ton amar. Şi este clar că ai făcut-o fără a avea vreo intenţie de a mă curta.

— Eu nu… *Por Dios,* trebuie să înţelegi, nu sunt liber să… îşi băgă mâinile în buzunarele hainei, înjurând. În acest moment, situaţia mea nu îmi permite să curtez pe cineva.

— Atunci nu ar fi trebuit să mă săruţi.

Se agăţa cu disperare de bună-cuviinţă pentru a nu-l mustra şi a nu izbucni în lacrimi ca o proastă.

— Aşa este, nu ar fi trebuit să o fac, zise el sumbru. E adevărat.

Ea înghiţi în sec, rănită de faptul că fusese de acord cu ea.

— Sper că nu o s-o faci din nou.

— De ce? A fost aşa de îngrozitor că nu vrei să repeţi experienţa? întrebă el pe un ton în care se simţea mândria rănită.

Era ridicol. Femeile erau fermecate de el oriunde se ducea. De ce ar regreta că o pierdea pe ea?

— Este irelevant dacă mi-a plăcut. Dar dacă ne vedea cineva…

— Ţi-ai fi pierdut poziţia de profesoară.

— Oh, nu-mi pasă de asta! Sunt profesoară temporar. Îşi ridică bărbia. Dar oamenii vorbesc. Iar de asta îmi pasă.

— Adică, zise el pe un ton plin de sarcasm, nu vrei ca Peter al tău să afle că m-ai lăsat să te sărut în pădure.

— Nu vreau să afle nimeni. Mi-ar distruge reputaţia.

El înjură, dar nu încercă să contracareze.

— Cu siguranţă, îţi dai seama că nu doresc ca numele meu să fie târât în mizerie pentru o indiscreţie prostească. Poate că nu sunt o mare moştenitoare, dar zestrea mea este decentă. Imediat ce doamna Harris aduce pe cineva pe post, o să mă alătur tatii şi mamei mele vitrege în Londra pentru sezon, iar un domn respectabil o să mă ceară în cele din urmă.

— Sunt convins că aşa o să fie, zise el în timp ce mergea alături de ea.

Ea îl privi şi văzu că se uită în faţă. Oare putea fi deranjat de gândul că ea s-ar fi măritat cu altcineva?

Nu, puţin probabil. Era doar iritat că în scurt timp ea nu mai avea să fie sub vraja lui.

— Acum înţelegi de ce nu mă mai poţi săruta din nou.

— Cu siguranţă, zise el plat.

În pieptul ei se învolbură enervarea. Diego ar fi putut să insiste un pic mai mult, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ar trebui să înţelegi că probabil ar fi mai bine să ceri altcuiva să îţi facă un tur al şcolii.

Reacţia lui fu mult mai satisfăcătoare acum: se opri să o privească.

— Nu înţeleg. Am fost de acord să nu te sărut. Te asigur că sunt perfect capabil să îmi controlez poftele când doresc, *carino.*

— Chiar şi aşa…

— Nu. Tu o s-o faci, iar ăsta este ultimul meu cuvânt.

Şi ea *voia* asta, ceea ce era un motiv în plus să nu o facă. Putea să pretindă că nu era interesat de un flirt, dar acţiunile lui arătau altceva. Şi gândindu-se cât de tulburată era de sărutările lui…

— De data asta, nu o să ai niciun cuvânt de spus, zise ea cu aroganţă. Şi să mă ameninţi că mergi la doamna Harris nu o să-ţi fie de ajutor. O să-i spun că m-ai sărutat. Apoi o să trecem la război. Ridică bărbia. Doamna Harris o să treacă prin foc ca să-şi protejeze de condamnare una dintre fete.

El ridică din umeri.

— Bine. Asta mă determină să iau uşor decizia. O să fac grădina de plăceri.

Făcând stânga împrejur, o luă în jos pe cărare cu încrederea unui bărbat care ştia că avea cartea mai mare.

Oh, era aşa de arogant, enervant şi… complet insuportabil! Şi faptul că o parte din ea era emoţionată părea îngrozitor. Doar încăpăţânarea îl făcea să insiste ca ea să-l însoţească în turul şcolii. Ce alt motiv ar putea avea?

Dar, dacă ea continua să-l refuze, doamna Harris avea să creadă că eşuase în încercarea de a-l convinge, ceea ce îi leza mândria. Nu putea să dea greş cu asta.

Fugi după el.

— Cu siguranţă nu eşti aşa de nebun încât să distrugi şcoala doar pentru că eu nu petrec timp cu tine.

Pe buzele lui apăru un zâmbet încordat.

— Eu sunt diavolul. Fac ce vreau. Şi este o decizie de afaceri perfect raţională. Dacă nu poţi face faţă companiei mele chiar şi după ce am jurat să mă comport cuviincios, atunci şcoala asta nu este aşa de importantă pentru tine. Aşa că nu am vreo remuşcare legată de motivele construcţiei.

— Eşti ridicol. Încercă să ţină pasul cu el. Nu există niciun motiv ca eu să fiu eu ghidul în locul altcuiva.

— Eu te prefer pe tine. E un motiv suficient.

Ajunseră la capătul cărării.

Era limpede că avea să-i fie mai greu decât crezuse să scape de el. Lucy începuse chiar să se îndoiască de faptul că arătându-i splendorile şcolii putea reuşi asta.

Mai era petiţia, dar doamna Harris o avertizase deja că se ştia clar că magistraţii care ofereau licenţe acceptau mită în schimbul acestora.

Strânse din dinţi. Oh, cât de mult detesta ideea de a pierde în faţa lui!

El se opri pentru a o înfrunta, cu o hotărâre neînduplecată pe chip.

— Deci, unde mergem acum?

— Spre peluza din faţă. Trecu de el. Poţi să te uiţi la

ora de tras cu arcul.

El ajunse să meargă iarăşi alături de ea.

— Speri să greşească cineva ţinta?

— Este o posibilitate.

— Să mă omorâţi în perimetrul şcolii nu o să ajute.

— Cine a zis ceva de crimă? Se uită ameninţător la el. Desfigurarea s-ar putea să fie mai satisfăcătoare.

El chicoti.

— Ai grijă! Sângele tău spaniol îşi face iarăşi simţită prezenţa.

— Nu-mi aminti, mormăi ea.

— Îţi dai seama că există lucruri mai groaznice pe care le-aş putea construi lângă voi. Domnul Pritchard are de gând să-şi vândă proprietatea oricum şi, ţinând cont de preţul mare, singurii oameni care şi-o pot permite sunt cei care doresc ceva comercial pe proprietate. I-ar conveni doamnei Harris o fabrică de muniţie sau un spital de nebuni?

Avea dreptate. Dacă-l goneau şi venea cineva mai rău în locul lui? Dar ce puteau face?

Îi veni dintr-odată ideea. Da! Era genială! Dar de ce nu-i venise chiar doamnei Harris? Poate pentru că nu putea fi pusă în aplicare? Trebuia să întrebe.

Şi trebuia să-l ţină ocupat pentru ca ideea să poată fi explorată.

Dar nu aveau să mai fie momente private. Cu puţin noroc, Diego Montalvo avea să plece şi să iasă din viaţa ei în curând. Şi refuza să-l lase să ia şi reputaţia ei cu el.

Capitolul 7

Dragă Charlotte,

Caut o soluţie pentru dilema ta, dar am nevoie de mai mult timp. Până atunci, cu siguranţă asocierea dintre domnişoara Seton şi magician nu poate aduce nimic rău,

presupunând că sunt supravegheaţi. Şi, dacă chiar îl înduplecă în ceea ce priveşte şcoala, asta nu poate decât să fie de ajutor.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

La două zile după ce o sărutase pe Lucy în pădure, Diego privea din livadă cum un şir de trăsuri porni în jos pe alee la scurt timp după răsărit.

Blestemă în gând. Lucy îi spusese că în acea zi trebuia să se uite peste registrele contabile cu doamna Harris, aşa că nu-l putea vedea. Iar duminică aveau să meargă la biserică, deci nici atunci nu se putea vedea cu el.

Petrecuse suficient timp în compania ei ca să-şi dea seama când minţea, aşa că se trezise la ora aceea inumană să vadă dacă avea dreptate. Se părea că aşa era. Ar fi pariat toţi banii economisiţi de-a lungul anilor că femeia înfăşurată în pelerină care se grăbi spre prima trăsura era însăşi Lucy şi că femeia care i se alătură câteva clipe mai târziu era angajatoarea ei.

Împreună cu câteva profesoare şi eleve, judecând după numărul de trăsuri, puneau ceva la cale. Probabil era ceva ce nu doreau să afle el. Fără îndoială, Lucy presupusese că el avea să doarmă când ele urmau să plece. Mereu îl subestima.

Gaspar venea grăbit, după ce ocolise prin spate, pe la bucătăriile şcolii, unde îl trimisese Diego după ce văzuse trăsurile adunându-se la răsărit.

— Ai aflat ceva de la bucătăreasa pe care o vrăjeşti? întrebă Diego.

Gaspar se uită urât la el.

— Are un nume, să ştii. Crezi că eşti singurul care poate suci capul unei femei?

Diego încercă să nu râdă. O văzuse pe femeia aceea în grădina bucătăriei. Nu era vreo frumuseţe. Dar lui Gaspar îi plăceau femeile cu sânii mari. Şi pe oricine îl hrănea bine. Probabil că Sally era ceea ce pentru Gaspar însemna o

zeiţă.

— Îţi cunosc priceperea la femei, zise Diego. De la cine crezi că am învăţat?

— Normal că ai învăţat, răspunse Gaspar, un pic mai domolit. Oricum, ce contează pentru tine că o vrăjesc? Spre deosebire de tine, eu nu-i urăsc pe englezi şi merit…

— Gaspar! îl mustră Diego. Ce ai aflat de la Sally?

Gaspar clipi.

— Oh, nu multe! Se îndreaptă spre un mic dejun caritabil.

— Ah, asta explică ora matinală.

— De fapt, nu. Se pare că societatea englezească ia micul dejun după-amiaza.

— Deci unde naiba este micul dejun, în Bath? întrebă Diego iritat.

— La vila ducesei de Foxmoor, dar au plecat devreme pentru a ajuta cu organizarea. Se pare că este o întâlnire regulată. La începutul fiecărui trimestru, una dintre doamnele căsătorite organizează un mic dejun veneţian. Invită cele mai bogate membre ale societăţii pentru a aduna bani pentru diferite cauze – asociaţia unor doamne care ajută femeile în închisoare, un orfelinat, partide politice, orice le interesează. Sally a zis că doamnele pleacă mai devreme decât de obicei.

— Şi amândoi ştim de ce, zise Diego.

— Crezi că pun ceva la cale?

Diego porni spre casă.

— Ce mi-a mai ascuns Lucy?

Cu un râs sec, Gaspar veni în grabă după el.

— Este femeie. Adoră secretele. Poate că e nervoasă pentru că ţi-a spus deja prea multe.

Diego pufni.

— După două zile în care m-am purtat ca un domn perfect, nu am aflat nimic valoros.

— Ai aflat că se afla în drum spre La Coruña, crede că părinţii ei au murit acolo şi că tatăl ei a fost un soldat englez, iar mama – soţia lui spanioloaică.

— Da, dar nu ştiu de ce crede asta. Nici măcar nu ştiu

dacă îşi aminteşte moartea lor. Îşi aminteşte retragerea. Dacă îşi aminteşte că erau cu ea atunci…

— Avea patru ani, zise Gaspar ridicând din umeri. Probabil că îşi aminteşte de doică.

— Dar de ce să nu spună colonelul că este *el* tatăl ei? Şi de ce să-i permită amantei să fure un copil în Gibraltar şi să o ia cu el? Nu cred că a fost uşor pentru un soldat necăsătorit. Chiar dacă s-au căsătorit, de ce să continue să aibă grijă de ea? Felul extraordinar în care domnişoara Seton a descris caracterul colonelului este în contradicţie cu ce ni s-a zis.

— Da, dar se potriveşte în atât de multe privinţe! Probabil că îi este ruşine să recunoască adevărul legat de caracterul lui. Trebuie să o faci să vorbească despre cei doi pe care îi crede părinţii ei adevăraţi. Apoi poate o să aibă încredere să-ţi spună restul.

— Am încercat! Încruntându-se, Diego grăbi pasul. Nici măcar nu pot să fiu singur cu ea. Lacheul robust al doamnei Harris o însoţeşte peste tot. Lucy a construit un zid de maniere englezeşti între noi, iar totul se reduce la discuţiile despre şcoală.

— Nu prea te place, nu-i aşa?

El bănuia că îl plăcea prea mult. Asta era problema: atracţia ei faţă de el o speria. După sărutările lor nesăbuite, se închisese precum o zorea la miezul nopţii.

Cu toate astea, nu regreta acele sărutări. Fuseseră revelatoare. *Lucy* fusese o revelaţie, un amestec fermecător de lipsă de experienţă şi curiozitate care îl făcea să-şi dorească să-i arate toate lucrurile după care tânjea în taină.

Ea simţise cât de profundă era dorinţa lui, lucru care o alarmase din moment ce individul acela, Peter, dăduse vina pentru propriile lui pofte feroce pe firea ei. Avusese dreptate în legătură cu firea ei, dar greşise în ceea ce privea caracterul.

„Imbecilul!” Cum să nu apreciezi înclinaţia ei către senzualitate? Pe Diego îl fermeca. Iar când îi subjuga stricteţea, devenea ameţitor.

În Spania, bărbaţii ar fi recunoscut calităţile ei rafinate. Nu ar fi dispreţuit-o cum făceau englezii aceştia proşti. Ar fi admirată, adorată. Merita mai mult decât primea de la englezi, iar Diego avea de gând ca ea să primească asta.

Chiar dacă asta însemna să o vadă căsătorindu-se cu alt bărbat.

Blestemă în gând. De ce se tortura aşa? Nu-şi permitea să se căsătorească cu ea. Cu toate astea, gândul ispititor la ea topindu-se în braţele lui îl ţinuse cu nervii întinşi la maximum în timpul zilelor petrecute împreună. Cu fiecare oră, îi fusese tot mai greu să se concentreze când încerca să afle informaţii de la ea, când tot ce îşi dorea era să o ducă în patul lui şi să petreacă noaptea excitându-i pasiunea. Gândul acela îl ţinuse treaz şi frustrat în ultimele trei nopţi.

Blestemând, Diego se îndreptă spre scările şubrede.

— Aici nu este vorba de faptul dacă domnişoara Seton nu mă place, pur şi simplu nu-i place ceea ce vreau să fac cu şcoala ei preţioasă. Tocmai de aceea comportamentul ei din această dimineaţă mi se pare suspect. Nu are motiv să mintă în legătură cu o cauză caritabilă. Putea să mă invite, măcar ca să scoată bani de la mine în favoarea cauzei.

Urcă treptele două câte două, fără să încetinească pentru Gaspar. Când bătrânul ajunse lângă el în birou, gâfâind şi pufnind, Diego avea deja cufărul pe jumătate plin.

— *Que demonios!* Gaspar puse mâna pe piept. Ce te-a apucat?

— Strecuratul domnişoarei Seton dimineaţa devreme are sens doar dacă strânge bani pentru o cauză despre care nu vrea să aflu – probabil ceva pentru a împiedica construcţia grădinii de plăceri.

Gaspar clipi.

— Ah, da! Asta are mai mult sens. Dar, presupunând că ai dreptate, ce contează? Nu este ca şi cum intenţionezi să construieşti ceva.

— Nu, dar dacă ea crede că a găsit o cale de a-mi

strica socotelile, atunci nu mai are niciun motiv să aibă de-a face cu mine. Asta nu pot accepta.

Îşi dorea să-i poată spune adevărul şi să dea cărţile pe faţă. Dar se gândi că avea să devină mai secretoasă dacă i-ar spune că fusese furată de la părinţii ei adevăraţi de iubitul ei tată şi de femeia pe care o cunoscuse ca mama ei.

Dacă Diego nu punea problema cum trebuia când îi spunea adevărul, ea se putea retrage, refuzând să vorbească cu el. Sau, mai rău, să-i spună colonelului, care ar fi implicat autorităţile, cerându-le să-i dea afară din ţară înainte ca el şi Gaspar să fie siguri de adevăr. Şi atunci unde ar fi ajuns?

— Trebuie să schimb tactica. Diego îşi puse costumul de seară în cufăr. Am jucat rolul domnului cu ea şi am lăsat-o să dicteze termenii relaţiei, crezând că o să ajungă să aibă încredere în mine. Dar asta nu funcţionează.

Singura dată când îi dezvăluise ceva valoros fusese când se certaseră sau când se sărutaseră şi o făcuse să uite de manierele ei englezeşti.

— La domnişoara Seton totul ţine de temperament. „Sau de pasiune”. Dă mai multe informaţii când e agitată.

— Ce vrei să faci? întrebă Gaspar.

— Să o agit. Să particip la micul ei mic dejun. Să o fac să danseze cum cânt *eu* de data asta. Diego îşi împachetă lumânările cu caneluri şi sticla specială de vin, apoi rânji către Gaspar. Cred că a sosit momentul să le ofer vecinelor noastre un spectacol caritabil.

*

Lucy se afla în grădinile elaborate ale ducesei de Foxmoor, trecând peste selecţia de muzică împreună cu orchestra, când doamna Harris veni grăbită.

— Lucy, dragă, am nişte veşti despre… Nu vreau să te necăjesc, dar…

Lăsând lista la cei din orchestră, Lucy o trase pe doamna Harris deoparte.

— Ce este?

— A sosit Lord Hunforth. Cu Lady Juliana.

Lucy aşteptă să fie cuprinsă de durere.

Dar nu simţi nimic. Ce ciudat! În ultimele zile, fusese aşa de prinsă de campania ei de a salva şcoala, încât abia se gândise la Peter.

Desigur, fusese destul de distrasă de blestematul magician, dar asta nu ar fi trebuit să conteze. Putea să fie un ticălos devastator de chipeş, spiritual şi cu un fel de a fi care o ameţea, dar asta nu făcea decât să o pună în gardă.

— Îmi pare rău, zise doamna Harris. Nu ştiam că Louisa intenţiona să-i invite, aş fi avertizat-o să nu o facă.

— Prostii. Lasă-i să vină! Banii lor sunt la fel de buni că ai oricui. Din fericire, în acea zi se îmbrăcase cu mare grijă, într-o rochie de mătase şi voal de culoarea fildeşului, care îi scotea destul de bine în evidenţă silueta. Şi apoi, o să-mi ofere ocazia să dovedesc că nu mai simt nimic pentru Lord Hunforth.

— Sper că ăsta-i adevărul, draga mea. Pentru că vine încoace.

Acesta fu singurul avertisment pe care îl primi înainte să audă o voce cunoscută.

— Bună ziua, domnişoară Seton.

Îl întâmpină pe Peter cu un zâmbet forţat, fără să fie surprinsă că-l vedea îmbrăcat într-o haină albastră splendidă, aşa de împodobită cu şnururi aurii şi cu nasturi auriţi, încât strălucea mai puternic decât soarele. În mod previzibil, partenera lui purta o rochie din satin şi dantelă roz, care sigur costase de trei ori mai mult decât rochia lui Lucy. Erau o pereche remarcabilă.

— Lord Hunforth, mă bucur să vă văd. Simţind o oarecare satisfacţie când el tresări la tonul ei formal, Lucy încuviinţă rece din cap spre partenera lui. Şi pe dumneavoastră, Lady Juliana. Ce minunat din partea amândurora să sprijiniţi cauza noastră!

În timp ce doamna Harris fu chemată, Lady Juliana îşi trase şalul mai pe umeri şi deveni băţoasă.

— Este cam răcoare astăzi pentru o petrecere afară, nu credeţi, domnişoară Seton?

— Trebuie să înţelegi, draga mea, zise Peter către Lady Juliana înainte ca Lucy să apuce să răspundă, domnişoara Seton este o femeie robustă. Nu simte frigul precum cineva aşa de delicat ca tine, adăugă el şi bătu uşor peste mâna lui Lady Juliana, care îl prinse de braţ destul de viguros pentru o femeie *delicată.*

— Simt destul de bine frigul, zise Lucy cu subînţeles. Doar că aleg să-l ignor.

Lady Juliana privi în jur cu expresia afectată a unei matroane dispreţuitoare cu vârsta dublă faţă de a ei.

— Ei bine, este foarte drăguţ aici. Ducesa are nişte grădini minunate şi un mic dejun veneţian poate fi plăcut în circumstanţe adecvate. Făcu o mişcare elegantă cu capul, pe care Lucy nici măcar nu putea să o stăpânească. Deşi nu putem sta mult, nu-i aşa, Petey?

Lucy abia îşi înăbuşi zâmbetul la reacţia oripilată a lui Peter când auzi cum i se adresase, când Lady Juliana adăugă:

— Sunt sigură că ştiţi, domnişoară Seton, câtă agitaţie e când planifici o nuntă. Sunt aşa de multe de făcut!

O nuntă?

Lucy se aştepta ca ei să se căsătorească la un moment dat, dar acea mică parte din ea care încă se agăţa de visul feciorelnic ţipă cu indignare. Cum putea el să o ia de soţie pe această femeie falsă?

Mai rău, expresia lui Lady Juliana arăta clar că menţionase nunta cu intenţie. Probabil că aflase despre speranţele lui Lucy la un viitor cu Peter, dar cum? Nu ştia nimeni, cu excepţia familiei ei şi a doamnei Harris.

Îi spusese Peter? Râsese viermele acela mizerabil pe la spatele ei cu vrăjitoarea asta?

Aşa se părea, pentru că el îi evită privirea.

— Credeam că aşteptăm până la petrecerea de logodnă ca să anunţăm nunta, murmură el către Lady Juliana.

Femeia chicoti, acoperindu-şi gura elegant cu o mână *delicată.*

— Îmi pare rău, iubirea mea, am uitat. Mă tem că

secretul nostru s-a aflat acum.

— Da, aşa se pare. Încă evitând privirea lui Lucy, el adăugă: Bănuiesc că ai presupus că Lady Juliana a fost de acord să devină soţia mea.

Lady Juliana afişă un zâmbet adorator, apoi lui Lucy îi oferi unul maliţios.

Lucy îşi înghiţi amăreala care îi urcase în gât şi cumva îi felicită, deşi nu-şi dorea decât să şteargă zâmbetul maliţios de pe faţa lui Lady Juliana cu un şut în fund.

Din fericire, salvarea veni de la ducesă, care îi atrase atenţia de lângă câţiva lachei.

— Mă scuzaţi! Draga mea domnişoară Seton, mă tem că am nevoie de tine.

— Cu siguranţă, Excelenţă, zise Lucy, profund recunoscătoare de întrerupere înainte de a face ceva îngrozitor, cum ar fi fost să izbucnească în lacrimi.

Sau să-l înjunghie pe Peter în piept cu umbreluţa.

Zâmbind superior către Peter şi Lady Juliana – un zâmbet pe care-l purta mult mai bine decât femeia mai tânără, ducesa adăugă:

— Vă rog să mă scuzaţi că v-o răpesc pe domnişoara Seton. Ne-am trezit într-o situaţie dificilă şi am nevoie de sfatul ei.

Peter rămase cu gura căscată la ideea că ducesa avea nevoie de ajutorul lui Lucy, iar zâmbetul lui Lady Juliana dispăru.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură Lucy către ei, apoi plecă grăbită.

Când se apropie de oamenii adunaţi, o găsi pe doamna Harris cu un zâmbet arogant care clar susţinea comentariile demonstrative ale ducesei. Însă, după câte se părea, chiar era o situaţie dificilă.

— A apărut magicianul tău, îi zise doamna Harris.

Diego era acolo?

Dintr-odată, pulsul ei se acceleră, apoi simţi fluturi în stomac. „Idioată. Proastă”.

Ducesa arcui o sprânceană.

— A intrat fără să-şi dea seama cineva. Se pare că a

obţinut o invitaţie de undeva.

— Printr-o anumită dexteritate, fără îndoială, zise Lucy. Deşi nu o să ştiu niciodată cum a aflat despre asta. Omul ăsta are ochi şi la ceafă.

— Îl pot da afară, dacă vrei. Excelenţa Sa avea un zâmbet care îi amintea lui Lucy de o pisică ce se uita la un crap gras. Sau îl putem folosi în mod util.

Când Lucy clipi, doamna Harris interveni:

— S-a oferit să ţină un spectacol.

— Poftim? exclamă Lucy. De ce?

— Crede că strângem bani pentru Societatea Doamnelor, din moment ce asta scrie pe invitaţie, zise ducesa. Nu ştie că am schimbat scopul pentru a aduna fonduri să cumpărăm Rockhurst în detrimentul lui.

— Eşti sigură că nu ştie? Lucy avea un sentiment inconfortabil în legătură cu asta. Am trimis o notă către toţi invitaţii pentru a nu fi luaţi prin surprindere.

— Mi-a spus că doreşte să ajute Societatea Doamnelor, zise ducesa. Şi dacă nu a primit invitaţia prin mijloace legale, cum ar putea să ştie? Eu zic să-l lăsăm să-şi ţină spectacolul. O să arate ca un prost când toată lumea o să-şi dea seama că ajută la strângerea banilor pentru a-şi strica propriile planuri.

Lucy oftă.

— Nu o să fie niciodată prost, credeţi-mă!

— Am făcut bine că i-am mai tăiat din avânt la ceai, interveni doamna Harris.

— Dar acesta este modul în care îşi câştigă traiul. Toată lumea o să-i mănânce din palmă la câteva minute după ce o să înceapă spectacolul şi o să creadă că o grădină de plăceri în Richmond este o idee minunată.

— Eu zic să-l lăsăm să-şi ţină spectacolul, răspunse ducesa. Oricum, jumătate din oamenii de aici niciodată nu îşi amintesc pentru ce strângem banii. Au venit doar ca să se simtă bine. Şi, dacă au şansa să-l vadă pe marele Diego Montalvo, o să toarne bani în bolurile noastre pentru donaţii. Ştiţi că nu a ţinut niciodată un spectacol în Anglia? Aş putea avea jumătate din presă aici în trei secunde doar

ca să vadă asta. Numai atenţia lor o să crească fondurile pentru cauza noastră, indiferent ce zice sau ce face el.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, zise Lucy.

Cine era ea să pună la îndoială ce spunea femeia care aducea mai mulţi bani în cauzele lor decât toate doamnele împreună?

— Atunci ne-am înţeles. O să folosim salonul de bal – se pare că unele din trucurile lui trebuie făcute în interior. Mi-a spus că are nevoie de o oră pentru a se pregăti, aşa că o să trimit un lacheu la ziare, pentru a le chema aici. Odată ce presa o să ajungă, o să începem.

— Prea bine, zise Lucy.

Între timp, intenţiona să afle ce punea el la cale. Nu avea încredere în Diego şi nu intenţiona să-l lase să le facă de râs în faţa presei. Oare bărbaţii erau buni şi la altceva în afară de a crea probleme?

Îi luă ceva timp să se furişeze. Când intră în salonul de bal, era aşa de agitată încât nu-i mai păsă că el era singur.

Afişându-şi indignarea justificată, se îndreptă spre locul unde el stătea cu spatele la ea, pe mica scenă pe care familia Foxmoor o folosea uneori pentru teatru. Înainte să apuce să ajungă la el, Diego zise pe un ton gutural.

— Bună ziua, Lucy.

Inima ei flutură nebuneşte, apoi se calmă. Nu avea să se lase tulburată de el! Sub nicio formă.

— De unde ai ştiut că eram eu? întrebă ea, urcând în grabă treptele scenei.

El scoase un mic chicot în timp ce lucra la ceva pe masă, fără măcar să se uite la ea.

— Citesc gândurile, îţi aminteşti?

— Ha! Nu sunt aşa de credulă cum crezi tu.

— Crede-mă, *carino,* nu te consider deloc credulă.

Un alt fior îi coborî pe şira spinării. Nu-i mai spusese *carino* din ziua în care o sărutase. Încercând să nu se gândească la asta, se îndreptă spre partea opusă a mesei.

Curăţa un pistol, ceea ce explica de ce era din nou cu mânecile suflecate şi de ce costumul lui nu era de cea mai bună calitate.

— Ce pui la cale, Diego?

El termină ce avea de făcut cu mişcări eficiente.

— Mă pregătesc pentru spectacolul meu.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit, zise ea iritată. Ce cauţi *aici?*

— Eram… începu el în timp ce se uită pentru prima dată la ea.

Apoi rămase aşa, tăcut. Uitându-se la ea.

Spre deosebire de evaluarea grăbită a lui Peter sau privirile viclene ale altor domni, privirea lui avea libertăţi curajoase, o devora, trezind căldura în fiecare parte din ea: gura, umerii goi… pieptul. Privirea lui strălucea fierbinte în timp ce îi parcurgea linia joasă a decolteului. Oh, nu o văzuse niciodată în rochie de bal, nu-i aşa?

De parcă îşi dăduse seama că se holba, îşi mută privirea. Apoi puse pistolul jos, adună lucrurile cu care îl curăţase şi se ridică.

Ea îl urmări cu picioarele tremurându-i, încă hotărâtă să primească nişte răspunsuri.

— Diego, vreau să ştiu de ce ai veni aici şi de ce te-ai oferit să ţii un spectacol.

— Ca să vă ajut cauza, desigur.

— Ce cauză?

— Ceva legat de Societatea Doamnelor. Punând cârpele şi soluţiile chimice în cufărul deschis, se îndreptă spre lavoar, îşi suflecă mânecile şi începu să-şi frece mâinile şi antebraţele. Acum, dă-mi voie să-ţi pun eu o întrebare. De ce m-ai minţit în legătură cu planurile tale de astăzi?

— Nu am minţit, răspunse ea.

— Mi-ai spus că o să revizuieşti registrele contabile cu doamna Harris.

— Le-am revizuit în trăsură.

Ceea ce şi făcuse, dar numai pentru a nu se simţi vinovată că fusese evazivă. Ceea ce era absurd, ţinând cont de scopul lui diabolic.

— În trăsură. În vocea lui se simţi sarcasmul. Desigur. Ştergându-şi mâinile cu un prosop, veni înapoi spre ea. Asta

nu explică de ce ai simţit nevoia să ascunzi plecarea ta.

— Nu încercam să o ascund. Ridică bărbia când el se apropie de ea. Pur şi simplu am crezut că nu o să fii interesat.

— De ce nu aş fi interesat de o reuniune al cărei scop este să-mi distrugă planurile?

Văzând zâmbetul lui arogant, ea se aprinse.

— Oh, *ştiam* eu că ai aflat ce vrem să facem. Pur şi simplu ştiam!

— Nu sunt un prost, *carino.* Privirea lui o fulgeră. Ca să nu mai zic că nu ştii să minţi. Iar singura dată când minţi, o faci când complotezi împotriva mea. Aruncă prosopul umed pe un scaun. Cum este astăzi, când tu şi prietenele tale strângeţi bani pentru a cumpăra proprietatea în detrimentul meu.

Simţi un gol în stomac.

— Cum ai aflat?

Chipul lui deveni impenetrabil.

— Am sursele mele.

— Şi ce ai de gând să faci? Să învinuieşti pe toată lumea de pe scenă? Să ne faci să arătăm ca nişte proaste?

În ochii lui întunecaţi sclipi furia.

— Ce fac eu depinde de tine. Îmi pot face numărul cum doresc, într-adevăr, vă pot face să păreţi nişte proaste sau…

— Sau ce?

— Sau pot să strâng mulţi bani pentru cauza voastră.

Ea îl privi suspicioasă.

— Chiar dacă această cauză implică încercarea de a distruge planurile tale pentru Rockhurst?

El ridică din umeri.

— După cum am spus, depinde de tine.

— Aproape că îmi este frică să întreb ce vrei de la mine pentru *asta.*

— Bine. Nu întreba. Pur şi simplu o să mă întorc la spectacolul meu. Pe buzele lui apăru un zâmbet provocator. O să fie unul pe care o să-l ţineţi minte, promit!

— Oh, încetează să fii Maestrul Misterului şi spune-mi

ce vrei!

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mai târziu o să se danseze, nu-i aşa?

Nefiind sigură ce legătură avea asta eu îl întrebase, ea încuviinţă din cap.

— Vreau un vals cu tine. Expresia lui devenise chiar serioasă. Şi o conversaţie despre orice altceva în afară de preţioasa ta şcoală.

O străbătu un frison de pură satisfacţie feminină. Venind după cruda trădare din partea lui Peter, cerinţa lui era ca un balsam pentru inima ei rănită.

Asta, *dacă* putea avea încredere în motivele lui.

— Asta-i tot? De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care am petrecut două zile îndurând poveştile tale interminabile despre şcoală şi supunându-mă unui tir de săgeţi răzleţe, poeziei proaste şi pozatului dureros pentru elevele tale. Ca să am plăcerea de a fi în compania ta.

Oricât de mult îşi dorea să se bucure de răspunsul lui, nu prea îl credea.

— Doar plăcerea companiei mele. Nimic mai… păcătos de atât.

Chipul lui se întunecă.

— Nici măcar o dată, în ultimele două săptămâni, nu am depăşit limitele bunelor maniere. Asta ar trebui să fie o dovadă a caracterului meu.

Vinovăţia îi coloră obrajii. Demonstrase că avea maniere impecabile în timpul tururilor lor prin şcoală. Chiar şi când ea se purtase îngrozitor cu el.

— Dar văd că asta nu înseamnă nimic, continuă el. Din moment ce nu sunt chiar diavolul care mă crezi tu şi nu doresc să „îţi fac prietenele de râs”, cum spui tu, o să plec. Pare singurul lucru care o să te satisfacă.

Se întoarse, dar ea îl prinse de braţ.

— Îmi pare rău. În ultimele două zile chiar te-ai purtat ca un domn. Aş fi onorată să valsez cu tine. Când privirea lui furtunoasă căzu asupra ei, ea reuşi să zâmbească. Şi mi-ar plăcea să-ţi văd numărul.

Trăsăturile lui rigide se înmuiară.

— Atunci o să-mi fac numărul pentru prietenele tale. Şi pentru cauza ta.

Privi spre locul unde mâna ei îi prinsese braţul gol, iar expresia lui deveni reţinută.

— Dacă vrei să mă comport ca un domn în continuare, *mi dulzura,* zise el cu glasul sugrumat, îţi sugerez să-mi dai drumul la braţ.

Era o sugestie excelentă. Dacă nu ar fi părut aşa de afectat, i-ar fi putut face pe plac. Dar, în intimitatea locului din spatele cortinei, se trezi dorindu-şi ceva complet diferit. Mai ales după ce el îi spusese *mi dulzura* – dulceaţa mea. Precum *carino,* făcea ca inima ei ridicolă să dorească mai mult.

— Poate că nu vreau să te porţi mereu ca un domn cu mine, şopti ea.

El trase aer în piept, privirea lui necuviincioasă o întâlni pe a ei, spunându-i ce credea despre remarca ei nebunească. Apoi o trase în braţele lui.

— Să nu spui vreodată că nu te-am avertizat, gemu el, cu câteva secunde înainte de a-i captura gura cu o asemenea ardoare că îi transformă oasele în cenuşă.

Tânjise după buzele lui peste ale ei de o eternitate, iar acum nu se putea sătura. Se prăbuşi în sărutul lui, bucurându-se de el.

Îmbrăţişarea lui posesivă o înghiţi, lipind-o de corpul lui puternic, care îi bântuia visele. Fără haină şi vestă, putea să simtă căldura corpului musculos care îl hrănea pe al ei precum cărbunii care mocnesc.

O trase şi mai adânc în umbre, încă sărutând-o, până ce ajunse să fie lipită de perete.

— Mă aprinzi, *carino,* murmură el printre sărutările delicioase pe obraz, pe gât, pe umflăturile sânilor. Am încercat să te scot din mintea mea, dar nu pot. În ultimele două zile m-am gândit doar că vreau să te ating şi să te sărut.

— Diego… te rog, zise ea, nefiind sigură ce implora.

Hotărî el pentru ea, gura lui săpând mai adânc în

corsaj, împrăştiind sărutări fierbinţi acolo unde niciun bărbat nu o mai atinsese.

Când ajunse la marginea corsajului şi îl dădu la o parte pentru a elibera un sân, ea murea de dorinţă să vadă ce putea simţi când el o săruta acolo. Anii de şcoală vociferau, spunând că era greşit. Încercă să-i asculte chiar când îşi petrecea mâinile în părul lui cu intenţia clară de a-l trage spre spate.

În acel moment, gura lui îi acoperi sfârcul gol, iar orice gând de a-l opri se risipi.

— Oh, vai de mine, şopti ea în timp ce el îi mângâia sânul cu atingerile abile ale limbii lui ticăloase.

Nu-i păsa de ce o dorea sau cât de păcătoasă era lăsându-l să facă asta. Voia doar să-şi aprindă sângele spaniol.

Pentru că, dintr-odată, să fie acolo cu Diego părea să merite orice blamare.

Capitolul 8

Dragă vere,

Am găsit singure o soluţie. Strângem bani să cumpărăm Rockhurst. Putem doar să sperăm că, dacă îi arătăm domnului Pritchard că avem posibilitatea de a plăti, o să-l refuze pe señor Montalvo.

Prietena ta,

Charlotte

Era o nebunie, iar Diego ştia. Nu era înţelept din multe motive. Şi totuşi…

Parfumul ameţitor de violete de pe pielea lui Lucy şi gemetele ei joase erau prea dulci ca să le ignore.

Slavă Cerului că lacheii terminaseră de aranjat scaunele, iar Gaspar plecase să ia micul dejun. Pentru că

Diego nu părea să îşi poată satisface propria foame de încântătoarea vulpe care îi lipise capul de sânul ei moale.

Dios Santo, cum îşi putea calma dorinţa de o gusta? Când o văzuse, tot ce putuse să facă fusese să-şi clătească ochii cu frumuseţea ei. Rochia fascinantă din mătase şi voal bej-deschis îi ridicase movilele sânilor aurii precum prăjiturile acelea cu lămâie după care tânjea în anii de foame.

Doar că aceste pofte erau mai insistente, mai puternice decât simpla poftă de mâncare.

— *Carino,* murmură el pe pielea la fel de senzuală cum şi-o imaginase, nu trebuie să ne bucurăm de asemenea plăceri aici. Este prea public.

— Da… Gemu în timp ce el o trase de sfârc cu dinţii. Adică nu… nu aici.

Nu-l oprise când îi cuprinsese celălalt sân prin rochie, mângâindu-l într-o încercare inutilă de a-şi calma nevoia de nestăpânit care îi tensiona mădularul ca fierul. Încă o clipă, doar o clipă şi avea să se oprească.

Dar apoi ea îşi putea reveni, iar el nu o mai putea gusta niciodată. Iar acesta era un risc prea mare.

— Ah, *mi dulzura,* zise el răguşit în timp ce se lăsa într-un genunchi pentru a-i mângâia sânul mai bine. Îmi doresc să devorez fiecare parte din tine!

Tocmai era pe cale să facă asta, ridicându-i fustele şi îndrăznind să meargă mai departe, când se auzi sunetul unor cizme pe podeaua de lemn. Înlemni.

— Diego? şopti ea.

Îi acoperi gura cu mâna, apoi îşi înclină capul pentru a asculta, rugându-se să nu fie Gaspar, care putea urca pe scenă.

Se ridică în tăcere şi îi trase cu regret corsajul, luptându-se cu dorinţa care-l inunda, cu nevoia care încă îi ţinea mădularul erect.

Îşi asumase un risc destul de mare punându-i reputaţia în pericol, iar judecând după ochii ei mari şi după încercările frenetice de a-şi aranja rochia, şi ea îşi dăduse seama de asta.

— Lucy? se auzi o voce de undeva din salonul de bal.

Era ascuţită, insistentă, masculină. Iar intimitatea cu care bărbatul îi folosise numele de botez îl înfurie brusc pe Diego.

— Ştiu că eşti aici, continuă bărbatul. Lacheul mi-a zis că ai venit să vorbeşti cu magicianul acela blestemat. Nu plec până ce nu vorbim.

Lucy se uită spre Diego, cerându-şi scuze jenată, apoi se retrase.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Îl ajut pe señor Montalvo să se pregătească pentru reprezentaţie.

Paşii se auziră apropiindu-se de scenă. Deşi era complet îmbrăcată, Diego nu era. Lucy se grăbi spre una dintre marginile scenei, în timp ce Diego îşi căuta vesta şi haina, îmbrăcându-le repede peste cămaşa murdară.

În timp ce-şi lega lavaliera, o auzi spunând ferm:

— Pleacă, Peter! Nu am nimic să-ţi spun.

Acel Peter? Agitaţia din stomacul lui Diego se intensifică în timp ce îşi strângea lavaliera. Măcar acum furia alungase excitarea nedorită.

— Lucy, vreau să-ţi explic ce este cu Lady Juliana. Trebuie să mă asculţi.

Bolborosind o înjurătură, Diego urcă pe scenă lângă Lucy.

— Aţi auzit-o pe señorita. Nu este interesată de explicaţiile dumneavoastră.

Se uită urât la bărbatul care stătea la câţiva paşi de scenă.

— Acesta este Peter Burnes, zise Lucy pe o voce joasă. Contele de Hunforth.

— Mi-am dat seama.

Diego îl detestă imediat ce îl văzu. Contele făcu un pas în faţă, ameninţător.

— Nu o să vă băgaţi în asta, domnule, dacă ştiţi ce este bine pentru dumneavoastră.

Diego schiţă un zâmbet.

— Păcat că nu ştiu niciodată ce este bine pentru mine. Dar, cu siguranţă, ştiu ce nu este bine pentru *ea.*

Cei doi bărbaţi se măsurară unul pe celălalt. Diego îşi dorea ca schiţa lui Lucy să fi fost o exagerare de copilă, dar, din păcate, tânărul conte reprezenta probabil ideea de perfecţiune pentru orice femeie englezoaică.

Lord Hunforth poseda buclele blonde dezordonate, pielea deschisă la culoare şi ochii albaştri care erau ultima modă în Anglia. Şi mai rău, avea umeri laţi, era bine făcut şi aproape la fel de înalt ca Diego. Nu era deloc un papă-lapte englez. Lângă el, Diego chiar se simţea un străin întunecat.

Pentru o clipă, se întoarse în urmă cu paisprezece ani, înainte să fi crescut câţiva centimetri şi să fi pus nişte muşchi pe el, când fizicul lui subdezvoltat şi pielea lui măslinie îi făcuseră pe soldaţii englezi să-l poreclească Magicianul Cioară.

Hostias, ce anume îi trezise această amintire? Nimeni nu îndrăznise să-i spună aşa de ani întregi – din ziua în care se dovedise mai bun decât un sergent robust într-un scandal care îi lăsase omului două coaste rupte şi un nas spart. Dacă englezul ăsta spălăcit credea că Diego avea să bată în retragere la ameninţările frivole, urma să afle în curând că lucrurile stăteau altfel.

Ignorând privirea încruntată a lui Diego, Lord Hunforth i se adresă lui Lucy.

— Cheamă-ţi câinele! Vreau să vorbesc singur cu tine. Spune-i să se întoarcă la schimbatul culorilor la cărţi şi la a scoate eşarfe din mânecă.

Dispreţul lui păru să-i enerveze şi pe ea, şi pe Diego, pentru că Lucy îşi puse mâna pe cotul lui.

— Orice îmi spui mie poate fi spus la fel de bine şi în faţa lui Diego.

— Diego? Nu-mi spune că te-ai înhăitat cu acest…

— Poate că ar trebui să mă prezint. În glasul lui Diego la fel de multă condescendenţă precum în vocea contelui. Sunt Don Diego Javier Montalvo, *conde de León*. Nu cred că ne-am cunoscut vreodată.

În timp ce Lucy exclamă uimită, Lord Hunforth pufni dispreţuitor.

— *Conde?* Sunteţi un conte spaniol?

— De fapt, galiţian, îi răspunse Diego.

Deşi la fel de bine putea să fie conte *de nimic,* cu proprietatea familiei sale vândută pentru a plăti datoriile tatălui său decedat.

Contele părea sceptic.

— N-am auzit niciodată asta despre dumneavoastră.

— Am ales să nu folosesc titlul.

Nu-l folosise de cincisprezece ani. La început, fusese un fel de a păstra demnitatea numelui de familie până când putea recâştiga Arboleda. Apoi devenise ceva la care aspira să fie demn, ceva care ar fi făcut ca suferinţa părinţilor săi să aibă o semnificaţie.

De ce făcuse paradă cu titlul lui tocmai acum? Pentru că afurisitul ăla de Hunforth intrase în salonul de bal de parcă era al lui. De parcă avea dreptul să o intimideze pe Lucy doar pentru că era un conte englez. Lui Diego nu-i plăcea asta. Deloc.

— Oricine aţi fi, zise Hunforth, vreţi, vă rog, şi ne lăsaţi singuri un moment? Eu şi Lucy suntem vechi prieteni.

— Prieteni? Diego râse dur. Aşa spuneţi când sărutaţi o fată care abia are vârsta să flirteze, iar apoi îi spuneţi că este temperamentală?

Bărbatul îi aruncă lui Lucy o privire acuzatoare.

— I-ai spus despre asta?

Lucy dădu drumul braţului lui Diego şi se îndreptă spre partea din faţă a scenei.

— De ce nu? Tu i-ai spus logodnicei tale despre… discuţia noastră de la bal.

Auzind durerea din vocea ei, Diego simţi că voia să sară de pe scenă şi să-l strângă de gât pe Hunforth.

— Ştiam că o să înţelegi greşit. Tonul contelui deveni arţăgos. Nu am avut de ales. La bal, după ce Juliana m-a văzut că ies cu tine, a avut impresia că… vreau să zic, nu o puteam lăsa să plece crezând că…

— Că eu şi tu eram *prieteni?* zise Lucy. Sigur că nu. E mult mai bine să râdeţi pe la spatele meu.

— Nu este un lucru pe care i-l faci unui prieten, Hunforth, zise Diego sumbru.

Contele se uită urât la el.

— Hunforth. Şi ar trebui să nu vă băgaţi în asta.

Lucy îşi puse mâinile în şolduri.

— De ce-ţi pasă ce cred, oricum? Ai logodnica perfectă. Ce legătură are asta cu mine?

Întrebându-se acelaşi lucru, Diego îl privi pe Hunforth cum aruncă o privire fugară spre sânii frumoşi ai lui Lucy şi începu să-şi dea seama de răspuns. Deci, acel *cretino...*

— Vreau să păstrez prietenia noastră, asta-i tot, răspunse Hunforth.

Diego putea să ghicească la ce fel de prietenie se referea contele. Genul pe care un bărbat o ascundea de soţie. Genul de prietenie care ar fi ruinat-o pe Lucy.

Gata să-i explodeze, Diego era pe care să-i spună omului ce putea face cu oferta lui de *prietenie,* când uşa se deschise şi un intră lacheu grăbit.

— Domnişoară Seton, Excelenţa Sa ar vrea să vorbească cu dumneavoastră despre muzicieni.

Lucy păru uşurată.

— Da, desigur.

— Vin cu tine, zise Hunforth.

— De fapt, aş vrea să discutăm în privat, interveni Diego.

Nu avea să-i ofere imbecilului vreo şansă de a o mai insulta pe Lucy. Părea să nu-şi dea seama ce îi oferea Hunforth, iar Diego prefera ca lucrurile să rămână aşa.

Contele ezită, apoi ridică bărbia cu o mândrie înţepată.

— Cum doriţi.

Imediat ce plecă Lucy, Hunforth întrebă:

— Despre ce este vorba, Montalvo?

Diego se îndreptă spre partea din faţă a scenei, bucurându-se de avantajul celor şaizeci de centimetri peste conte.

— Doar un avertisment. Din moment ce sunteţi logodit cu altcineva şi clar nu aveţi nicio intenţie onorabilă faţă de Lucy, vă sugerez să o lăsaţi în pace.

Chipul contelui se întunecă.

— Şi intenţiile dumneavoastră sunt onorabile? Am auzit de şirul de femei, de metodele elegante şi…

— Ah, dar eu nu sunt logodit cu nimeni. Eu sunt liber să o curtez pe Lucy cum doresc. Dumneavoastră aveţi doar libertatea de a v-o face amantă.

După vinovăţia care înflori pe chipul lui Hunforth, îşi dădu seama că luase măcar în considerare posibilitatea.

— Uite ce este, nemernicule! Aici, în Anglia, bărbaţii căsătoriţi pot avea prietene femei necăsătorite fără a fi ceva lipsit de onoare.

— Prietene femei necăsătorite?

Contele se încordă.

— Când sunt prietene vechi de familie, da. Eu şi Lucy ne cunoaştem din copilărie. Suntem foarte apropiaţi.

— Viitoarea dumneavoastră soţie aprobă această prietenie *apropiată?* întrebă Diego.

Contele se albi.

— Nu este treaba dumneavoastră ce zice viitoarea mea soţie.

— Deci nu ştie.

— Înţelege că Lucy este ca o soră pentru mine.

Diego îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu vă uitaţi la ea cum se uită un bărbat la sora lui.

Hunforth se încruntă.

— Nu puteţi înţelege. Eu şi Lucy am crescut în acelaşi regiment. Mama ei spăla cămăşile familiei mele pentru bani în plus. Eu i-am uscat lacrimile când tatăl ei a murit în luptă. Aşa că nu interveniţi între noi!

Dintr-odată, conversaţia deveni interesantă pentru Diego.

— I-aţi cunoscut tatăl?

— Nu tocmai am spus asta? izbucni contele.

Da, dar era imposibil. „Adevăratul ei tată” trebuia să fie o invenţie a colonelului dacă omul fusese iubitul doicii.

— Nu vă cred. Diego încercă să afle adevărul. Nici măcar nu şi-l aminteşte pe tatăl ei adevărat.

— Normal că nu; avea doar patru ani când a murit. Dar eu aveam deja opt. Mi-l amintesc foarte bine pe

sergentul Thomas Crawford.

Lumea lui Diego se clătină. Hunforth ştia numele omului? Cum se putea aşa ceva?

— Şi mama spanioloaică a lui Lucy? Vi-o amintiţi şi pe ea?

— Catalina? Da, de ce?

Pulsul lui se înteţi. Catalina? Avea oare doica acelaşi nume ca mama lui Lucy? Nu, asta era o coincidenţă prea mare. Dar ar fi putut să ia numele stăpânei pentru a linişti copilul.

Cu toate astea, nu ar fi atras atenţia asupra ei şi a fetei pe care o furase? Nu avea sens.

— Dacă dumneavoastră şi Lucy aţi călătorit cu acelaşi regiment, înseamnă că aţi cunoscut-o pe Lucy în Gibraltar, unde s-a născut.

— Nu, eu nu am fost niciodată în Gibraltar. Colonelul Seton s-a transferat în regimentul tatălui meu. I-am cunoscut pe ea şi părinţii ei adevăraţi în Spania, când ambele regimente erau în acelaşi marş.

Asta putea explica amintirile ciudate ale contelui. Dacă Hunforth îi cunoscuse „părinţii adevăraţi" în Spania, atunci ei ar fi putut fi oricine. Probabil colonelul nu fusese iubitul doicii. Poate că fusese alt soldat.

Atunci de ce un ofiţer necăsătorit ar lua un copil furat al altui soldat? Dar tot i se părea ciudat că doica ar fi folosit numele Doña Catalina. Dar poate că se simţise în siguranţă să facă asta după ce plecaseră din San Roque, ieşind din Gibraltar. Oftă. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Dacă el şi Gaspar greşeau femeia?

Exista o singură cale de a fi siguri. Să se uite la coapsa lui Lucy pentru a vedea dacă avea semnul din naştere.

— Dar, interveni Hunforth în gândurile lui, ce importanţă are asta?

— Ar trebui să fie evident, ţinând cont că sunt interesat de ea. Amintindu-şi de cuvintele crude ale lui Hunforth adresate lui Lucy despre *sângele ei,* Diego zise: Vreau să ştiu mai multe despre familia ei reală, mai ales

dacă unul dintre părinţii ei a fost spaniol. Poate că mama ei a venit din nobilime.

Hunforth pufni.

— Mă îndoiesc serios. Sergenţii nu se căsătoresc cu persoane cu un astfel de statut. Şi apoi, judecând felul în care se purtau părinţii ei unul cu celălalt, căsătoria lor nu era prea fericită. Sunt sigur că acea Catalina era doar o târfă spanioloaică, ce l-a prins pe Crawford când s-a dus să se plângă la el că era gravidă, iar el a fost suficient de prost să se însoare cu ea pentru asta.

Diego aproape că se înecă de furie. Îşi aminti prea bine soldaţii care îi spuneau propriei lui mame „târfă spanioloaică”. Iar ea era o doamnă!

— Din motivul ăsta credeţi că Lucy ar trebui tratată cu lipsă de respect? Din cauza mamei ei?

— Cum o tratez eu pe Lucy nu este treaba dumneavoastră.

— O să fie treaba mea. Diego se încruntă la el. Aţi avut o şansă cu ea şi aţi fost prea prost să vedeţi cât valorează. Aşa că lăsaţi-o în pace!

Contele râmji.

— Sau ce?

— O să-i spun logodnicei dumneavoastră despre *prietenia apropiată* cu domnişoara Seton.

Chipul lui Hunforth se albi.

— Nu v-ar crede.

Diego îi zâmbi arogant.

— Nu mi-a fost niciodată greu să conving o femeie să aibă încredere în mine. Nu cred că asta poate deveni o problemă acum.

— Nenorocitule, intrigantule…

Sunetul unei uşi laterale deschizându-se îl făcu pe conte să se oprească. Gaspar intră, ştergându-şi gura cu mâneca.

— Diego, trebuie să încerci mâncarea. Nu ştiu unde şi-a găsit ducesa bucătarul, dar poate găti o pulpă de porc la fel de bine ca orice spaniol…

Gaspar se opri când îl zări pe Hunforth.

— Era timpul să te întorci, zise Diego, pregătit să scape de conte. Avem multe de făcut înainte de spectacol.

— Nu s-a terminat, Montalvo! mormăi contele în timp ce Gaspar urca pe scenă.

— Nici nu credeam asta, răspunse Diego. Acum, dacă mă scuzaţi…

Întorcând spatele contelui, se îndreptă spre marginea scenei.

Trebuia să fie mulţumit de faptul că primise răspunsuri de la conte pentru unele dintre întrebările cruciale legate de trecutul lui Lucy, dar era prea furios că bărbatul avea de gând să o caute în timp ce se căsătorea cu altă femeie.

Putea să-şi spună că era furios doar pentru că intervenţia lui Hunforth îi putea strica propriile planuri. Sau că se considera prietenul lui Lucy şi nu voia ca ea să fie abuzată.

Dar nu-i plăcea ideea ca acel *cretino* să fie aproape de Lucy. Era pur şi simplu gelozie.

Şi apoi, contele avea să fie un ghimpe în coasta lui Lucy dacă el nu făcea ceva, aşa că pe Hunforth îl aştepta o surpriză. După ce avea să termine cu nenorocitul de englez, acesta nu avea să mai îndrăznească niciodată să o deranjeze pe Lucy.

Capitolul 9

Dragă Charlotte,

Nu ştiu cum să-ţi spun, dar este puţin probabil ca Pritchard să-ţi vândă Rockhurst. Există lucruri pe care nu le ştii despre el, dar pe care nu le pot dezvălui. Tot ce pot spune este să ai grijă cum tratezi cu el. Nu poţi avea încredere în acest om.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Când Lucy reveni în salonul de bal, Peter dispăruse, slavă Cerului! Diego şi asistentul lui, pe care îşi amintea că îl văzuse o dată, erau aşa de ocupaţi să aranjeze totul pentru reprezentaţie, încât nu-i aruncară nicio privire. Îi ascultă o clipă, surprinsă să înţeleagă destul de bine ceva din spaniola lor. *Papa* îi spusese că mama ei îi fredona deseori în spaniolă şi auzise vorbindu-se spaniolă în campamentul regimentului, dar nu se aşteptase să şi-o amintească.

Îşi dorea să poată sta acolo mai mult, dar avea alte lucruri de făcut. Regretând că abandonează imaginea cu Diego cu mânecile suflecate, se îndreptă spre grădini. Suspinatul după el nu ar fi făcut altceva decât să-l încurajeze să-şi permită şi mai multe libertăţi.

Deşi nu o deranjaseră libertăţile pe care şi le permisese. Ce senzaţie minunată avusese când Diego îi sărutase sânii! Chiar şi acum, când îşi amintea, se înfierbânta. Poveştile despre harem nu o pregătiseră pentru întreaga splendoare; să citeşti despre aşa ceva nu era nici pe departe la fel de excitant cu a o face.

Aproape că îşi dorea ca Peter să nu fi venit să-i întrerupă. Deşi probabil Diego avusese multe astfel de întâlniri, pentru el păruse să însemne mai mult decât un simplu flirt. Mai ales după sosirea lui Peter. Diego păruse protector, posesiv, chiar gelos. Se temuse chiar că aveau să se bată. Nu avea sens. Peter avea o logodnică, iar Diego pretindea că nu era liber să se însoare.

Nu-i păsa de ce Peter se purtase ca un idiot. După felul în care o trădase cu Lady Juliana, oricum nu ar fi putut să-l ierte niciodată. Iar când el continuase să spună că erau prieteni vechi, îşi dăduse seama că intenţiona să o ţină aşa agăţată de un fir pentru totdeauna, o admiratoare pe care să o ridice şi să o dea la o parte după toane. Lucru pe care ea nu avea să-l permită.

Diego era însă cu totul altceva. Îşi imaginase că, atunci când spusese că nu era liber să se însoare, voia doar un flirt fără importanţă. Dar nu vorbea ca un bărbat care o vedea ca pe o simplă cucerire. Chiar şi înainte ca Peter să înceapă să-l insulte, Diego fusese necuviincios cu contele, apărând-o la fel de curajos cum ar fi făcut-o tatăl ei.

Şi de ce voise să discute cu Peter? Îşi dorea cu înflăcărare să fi putut auzi conversaţia lor. După părerea doamnei Harris, bărbaţii vorbeau într-un fel în preajma femeilor şi cu totul altfel când erau doar între ei, dar nu-i explicase de ce. Ce altceva nu-i povestise directoarea şcolii despre bărbaţi?

Cum ar fi fost de ce aveau un efect aşa de confuz. Lucy oftă. Doamna Harris o avertizase deseori că atenţiile lor pot avea motive ascunse, dar nu-i spusese că avea să fie aşa de greu să-ţi dai seama care erau acele motive.

O jumătate de oră mai târziu, în vreme ce oamenii se aşezau în salonul de bal, Lucy tot nu-l înţelesese pe niciunul dintre ei. Deşi Lady Juliana era agăţată de Peter precum scoica de coca corăbiei, el se uita pe furiş spre Lucy, lucru care o făcea să se simtă inconfortabil.

Diego purta o conversaţie cu ducesa în timp ce îi aruncă o privire, dar el o făcea să simtă un fior de entuziasm.

De ce trebuie să arate mereu aşa de bine? Se schimbase în costumul de seară, iar asta îi crescuse pulsul precum şarja unei cavalerii. Cum reuşea mereu să fie perfect? Nu era ca şi cum se îmbrăca pentru a impresiona – costumul lui era spartan în comparaţie cu vestele din satin strălucitor şi colorat ale celorlalţi domni. Vesta lui era albă, precum cămaşa, şi avea o lavalieră simplă.

Dar costumul lui era de cea mai bună calitate, de la jobenul frumos şi fracul perfect croit până la pantofii negri cu catarame argintii. Acul cu rubin de la lavalieră, sclipind ca sângele de fiecare dată când reflecta lumina soarelui, te făcea să dai crezare spuselor lui că era conte.

Un conte spaniol – cum putea să fie posibil? Nu ar fi descoperit cineva din presă dacă era adevărat?

Privi în jur şi observă vreo şase ziarişti cu caietele de notiţe pregătite. Până şi Charles Godwin, proprietarul şi editorul de la *The London Monitor,* era acolo. Venise probabil doar pentru că era bun prieten cu doamna Harris, dar, dacă cineva putea să afle despre trecutul lui Diego, acela era domnul Godwin.

Dar una era să descoperi secrete în Anglia şi altceva să le descoperi în Spania. Războiul, urmat de o serie de conflicte, ţinuse biata ţară într-o agitaţie continuă.

În timp ce Diego tachina şi era evaziv, nu minţea. Părea să urmeze un propriu cod al onoarei. Poate chiar era un conte. În acest moment, nu ar fi surprins-o prea mult.

Ori era adevărat, ori îi judecase ea prost caracterul. Se ruga să nu fie aşa, pentru că, dacă el nu-şi ţinea promisiunea de a nu le face să arate ca nişte proaste…

Dar era prea târziu. Ducesa făcu un semn lacheilor să aprindă lămpile cu gaz de la baza scenei şi să tragă draperiile, diminuând razele soarelui până la raze subţiri de lumină care transformară instantaneu încăperea într-un salon fermecat.

Lucy aştepta tensionată ca Excelenţa Sa ori doamna Harris să-l prezinte pe Diego, dar se părea că el le convinsese să îl lase să o facă singur. Urcă treptele scenei, şi audienţa începu să aplaude în timp ce el făcu o plecăciune şi îşi scoase jobenul.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Mi s-a spus că ştiţi deja cine sunt – urmară şi mai multe aplauze –, aşa că nu o să vă plictisesc cu nicio prezentare. O să spun doar că sunt fericit să particip la strângerea de bani pentru o cauză aşa de nobilă.

În jurul ei, oamenii începuseră să se întrebe dacă el chiar ştia pentru ce strângeau bani.

Diego continuă:

— Sunt convins că este o surpriză pentru toată lumea că susţin o cauză opusă propriilor mele scopuri. Îi puteţi mulţumi domnişoarei Seton pentru asta. A petrecut ultimele zile susţinând cu atâta elocinţă cauza minunatei şcoli a doamnei Harris, încât uneori am uitat care îmi erau

scopurile.

Asta suscită râsete şi aplauze – de data asta pentru ea. Inima lui Lucy începu să bată puternic, deşi încă nu era pregătită să lase garda jos.

— Am hotărât să fiu deschis şi să vă permit să vă exprimaţi opiniile în legătură cu grădina mea de plăceri în singurul mod în care contează, zise el. În spatele încăperii, sunt două holuri pentru donaţii. Conţinutul din bolul doamnei Harris o să finanţeze cumpărarea Rockhurst în detrimentul meu. Conţinutul bolului lui Lady Norcourt o să meargă la fondul copiilor din Newgate, o cauză la fel de nobilă.

Lucy nu ştia ce să creadă despre această întorsătură de situaţie.

Diego afişă zâmbetul său cuceritor.

— Eu, desigur, aş prefera să umpleţi al doilea bol, dar, din moment ce domnişoara Seton şi prietenele ei speră că o să-l umpleţi pe primul, o să fiu un domn şi o să încerc să nu vă influenţez decizia. În orice caz, ducele şi ducesa au hotărât să egaleze suma din bolul în care se adună mai mulţi bani. Aşa că alegeţi cu grijă!

— Şi dumneavoastră, domnule? strigă Lord Kirkwood, care reuşise să o aducă pe Sarah cea prostuţă la micul dejun, în ciuda faptului că nu putea să joace cărţi. O să fiţi de acord să egalaţi şi dumneavoastră suma?

Diego se prefăcu îngrozit.

— Am spus că sunt deschis, domnule, nu nebun!

Asta mai provocă o rundă de râsete.

Cu privirea aţintită asupra lui Lucy, Diego afişă o seriozitate exagerată.

— Ştiu că unii dintre dumneavoastră cred că am un caracter foarte urât. Şi acelora care îmi spun că sunt un diavol, doar le pot promite că…

Un şir de chicoteli începură să se audă din faţă, ceea ce îi făcu pe ceilalţi să se întindă să vadă ce se întâmpla.

O pereche de coarne începură să iasă de sub părul lui Diego. El continuă să vorbească de parcă nu-şi dădea seama, dar coarnele crescură aşa de mult încât toată

lumea din încăpere le putea vedea, iar râsetele! acoperiră vorbele.

Câteva doamne care auziseră comentariile ei la ceai se întoarseră zâmbind către Lucy, dar pe ea nu o deranja mica lui glumă pe seama ei din moment ce oferea atâta plăcere audienţei. Iar când el îşi termină discursul cu o plecăciune formală, apoi se întoarse cu spatele, etalând o coadă lungă şi ascuţită care ieşea de sub frac, mulţimea izbucni în râs.

Şi astfel dădu tonul reprezentaţiei sale.

Lucy putu doar să privească uimită succesiunea de trucuri surprinzătoare care urmară. Mai întâi, luă patru cărţi alese de public, le puse înapoi în pachet, aşeză pachetul într-un pocal şi apoi, de la câţiva paşi distanţă, făcu să iasă dansând din pachet cărţile alese cum dori el. Turnă dintr-o sticlă obişnuită o variaţiune de vinuri în pahare, dându-le apoi audienţei. În acest timp, presără printre trucuri remarci amuzante, care făceau oamenii să râdă încântaţi.

Apoi urmară numere mai ambiţioase: făcu nişte ouă să se plimbe în sus şi în jos de-a lungul unui baston luat de la cineva din public, scoase cămaşa unui bărbat fără să-i dea haina jos, făcu să dispară cărţile dintr-un pachet, ca apoi să apară din nou în holurile pentru donaţii din spatele încăperii.

Lucrurile deveniră cu adevărat interesante când scoase pistolul. Puse pe cineva să aleagă o carte şi să o bage la loc în pachet, apoi aruncă pachetul în aer şi ţintui cartea aleasă de tavan cu o singură împuşcătură.

Audienţa încă era uimită de acest număr, când Diego îi făcu semn asistentului său, care scoase la iveală un piedestal înalt până la talie şi aşeză pe el un sfeşnic cu trei lumânări. Diego ridică alt sfeşnic, pe care îl arătă publicului.

— Pentru următorul truc am nevoie de un voluntar.

Câteva femei ridicară mâinile, dar el le ignoră, fixându-şi privirea pe cineva din stânga lui Lucy.

— Lord Hunmouth, sunteţi aşa de amabil?

Lucy se întoarse pentru a vedea reacţia lui Peter şi nu fu surprinsă deloc să-l vadă cum devine rigid de indignare –

nu doar că Diego îi pocise în mod intenţionat titlul, dar îl alesese special pentru un astfel de rol nedemn. Lucy abia îşi înăbuşi râsul în timp ce Peter ezita, iar cei din jurul lui îl îndemnau să se ducă.

— Dar, continuă Diego cu nonşalanţa lui înşelătoare, nu vă pot găsi nicio vină dacă nu doriţi să înfruntaţi un om cu un pistol. Există altcineva care…

— Prostii. Insinuarea laşităţii îl făcu pe Peter să se ridice. Aş fi fericit să ajut.

În timp ce Peter se îndrepta spre scenă, Lucy văzu zâmbetul satisfăcut al lui Diego şi înghiţi în sec. Plănuia ceva care nu prevestea lucruri bune pentru Peter.

De ce se dispreţuiau cei doi? Chiar era doar din cauza ei?

Părea puţin probabil, dar ar fi putut să jure că Diego nu îl întâlnise pe Peter până în acea zi. Diego nu avea niciun motiv să nu-l placă pe conte, cu excepţia geloziei. Faţă de ea. Gândul acela o făcu să simtă un fior.

Când Peter fu pe scenă, Diego trecu prin rutina obişnuită de a verifica articolele – pistolul, sfeşnicele, piedestalul –, ca să se asigure că totul era în regulă. Apoi îl ghidă pe Peter la trei paşi distanţă de piedestal. Înmânându-i contelui al doilea sfeşnic, mişcă braţele bărbatului până când lumânările erau în aceeaşi linie cu celelalte.

— Acum, milord, sper că aveţi o mână fermă. Diego se duse înapoi la piedestal şi aprinse cele trei lumânări ale sfeşnicului. Pentru că intenţionez să transfer flăcările de la aceste lumânări la lumânările dumneavoastră cu un singur foc de armă. Şi o să funcţioneze doar dacă ţineţi lumânările perfect aliniate şi nu mişcaţi un muşchi.

Când Peter îşi dădu seama că Diego avea de gând să tragă în direcţia lui, îngrijorarea care îi cuprindea trăsăturile era nepreţuită. Lucy îşi muşcă puternic buza inferioară ca să nu râdă, deşi nimeni nu părea să se reţină. Şi când obrajii palizi ai lui Peter se colorară în roşu de jenă, Lucy l-ar fi putut săruta pe Diego chiar acolo în faţa tuturor.

Nu s-ar fi gândit la o umilinţă mai bună – sau mai

publică. Compensa remarcile pompoase ale lui Peter când spusese că voia să fie prieten cu ea. De parcă nu renunţase deja la acest drept insultând-o.

Diego îl chemă pe scenă pe prietenul ducelui, Lord Stoneville, pentru a încărca pistolul, ceea ce doar înrăutăţi lucrurile, din moment Diego lăsa să se înţeleagă că avea să folosească un glonţ real, nu unul fals. Ochii lui Peter se măriră, iar corpul lui se încordă până când ajunse să arate ca un iepure încolţit de vulpe.

Când Diego îşi ocupă poziţia, ţintind linia flăcărilor lumânărilor şi fitilurile neaprinse, sfeşnicul lui Peter începu să tremure incontrolabil. Lui Lucy aproape că îi părea rău de el.

Aproape.

— Calm, omule, calm, zise Diego cu o sclipire diabolică în ochi. N-aş vrea să te nimeresc în locul lumânărilor.

Diego continuă să ţintească şi să-şi ajusteze poziţia. Pentru oricine altcineva, părea că doar creştea suspansul, dar Lucy recunoscu plăcerea întunecată ce strălucea pe chipul lui. Se delecta cu teama lui Peter. Era îngrozitor pentru Peter, dar nu putea să-l învinuiască pe Diego când îşi amintea remarcile urâte ale lui Peter legate de abilităţile lui.

În sfârşit, se auzi un foc de armă. Primele trei lumânări se stinseră, iar următoarele trei se aprinseră. Şi Peter arăta de parcă era pe cale să leşine.

Diego însă părea extrem de satisfăcut. Când se auziră aplauzele, se înclină spre public şi spuse:

— Încă o rundă de aplauze, vă rog, pentru asistentul meu!

Lucy îşi înăbuşi un zâmbet. Era clar după faţa lui Peter că înţelesese sarcasmul lui Diego. În timp ce publicul aplauda din nou, Peter se îndreptă spre treptele scenei, oprindu-se pentru a-i arunca lui Diego o privire veninoasă. Diego încuviinţă rece din cap, lucru ce o făcu pe Lucy să tremure.

Sfinte Dumnezeule! Trebuia să-i supravegheze pe

amândoi. Nu putea să lase ca minunatul mic dejun caritabil să se termine cu un scandal. Sau mai rău.

— Pentru ultimul meu truc, am nevoie de ajutorul domnişoarei Seton. Señorita? Veniţi, vă rog, pe scenă?

Emoţionată de ceea ce putea avea ascuns în mânecă, Lucy se ridică şi i se alătură pe scenă în aplauze entuziasmate.

Cu un zâmbet pervers, Diego îşi scoase jobenul.

— Aici avem un joben obişnuit. Nu-i aşa, domnişoară Seton?

Lucy verifică jobenul şi fu de acord că era unul simplu.

El i-l luă.

— Acum, dacă sunteţi aşa de amabilă să-mi daţi unul dintre frumoşii dumneavoastră cercei…

Ea făcu întocmai. El îl puse în pălărie, trecu cu batista pe deasupra şi o dădu la o parte, dezvăluind că pălăria era goală. Trucul părea un pic banal comparat cu cele dinainte, dar publicul aplaudă politicos.

— Să vedem dacă îl putem returna domnişoarei Seton. Acoperi din nou pălăria, dar, de data asta, când dădu batista la o parte, întinse pălăria spre Lucy. Cercelul dumneavoastră, domnişoară Seton.

Ea băgă mâna în pălărie şi, în loc de bijuteria ei, găsi un pumn de bancnote de zece lire. Când le scoase uimită, publicul aplaudă.

Diego afişă o preocupare profundă.

— *Dios mio,* ştiam eu că nu ar fi trebuit să iau una dintre pălăriile voastre englezeşti! Este lipsită de magie.

Toată lumea râse.

Se uită şi el în pălărie, apoi o lovi de coapsă.

— Asta ar trebui să rezolve problema. Dacă ţineţi acele bancnote, señorita, o să văd dacă de data asta vă pot aduce cercelul înapoi, încercă din nou. Şi din nou, variind ritmul şi scoţând tot mai multe bancnote, provocă tot mai multe râsete şi aplauze. După a patra apariţie miraculoasă de bancnote de zece lire, privi îndelung la grămada din mâna ei şi zise: Ah, acum văd care este problema. Cercelul dumneavoastră se ascunde. Smulgând o bancnotă din

mâna ei, o mototoli, apoi deschise palma şi scoase la iveală cercelul. În timp ce publicul aplauda puternic, el i-l înmână. Apoi făcu un gest către grămada de bancnote din mâna ei. Vă rog să le acceptaţi ca donaţie pentru cauza dumneavoastră, anunţă el, făcând o plecăciune.

Ea exclamă uimită, apoi se uită spre bancnote.

— Dar, domnule, aici sunt mai mult de 200 de lire!

El încuviinţă din cap.

— Pentru fondul dumneavoastră.

Ea aşteptă până ce publicul termină de aplaudat, apoi adăugă:

— Care fond?

Cu ochii sclipind, răspunse:

— Care credeţi că este mai merituos. Se întoarse spre public. Şi acum este rândul dumneavoastră. Nu trebuie să lăsaţi ca donaţia domnişoarei să rămână singură. Dacă v-a plăcut spectacolul, fiţi generoşi!

Ducesa veni pe scenă.

— Doamnelor şi domnilor, Diego Javier Montalvo, Maestru al Misterului!

În aplauzele furtunoase, el se înclină, oferindu-i braţul lui Lucy şi conducând-o de pe scenă. Apoi îi dădu drumul la braţ şi se aplecă pentru a-i şopti:

— Ţine minte, Lucy, îmi datorezi un vals!

Apoi presa îl înconjură.

Preţ de o clipă, cu inima bubuindu-i în piept, privi cum Diego se ocupă de presă cu uşurinţa unui expert. Un vals? Îi datora asta şi chiar mai mult. O privire rapidă spre holurile de donaţie o făcu să vadă că deja conţineau mai mulţi bani decât adunau de obicei în astfel de ocazii. Deşi cele două fonduri se umpleau în mod egal, cele 200 de lire ale lui aveau probabil să încline balanţa în favoarea fondului pentru Rockhurst. Iar ducele şi ducesa aveau să egaleze suma.

Uimitor! De ce făcuse asta? De ce să-şi rişte propriile planuri în legătură cu Rockhurst pentru a veni acolo şi a ţine un spectacol pentru ei? Cu siguranţă, nu pentru ea. Nu îndrăznea să creadă asta. Indiferent cât de inteligent,

chipeş şi uimitor părea, pentru el era doar un interludiu.

Sau nu? Până la urmă, dacă obţinea Rockhurst şi rămânea lângă şcoală…

Mai bine să nu viseze la asemenea lucruri. Şi apoi, dacă el rămânea, asta însemna ruina şcolii, iar ea nu dorea asta.

Cu un oftat, se îndreptă spre partea din spate a încăperii, unde doamnele erau ocupate să golească holurile în timp ce oaspeţii se duceau să ia cina la mesele din grădini. Ea ajută la numărarea fondurilor, în timp ce lacheii scoteau scaunele din salonul de bal, iar Diego încheia discuţia cu presa.

Trecu o jumătate de oră până când ea termină, dar când ieşi pe terasa din lateralul casei, departe de grădini, un bărbat apăru din umbre, speriind-o.

— Peter! Privi nervoasă în jurul ei, neplăcându-i deloc să vadă că erau singuri. De ce nu mănânci cu ceilalţi oaspeţi?

Încruntarea de pe chipul lui o înfioră până la oase.

— Eu şi Juliana plecăm. Mă aşteaptă în trăsură cu servitoarea. Veni spre ea, cu chipul în flăcări. Dar mai întâi trebuia să vorbesc cu tine, să-ţi spun că nu o să te iert niciodată că l-ai pus pe Montalvo să mă umilească în faţa logodnicei mele.

— Poftim? Eu nu…

— Ştiam că erai furioasă din cauza mea şi a Julianei. Se apropiase aşa de mult de ea, încât Lucy îi simţea mirosul de alcool când expira. N-ai înţeles niciodată cerinţa unui titlu, că un bărbat trebuie să facă anumite lucruri din cauza poziţiei sale.

— E ciudat că ai uitat asta când mi-ai spus că sunt singura ta dragoste adevărată.

Chipul lui se întunecă.

— Poate că lucrurile s-au schimbat între noi, dar încă ţin la tine. Dacă tu crezi că o să stau fără să fac nimic în vreme ce nenorocitul de Montalvo încearcă să intre în graţiile tale făcându-ţi de râs vechii prieteni…

— Prieteni? izbucni ea, încercând să nu se sperie de

furia lui de om beat. Nu mi-ai mai fost prieten de un an sau mai bine, Peter! Nu ştii nimic despre mine. Încep să-mi dau seama că nu ai ştiut niciodată. Aşa că du-te înapoi la logodnica ta!

Se întoarse să plece, dar Peter o prinse de braţ şi o smuci spre el.

— Nu o iubesc pe Juliana, să ştii! îi murmură el la ureche. Dar cu acest titlu a venit o proprietate pe care abia mi-o pot permite, iar ea are mijloacele să o întreţină. Tu eşti cea pe care o iubesc – singura! Tu eşti cea pe care o vreau.

Cât aşteptase să audă din nou aceste cuvinte? Iar acum, când le auzea, tot ce voia era să-i dea o palmă. Fusese suficient de greu că pierduse dragostea lui, dar să afle că o iubea şi alesese pe altcineva din cauza banilor? Şi apoi încercase să o facă să creadă că o făcuse din pricina defectelor ei?

Cum nu observase niciodată că Peter îşi pierduse onoarea şi caracterul undeva în timpul marelui tur? Sau că părea să creadă că ea trebuia să-i accepte scuzele drept un motiv de a-l lăsa să facă tot ce voia cu ea?

— Ei bine, eu nu te vreau!

Îl lovi cu săculeţul, în timp ce se lupta să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui.

El o lipi de zid aşa de puternic că o lăsă fără aer.

— M-ai vrut acum o săptămână, mormăi el în timp ce o prindea cu corpul lui. M-ai vrut suficient de mult încât să mă întrebi ce intenţii am, ca o seducătoare curajoasă ce eşti. Ce s-a întâmplat de atunci? Ai hotărât să guşti ceva mai exotic? Tatăl tău ştie că-l frecventezi pe spaniolul ăla mizerabil?

— Nu fac aşa ceva!

Panicată, se împinse în umerii lui. Peter era mai puternic decât îşi amintea, mai ales cu nişte curaj lichid în el.

Imobilizându-i mâinile pe perete, se lipi de ea, făcând să-i fie imposibil să se mişte.

— Chiar crezi că un bărbat ca el are intenţii onorabile? Un bărbat care aruncă femeile când termină cu ele?

Se agită sub el, acum alarmată cu adevărat.

— Dă-te la o parte, Peter! ţipă ea, rugându-se să o audă cineva.

Dar cum puteau cu atâta zgomot?

— Sau ce? O să-i spui noului tău prieten să mă umilească? Nu-ţi face griji, nu o să mai aibă şansa asta vreodată. Mai întâi îl văd mort. Dar nu înainte de a-ţi aminti ce simţi în legătură cu mine.

Îşi lipi gura de ai aşa de puternic încât ea nu mai putu să respire şi se temu că putea încerca să o violeze.

Dintr-odată, corpul lui fu tras de pe ea şi aruncat pe podeaua terasei.

În timp ce Peter se ridica în picioare, Diego îl înfruntă, cu mâinile strânse în pumni.

— *Maldito ingles*[2]*!* Cum îndrăzneşti să ataci o femeie respectabilă! Nu îţi este ruşine?

— Nu o atacam! Ea a vrut să o sărut, nu-i aşa, Lucy?

— *Si,* şi, de asta trebuia să o ţii cu forţa! Un şir de înjurături în spaniolă îi ieşiră pe gură. Apoi îi aruncă o privire îngrijorată. Eşti bine?

Ea putu doar să încuviinţeze din cap, încă tremurând.

Fără vreun avertisment, Peter îi dădu un pumn lui Diego, lovindu-l aşa de puternic că-i sparse buza. În timp ce sângele îi curgea pe bărbie şi pe lavalieră, Diego dădu şi el: o lovitură rapidă în burtă şi încă una în maxilar, îl lăsă pe Peter lat.

Capitolul 10

Dragă vere,

Asta este tot ce-mi poţi spune despre domnul Pritchard, să nu am încredere în el? Ştiu că omul are un caracter viclean, dar aş aprecia o dovadă mai concretă a motivului pentru care nu ar trebui să am încredere în el.

2 În traducere din spaniolă, „englez nenorocit" (n.red.)

Eşti la fel de nepătruns ca vecinul nostru, Maestrul Misterului. Este foarte frustrant.

A ta corespondentă contrariată,

Charlotte

Cu sângele vâjâindu-i în urechi, Diego stătea pumnii strânşi deasupra lui Hunforth, care era întins pe burtă. Doar imaginea acelui nemernic ţinând-o pe Lucy lipită pe perete îl făcea să vadă roşu în faţa ochilor.

— Ridică-te, englez nenorocit! Diego îl lovi în coaste. Să vedem cum te descurci când lupţi cinstit!

— Opreşte-te! Lucy îl apucă de braţ. Nu am de gând să vă las să faceţi scandal ca animalele la petrecerea ducesei. Este leşinat, lasă-l în pace.

— Merită să fie bătut…

— Da, merită. Dar gândeşte-te ce o să zică presa despre asta. Nelinişti tă, ea scoase o batistă din săculeţ şi o lipi de buza lui sângerândă. Te rog, ai deja sânge pe cămaşă. Dacă o să continui să te baţi, cu siguranţă o să se vadă. Şi nu-mi vreau numele prin ziare. Şi nici pe al tău.

Asta îl opri. Mai ales că se auzeau voci pe terasă. Când el ezită, Lucy îşi băgă batista în săculeţ şi îl trase de braţ până când se lăsă dus de acolo. Diego îl auzi pe Hunforth gemând în timp ce îşi revenea, dar expresia implacabilă a lui Lucy îl făcu să se lase împins pe terasă.

Încercă uşă după uşă până când găsi una neîncuiată. Dădea în ceea ce părea a fi o bibliotecă.

— Aşteaptă-mă aici! îi ordonă ea. Mă duc să mă ocup de Peter.

El se încordă.

— Nu te las singură cu nenorocitul acela!

— Nu o să fiu singură. Mă duc să chem doi lachei să-l ia pe Lord Hunforth, care s-a îmbătat şi a leşinat pe terasă. Se auzeau mai multe voci. Repede, înainte să te vadă cineva! ordonă ea, împingându-l. Dacă nu-ţi pasă de reputaţia ta, măcar să-ţi pese de mine.

Hostias, cât de mult îşi dorea ca ea să nu fi zis asta!

Voia să se întoarcă şi să-l bată bine pe Hunforth doar pentru că îndrăznise să o atingă. Dar presa era încă acolo şi, dacă îl găseau certându-se cu Hunforth pentru Lucy, ea ar fi fost ruinată. Iar dacă era găsit singur cu ea, cu buza spartă şi sânge pe cămaşă…

Pătrunse în bibliotecă şi o lăsă să închidă uşa în urma lui.

Dar nu putea să stea locului cât aştepta ca ea să se întoarcă. Nu era în firea lui să lase o femeie să cureţe după el, iar mizeria asta cu siguranţă era a lui. Dacă nu ar fi intervenit mai devreme sau dacă nu l-ar fi făcut de râs pe Hunforth pe scenă…

Un zâmbet strâmb îi apăru pe buze. Nu, nu putea să regrete asta. Hunforth avusese nevoie de cineva care să-l împungă în mândria lui afectată, iar lui Diego îi făcuse mare plăcere să facă asta. Îşi dorea doar ca Lucy să nu fi avut de suferit de pe urma acestui lucru.

Plimbându-se prin cameră, îşi aminti teama de pe chipul ei la atacul lui Hunforth. Dacă nu ar fi plecat să o caute în biroul ducelui şi nu ar fi fost trimis în direcţia unde se îndreptase ea? Dacă nenorocitul acela beat ar fi rănit-o cu adevărat?

Nu putea să suporte ideea.

Se deschise altă uşă, iar el se întoarse, pregătit să fie descoperit. Dar era Lucy, cu un pahar de apă, un burete şi un mic recipient în care părea să fie un unguent. Încuie uşa în urma ei.

— Dă-ţi cămaşa şi lavaliera jos! ordonă ea. Când el ridică o sprânceană la ordinul acela interesant, ea roşi. Trebuie să scot sângele de pe ele, idiotule! Imaginează-ţi doar ce o să zică presa dacă îl vede.

— Am altă cămaşă, zise el.

Chipul ei se lumină.

— Încă o cămaşă elegantă? Şi o lavalieră?

— Nu, dar…

Ea oftă.

— Aia nu e bună. Când o să vadă că ţi-ai schimbat hainele, o să fie suspicioşi.

— Atunci o să spun că am vărsat vin roşu pe mine.

— Nici asta nu o să fie bine. Când l-au cărat lacheii, Peter a mormăit că tu l-ai atacat. Le-am spus că era prea beat ca să ştie ce spune şi cu siguranţă duhnea a coniac. Cu toate astea, nu ştim ce altceva ar fi putut să spună în drum spre trăsură. Aşa că, atunci când o să apari din nou în faţa presei, trebuie să arăţi exact ca înainte.

El duse degetul la buza spartă.

— Şi cu asta?

— Am adus nişte machiaj pe care l-am găsit în spatele scenei. Dacă stai departe de ochii lumii până ce se lasă seara şi nu te apropii de locurile luminate puternic, ar trebui să fie de ajuns. Atât timp cât nu ai pete mari şi roşii pe haine, ar trebui să poţi păcăli presa.

Încruntându-se, îşi scoase haina şi vesta, aruncându-le pe canapea.

— Urăsc presa.

— Da, mi-am dat seama, zise ea sec.

Îşi puse lucrurile pe biroul de scris şi ridică lampa cu gaz care se afla acolo.

— Ce vrea să însemne asta? mormăi el, desfăcându-şi lavaliera.

— Te-am văzut cum te-ai purtat cu ei. Ai fost un maestru la a le capta atenţia şi clar îţi place să te cerţi. Zâmbi pentru a îndulci cuvintele. Abilitatea ta de a manipula oamenii este ceea ce te face un magician aşa de bun. Eşti un adevărat comediant. Îndrăznesc să spun că îţi iese natural.

El o privi absent în timp ce îşi deschidea săculeţul să caute ceva. Trebuia să fie flatat sau insultat de această observaţie ciudată? Nu se văzuse niciodată ca un comediant natural. Se întâmpla să fie bun ca magician, un lucru din care trăia.

Ceva la care avea să renunţe cu o zi înainte de a deveni Lord Arboleda şi un membru respectabil al societăţii din Villafranca, aşa cum îi promisese tatălui său când trăgea să moară în faţa viilor ce ardeau.

Scoţând o sticluţă din săculeţ, turnă ceva în apă.

— Ce este aia? întrebă el în timp ce ea amesteca iute cu o pană de pe birou, împrăştiind un miros urât în încăpere.

— Săruri de inspirat. Întinse mâna pentru lavaliera lui, iar el i-o aruncă. Acţionează bine asupra petelor când sunt amestecate cu apă.

— Eşti o femeie foarte inteligentă, *querida.* Îşi desfăcu nasturii de la cămaşă. Deşi nu sunt sigur dacă trebuie să fiu mulţumit sau alarmat că ştii să cureţi sângele. Hunforth are un obicei din a-ţi umple peţitorii de sânge?

Ea îl privi pe furiş.

— *Papa* a fost în armată, îţi aminteşti? Puse lichid pe pata de sânge cu buretele. Era o necesitate să înveţi cum să te ocupi de sânge în campamentele regimentului. Dar ar trebui să ştii asta. Nu ai spus că ai început cu spectacole pentru regimente?

— Aşa este.

Îşi dădu cămaşa jos, iar ea se întoarse ca să o ia, dar înlemni şi făcu ochii mari când îi văzu pieptul gol.

Respiraţia lui se iuţi. Felul cum se uita la el îi înfierbânta sângele, şi acest lucru era periculos. Din fericire, ea îşi dădu seama că se holba, îi trase cămaşa din mâna întinsă şi se întoarse la scosul petelor de sânge.

— Cum ajunge un conte să distreze soldaţii?

Vocea îi tremura.

Fu nevoie de o secundă pentru a se controla suficient să-şi dea seama ce îl întrebase, dar apoi îşi reprimă un geamăt. Era ultimul lucru despre care voia să discute cu ea, mai ales dacă voia să o facă să aibă încredere în el.

— Nu-i spune prietenului tău Hunforth, dar am fost unul din numeroşii nobili pe care războiul din Spania i-a sărăcit. Trebuia să mă descurc cumva. Aşa că am învăţat o meserie.

Ea râse.

— O meserie? Aşa numeşti tu faptul că ai devenit marele Diego Javier Montalvo, Maestru al Misterului?

— Nu este lucrul pentru care am fost crescut, deci da. Conversaţia aceasta ajunsese pe un teren periculos. Venise

momentul să schimbe subiectul. Nu mai avea o şansă aşa de bună să afle ce ştia ea despre propriul trecut. Probabil că am distrat şi regimentul tatălui tău la un moment dat. În ce regiment a fost?

— Care tată?

Se uita de aproape la pată, apoi o frecă din nou.

— Nu au fost în acelaşi regiment?

Ea se încruntă.

— De fapt, au fost, dar numai o vreme. *Papa* – colonelul – s-a transferat mai târziu în Regimentul 37. Se opri. Nu sunt sigură de ce. Nu-i place să vorbească despre asta. Oricum, a fost ofiţerul superior al tatălui meu adevărat în Gibraltar şi apoi în Spania. Tocmai de aceea, când tata era pe moarte, i-a cerut colonelului să aibă grijă de mine. Părinţii meu nu aveau familie.

Diego inspiră adânc. Aşadar, sergentul fusese iubitul doicii. Dar, ca alţii din regiment, el şi doica muriseră în mizerabila campanie spre La Coruña, lăsând-o pe Lucy cu colonelul.

Cu toate astea, Diego se îndoia că bărbatul o adoptase pe Lucy doar pentru că subordonatul lui i-o ceruse. Probabil colonelul ascunsese metoda vrednică de dispreţ prin care dobândiseră copilul. Asta putea explica de ce schimbase regimentul – ca să nu-i fie descoperită înşelăciunea când rudele ei spaniole o căutau. Don Carlos spusese că aflase de curând faptul că iubitul doicii fusese soldat.

Un singur lucru nu se potrivea: de ce luase doica numele Catalina. De ce şi-ar fi asumat un asemenea risc?

— Ţi-i aminteşti pe părinţii tăi? întrebă el în timp ce ea îi atârna cămaşa umedă şi lavaliera pe scaunul de lângă foc.

— Nu. De fapt, uneori îmi vine în minte imaginea cu mama mea. Cel puţin cred că este mama mea.

— Cum arată?

— Foarte frumoasă. Păr negru, ochi negri, piele măslinie. Şi o mică aluniţă chiar aici, zise ea şi îşi atinse cu degetul buza superioară.

Diego se încruntă. Miniatura pe care o avea nu arăta nicio aluniţă pe faţa mamei. Însă era doar o miniatură. Sau poate că Lucy şi-o amintea pe doică.

— Nici măcar nu pot fi sigură că pe ea o văd, continuă Lucy, de parcă îi citise gândurile. Reveni la masă. Mi-aş dori să ştiu mai multe despre ei, nu doar puţinul pe care mi i-a spus *papa.* Se uită în jos la cutiuţa cu machiaj. Când am venit prima dată la şcoală, le-am invidiat aşa de tare pe celelalte fete! Ele aveau surori, bunici, unchi şi veri. Eu îl aveam doar pe *papa.* Părinţii lui au murit înainte de război, iar el a fost singurul copil. Mi-a spus că părinţii mei reali nu au avut nici ei familii, aşa că eram doar noi doi. Până când a apărut mama mea vitregă, desigur.

— Ştii măcar numele părinţilor tăi adevăraţi?

Ridicând cutiuţa, ea îl privi curioasă.

— De ce atâtea întrebări?

El reuşi să ridice din umeri.

— Mama ta a fost spanioloaică. Cum nu aş putea să fiu interesat?

— Nu era nimeni important sau cel puţin aşa zice *papa.* Cu siguranţă, nu era nimeni important în comparaţie cu un conte.

— Un conte fără bani, îi aminti el.

— Nu mai eşti fără bani, cred eu, ţinând cont de faima ta.

El înlemni, amintindu-şi câte femei flirtaseră cu el doar pentru că îl credeau bogat.

— Crede-mă, chiar şi magicienii faimoşi câştigă cam aceiaşi bani ca actorii.

Privirea ei îl luă prin surprindere.

— Atunci cum îţi poţi permite Rockhurst?

Hostias, trebuia să fie atent la ce zicea!

— Am investitori. În Spania.

— Iartă-mă, zise ea roşind. Nu am vrut să fiu indiscretă.

— Nu mă deranjează. Cred că acum sunt în siguranţă.

— Asta-i tot ceea ce contează, oricum. Atât timp cât cineva are suficient cât să fie confortabil, restul este exces.

Venind spre el, deschise cutiuţa şi băgă degetul în ea. Doamna Harris ne-a învăţat mereu că banii pot fi un blestem. Deseori, sunt foarte fericită că nu sunt o mare moştenitoare precum prietena mea Elinor. Cât de groaznic e să-ţi dea bărbaţii târcoale doar pentru banii tăi! Măcar ştiu că bărbatul care o să se căsătorească cu mine o s-o facă din dragoste.

Înainte ca el să apuce să-şi exprime opinia despre acea emoţie imprevizibilă, ea murmură:

— Stai nemişcat.

Lucy îi puse ceva pe buză.

— Oh! El tresări. Arde ca dracu'!

— Vrei ca presa să nu observe că ai buza spartă?

Dând ochii peste cap, el fu de acord. A doua atingere nu mai duru aşa de tare. Cel puţin nu buza. Dar alte părţi din el începeau să-l doară. Cu ea aşa de aproape, putea să-i simtă parfumul de violete şi să vadă umbra dintre minunaţii ei sâni şi respiraţia iuţindu-se.

— Gata! Ochii ei erau concentraţi pe buza lui. Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Vocea ei suna la fel de tulburată cum se simţea el.

— Mulţumesc, zise Diego cu vocea gâtuită de dorinţă.

— Mulţumesc că m-ai salvat de Peter şi de imbecilitatea lui. Degetele ei zăboviră pe buza lui pentru a netezi, a tampona şi a-l înnebuni. Îmi pare rău că te-am târât în asta. Chiar îmi pare rău.

— Nu m-ai târât tu în asta, zise el ferm. Eu m-am băgat. L-am provocat înainte de spectacol. Când am rămas singur cu el, i-am spus să te lase în pace. I-am zis că nu are niciun drept să se joace cu tine. Vocea lui deveni tot mai gâtuită. Dar ar fi trebuit să mă opresc acolo şi să nu-l fac de râs în faţa tuturor.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze pentru asta! Ea îi zâmbi crispată. Sunt suficient de rea să mă bucur de asta.

— Nu eşti deloc rea, o corectă el. Merita ceva şi mai rău pentru că nu a văzut ce bijuterie eşti. Clătină din cap. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te caute. Asta fac bătăuşii – se iau de cei mai slabi decât ei. Peter al tău este

bătăuş dintre cei mai răi, unul care se ia de femei. Precum soldaţii care…

Nu, nu putea suporta să-şi amintească asta acum, având încă proaspătă în minte imaginea cu Lucy agresată.

— Dacă te-ar fi rănit, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Ea îi atinse buzele cu degetele.

— Dar nu m-a rănit. Ai fost tu acolo. Şi nu-ţi pot mulţumi suficient.

Se uita absent la ea, la femeia pe care nu putea să o aibă dacă voia să redobândească ceea ce fusese furat familiei sale. Bunătatea ei îi frângea inima când ştia cum o păcălea. Cu toate astea, era suficient de diavol să se bucure de gingăşia chipului ei, de atingerea blândă a degetelor ei pe buzele lui.

Îi sărută vârfurile degetelor, apoi mai jos, în palmă.

O expresie de nesiguranţă trecu pe chipul ei în timp ce îşi retrăgea mâna de la gura lui.

— Ar… ar trebui să mă întorc la ceilalţi. Îşi mută privirea. O să văd dacă îi pot distrage pe cei care te caută.

— Nu pleca încă, zise el, cuprinzându-i talia cu mâna. Încă îmi datorezi un vals.

Era o greşeală – ştia că era o greşeală să o reţină.

Dar voia ca ea să mai stea cu el o vreme. Se gândise doar la ea de când se sărutaseră în culise.

— Putem dansa pe peluză cu ceilalţi, şopti ea, deşi nu făcu nicio încercare să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Şi să trezim atenţia presei? Nu este înţelept, *mi dulzura,* nu este deloc înţelept.

Auzind muzica pătrunzând din partea cealaltă, o luă de mână şi începură să valseze. După o ezitare de o secundă, ea îl urmă.

Îşi spuse că doar avea să danseze cu ea. Avea să îi arate că nu toţi bărbaţii erau animale precum Hunforth, luând o femeie cu forţa. Avea să o ţină, să îi inspire parfumul şi nimic mai mult.

Apoi ea făcu greşeala de a-şi pune mâinile pe talia lui goală şi de a ridica din nou privirea spre a lui. Citi în ochii ei dorinţa şi fu pierdut. Pierdut pentru vecie.

Deja încălcase regulile marchizului când o atinsese. Ce rău era dacă o atingea atât timp cât nu o ruina? După ce avea să se uite la coapsa ei pentru a-i confirma identitatea, nu avea să o mai poată atinge vreodată. Avea să aparţină bărbatului ales de bunicul ei pentru ea.

Doar dacă nu cumva nu era ea cea pe care el şi Gaspar o căutau. Diego se agăţă de această posibilitate cu îndârjire. Se mai întâmplase. În plus, nu toate piesele puzzle-ului din trecutul ei se potriveau perfect. Dacă nu era nepoata marchizului, era liber să o curteze. Ce era rău în a începe acum?

Îl mustra conştiinţa. Ştia că îi făcuse o promisiune marchizului, dar, chiar şi fără promisiune, avea să profite de ea aşa cum cu siguranţă încercase Hunforth. Ea merita mai mult şi el ştia acest lucru.

Dar cu buzele ei senzuale la câţiva centimetri distanţă de ale lui şi cu trupul ei moale şi flexibil în braţele lui, nu se putea abţine.

— *Carino*, zise el răguşit.

Apoi o sărută.

Capitolul 11

Dragă Charlotte,

Poate că sunt de nepătruns, dar cu siguranţă ştii deja că mă interesează doar binele tău. Ascultă al doilea avertisment din partea mea şi fii atentă la al tău Maestru al Misterului. Încă nu a solicitat licenţă, iar asistentul lui pune întrebări ciudate în legătură cu şcoala şi cu angajaţii ei. Ai mare grijă cu el!

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Înainte ca buzele lui Diego să le atingă pe ale ei,

rezistenţa lui Lucy în faţa tentaţiilor slăbise. Acum se îneca în tentaţii şi nu-i păsa. Era din nou în braţele lui, şi el o săruta cu o tandreţe care îi umplea inima. Cum să nu-i răspundă la sărut?

„Chiar crezi că un astfel de bărbat are intenţii onorabile?” Probabil că nu.

O întrebase despre părinţii ei, iar un bărbat cu un titlu spaniol onorabil ar fi pus asemenea întrebări unei femei pe care o curta. Şi, spre deosebire de domnii englezi, pentru el sângele mamei ei ar fi fost un avantaj.

Dar nu avea să-şi pună mari speranţe în asta; mai făcuse greşeala asta. Iar el subliniase că era un conte sărac probabil pentru a o avertiza că nu-şi permitea o soţie.

Cu toate astea, părea să-i pese de ea. Se luptase vitejeşte pentru ea, strânsese bani contra propriilor scopuri şi oferise acelei cauze o parte din banii lui câştigaţi din greu. Mai important, când îi sărise în ajutor, nu dăduse vina pe ea, ci pe Peter. Şi pe el însuşi. Cu siguranţă, asta demonstra că era un om cu caracter.

Obosise să-şi mai facă griji. Încercase din greu să se poarte frumos. Aşteptase răbdătoare ca Peter să revină din străinătate, fără ca măcar să încurajeze atenţiile altcuiva, şi pentru ce? Ca el să recunoască faptul că o iubea, dar tot nu conta? Ca el să o jignească şi să încerce să-i distrugă reputaţia?

Încă putea să o facă. Nimic nu-l putea opri pe Peter să povestească despre ceartă mai târziu şi să păteze numele ei şi al lui Diego. Oamenii chiar puteau să creadă ce spunea Peter – nu doar pentru că era conte, ci şi din cauza prestaţiei lui Diego. Peter avea să se folosească de asta. Cu siguranţă, nu era gentlemanul pe care îl crezuse ea.

În timp ce Diego era mai gentleman decât îl crezuse. Fusese onest în privinţa intenţiilor sale de la bun început. Şi dacă reputaţia avea să-i fie ruinată fără vine ei, nu ar fi trebuit să simtă şi plăcere în timpul ăsta? Ce sens avea să fie decentă dacă toată lumea oricum credea ce era mai rău despre ea? I se părea că la fel de bine putea să fie indecentă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Diego se retrase.

— Nu vreau să crezi că sunt precum Hunforth, dispus să profit de o femeie…

— Nu am crezut niciodată asta, şopti ea, amintindu-şi din nou că Diego era un om bun.

De data asta, ea fu cea care îl sărută. El se îndepărtă brusc.

— Ai grijă, *carino!* Îi zâmbi trist şi îi atinse buza cu degetul. Mai bine stai pe partea asta.

Oh, vai, uitase de rana lui!

— Îmi pare rău.

— Nu mă deranjează un pic de durere pentru un sărut de-al tău, zise el gutural. Dar, dacă reporneşti sângerarea, eforturile tale o să fie inutile.

Lucy bănuia că eforturile ei erau oricum inutile, dar nu avea să arate asta acum. Pentru că el ar fi început să se poarte iarăşi cuviincios şi să încerce să o protejeze. În momentul acesta nu dorea nobleţe. Îl dorea pe el.

— Atunci lasă-mă să te sărut ca să treacă!

El ridică o sprânceană.

— Credeam că asta le spun mamele copiilor pentru a le distrage atenţia de la necazurile lor.

— Păi, hai să aflăm, nu? îl provocă ea, întinzându-se pentru a-i săruta buza rănită. Mai bine?

— Mult mai bine. Ochii lui negri sclipeau la lumina lumânării când se aplecă să-i atingă cu nasul obrazul. Dar acum trebuie să pui din nou machiaj.

— O să pun. Îi atinse obrazul cu buzele. După ce terminăm de valsat.

— Aşa îi spuneţi voi, englezii? Îi prinse mâna într-a lui pentru alt sărut magic care îi fură sufletul. Gura lui îi alunecă în jos pe bărbie, apoi pe gât. Îmi place versiunea englezească a valsului.

— Şi mie.

Se prinse de umerii lui goi, apoi îi străbătu, memorând fiecare curbă şi fiecare muşchi.

Era prima dată când atingea trunchiul gol al unui bărbat şi voia să se bucure de el. Mâinile ei coborâră spre

pieptul lui lat, explorând cu degetele mari sfârcurile lui plate.

El gemu.

— *Mi dulzura,* oricât de mult îmi place asta, ar trebui să ne oprim.

— De ce? şopti ea. Nu-ţi plac mâinile mele pe tine?

— Prea mult, şopti el. Asta e problema.

— Mie nu mi se pare că este o problemă, zise ea cu o sfială voită.

Diego o privi.

— Ce faci, Lucy?

— Aflu dacă eşti amantul uimit, aşa cum spun ziarele.

La cuvântul „amant", chipul lui roşi.

— Refuz să îţi stric reputaţia. Şi ştiu că nici tu nu vrei asta.

— Poate că vreau. Ridică bărbia, încercând să pară sofisticată şi sigură pe dorinţele ei, deşi cuvintele lui o făceau să se simtă nesofisticată şi nesigură. Poate că Peter are dreptate şi chiar sunt o fată temperamentală.

El îi cuprinse bărbia cu tandreţe.

— Tu eşti curioasă. Şi pasională. Indiferent ce spun manierele englezeşti, este perfect normal la o femeie tânără. Tu ce de crezi că noi, spaniolii, avem *duenas* aşa de serioase? Pentru că nu avem încredere în tinerii domni sau în tinerele domnişoare când îi cuprind căldurile.

— Doamna Harris este însoţitoarea mea, zise ea defensivă.

— Şi, cu toate astea eşti aici, singură cu mine.

— Şi ce bine îmi prinde! Se desprinse din braţele lui, rănită de respingerea lui clară. Peter o voia doar pentru corpul ei, iar Diego nu o voia nici măcar pentru asta. Nu doar că sunt o fată temperamentală şi nesăbuită cu care niciun bărbat onorabil nu vrea să se însoare, dar nici măcar nu sunt suficient de dezirabilă să atrag un bărbat cunoscut că flirtează.

— *Por Dios, mi dulzura!* zise el, prinzând-o de la spate şi trăgând-o la pieptul lui. Ştii că sunt atras de tine.

— Eşti? Lacrimile i se adunară în gât. Peter ar fi

încercat deja să… mă atingă. Dar tu… probabil că mă crezi doar o englezoaică prostuţă. În comparaţie cu prinţesele tale rusoaice şi cântăreţele de operă, eu sunt doar…

— Ştt, *carino,* îi murmură el la ureche, cu mâinile urcând şi coborând pe talia ei. Eşti de două ori mai femeie decât oricare dintre ele.

— Dar nu suficient cât să te tentez.

Întorcând-o în braţele sale, îi apăsă mâna pe pieptul lui.

— Nu simţi asta? Inima mea bate ca un tunet. Nu te-aş putea dori mai mult decât în acest moment.

— Atunci arată-mi, zise ea cu blândeţe. Arată-mi ce simţi. Vreau să ştiu ce am evitat în tot acest timp.

Chipul lui se întunecă şi bolborosi o înjurătură.

— Prea bine. O să fac cum doreşti. Dar o să-ţi distrug reputaţia, înţelegi?

— Nu chiar.

O conduse spre canapea, se aşeză, apoi o trase în poala lui.

— O să-ţi ofer plăcere, *querida.* Când o să termin, o să fii în continuare o inocentă. Îi zâmbi crispat. Sau mai degrabă o să fii în continuare castă.

Asta o uşură, apoi deveni curioasă. Un mic fior de entuziasm îi străbătu şira spinării.

— Dar tu?

— Eu? zise el. Eu o să fiu în iad. Dar este un iad pe care îl pot suporta. Să îţi distrug reputaţia este un iad pe care nu-l pot suporta.

Să se însoare cu ea era clar alt iad pe care nu-l putea îndura. Îşi alungă suferinţa. Mereu îi spusese la ce să se aştepte de la el. Măcar avea ceva care să-i amintească de el după ce pleca.

Mâna lui începu să-i ridice fustele.

— D-Diego? Ce faci?

Nu era atât de inocentă încât să nu ştie că ruinarea începea cu un bărbat ridicând fustele femeii.

— Cochetez cu tine. O împinse pe spate peste braţul lui, apoi începu să-i sărute sânii. Mă satisfac. Sau măcar cât

îndrăznesc.

Mâna lui se îndepărtă de fustele ei suficient cât să-i tragă corsajul în jos ca să-i poată prădui sânii cu gura. Ea se arcui în timp ce o senzaţie intensă o străbătu, făcând-o să-i cuprindă capul pentru a-l strânge mai bine.

Între timp, mâna lui reveni la fustele ei, trăgând şi smulgând până când fură ridicate în jurul coapselor, expunându-i pantalonaşii. Cu abilitatea datorată unei experienţe îndelungate, el găsi despicătura, iar degetele îi alunecară înăuntru pentru a atinge partea pe care doar ea îndrăznea să o atingă şi care se umezea noaptea când îl visa.

Când o atinse acolo, alunecarea degetelor căpătă un nou sens. Era uimitor că o făcea să ofteze aşa de zgomotos şi să se împingă în degetele lui.

— Îţi place, nu-i aşa, *querida?* Îi atingea despicătura cu o mângâiere care o făcea să geamă. El îşi ridică capul să se uite la ea cu o privire languroasă. Eşti aşa de fierbinte şi umedă! Mă laşi să-ţi gust nectarul?

— Nectarul… meu?

Oh, umezeala! Ştia despre asta? Normal că ştia. Făcuse asta cu multe femei.

Avea timp după să fie geloasă pe el. Acum era al ei.

— Poţi să guşti ce vrei tu, şopti ea, întrebându-se dacă într-adevăr voia să guste.

Cu siguranţă nu ar…

Dar, în timp ce o întindea pe spate pe canapea şi alunecă în jos destul de departe cât să se uite la intimitatea ei cu o foame hotărâtă, îşi dădu seama că aşa avea să facă. Chiar avea de gând să-şi pună *buzele…*

Făcu chiar asta. Sfinte Dumnezeule!

Tremură delicios la uimitoarea senzaţie oferită de gura lui care o atingea acolo. Era uluitor! De-a dreptul însufleţitor. Chiar magic.

Privelişte capului lui negru între picioarele ei o făcea să simtă o excitare crescândă şi nu-şi putea lua ochii de la el. Femeile şi bărbaţii englezi făceau asta vreodată? Sau era doar un obicei spaniol?

Nu, fusese menţionat şi în poveştile despre harem. Dar ea şi celelalte fete hotărâseră că era prea ridicol să fie adevărat. Ce bărbat ar fi vrut să lingă pe cineva acolo jos?

Cu siguranţă Diego voia, pentru că limba lui o atingea în moduri şocante, lingând-o, jucându-se cu ea. Şi era la fel de pricepută ca mâinile lui, cu care se juca şi îi dezmierda sânii. O excită sus şi jos, până când senzaţia ajunse să o doară de nevoia pe care o simţea.

— Te rog, Diego... Te rog, imploră ea, simţind că mai era ceva ce încă nu putea atinge.

— Răbdare, *mi dulzura!* murmură el pe carnea ei. Închide ochii. Relaxează-te. O să vină.

Dacă închidea ochii însemna să piardă controlul, ceea ce o făcea să se simtă nervoasă, mai ales când îl văzu că îi desfăcu pantalonaşii şi îi dădu jos. Dar când începu din nou să o excite cu gura, iar ea închise ochii, plăcerea se intensifică aproape insuportabil.

Acum unul dintre degetele lui intrase în ea, făcând-o să se arcuiască în sus pentru a-l întâmpina. Şi pentru a-i întâmpina limba, care continua să danseze, până când cea mai ciudată căldură porni din degetele ei de la picioare, urcând tot mai sus, mistuindu-i sângele, până când păru să se adune chiar în punctul în care limba lui ataca.

Lucy explodă. O lovi cea mai delicioasă explozie de plăcere, făcând-o să scoată un mic ţipăt în timp ce îi strângea capul.

Pentru o clipă, rămase acolo, savurând. Nimeni nu-i spusese despre asta. În poveştile despre harem, plăcerea femeii, când exista, era exprimată prin termeni elevaţi pe care ea nu-i înţelegea.

Acum pricepea.

Şi mai înţelegea ceva. El nu avusese parte de aceeaşi plăcere. Poveştile despre harem fuseseră destul de clare când descriseseră plăcerea pentru un bărbat.

Lucru care fu confirmat când deschise ochii şi-l găsi holbându-se la coapsele ei cu o expresie aproape de disperare. De fapt, se holba doar la o coapsă. Ar fi putut chiar să jure că se uita la semnul ei din naştere.

Nu, asta era o prostie. Abia era suficientă lumină cât să-l zărească.

— Diego, şopti ea, şi privirea lui se îndreptă spre chipul faţa ei.

Avea expresia vinovată a unui bărbat care tocmai făcuse ceva extrem de greşit. Dar inspira dragoste.

— A fost incredibil! Se ridică în fund, acoperindu-se cu o modestie inexplicabilă, dacă se gândea la ceea ce tocmai făcuse. Eu nu-ţi pot oferi plăcere?

— Lucy, nu cred…

Amintindu-şi ce citise, se întinse spre nasturii pantalonilor lui.

— Cu siguranţă, pot face *ceva.*

— Dumnezeu să mă ajute! mormăi el. Sigur o să ard în iad.

— Atunci o să ardem împreună, zise ea, amuzată de trezirea conştiinţei lui. Uneori, era ciudat de ruşinos. Arată-mi ce să fac.

Cu un geamăt, îşi desfăcu pantalonii şi lenjeria într-o grabă aproape febrilă. Apoi îi luă mâna şi o ghidă înăuntru.

— Atinge-mă aici, *querida.* Îi strânse degetele în jurul cărnii sale. Dacă ard, măcar să fie pentru ceva serios.

Râzând, ea îl lăsă să-i arate cum să-l atingă şi cum să-l mângâie. Nu-i venea să creadă cât de tare devenea partea intimă a unui bărbat. Şi cât de lungă. Vai, era chiar mai lungă decât mâna ei şi creştea pe măsură ce îl mângâia!

El îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Ah, eşti o vrăjitoare. Da, aşa, atinge-mă aşa… Ferm, da…

Un zgomot de afară, de dincolo de uşa de sticlă care dădea spre terasă o făcu să se oprească. Diego deschise ochi. Amândurora li se tăie respiraţia când se auziră voci. Nu încuiaseră uşa aceea, iar lampa încă ardea, deşi draperiile grele probabil că nu lăsau să se vadă înăuntru.

Cu toate astea, el îi scoase mâna şi îşi închise repede pantalonii.

— Am căutat-o peste tot, zise doamna Harris cuiva. Nu-mi pot da seama unde s-a dus.

— Şi magicianul? răspunse o voce înăbuşită. L-ai văzut?

Lucy recunoscu vocea domnului Godwin. Oh, Dumnezeule! Cu siguranţă nu-şi dorea ca el să afle ce făcea cu Diego. Ţinând cont de prietenia lui cu doamna Harris, nu credea că avea să publice ceva despre ea, dar cu siguranţă l-ar fi defăimat pe Diego pentru că flirtase cu ea.

— L-am întrebat pe asistentul său, răspunse doamna Harris. A zis că era sigur că s-a întors la Rockhurst pentru că îl extenuează spectacolele.

Lucy privi spre Diego, care îi zâmbi trist. Era limpede că Gaspar nu avea remuşcări dacă minţea pentru stăpânul lui. Ridicându-se de pe canapea, îşi trase pantalonaşii pe ea şi se apropie de uşă.

— Nu aş crede asta în locul tău, continuă domnul Godwin.

— Charles, sper că nu insinuezi că Lucy ar putea vreodată…

— Poate că nu, dar Montalvo are un trecut dubios şi o reputaţie cu femei frumoase. Habar nu ai de ce este capabil.

— Şi tu ştii? Oh, Doamne, ce ştii? De ce nu ai spus nimic? Jur, dacă ştiai că are obiceiul de a distruge reputaţia tinerelor femei…

— Nu, nu, răspunse domnul Godwin exact când Diego se ridică brusc, părând ofensat. Nimic de genul ăsta.

— Atunci ce?

Urmă o pauză lungă. Lucy îşi ţinu respiraţia. Diego rămase acolo, cu buzele strânse într-o linie rece.

— De fapt, continuă domnul Godwin, nu este vorba de ce am auzit despre el în presă. Este… Ei bine, ştii că am fost militar în Peninsulă.

Diego deveni tensionat.

— Da, ce-i cu asta? întrebă doamna Harris.

— Nu i-am recunoscut numele când l-am auzit prima dată, dar când i-am văzut spectacolul, mi-am dat seama că am mai văzut frânturi din el.

Lucy se relaxă. Diego îi spusese deja că începuse să

ţină spectacole pentru regimente. Nu era nimic cu care să se ruşineze.

— Ideea este, continuă domnul Godwin, că prin taberele regimentelor umbla vorba că era un hoţ şi un trişor. Trebuie să recunoşti că se pricepe la cărţile de joc. Îmi imaginez că poate să împartă cărţile de la fundul pachetului ca orice trişor.

„Nu sunt un trişor sau un hoţ”, îi spusese el cândva.

Lucy simţi un gol în stomac. Privi spre el şi îl văzu uitându-se fix la ea. O minţise în ziua aceea, pe debarcaderul de la râu. O vedea pe chipul lui.

Sângele se învolbură în ea când îşi aminti cât de pompos i-o spusese, cu aerul continental al bărbatului onorabil. La fel spusese totul. Comportamentul lui rafinat şi manierele lui impecabile fuseseră doar o faţadă? Iar dacă era aşa, despre ce altceva mai minţise?

— Ai văzut câţi bani a strâns, remarcă doamna Harris. Şi cu cât din propriii bani a contribuit. Mi-e greu să cred că acestea sunt acţiunile unui hoţ.

— Nu ţi se pare ciudat că a dat bani pentru o cauză care, dacă are succes, o să-l împiedice să facă exact ce intenţionează?

Lucy îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul doamnei Harris şi încercând să nu cedeze în faţa îngrijorării care creştea în pieptul ei.

— Poate că se aştepta să se strângă mai mulţi bani pentru cauza lui.

Domnul Godwin pufni.

— Haide, Charlotte, eşti o femeie inteligentă! De ce ar lăsa lucrul ăsta la voia întâmplării? Încă nu a solicitat o licenţă şi doar a închiriat proprietatea de la Pritchard. Dacă este doar o stratagemă pentru a pune mâna pe banii prietenilor tăi? Mă întreb dacă bancnotele pe care le-a donat sunt autentice – eu le-aş verifica la bancă dacă aş fi în locul tău.

Diego sări în picioare, cu ochii scăpărând de furie.

— Asistentul lui nu ştie unde se află, continuă domnul Godwin, iar Lucy lipseşte. Şi am auzit de la unii lachei că

Montalvo a fost văzut ultima dată în biroul ducelui, întrebând de Lucy. Unde, apropo, voi, doamnelor, aţi calculat donaţiile, nu-i aşa? Nimeni nu l-a văzut sau nu a văzut-o, dacă înţeleg corect ce îmi spui.

Fusese în birou după ce plecase ea? Dumnezeule, dacă luase banii?

Nu, cum putea să creadă aşa ceva? Doar se purtase onorabil cu ea.

Cu excepţia momentelor când o şantajase. O minţise. Ce ştia cu adevărat despre el în afară de ceea ce îi spusese?

Când Diego porni spre ea cu buzele strânse într-o linie subţire, îşi dădu seama că trebuia să facă urgent ceva înainte ca el să ajungă la ea. Nu mai îndura să rămână singură cu el. Trebuia să-şi clarifice gândurile contradictorii şi aceste informaţii noi. Grăbindu-se spre uşă, puse mâna pe clanţă.

— Lucy, aşteaptă, fir-ar al naibii! şuieră Diego. Trebuie să vorbim.

Ea clătină din cap şi deschise uşa de sticlă suficient cât să iasă pe ea. Cu sângele bubuindu-i în urechi şi mintea încă frământată de îndoielile trezite de domnul Godwin, ieşi pe terasă.

— Doamnă Harris, mă căutaţi?

Spera să arate prezentabil, fiindcă nu avusese timp să verifice.

Doamna Harris se întoarse, la fel domnul Godwin.

— Lucy! exclamă directoarea şcolii. Unde ai fost?

Lucy căscă exagerat.

— Îmi pare rău. Totul a fost aşa de obositor pentru mine… Am plecat foarte devreme în această dimineaţă. M-am dus în bibliotecă, am vrut să stau câteva clipe singură şi am adormit. Vocile dumneavoastră m-au trezit. Asta măcar explica orice întrebare legată de felul cum arăta. Aveaţi nevoie de ceva anume?

Bănuitor, domnul Godwin păşi spre uşa bibliotecii şi o deschise pentru a privi în interior. Lucy îşi ţinu respiraţia. „Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe Diego să mă distrugă! Sper

că a ieşit pe cealaltă uşă ori s-a ascuns”.

— Nu ar fi trebuit să laşi lampa arzând aşa de puternic, mormăi el intrând, închizând lampa şi ieşind.

Abia atunci Lucy respiră uşurată.

— Da, mulţumesc.

Doamna Harris îşi petrecu braţul în jurul lui Lucy.

— Haide atunci. Trebuie să-l găsim pe señor Montalvo. Domnul Godwin vrea să-i pună nişte întrebări.

— Cred că s-a dus acasă, zise Lucy vag.

Tocmai scăpase ca prin urechile acului?

„Deci fusese hoţ în tinereţe”, îşi zise ea în minte. „Dar a făcut ceva care să te facă să nu ai încredere în el?”

În afară de faptul că pretindea că avea să construiască o grădină a plăcerilor când nimeni nu era sigur că voia să facă asta? Dacă îi studia bine comportamentul – şi ceea ce spusese în ultimele zile –, trebuia să recunoască faptul că existau câteva neconcordanţe. Iar cea mai mare era legată de strânsul banilor pentru o cauză contrară propriului interes. Apoi faptul că pretinsese dintr-odată că era conte, lucru pe care îl menţionase doar pentru a-l enerva pe Peter.

Era ciudată insistenţa lui ca ea să fie cea care îi arăta şcoala. Răsese la suspiciunile ei că o sărutase doar ca să o manipuleze pentru propriile scopuri, dar dacă scopul lui era unul şi mai rău, o stratagemă pentru a scoate bani de la prietenii şcolii? Pentru a o face să creadă că era inofensiv înainte de a o prinde în capcană. O străbătu un fior.

„Tu ai fost cea care a iniţiat această ultimă întâlnire intimă”, îi aminti conştiinţa ei. „El a protestat”.

Nu, nu protestase mult. Şi apoi, nu era cea mai în măsură să judece caracterul cuiva, nu-i aşa? Crezuse în Peter. Poate că se făcea de râs şi cu Diego.

Doar că de data asta era mai rău. Păruse vinovat când vorbise domnul Godwin. Deşi era greu de crezut că un bărbat aşa de faimos ca el putea fi hoţ, era expert în a crea iluzii. Iar ea părea să fie o expertă în a le crede.

Lacrimile îi înţepară ochii. Le îndepărtă rapid, sperând că doamna Harris nu avea să le vadă.

Dar nu-şi putea opri mintea din a se frământa, din a pune aceleaşi întrebări. De ce o făcuse tovarăşa lui? Care era adevăratul lui plan pentru Rockhurst? Era conte? Sau hoţ? Dacă totul din seara asta fusese o minciună?

Erau prea multe întrebări fără răspuns, prea multe eschive. Iar ea era prea tulburată de Diego. Aproape că i se dăruise!

Sosise momentul să pună capăt acestei legături periculoase. Măcar până când afla ce ascundea.

Capitolul 12

Dragă vere,

Prea bine, o să fiu de acord că probabil ai dreptate în legătură cu Pritchard, dar nu mă pot hotărî ce să cred despre señor Montalvo. A venit la micul dejun veneţian şi a strâns o sumă enormă de bani pentru fondul nostru, dar am auzit zvonuri despre el care m-au pus pe gânduri. În zilele noastre, nu poţi face diferenţa între ticăloşi şi oamenii buni.

Ruda ta nedumerită,

Charlotte

La trei zile după micul dejun caritabil, Diego se afla în ceea ce trecea drept birou în domiciliul său temporar sumbru, cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi un bilet scris cu o caligrafie grăbită înfăşurat într-un plic cu sigiliu în cealaltă.

Într-un acces de furie, aruncă brusc ceaşca în şemineu şi se sparse. Gaspar intră valvârtej în încăpere câteva secunde mai târziu.

— Que demonios[3]!

— Lucy nici măcar nu-mi citeşte scrisorile! Le trimite înapoi nedesfăcute. Flutură biletul ei în aer. Iar de data

3 În traducere din spaniolă, „la dracu’!” (n.red.)

asta, mi-a zis să nu-i mai trimit fiindcă o să le arunce în foc. Încăpăţânată femeie! Privi cu disperare spre Gaspar. Ce-ţi spune prietena ta bucătăreasă despre refuzul lui Lucy de a mă vedea?

— Că domnişoara Seton a fost ocupată cu lecţiile de desen. Sally nu ştie secretele lui Lucy a ta.

— Nu este Lucy *a mea,* izbucni Diego.

Dacă ceva demonstra asta, era ultima lor întâlnire.

— Păi, zise Gaspar, bănuiesc că domnişoara Seton şi-a dat seama care e rolul meu în gospodăria ta, pentru că nu spune prea multe. Sally încă vorbeşte cu mine, dar celelalte servitoare nu mai sunt aşa de deschise ca înainte.

Normal că nu. Mulţumită blestematului Godwin, Lucy îl considera din nou magicianul suspect, ticălosul, diavolul care dorea să distrugă mult iubita ei şcoală. Ca şi pe angajatoarea ei, de altfel.

Probabil nu ajuta nici faptul că fusese suficient de prost încât să-i satisfacă acea curiozitate legată de senzualitate. Şi propria nevoie violentă de a o vedea, de a o atinge, de a o face a lui, chiar dacă nu întru totul şi doar pe moment.

Închise ochii şi şi-o imagină sub el, plină de încredere şi de speranţă. Încă îi simţea gustul – îi chinuia nopţile. Cum putuse să-i ignore identitatea, să se lase condus de mădular? Ar fi trebuit să ştie că lipsa raţiunii avea să-l chinuiască.

În clipa în care îi văzuse semnul din naştere, ştiuse că totul se terminase. Până atunci, se rugase ca ea să nu fie nepoata marchizului. Ar fi putut să fie a lui ori să-şi recupereze Arboleda.

Acel semn din naştere îşi bătea joc de el. Putea să o aibă pe Lucy sau Arboleda. Nu ambele.

Gaspar se duse să-şi încălzească mâinile la focul abia aprins.

— Ce s-a întâmplat la micul dejun între tine şi Lucy?

— Nimic, zise Diego tăios.

— Spui asta de trei zile, dar ceva s-a întâmplat. Când am văzut-o ultima dată, ţi-a zâmbit afectuos. Acum nu te

lasă să te apropii de ea.

Oftă. Sosise momentul să-i spună lui Gaspar ce descoperise. Sperase ca, atunci când doamna Harris avea să afle că banii donaţi de el erau adevăraţi, Lucy putea să îşi dea seama că nu avea niciun motiv să-şi facă griji; atunci nu ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Gaspar că întrecuse limitele. Şi că o pierduse printr-un truc al sorţii.

Diego recunoscuse dezastrul din clipa în care văzuse expresia şocată a lui Lucy când auzise despre trecutul lui. Nu înţelesese cum un conte spaniol putea deveni hoţ. Presupusese că el o minţise în legătură cu copilăria lui, apoi se întrebase ce alte minciuni mai erau. Iar faptul că el nu solicitase o licenţă pentru grădina de plăceri şi faptul că nu făcuse o ofertă pentru proprietate îl făcuseră să pară şi mai suspicios.

Asta era problema: el şi Lucy petrecuseră suficient timp împreună ca el să ştie cum gândea ea şi ce lucruri o tulburau. Treaba cu furatul o tulburase cel mai mult, mai ales că ticălosul acela de Godwin nu se deranjase să clarifice că se întâmplase când Diego avea doar 13 ani.

Acum Lucy se simţea confuză şi circumspectă în privinţa lui. Numai Dumnezeu ştia dacă avea să-l lase să se mai apropie din nou. Între timp, zilele treceau, iar Arboleda se îndepărta tot mai mult de el.

Hostias, Lucy nu îşi dăduse seama ce caracter avea el? Cum putea să creadă că era lipsit de onoare, mai ales după ce se abţinuse în bibliotecă?

Probabil că pentru ea acesta fusese alt mod de a încerca să o manipuleze.

Blestemând, mototoli biletul şi îl aruncă pe podea.

— Poate că ar trebui să renunţăm, zise Gaspar.

— Nu renunţ, mormăi Diego.

— Ai citit ce au scris ziarele despre spectacolul tău? întrebă Gaspar. Ţi-au preamărit inventivitatea, te-au declarat în mare măsură amuzant, chiar au sperat că o să ţii din nou spectacole aici.

Diego îl săgetă cu privirea pe Gaspar.

— Nu fac un turneu în Anglia, dacă asta sugerezi.

Aplecându-se pentru a ridica biletul mototolit, Gaspar îl băgă în buzunar.

— De fapt, ieri am fost să mă văd cu Philip Astley în oraş.

Astley era proprietarul unui amfiteatru din Londra folosit pentru a distra publicul cu spectacole zilnice de măiestrie ecvestră, magie şi jonglerii. Gaspar şi Diego se întâlniseră cu el cât fuseseră în turneu. El fusese cel care îi arătase lui Diego cum să facă trucul cu glonţul.

Gaspar continuă:

— Ştii că mereu mi-a admirat munca şi a fost foarte impresionat de ceea ce auzit despre tine. A spus că mi-ar putea găsi un loc printre angajaţii lui. Are nevoie de cineva care să-i rezerve spectacolele. Şi tu.

— Nu o să lucrez pentru Philip Astley doar pentru că o englezoaică cu sânii mari te conduce ţinându-te de mădular şi te-a convins că ai putea avea o viaţă aici, mormăi Diego. Prefer să-mi tai gâtul decât să trăiesc în Anglia.

— Nu putem continua aşa. Încă nu ni s-a confirmat că domnişoara Seton este nepoata marchizului şi chiar dacă am reuşi…

— Este nepoata marchizului, izbucni Diego.

— Ştiu că tu crezi asta, dar…

— Lucy este Doña Lucinda, repetă Diego. Am verificat. *Sigur* este.

Fu nevoie de un moment să înţeleagă la ce se referea. Apoi Gaspar oftă.

— *Por Dios,* te rog, spune-mi că i-ai zis despre bunicul ei, iar asta a determinat-o să îţi arate semnul din naştere de bunăvoie!

Diego tresări la nota de speranţă din vocea lui Gaspar.

Imediat însă Gaspar scoase un şir de înjurături în spaniolă.

— Deci eu sunt condus de mădular? Nu-i de mirare că nu vrea să vorbească cu tine. Ţi-am spus că ar trebui să tăvăleşti o târfă, dar ai ascultat? Gaspar se plimba prin birou în timp ce se văita. Oh, nu, nu mândrul conte! Smuci

o mână noduroasă în direcţia lui Diego. Acum că nobilul din Villafranca este pe cale să-şi recâştige proprietatea, crede că este prea bun pentru târfe. Nu, trebuie să o aibă pe nepoata unui marchiz în patul lui…

— Nu m-am culcat cu ea, bătrân nebun! Ştii că nu aş dezvirgina niciodată o inocentă.

Gaspar se uită sceptic la el.

— Dar i-ai văzut semnul din naştere. Şi nu pentru că ţi l-a arătat.

— Nu de asta este supărată pe mine. Diego refuza să detalieze ce făcuse cu Lucy. Fusese suficient de rău că dezvăluise partea despre semnul din naştere. Dar acele momente dintre el şi ea erau prea preţioase pentru a le murdări povestindu-le altcuiva, chiar şi lui Gaspar. Este furioasă pentru că a auzit despre zilele mele din tinereţe cu regimentele, când trişam la cărţi.

— Şi furai, îi aminti Gaspar, care nu vorbise pe ocolite.

Până la urmă, se cunoscuseră când Diego fura punga lui Gaspar. Nu aflase niciodată dele lui Gaspar i se făcuse milă de el, de ce hotărâse să-i răsplătească dexteritatea în loc să-l pedepsească. Dar îl lăsase să aleagă: să fie predat autorităţilor locale ori să devină asistentul lui.

Pentru asta, Diego avea să-i fie recunoscător mereu. Dacă ar mai fi continuat să fure, cu siguranţă ar fi fost spânzurat. Disperat după bani pentru mama lui suferindă şi uşurat să aibă altă cale de a-i câştiga, Diego fusese de acord cu propunerea lui Gaspar.

Scrâşnise din dinţi când Gaspar îi dăduse munci umilitoare de femeie, cum ar fi fost să cureţe oala de noapte şi să-i coasă buzunare în batiste. Exersase cu inelele chinezeşti până când îi sângeraseră degetele. Îndurase experienţe dureroase cu diferite soluţii chimice pentru a-şi întări mâinile şi a duce focul pentru numărul lor cu lumânări.

Învăţase tot ce se putuse de la maestru, până când Gaspar nu mai putuse să facă magie, iar maestrul devenise asistent.

Deşi Gaspar era excentric şi avea cu o slăbiciune

pentru vinul scump şi mâncarea exotică, îşi câştigase dreptul de a se retrage, iar Diego voia să se asigure că avea o bătrâneţe liniştită.

— Nu văd decât o soluţie la această dilemă, zise Diego, care-şi petrecuse întreaga noapte dezvoltând un plan.

— Te strecori în şcoală şi o răpeşti? glumi Gaspar.

— Asta-i soluţia mai puţin bună. Şi ar fi foarte dificil să mă strecor într-o casă plină de femei fără să se dea alarma.

Gaspar se încruntă.

— Nu vorbeam serios. Răpirea nu este o opţiune. Marchizul nu a zis nimic despre răpire.

Diego îl fulgeră cu privirea.

— O vrea înapoi, orice ar fi.

Gaspar se încordă.

— Dacă răpeşti o englezoaică, autorităţile o să te vâneze şi o să te spânzure.

— Mă îndoiesc că, până la urmă, colonelul o să rişte implicând autorităţile, ţinând cont de natura criminală a propriilor acţiuni. Chiar dacă nu a furat-o, a acoperit fapta altcuiva.

Când Gaspar se arătă confuz, Diego îşi dădu seama că nu-i spusese bărbatului tot ce aflase de la Lucy şi Hunforth. Îi explică rapid teoriile sale despre modul în care Doña Lucinda ajunsese să fie adoptată de colonel.

— Dar, chiar şi aşa, nu aş vrea să o iau împotriva voinţei ei, continuă Diego. E prea complicat. Trebuie să o convingem să vină de bunăvoie, iar asta înseamnă să vină la noi. Teama pentru preţioasa ei şcoală s-ar putea să o determine să facă asta. Iată ce propun: fac o ofertă pentru a cumpăra Rockhurst.

— Ai înnebunit? Don Carlos abia ne-a aprobat suficiente fonduri să acoperim cheltuielile. Cum o să plăteşti proprietatea asta, cu aurul alchimistului?

— Nu am de gând să plătesc. Doar fac o ofertă verbală. Cât timp avocaţii lui Pritchard fac hârtiile, eu o să mă consult cu magistraţii despre costul unei licenţe. O să ne asigurăm că toată lumea din Richmond aude de

acţiunile noastre. Toţi cei de la şcoală o să fie în delir.

— Şi crezi că asta o s-o trimită pe Lucy fuga aici să te facă să te răzgândeşti.

— După ce ea şi angajatoarea ei o să epuizeze alte opţiuni. Cel puţin o să mă scutească de născocirea altui plan.

Gaspar se încruntă.

— Între timp, când nu o să poţi onora oferta, Pritchard o să te acuze de fraudă. Doar că el te poate arunca în închisoare.

— Este un risc, zise Diego ridicând din umeri. Dar îl putem face să alerge o vreme în cerc pentru a ne atinge scopul. Iar Lucy este prea impetuoasă ca să se abţină prea mult. O să vrea să vorbească cu mine, chiar şi numai pentru a-mi ţine o predică. Îi zâmbi arogant. Îi place să-mi ţină predici.

Gaspar păru sceptic.

— Acum că ştim că e moştenitoarea unei averi, de ce să nu-i trimitem o scrisoare de informare? O să ne implore să meargă în Spania.

Diego îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ai auzit când am zis că îmi refuză scrisorile? Şi apoi, când o să-i dezvălui adevărul, o să-l implice pe colonel, şi el o să facă tot ce poate pentru a ne opri să o ducem acasă ori să dezvăluim presei perfidia lui.

— De ce şi-ar pune Lucy averea în pericol spunându-i?

— Nu-i pasă de bani.

— Tuturor le pasă de bani, chiar şi ţie, zise Gaspar.

— Nu lui Lucy.

„Doamna Harris ne-a învăţat mereu că banii pot fi un blestem. Măcar ştiu că bărbatul care o să se căsătorească cu mine o s-o facă din dragoste”, îi spusese ea.

De parcă dragostea era unul dintre cele mai importante lucruri din lume. Asta era o idee străină pentru el, la fel ca bunele maniere englezeşti. Un bărbat se căsătorea pentru pământ, avere sau onoarea familiei, iar uneori pentru toate trei. Şi dacă din afacerea asta câştiga o parteneră prietenoasă, atunci era cireaşa de pe tort.

Dar iubirea? Era o iluzie, nimic mai mult. Înţelegea atracţia, dar niciun bărbat întreg la minte nu se căsătorea doar pentru că era atras. Mai ales când obiectul atracţiei era o englezoaică enervantă, cu jalnicul obicei de a crede ce era mai rău despre un bărbat, chiar şi când acesta se purta ireproşabil.

Se încruntă. Nu că el s-ar fi putut căsători cu Lucy. Era imposibil.

Ea oricum nu-l voia. Hotărâse că el era diavolul şi nu avea să-şi schimbe opinia pentru ceva atât de neimportant precum adevărul.

Diego se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să-l văd pe Pritchard. Tu du-te în oraş. Bârfeşte despre iminenta cumpărare a reşedinţei Rockhurst pe unde poţi. Dar, într-un fel sau altul, o să scoatem canarul din cuşcă. Ne-a ţinut suficient uitându-ne la gratii.

*

Două zile mai târziu, Diego se afla în foaierul unui birou după apusul soarelui, încercând să nu pară plictisit. Fusese chemat de un avocat cu aspect morbid pe nume Baines, în numele unui client misterios, care dorea să investească în grădina de plăceri.

Lui Diego nu-i păsa de asta, desigur, şi din moment ce investigaţiile lui Gaspar nu scoseseră la iveală nicio legătură între Baines şi Pritchard, întâlnirea nu avea de-a face cu presupusa achiziţie. Deci era o pierdere de timp.

Cu toate astea, avea să fie un plus la reprezentaţia lui legată de cumpărarea proprietăţii. Din moment ce Lucy încă nu apăruse, întâlnirea se putea dovedi folositoare.

Cu toate astea, era ciudat că Baines insistase să se întâlnească seara. Şi când funcţionarul îl introduse pe într-o încăpere întunecată, Diego se puse instantaneu în gardă.

Se încruntă. Precum orice magician, respecta ceea ce lumina şi umbra puteau ascunde. Şi nu-i plăcea ca astfel de trucuri să fie făcute asupra lui.

— Luaţi loc, domnule.

Baines arătă spre scaunul care se afla chiar în faţa lumânării.

Diego măsură încăperea. Odată aşezat, avea să-i fie dificil să-i vadă şi pe bărbatul din umbră, şi pe Baines. Anii lui alături de regimente îl învăţaseră că un om înţelept ţinea orice inamic potenţial la vedere.

— Prefer să stau în picioare.

Pe chipul lui Baines se văzu o umbră de panică, până când însoţitorul său se aplecă pentru a-i şopti ceva care-l făcu să se relaxeze.

— Clientul meu spune că vă înţelege precauţia, dar trebuie să-şi ţină identitatea ascunsă. Dacă doriţi să-i ascultaţi propunerea, trebuie să luaţi loc.

Diego îşi cântări opţiunile, dorindu-şi să se fi gândit să aducă un pistol. Dar se aşteptase la o conversaţie directă, în care el se prefăcea că era interesat de investitor până când găsea o scuză să plece.

Cu toate astea, înţelegea nevoia de intimitate a unor bărbaţi.

— Prea bine. Se aşează. Deci clientul dumneavoastră doreşte să păstreze secretă investiţia în proiectul meu?

— De fapt, nu doreşte să investească, răspunse Baines. Vrea să cumpere proprietatea după ce o cumpăraţi de la domnul Pritchard.

Diego clipi. Lucrurile deveneau mai interesante cu fiecare clipă.

— De ce nu o cumpără direct de la Pritchard?

— Domnul Pritchard nu o să i-o vândă. Există… ranchiună între ei.

Nu era surprinzător, ţinând cont de faptul că Pritchard era un vierme detestabil, dar tot părea interesant.

— Şi de ce aş lua eu în considerare un asemenea lucru? întrebă Diego.

— Deoarece clientul meu o să plătească mult peste ce i-aţi plăti lui Pritchard.

Diego nu se putu abţine să nu râdă.

— Ştie cât cere Pritchard?

— Da. Şi ştie că proprietatea nu valorează atât.

Miji ochii.

— Cu toate astea, este dispus să plătească mai mult.

— Clientul meu are motivele sale.

— Şi trebuie să-mi spună care sunt motivele înainte ca eu să-i iau în serios propunerea absurdă.

Urmă o tăcere îndelungată, şi apoi alte şoapte.

— Preferă să-şi păstreze motivele secrete.

— Foarte bine. Diego se ridică. O zi bună, domnilor!

— Staţi! Baines se ridică. Trebuie măcar să ne ascultaţi. Clientul meu este dispus să vă ofere câteva recompense pentru a-i lua în considerare propunerea.

Diego se opri lângă uşă.

— Nu sunt interesat să-mi schimb planurile aşa de târziu, domnilor, dar vă mulţumesc pentru ofertă.

— Deci sunteţi hotărât să ruinaţi Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris pentru proiectul dumneavoastră?

Întrebarea şoptită veni de la bărbatul din umbră, iar menţionarea şcolii îl opri pe Diego. De ce i-ar păsa aşa de mult unui investitor anonim ce se întâmpla cu un pension de fete ca să fie dispus să dea o avere…

Răspunsul îl lovi brusc. Ah, da, binefăcătorul secret! Gaspar îi spusese lui Diego despre anonimul *văr Michael* al doamnei Harris, care se vedea ca un protector al şcolii. Diego se putea folosi de asta după ce îşi dădea seama cum stăteau lucrurile.

Întorcându-se, se aşeză din nou.

— Deci sunteţi un prieten al şcolii, nu-i aşa, domnule?

Bărbatul din umbră să retrase, iar Baines îşi reluă rolul de intermediar.

— Clientul meu este preocupat de efectul pe care l-ar avea proiectul dumneavoastră asupra întregului Richmond.

Diego se rezemă de spătarul scaunului, băgându-şi degetele mari în vestă.

— Şi cât de îngrijorat este? Cred că aţi menţionat ceva despre recompense.

Urmară alte şoapte.

— Este dispus să plătească dublul preţului cerut de

Pritchard.

— Nu mă interesează banii.

— Clientul meu are altă proprietate care vi s-ar putea părea un schimb acceptabil, dacă asta preferaţi.

— Am găsit proprietatea pe care o vreau. Locaţia face să valoreze cât greutatea ei în aur pentru mine. Deci nu mă interesează nici proprietatea dumneavoastră.

— Atunci ce dracului vă interesează, domnule? şuieră omul din umbră.

Diego îşi ascunse un zâmbet.

— Un singur lucru. Dacă-l aranjaţi, vă vând bucuros proprietatea după ce o cumpăr. Şi la preţul lui Pritchard. Diego putea respecta *această* promisiunea. Tot ce vreau este o întâlnire privată cu o profesoară din şcoală.

Baines clipi.

— Poftim?

— Vreau o oră singur cu Lucinda Seton, neînsoţită. Nimic mai mult.

Cât se auzi altă serie de şoapte furioase, el îşi ţinu respiraţia. Îşi asuma un risc uriaş punând cărţile pe masă. Dacă *vărul Michael* era un prieten atât de bun al şcolii, aşa cum auzise el, se putea împotrivi implicării lui Lucy, iar Diego putea să îi facă pe toţi să fie împotriva lui.

Dar nu-şi putea imagina cum puteau fi împotriva lui mai mult decât erau acum.

După toate şoaptele, răspunsul lui Baines fu uimitor de simplu.

— De ce?

— Clientul dumneavoastră ştie de ce, ţinând cont de corespondenţa sa îndelungată cu doamna Harris. Un bărbat nu devine protectorul unei femei fără să aibă oarece sentimente pentru ea, nu-i aşa?

În timp ce clientul său înjură în gând, Baines afişă un zâmbet vag.

— Deci ştiţi despre legătura… clientului meu cu… şcoala.

— Bănuiesc că este cunoscutul văr Michael, dar sunt dispus să îmi schimb părerea. Atât timp cât mi se

îndeplineşte cerinţa.

Urmă o altă serie scurtă de şoapte.

— Doriţi să-i faceţi o propunere domnişoarei Seton? întrebă Baines plin de speranţă.

— Nu înainte de a vorbi cu ea, evită Diego să răspundă.

Detesta să o ia în direcţia asta, dar avea o singură şansă de a o convinge pe Lucy să meargă cu el în Spania. Dacă trebuia să fie evaziv pentru a avea acea şansă, atunci avea să o facă.

— Cum ştim că scopul dumneavoastră este onorabil? întrebă Baines. Cum ştim că nu vreţi să folosiţi acea oră pentru a-i ataca virtutea?

— Dacă voiam asta, zise el tăios, am avut suficiente ocazii să o fac. Puteţi stabili termenii întâlnirii cum doriţi. Poate avea loc în mijlocul nenorocitei de şcoli cu un cerc de profesoare şi lachei şi cine mai vrea să-i protejeze virtutea, care să stea la o distanţă rezonabilă. Dar vreau să vorbesc singur cu ea. M-aţi înţeles?

Urmă o lungă tăcere, apoi şoaptele tăioase ale vărului Michael.

Baines se ridică.

— Clientul meu o să vadă ce se poate aranja. Dar nu o oră. O jumătate de oră.

Diego ezită. Nu era suficient timp, dar putea să reuşească. Încuviinţă din cap.

— Ne aşteptăm să semnaţi înainte documentele legate de înţelegerea noastră privată despre achiziţia Rockhurst. Dar, presupunând că doamna Harris şi domnişoara Seton sunt de acord, o să aveţi întâlnirea.

— Mulţumesc, zise Diego, aplecându-se spre oponentul său.

Acum tot ce trebuia să-şi dea seama era cum să folosească acea întâlnire în avantajul lui.

Capitolul 13

Dragă Charlotte,

Înţeleg de ce eşti îngrijorată după ultima propunere a lui Montalvo, dar nu i-ai văzut chipul când a vorbit despre domnişoara Seton. Pare chiar îndrăgostit. Chiar tu ai recunoscut că ea este deprimată după acel micul dejun. De ce să nu afli ce simte înainte de a-l refuza? O să ştii cum să o întrebi fără să se simtă forţată.

Cum poate fi rău dacă putem salva şcoala, în acelaşi timp rezolvând problemele ei sentimentale?

Al tău servitor,

Michael

Lucy se plimba prin biroul doamnei Harris, cu mintea învolburată. Nu-l văzuse pe Diego de aproape o săptămână, fiindu-i teamă să aibă încredere în el, teamă să aibă încredere în ea în preajma lui.

După micul dejun veneţian, fusese îngrozită că se lăsase păcălită de un escroc. Temerile ei erau susţinute de minciunile şi de contradicţiile lui, plus afirmaţiile domnului Godwin.

Adevărul începuse să iasă la iveală. Îi făcuse o ofertă domnului Pritchard. Solicitase licenţa. Banii pe care îi donase fuseseră autentici.

Dar o minţise în legătură cu trecutul său. Încă *nu-i spusese* despre trecutul lui.

Îşi puse mâinile în şolduri pentru a le opri din tremurat. Ce avea de gând să-i spună astăzi? Chiar avea de gând să renunţe la Rockhurst doar ca să o vadă? I se părea imposibil, dar din ce alt motiv făcuse această înţelegere cu avocatul vărului Michael?

Voia să o vadă şi era dispus să renunţe la planurile lui pentru asta. Aşa de mult îi păsa? Sau doar cădea ea pradă slăbiciunii pentru domnii chipeşi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy, aşază-te! zise doamna Harris iritată. Te asigur că nu o să sosească mai

repede dacă te plimbi.

Oftând, Lucy se lăsă pe un scaun, apoi se ridică la fel de repede pentru a se plimba din nou.

— Iertaţi-mă, dar este singurul lucru care mă calmează. Se opri pentru a se uita la doamna Harris. De ce nu vine?

— Pentru că înţelegerea noastră a fost să sosească la prânz şi este de abia ora zece.

— Oh, desigur.

— Nu trebuie să faci asta, îi zise doamna Harris. O să găsim o altă cale. Cu fondurile pe care le-am strâns, îi putem oferi domnului Pritchard o sumă substanţială.

— Da, dar o s-o accepte?

Doamna Harris se forţă să zâmbească.

— Nu văd de ce nu.

— Dar nici nu vedeţi de ce ar accepta.

— Vărul meu spune…

— Asta e altă problemă, interveni Lucy. De ce s-a dus Diego la vărul Michael? Cum a ştiut cum să-l găsească, când în toţi aceşti ani dumneavoastră nu l-aţi găsit niciodată?

Pe chipul doamnei Harris se văzu iritarea.

— Nu s-a dus la el. Vărul meu a cerut o întâlnire cu señor Montalvo prin intermediul avocatului său. Începu să bată cu degetele în birou. Mereu am ştiut că domnul Baines lucrează pentru Michael – biroul lui primeşte chiria de la mine, care după cum ştii, este a vărului meu. Cu toate astea, afurisitul de Michael nu aranjează nicio întâlnire cu mine. Iese din ascunzătoare doar pentru magicieni străini, care…

Se opri, cu obraji roşii.

— Iartă-mă, vărul meu şi reţinerea lui mă înnebunesc. Când mi-a oferit pentru prima dată proprietatea asta la o chirie aşa de mică, m-a pus să semnez o înţelegere că nu o să încerc să-i aflu identitatea prin niciun mijloc, altfel riscam să fiu evacuată. Am respectat înţelegerea pentru că nu îndrăznesc să sufăr consecinţele. Credeam sincer că o să renunţe la condiţia lui după ce o să mă cunoască, dar

acum e chiar mai ferm. Este extrem de enervant.

— Îmi închipui că este.

În ciuda propriei nelinişti, lui Lucy i se părea extrem de amuzant cât de mult se schimba doamna Harris când vorbea despre vărul ei. Era aproape la fel de agitată ca ea în preajma lui Diego.

Doamna Harris îşi linişti trăsăturile.

— Oricum, indiferent de rolul jucat de vărul meu în acest aranjament, nu ar trebui să te simţi obligată să treci prin asta.

Lucy reuşi să zâmbească.

— Dacă Diego – adică señor Montalvo – este dispus să facă o înţelegere cu vărul Michael, nu îmi poate face rău să vorbesc cu el, nu-i aşa?

— Depinde. Privirea ei căută chipul lui Lucy. De ce l-ai evitat până acum?

— V-am spus. Eu nu… îmi este teamă. Îi era teamă că se îndrăgostea de el. Şi ţinând cont de gustul ei discutabil în materie de bărbaţi, nu voia să rişte fără să-l cunoască mai bine. Banca este absolut sigură că donaţia lui a fost autentică?

— M-ai întrebat asta de trei ori deja. Da, señor Montalvo a donat 300 de lire autentice fondului nostru. Asta nu este acţiunea unui hoţ.

Lucy se întoarse pentru a schimba direcţia de mers.

— Dar de ce a făcut-o? De ce a venit la micul dejun dacă nu a făcut-o din motivele spuse de domnul Godwin? Am impresia că nu spune tot adevărul.

— Nu ai încredere în el.

— Nu… da… Nu ştiu. Aş avea mai mare încredere în el dacă i-aş cunoaşte motivele.

— Dacă nu are un motiv bun? Bărbaţii îndrăgostiţi fac lucruri ciudate.

Lucy se uită pieziş la directoarea şcolii.

— Nu este îndrăgostit de mine.

Doamna Harris zâmbi slab.

— Eşti sigură?

— Da. Dar o dorea, iar ea îl dorea pe el, ceea ce o

speria la fel de mult. Sunt destul de sigură.

— El chiar i-a spus vărului Michael că vrea să facă o propunere.

„Chiar i-a spus”. Asta nu însemna nimic. Diego se pricepea foarte bine să fie evaziv. Şi apoi, ei îi spusese că circumstanţele nu-i permiteau să se căsătorească. Din câte ştia ea, asta nu se schimbase.

Doamna Harris probabil lua asta în considerare deoarece credea că Lucy şi Diego erau îndrăgostiţi. Văduva putea să fie cinică, dar nu se opunea iubirii. Ştia că lui Lucy îi lipsea zestrea care să tenteze un vânător serios de avere, aşa că hotărâse că motivele lui Diego erau romantice. Mai ales după ce-l văzuse umilindu-l în public pe Peter. Deci, dacă Lucy îi spunea doamnei Harris că Diego nu avea niciun gând în căsătorie, ar fi interzis întâlnirea.

Şi Diego ar cumpăra Rockhurst.

„Dar nu e acesta adevăratul motiv pentru care o faci, nu-i aşa?”

Oftă. Nu. Trebuia să afle de ce voia să o vadă. Trebuie să fie ceva important. Poate că era chiar cheia comportamentului lui uneori inexplicabil.

Nu era ca şi cum el s-ar fi purtat urât, cu doamna Harris dincolo de uşă şi lacheii de o parte şi de alta. Era perfect în siguranţă acolo.

— A sosit señor Montalvo, anunţă un servitor de la uşă.

Inima lui Lucy tresări. În siguranţă? Niciodată nu era în siguranţă în preajma lui Diego. Sfinte Dumnezeule, doar auzul numelui lui îi făcea pulsul să i se accelereze!

„Adună-te! Altfel, nu o să reziști un minut cu el, darămite o jumătate de oră. Trebuie să ai mintea trează”, spuse ea către inima care îi bătea puternic.

Doamna Harris o privi iute.

— Ei bine? Îl primim?

Neavând încredere în propria voce, Lucy încuviinţă din cap.

Diego intră în încăpere, ochii lui căutând-o pe Lucy, apoi se uită la doamna Harris şi privirea îi deveni

insensibilă.

— Am spus că întâlnirea trebuie să fie privată.

— O să fie. Doamna Harris se îndreptă spre uşă, apoi se opri să se uite în urmă spre Lucy. O să fiu afară, draga mea. Tot ce trebuie să faci este să mă chemi.

— Mulţumesc.

Lucy rămase uimită de cât de calm răspunsese. Uşa se închise în urma doamnei Harris. Erau singuri.

Diego se uita la ea de parcă era înfometat să o vadă. Intensitatea din privirea lui îi aminti de momentele lor intime din biblioteca lui Foxmoor. I se păreau aşa de îndepărtate, dar avea acelaşi fior.

— Arăţi foarte bine, zise el cu tonul acela cu accent care o făcea mereu să se înfioare.

Îşi alesese hainele cu grijă, dar se îndoia că el se referea la hainele ei.

— Şi tu.

El râse aspru.

— Serios? Nu arăt ca şi cum aş fi fost târât pe un drum de ţară de un cal de căruţă de câteva sute de ori? Îşi trecu mâinile prin păr, răvăşindu-l. Pentru că aşa mă simt.

Ea îi putea vedea cearcănele de sub ochi, trăsăturile chinuite, sclipirea amară din privire.

— Despre ce este vorba, Diego?

— Mai întâi trebuie să ştiu un lucru. Se îndreptă spre birou, se rezemă de el, apoi se îndepărtă pentru a reveni spre ea. Am făcut ceva greşit în seara aceea la Foxmoor? Vocea lui era un murmur răguşit. Când am fost în bibliotecă şi te atingeam, te-am rănit, te-am înspăimântat sau…

— Nu.

Îşi şterse palmele transpirate de fuste. Nu o alarma ce făcuse el, ci tot ce fusese ea dispusă să facă.

— Atunci de ce ai refuzat să mă vezi?

— Pentru că mi-am dat seama cât de puţine ştiu despre tine.

Trăsăturile lui deveniră dure.

— Pentru că Godwin a zis că am fost un hoţ.

— Asta este o parte, dar…

— Nu a minţit, Lucy. Chiar am fost un hoţ şi un trişor la cărţi.

Asta o luă pe nepregătite.

— A fost pentru o scurtă parte din tinereţea mea, înainte să devin magician. Îşi îndreptă umerii cu un aer defensiv. Aveam o mamă bolnavă de întreţinut, aşa că am furat. Până când m-a prins Gaspar şi mi-a propus să devin asistentul lui.

— Gaspar! Credeam că el este asistentul tău.

— Nu până de curând. Oricum, nu am mai furat de câţiva ani. Aşa că, dacă tu credeai că ăsta a fost un plan pus la cale ca să fur de la tine şi de la prietenii tăi…

— Ştiu că nu a fost, zise ea iute.

El miji ochii.

— Dar ai refuzat să mă vezi.

— Pentru că mi-am dat seama că încă eşti un străin pentru mine.

Ceea ce el tocmai îi spusese acum dovedea asta. Nu ştiuse de mama lui bolnavă sau de rolul lui Gaspar în viaţa lui.

— Chiar şi aşa, trebuie să-ţi cer să ai încredere în mine. Am ceva important să-ţi spun.

Ea se pregăti pentru o dezvăluire din trecutul lui.

— Bine.

— Înainte…

Se îndreptă spre uşă. Cu o mişcare subită, care o luă prin surprindere, trase de uşă. Doamna Harris aproape căzu înăuntru.

Încruntându-se, închise uşa în faţa doamnei Harris, apoi reveni şi o luă pe Lucy de braţ. O trase destul de tare spre celălalt capăt al încăperii. Apoi băgă mâna în buzunar, scoase un obiect şi i-l înmână. Era o miniatură.

— O recunoşti pe femeia din portretul ăsta? murmură el.

Ea se uită fix la trăsăturile care i se păreau familiare, dar şi necunoscute… Părea importantă, dar şi străină. Cu siguranţă, era chipul din amintirile ei neclare.

Nu, cum putea să fie?

— Ci-cine este?

— O recunoşti? repetă el mai ferm.

Ea ridică ochii spre el.

— Arată ca… seamănă cu femeie pe care deseori am crezut-o mama mea. Dar de unde ai asta?

— Mi-a fost dată de bunicul tău.

Bunicul ei?

— Eu nu am bunic. Chiar dacă aş avea, de ce ţi-ar da ţie…

— Eu nu sunt aici să cumpăr o grădină de plăceri, *carino,* zise el cu vocea infinit mai blândă. Nu mă interesează deloc Rockhurst, dar şi mai puţin mă interesează şcoala voastră. Am venit aici pentru un singur motiv – să te găsesc.

Ea se uita cu gura căscată la el, amintindu-şi unele dintre lucrurile care o îngrijoraseră în legătură cu el: cât insistase ca ea să fie cea care îl plimba prin şcoală, cum se insinuase excesiv de mult în viaţa ei personală, cum ceruse întâlnirea de astăzi.

— Nu… nu înţeleg.

— Bunicul tău spaniol, marchizul de Parama, mi-a cerut să vin în Anglia să te găsesc.

Avea o familie? Nu, *papa* i-ar fi spus dacă era aşa.

— De ce te-ar trimite marchizul ăsta pe *tine?* De ce nu a venit el?

— Este bolnav, şi doctorii au zis că nu poate face călătoria. Eu am fost de acord să te caut în locul lui.

Iar pentru asta inventase întreaga stratagemă cu grădina de plăceri? Pentru asta organizase tot ce se întâmplase în ultima săptămână?

Durerea i se înnodă în gât.

— Deci m-ai minţit în tot acest timp.

Expresia lui deveni înverşunată.

— Trebuia să mă asigur că eşti persoana pe care o caut. Nu voiam să-ţi dau viaţa peste cap decât dacă eram sigur.

— De asta m-ai presat să vorbesc despre anumite lucruri?

Cu un geamăt, îşi aminti de întrebările lui despre La Coruña, despre moartea părinţilor ei.

Clătină din cap, incapabilă să asimileze totul.

— Dar ziarele au zis că ai venit aici ca să cumperi Rockhurst. Domnul Pritchard *crede* că eşti aici să cumperi Rockhurst!

— A fost un truc, *carino.* Atâta tot.

— Ai căutat alte locuri prin nord! Doamna Harris a spus…

— Eu şi Gaspar am călătorit prin Anglia, căutând fetele ofiţerilor care au fost în Gibraltar, care aveau vârsta potrivită să fie fiica Doñei Catalina. Aveam nevoie de un motiv pentru a fi în ţară, iar o grădină de plăceri mi s-a părut la fel de plauzibilă ca orice altceva. Nu am îndrăznit să trezesc suspiciunile autorităţilor.

Un fior subit o străbătu când înţelese tot ce spusese el.

— Cum ai ştiut că numele mamei mele era Catalina? Eu nu ţi-am spus niciodată.

— Din acelaşi motiv pentru care ştiu că tu eşti cea pe care o căutăm.

Familie. Avea o familie în afară de *papa.* Chiar se putea asta?

— De ce mă caută marchizul după aşa de mulţi ani? Ce vrea de la mine? De ce părinţii mei nu i-au spus lui *papa* că aveam o familie? Nu înţeleg.

— Ştiu. Dar eu nu-ţi pot răspunde la întrebări. Vocea îi deveni o şoaptă. Trebuie să-ţi vorbesc în privat. Mai sunt lucruri pe care trebuie să le auzi. Am documente să-ţi arăt. Şi informaţii despre colonelul Seton.

O cuprinse frica.

— Ce vrei să spui? Ce legătură are cu *papa?*

— Nu pot vorbi despre asta aici, pereţii ăştia au urechi. Şi nu am încredere în protectorii tăi.

— Asta-i absurd!

— Este? Ei au aranjat întâlnirea asta. Li s-a părut mai important să salveze şcoala decât să te ferească de mine – un bărbat în care tu nu ai încredere.

— Nu! Eu am făcut asta!

— Nu ar fi trebuit să ai de ales. În Spania ai fi fost ferită de mine, nu sacrificată pentru binele şcolii doamnei Harris.

— Aici nu suntem în Spania. Şi apoi, nu te bucuri? Nici măcar nu ai fi vorbit cu mine acum dacă noi, englezii, eram aşa de stricţi ca voi, spaniolii.

— Tu nu eşti englezoaică, zise el cu o agresivitate surprinzătoare. Eşti spanioloaică.

Ea ridică bărbia.

— Jumătate spanioloaică. Când el nu-i răspunse, ea miji ochii. Ce nu-mi spui?

— Multe. Dacă vrei să auzi totul, trebuie să te întâlneşti cu mine la miezul nopţii la Rockhurst. Singură. Fără protectorii tăi care nu sunt demni de încredere.

Pe fruntea ei apăru o cută.

— Diego, ştii prea bine că nu pot veni singură noaptea în casa unui bărbat necăsătorit.

— Preferi să vii în după-amiaza asta, cu toţi ochii pe tine?

— Nu, sigur că nu, dar…

— Nu-ţi face griji legate de virtutea ta. Dacă voiam să o iau, *mi dulzura,* aş fi făcut-o când am avut ocazia în urmă cu trei zile.

Obrajii ei roşiră. Avea dreptate. Practic, se aruncase asupra lui în biblioteca ducelui.

— Trebuie doar să-ţi faci griji legate de reputaţia ta, continuă el. Asta, doar dacă te strecori la noapte când toată lumea doarme. Fă-mi o vizită la Rockhurst. O să fie acolo şi Gaspar. O să fim discreţi, te asigur. Dar am nevoie de mai mult timp şi de intimitate pentru discuţia asta.

— Cum poţi fi sigur că eu sunt persoana pe care o cauţi? Catalina este un nume spaniol comun. Tot ce ai sunt frânturi de informaţii.

— Şi semnul tău din naştere. Este confirmarea că tu eşti. Scoase un pergament pe care se afla semnătura lui Don Carlos, marchizul de Parama, alături de un sigiliu elaborat din ceară, pe care se afla imprimat un P. ornat. Pe

pergament era desenat un fluture exact ca acela de pe coapsa ei.

Marchizul ştia despre semnul ei din naştere? Mâinile începură să-i tremure. Asta, mai mult decât orice, făcea ca povestea lui Diego să fie adevărată. Doar *papa* ştia despre el… şi părinţii ei, desigur.

Asta explica de ce Diego reacţionase astfel când îl văzuse.

Un nou val de trădare o cuprinse. Sfinte Dumnezeule, de asta îşi petrecuse ultima săptămână sărutând-o, mângâind-o şi…

— Vai, eşti un ticălos dezgustător, lipsit de sentimente…

Izbucni în lacrimi.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Încă un lucru. Uneori, trebuie să luăm în calcul binele celor mai mulţi, nu al celor mai puţini. Dar nu îţi face griji – dacă aud ceva care să sugereze că señor Montalvo este un pericol pentru domnişoara Seton, îl trimit la plimbare. Oamenii de afaceri din Richmond nu o să fie aşa de dornici să-i vadă grădina de plăceri pe care o face în mediul lor, cu riscul ca el să le urmărească fiicele inocente.

Ruda ta protectoare,

Michael

Diego privea îngrozit cum Lucy începea să plângă. Ce dracu'?

— *Carino,* te rog, zise el întinzându-se spre ea.

Ea îl pocni peste mână.

— Să nu îndrăzneşti! Şi nici să nu-mi mai spui *carino* vreodată! Tot ce mi-ai zis este o minciună!

— Nu totul, zise el răguşit. Am evitat cât am putut de mult să te mint. Dar nu-ţi puteam spune adevărul până ce nu eram sigur.

— Aşa că m-ai sărutat şi m-ai mângâiat până când ai avut şansa să îmi vezi semnul din naştere…

— Nu!

Dios mio, ar fi trebuit să-şi dea seama că Lucy avea să creadă că, de fapt, cochetase cu ea doar pentru că făcea parte din misiunea lui!

Îndepărtându-se de el, îl privi acuzator.

— Cum ai putut? Tot ce trebuia să faci era să-mi ceri să-l vezi. În schimb, tu m-ai făcut să cred că mă doreşti.

— *Dios Santo,* Lucy, te doresc! Cum poţi crede altceva? Cu panica tot crescându-i în piept, veni spre ea. Dorinţa m-a făcut să fac asta, nu nevoia de a-ţi vedea semnul din naştere. Trebuie să mă crezi!

— Cât de proastă mă crezi? se smiorcăi ea, cu frumoşii ei ochi în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat între noi în biblioteca Foxmoor nu are nicio legătură cu asta, jur, murmură el, conştient că doamna Harris era de partea cealaltă a uşii. Cu siguranţă, îţi aminteşti că am vrut să mă opresc. Eu am fost cel care a spus că nu era înţelept.

— Dar nu te-ai oprit, nu-i aşa? Nu până când nu ai avut blestemata de confirmare.

Se întoarse spre uşă, dar Diego o cuprinse de talie de la spate, trăgând-o spre el. Lucy începu să se lupte cu el.

— Da, mi-am primit confirmarea, zise el în timp ce se lupta să o supună. Şi, în acelaşi timp, mi-am încălcat promisiunea faţă de marchiz.

Cuvintele lui ajunseră la ea, pentru că se potoli.

— Ce promisiune?

— Că nu o să te ating. Îngropându-şi faţa în părul ei, îi inspiră parfumul, ştiind că îi era interzis, dar nu îi păsa. Că o să te găsesc şi o să fac ce mi s-a cerut, nimic mai mult.

Ea nu spuse nimic, dar măcar se oprise din a se lupta cu el.

— De fiecare dată când te sărutam, continuă el

răguşit, încălcăm promisiunea aceea. De fiecare dată când te mângâiam, o încălcăm din nou. A fost o prostie. A fost greşit. Ştiu asta. Şi nu ştii cât de mult regret.

Dându-şi seama că, dacă o mai ţinea mult, avea să nu se mai poată stăpâni şi să facă alte lucruri pe care putea să le regrete mai târziu, făcu un efort să-i dea drumul.

În timp ce se dădea înapoi, ea se întoarse cu faţa spre el, cu ochii nesiguri.

— Nu mi-ai oferit plăcere doar ca să-ţi obţii confirmarea?

— Nu.

Nu-şi dorise confirmarea. În foamea lui nebună pentru ea, chiar sperase că nu avea să se dovedească a fi Doña Lucinda până la urmă.

Dar era. Şi nu-i putea spune cât îl sfâşia asta. Nu putea dacă amândoi doreau să-şi recâştige drepturile din naştere.

— Nu, repetă el mai ferm. Nu a fost niciodată parte din plan să-ţi ofer plăcere. Marchizul m-ar jupui de viu dacă ar afla cum te-am atins.

— Atunci de ce ai făcut-o?

„Pentru că m-ai vrăjit. Pentru că te vreau lângă mine, vreau doar să te am”.

Dorinţa asta blestemată era o nebunie de moment. Cu siguranţă, avea să se risipească după ce avea ajungea în Spania şi revenea la vechea lui viaţă. Trebuia să fie aşa.

Nu puteau fi niciodată împreună din acelaşi motive ca înainte – lipsurile lui financiare, intenţia de a recăpăta Arboleda, jurământul făcut tatălui său, viitorul ei. Chiar dacă Lucy simţea ceva mai profund decât atracţia fizică, nu putea să iasă nimic din asta. Sosise momentul să pună punct nebuniei dintre ei, aşa că trebuia să joace rolul ticălosului cu ea. Din nou.

— Ştiu că nu sunt primul bărbat care te doreşte, Lucy. Se forţă să aibă o voce distantă. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru tine că nu sunt mai imun la farmecele tale decât ceilalţi bărbaţi.

Pe chipul ei frumos se citi suferinţa.

— Te jucai cu mine. Pentru propriul amuzament.

Torturându-se, mai degrabă.

— Şi al tău. Dacă-mi amintesc, tu mi-ai cerut să flirtez în ziua aceea în bibliotecă.

— Oh, da, zise ea cu vocea goală. Îmi amintesc prea bine. Şi acum plătesc că mi-am lăsat firea năvalnică să-mi conducă acţiunile.

Voia să o zgâlţâie, să-i spună că firea ei năvalnică era ceea ce îl fascina. Că o invidia pentru asta. El îşi pierduse de mult abilitatea de a fi năvalnic – cu excepţia momentelor când era cu ea.

— M-am purtat nesăbuit la micul dejun, zise el, dar nu trebuie să laşi ca acţiunile mele să-ţi afecteze decizia de a te întâlni cu mine la noapte. Îmi pot stăpâni impulsurile, după cum bine ştii, atât timp cât nu mă tentezi să fac altceva.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Lucy, eşti bine?

Diego îşi ţinu respiraţia.

După o secundă, Lucy spuse:

— Sunt bine, doamnă Harris. Foarte bine.

— Informează-l pe señor Montalvo că mai are cinci minute.

Înclinându-şi bărbia cu încăpăţânare, ea se întoarse spre el.

— Spune-mi întreaga poveste acum şi o să vorbesc mai mult cu tine.

El clătină din cap.

— Nu aici. Înclinându-se, adăugă: Păstrează miniatura – oricum ar trebui să-ţi aparţină. Dar sper să te văd diseară. Dacă nu, eu şi Gaspar o să plecăm mâine. Şi totul o să se termine.

— O să plecaţi!

— Nu-mi mai permit să stau în Anglia. Trebuie să-mi câştig existenţa. Trebuia să o facă să iasă în noaptea aceea. Deja durase mai mult decât prevăzuse Don Carlos. Aş aprecia dacă asta ar rămâne între noi doi până când putem vorbi, dar trebuie să faci ceea ce se cuvine.

Fu nevoie de toată voinţa lui pentru a se îndrepta spre uşă, pentru a se preface că nu-i păsa.

— Diego! strigă ea.

El continuă să meargă.

— Diego! strigă ea. Aşteaptă!

El se opri la uşă, făcu o plecăciune, o deschise şi ieşi. Doamna Harris privi cu o curiozitate nemascată cum pleca. O auzi pe Lucy ieşind în grabă pe hol după el.

Diego îşi asuma un risc enorm. Lucy putea să-i spună doamnei Harris adevărul despre întâlnirea lor şi să pogoare o mulţime de necazuri asupra lui.

Dar nu credea că ea avea să facă asta. Nu Lucy cea aventuroasă. Nu femeia care dorea să ştie mai multe despre părinţii ei. Conta că foamea aceea de informaţii avea să o facă să meargă acolo unde voia el.

Şi când urma să vină la el la noapte, avea să facă tot ce îi stătea stă în puteri să o convingă să-l însoţească acasă.

„Dar dacă nu este de acord să vină?” îl întrebase Gaspar mai devreme.

Atunci pur şi simplu avea să schimbe tactica. Pentru că, într-un fel sau altul, Lucy avea să meargă în Spania cu ei. Pentru binele ei şi al lui.

*

Mult după miezul nopţii, Lucy îşi croia drum prin livada de cireşi, ghidându-se după lumina lumânărilor de la ferestrele din Rockhurst. În urma ei, şcoala era în întuneric. Toată lumea se retrăsese, dar viaţa ei obişnuită o chema înapoi precum curentul unui râu. Poate că avea parte de anumite dezamăgiri şi poate că nu simţea mereu că face parte din societatea în care trăia, dar era tot ceea ce cunoştea.

Ce se afla în faţă era necunoscut, şi avea bănuiala că, odată ce avea să păşească în vechea şi dărăpănata vilă, viaţa ei urma să se schimbe pentru totdeauna.

Se opri în mijlocul dumbrăvii. Era nebună că se afla

acolo. Ar fi trebuit să fugă înapoi, să uite despre aşa-zisul ei bunic, să-l lase pe Diego să plece. Apoi ar fi putut să închidă acest capitol fascinant al vieţii ei pe care el îl deschisese.

Dar nu putea. Duse mâna la miniatura care se afla în buzunar. De când i-o arătase, nu se gândise la altceva decât la tentanta idee de a şti, în sfârşit, cine fusese familia ei.

Aproape că se destăinuise doamnei Harris, dar ceva o reţinuse, în primul rând, directoarea şcolii ar fi împiedicat-o probabil să vorbească din nou cu Diego. Doamna Harris l-ar fi chemat pe *papa* şi ar fi strâns rândurile în jurul ei.

Şi Lucy ar fi pierdut pentru totdeauna şansa de a afla adevărul despre părinţii ei. Nu putea să facă asta.

Mai era un lucru care o preocupa. Diego părea să creadă că ştia ceva sinistru despre *papa.* Deşi era sigură că *papa* era onorabil, Diego nu avea niciun motiv să creadă asta. Probabil acţiona în baza suspiciunilor, iar cu puterea unui marchiz spaniol de partea lui, îi putea crea necazuri lui *papa.* Nu voia să rişte asta.

În timp ce îşi continua drumul prin livadă, se ruga să nu facă o greşeală, mai ales că încă o durea inima după pierderea lui Diego. El fusese foarte clar când spusese că nu avea să permită ca relaţia lor să avanseze. Nu se discutase despre căsătorie, nici despre iubire. Doar despre dorinţă.

Când ajunse la capătul dumbrăvii, o siluetă se desprinse din umbrele de lângă casă şi o sperie.

— Mi-a fost teamă că nu o să vii. Diego aruncă un *cigarillo,* strivindu-l cu piciorul. Te aşteptam de ceva vreme.

Cu luna pe jumătate plină, întunericul îi ascundea trăsăturile, dar sunetul cunoscut al vocii lui o agita.

— Nu am putut pleca mai devreme.

El întinse braţul.

— Să intrăm. Am documente pe care să ţi le arăt. Oricum este prea frig să stăm afară.

„Fie ce-o fi!” Îi luă braţul. Când intrară în vilă, îşi dădu seama că nu fusese niciodată înăuntru. Când domnul

Pritchard locuise acolo, nu primise vizite de la rezidenţii şcolii, iar señor Montalvo era primul său chiriaş. Privind în jur, se minuna că Diego putea să locuiască într-un loc aşa de jalnic. Şi unde erau servitorii?

Teama o furnică pe şira spinării până când îşi aminti că el nu era bărbatul bogat pe care şi-l imaginase ea. Poate că nu-şi permitea servitori care să-i ţină uşa.

— Spune-mi ceva, zise ea în timp ce o conducea într-un salon mic, rece şi umed, încălzit puţin de focul din cămin. Chiar eşti conte?

Braţul lui se încordă sub mâna ei.

— Contează?

Dându-i drumul, se duse spre o masă de ceai, unde se aflau o carafă şi pahare. Turnă vin roşu, apoi se întoarse cu paharele pline.

— Pentru mine contează. Acceptă paharul de la el. Vreau să pot separa adevărul de minciuni.

El se uită de sus la ea.

— După cum am mai spus, ţi-am zis cât mai puţine minciuni posibile.

Bău din vin pentru a se mai încălzi.

— Deci chiar eşti conte.

— Nu că ar conta, dar da. Şi un bărbat de onoare.

Felul mândru în care îşi înclină capul şi timbrul arogant al vocii sale îi răspunseră la întrebare mai mult decât cuvintele lui. Putea cu uşurinţă să-l vadă pe acest bărbat arogant şi rigid în rolul de conte.

— Povesteşte-mi despre presupusul meu bunic.

— Nu este nimic de presupus în asta, izbucni el. Eşti singura fiică a lui Don Carlos.

— Adică a Catalinei Crawford.

Diego bău un pic din vin, de parcă dorea să se pregătească, apoi puse paharul jos.

— Nu există o asemenea persoană. Femeia care s-a prefăcut a fi Catalina Crawford era doar doica ta. Şi sergentul Crawford probabil era iubitul ei. Te-au furat de la adevăraţii tăi părinţi.

— Adevăraţii mei… Dintr-odată, o străbătu un fior.

Doar nu spusese că… Nu, probabil că era confuz. Ce vrei să spui?

— Părinţii tăi adevăraţi nu sunt cei doi Crawford. Adevărata Catalina şi soţul ei, Don Álvaro, aveau o fiică de patru an pe nume Lucinda. Fata a dispărut din San Roque împreună cu doica ei, în timp ce îşi vizita bunicul. Privirea lui o străpungea. San Roque este dincolo de graniţa dintre Gibraltar şi Spania. Femeia despre care ai crezut că era mama ta te-a răpit când a fugit cu sergentul Crawford, iar regimentul lui pleca din Gibraltar şi se îndrepta spre La Coruña.

Pentru o clipă nu putu decât să se uite la el şocată. Răpită? Părinţi spanioli? Nu, cum se putea aşa ceva?

— Nu are sens. Îmi amintesc retragerea în La Coruña. Îmi amintesc chipul mamei mele. Smulgând miniatura din buzunar, o flutură spre el. Îmi amintesc acest chip când eram în marş! Îmi amintesc…

— Poate că îţi aminteşti chipul ei, zise el cu blândeţe. Dar nu poate fi de pe vremea marşului. Aveai patru ani, *mi dulzura.* Amintirile de la acea vârstă sunt amestecate. Eşti absolut sigură că era cu tine în trecătorile din munţi?

Ea bău mai mult vin într-o încercare inutilă de a-şi încălzi sângele rece. Se întâmplase cu aşa de mult timp în urmă! Şi-o amintea pe mama ei, dar nu-şi putea aminti nimic altceva.

— Dar de ce soţia sergentului Crawford s-ar fi numit tot Catalina?

— Bănuiesc că doica a folosit numele stăpânei pentru a te linişti.

— Atunci de ce nu-mi amintesc chipul ei? Asta era o nebunie! Trebuia să îşi dea seama şi el! Şi de ce m-ar răpi doica mea?

— După spusele marchizului, ţinea la tine şi era supărată pe mama ta. Probabil că te-a luat ca să-i facă în ciudă sau din gelozie. Cine ştie de ce o astfel de femeie ar fura un copil?

În ea se trezi panica.

— Şi sergentul Crawford s-a prefăcut că nu vede în

timp ce s-a trezit cu doi oameni de care să aibă grijă? Este absurd! Şi apoi *papa* ar fi ştiut ceva despre asta. Era ofiţerul superior al lui Crawford. *Papa* ar fi fost cel care i-ar fi dat permisiunea să ne ia cu el.

— Da. El ar fi făcut-o.

Când înţelese ce insinua el, simţi că i se făcea rău. Paharul de vin îi alunecă printre degete, dar Diego îl prinse înainte să cadă. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui Lucy.

— Tu spui că *papa* a avut legătură cu asta. Clătină din cap violent. Nu. El niciodată… Este un om bun. Nu ar putea…

— Atunci de ce când marchizul le-a scris regimentelor, întrebând dacă fusese vreo copilă pe nume Lucinda, al cărei tată servise în Regimentul 42, a spus că nu aveau evidenţe despre asta?

— Sfinte Dumnezeule! Un lucru era sigur – *papa* fusese în regimentul 42, iar ea era fiica lui în acele vremuri. Poate că nu au înţeles bine. Poate că era o greşeală.

— Sau *papa* al tău a convins autorităţile să păstreze tăcerea asupra subiectului. Ori a participat la răpire, ori a acoperit-o după aceea. Cu siguranţă, o face de atunci.

Stomacul ei fremăta. Asta era mult mai rău decât să descopere că *papa* îi ascunsese că avea un bunic.

Nu, nu voia să creadă. Nu putea să creadă.

— *Papa* nu ar face niciodată ceva atât de josnic. Nu-l cunoşti.

— Ştiu că a schimbat regimentele la scurt timp după ce te-a adoptat legal. De ce ar face asta? Ofiţerii schimbă rareori regimentele în care vin.

Ştia că era adevărat.

— Nu a spus niciodată de ce.

— Normal că nu. Şi ce ţi-a spus despre cei doi Crawford? Când îl întrebi de ei, ce spune?

Foarte puţine. *Papa* mereu schimba subiectul. Groaza îi străbătu şira spinării.

— Nu cred că-i cunoştea foarte bine.

— Cu toate astea, te-a adoptat când ei au murit. Nu te-a trimis la un orfelinat. Nici măcar nu te-a dat unui cuplu

căsătorit. În schimb, el – un soldat necăsătorit care, după spusele tale, nu era prieten apropiat cu părinţii tăi – a adoptat o fetiţă de patru ani pe care abia o cunoştea. Pur şi simplu. Te-a dus dintr-o bătălie în alta. Diego se uita la ea cu o privire plină de milă. Ţi se pare un lucru pe care un soldat oarecare necăsătorit l-ar face? Fără vreun motiv?

— Avea un motiv! Tatăl meu adevărat i-a cerut-o pe patul de moarte.

— *Carino,* fii rezonabilă! Diego se întinse spre ea, dar ea se retrase. Chipul lui deveni dur. Tu chiar crezi că un bărbat ia să crească şi să educe un copil doar pentru că un muribund pe care abia îl cunoaşte i-o cere?

În timp ce lacrimile îi ardeau ochii, se întoarse ca să le ascundă. Putea oare ca întreaga ei viaţă să fi fost o minciună?

Mereu se întrebase de unde venea reticenţa lui *papa* de a vorbi despre părinţii ei, dar niciodată nu pusese sub semnul întrebării motivul pentru care o adoptase. O făcuse pentru că adevăratul ei tată i-o ceruse – era atât de simplu! Ca orice copil, îşi răspunsese singură. Lui *papa* i se păruse adorabilă, sau îi păruse rău de ea, sau fusese captivat de zâmbetele ei copilăreşti.

Dar Diego avea dreptate. Soldaţii necăsătoriţi nu adoptă copii mici.

— Colonelul trebuie să fi ştiut despre răpire, continuă Diego cu blândeţe. Ar explica de ce nu te-a putut înapoia familiei tale din San Roque când Crawford şi doica au murit. Ar fi însemnat să aibă de-a face cu autorităţile, să-şi recunoască vinovăţia. În schimb, te-a adoptat şi a schimbat regimentele ca să nu te găsească nimeni.

Era monstruoasă ideea că *papa* o adoptase pentru a ascunde o ilegalitate.

— Nu poate fi adevărat, şopti ea. Nu te cred.

— Atunci crede asta. Ridică o scrisoare care se afla lângă carafă şi i-o înmână. Marchizul a scris-o, în caz că te găseam vreodată.

Cu degetele tremurânde, ea luă pergamentul pecetluit. Pe ceară se vedea acelaşi P precum cel de pe

hârtia cu semnul ei de naştere pe care Diego i-o dăduse mai devreme. Rupse sigiliul şi desfăcu scrisoarea. Era datată 3 februarie şi era scrisă în engleză cu caligrafia tremurândă a unui om bătrân:

Draga mea copilă,

Dacă citeşti asta, atunci emisarul meu, Don Diego Javier Montalvo, în sfârşit te-a găsit. Te caut de mulţi ani, dar abia de curând am aflat informaţii care m-au făcut să cred că ai plecat cu regimentele împreună cu necinstita doică a fiicei mele.

Eşti tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Fiica mea (mama ta) şi fiul meu sunt amândoi morţi, iar bunica ta s-a dus la Ceruri anul trecut, sperând că într-o zi o să te poată vedea.

Nu pot suporta gândul de a te întâlni în Ceruri fără să te văd din nou în această viaţă, draga mea fată. Sunt foarte aproape de moarte şi nu o să mă odihnesc în pace pe lumea cealaltă dacă nu mă pot reuni cu tine înainte de a muri. Fă-mi, te rog, onoarea de a îngădui unui bătrân plăcerea şi însoţeşte-l pe emisarul meu şi pe prietenul lui înapoi în Spania.

Privirea ei se îndreptă spre Diego.

— Vrea să merg în Spania?

Diego încuviinţă din cap.

— Cât mai curând posibil. Doctorii lui mi-au spus că nu mai are mult de trăit.

— Diego! protestă ea. Nu pot să fug în Spania cu tine!

— Gaspar o să vină cu noi. A plecat să angajeze o servitoare care să se ocupe şi să stea cu tine pe timpul călătoriei. Nu ai niciun motiv să rămâi.

— Am un motiv foarte bun, zise ea hotărâtă. Am deja o viaţă aici.

— Serios? Aşa numeşti tu asta? Să fii la cheremul unei directoare de şcoală? Vocea îi deveni încordată. Să înduri atacurile sălbatice ale bărbaţilor precum Hunforth, care nu-

ţi pot vedea valoarea, care te insultă pentru pasiunea şi curajul tău, lucruri pentru care o să fii admirată în societatea spaniolă?

Ea tresări la descrierea lui dureros de precisă a felului în care se simţea ea uneori.

— Când am vorbit cu Peter al tău singur, continuă el fără milă, a spus că mama ta este o târfă spanioloaică. Pentru *cretinos* ăştia de englezi, eşti fiica unei târfe. Ar trebui să le arăţi că nu eşti aşa ceva.

Înghiţind nodul dureros care i se pusese în gât, zise:

— Nu toţi mă văd aşa. Peter, da, pentru că este un prost, dar nu ceilalţi.

El pufni, clar sceptic.

— De asta o femeie frumoasă, atrăgătoare ca tine nu şi-a găsit încă un soţ? De asta lucrezi ca profesoară?

— Nu înţelegi. Este temporar şi oricum…

— În Spania eşti moştenitoarea unei averi imense. Bunicul tău are case în Cádiz, San Roque şi Marbella. Te poate face inima societăţii spaniole. Pentru asta ai fost născută. Îi prinse mâinile. Mi-ai spus că tânjeşti după o familie, după oamenii cu sângele tău. Acum ai şansa să-i ai şi, dacă nu mergi acum, pierzi ultima şansă. O să regreţi mereu dacă nu vii.

— Dar nici măcar nu ştiu dacă pot să cred povestea asta a marchizului despre mine.

— A ştiut despre semnul tău din naştere.

Asta nu putea să nege.

— Cel puţin trebuie să ascult versiunea lui *papa.* Sunt sigură că dacă pot vorbi cu el…

— Nu este timp pentru asta! Bunicul tău moare. Şi apoi, monstrul acela căruia tu îi spui *papa* nu a făcut nimic să câştige o astfel de consideraţie.

— Doar că m-a crescut şi mă iubeşte!

— Nu avea niciun drept! Părinţii tăi ar fi trebuit să te crească şi să te iubească. Dar, ca toţi soldaţii englezi, a luat ce a vrut fără să-i pese de consecinţe. A acoperit răpirea şi te-a ţinut departe de familia ta pentru propriile scopuri egoiste. *Acesta* este bărbatul căruia vrei să-i dezvălui

planurile tale? Dacă îi spui că vrei să-ţi vizitezi bunicul, chiar crezi că o să te lase să pleci?

Lucy se îndoia de asta.

— Te-a încurajat să-ţi cauţi rudele spaniole, a făcut vreodată un efort să-ţi caute rudele engleze din partea aşa-zisului tău tată?

— A spus că nu aveam pe nimeni, şopti ea.

— Normal că aşa a zis.

— Dar sunt sigură că poate explica asta.

— Bineînţeles că poate. Şi ar fi doar minciuni. Diego se uita la ea cu disperare. Nu vreau să risc ca *papa* al tău să te împiedice să te reuneşti cu familia ta. Ai spus că este departe, în Scoţia. Chiar dacă aş fi de acord să-l contactezi, nu este timp. I-am trimis instrucţiuni căpitanului corăbiei noastre că o să plecăm mâine la răsărit.

Ea clipi.

— La răsărit! Aşa de repede?

— N-aş vrea să ajung în Spania doar ca să aflu că bunicul tău a murit înainte de sosirea noastră. Tu ai vrea?

— Chiar şi aşa, eu... am nevoie de timp să mă gândesc la asta. Îmi pare rău, Diego, dar nu pot pleca în Spania cu tine fără să caut alte dovezi care confirmă ce spui. Trebuie să aştepţi până când pot vorbi cu *papa.*

Culoarea dispăru de pe chipul lui. Apoi se ridică în picioare, cu un aer dispreţuitor.

— Prea bine. Dar, înainte să te întâlneşti cu el, trebuie să te avertizez în legătură cu minciunile lui. Am ceva şi mai convingător să îţi arăt, dar trebuie să aştepţi aici cât mă duc sus să aduc acel lucru.

— De ce se află sus? întrebă ea suspicioasă.

El renunţa prea uşor.

Diego ridică din umeri.

— Nu eram sigur că o să vii singură în noaptea asta şi nu puteam să risc să-l ia cineva, aşa că este încuiat pentru a fi păstrat în siguranţă.

Privirea pe care el i-o aruncă era intensă şi întunecată.

— M-am temut că în Anglia mi-ar fi fost greu să

găsesc o copie a acestui document. Este anunţul naşterii tale în ziarul spaniol.

Capitolul 15

Dragă vere,

Lucy pare să aibă sentimente pentru señor Montalvo. Asta nu înseamnă că el are sentimente pentru ea. Lucy nu mi-a spus dacă a cerut-o de soţie în timpul întâlnirii lor. Ori nu a cerut-o, ori ea l-a refuzat. O să-i dau ceva timp şi apoi o să-i cer să îmi spună ce s-a întâmplat. Mă îngrijorează cât de tăcută şi de gânditoare a fost în seara asta. Lucy nu este niciodată gânditoare.

Prietena ta neliniştită,

Charlotte

Diego încercă să nu se lase afectat de şocul de pe chipul ei. Ceea ce spusese el era o minciună, dar cu siguranţă una inocentă. Pentru propriul ei bine.

Vedea cum îi scăpa totul din mâini – şansa ca ea să fie alături de familia ei reală, şansa ca el să-şi îndeplinească jurământul. Şi toate pentru că un soldat englez îi umpluse capul cu minciuni din ziua în care fusese răpită.

— Chiar ai tăietura dintr-un ziar cu anunţul naşterii mele? întrebă ea albă ca varul.

El se îndreptă spre paharul de vin pe jumătate gol.

— Mai bea nişte vin cât mă duc să-l aduc, se eschivă el, urându-se pentru viclenie.

Cu spatele la ea, scoase o fiolă din buzunarul din faţă. Sperase să nu aibă nevoie de asta, dar nu vedea altă cale. După ce avusese grijă de mama lui în urmă cu mulţi ani, ştia exact cât laudanum avea să o adoarmă pe Lucy. Picură câţiva stropi, apoi adăugă destul vin. Dacă nu avea să-l bea, trebuia să o supună cu forţa. *Chiar* nu-şi dorea să facă

asta.

Forţându-se să zâmbească, se întoarse pentru a-i da paharul.

— O să dureze doar câteva clipe.

Luptându-se cu impulsul de a vedea dacă ea bea vinul, urcă scările pentru a se asigura că totul fusese dus la debarcaderul de pe malul râului. După ce mai aşteptă câteva momente, coborî. Unde dracu' era Gaspar? Ar fi trebuit să-i aducă veşti despre corabia cu aburi din Londra.

Bombănind că Diego nu-i dăduse suficient timp, Gaspar plecase spre docurile Surrey în acea după-amiază pentru a aranja ca o servitoare să călătorească împreună cu ei. Îl înştiinţă, de asemenea, pe prietenul lui Diego, Rafael, căpitanul brigantinei spaniole care-i adusese în Anglia, că doreau să plece de dimineaţă. Diego îl convinsese pe Gaspar că trebuiau să plece imediat, înainte ca tatăl lui Lucy să se întoarcă în Londra.

Toate celelalte erau aranjate. Servitorii fuseseră plătiţi. Diego aranjase ca un curier să-i livreze lui Pritchard chiria pe trei luni a doua zi, cu un bilet laconic în care spunea că până la urmă nu voia să cumpere Rockhurst. Mai rămânea un singur lucru – să o ia pe Lucy.

Cu conştiinţa încărcată, Diego reveni şi o găsi prăvălită pe scaun. Fusese mai iute decât se aşteptase el şi îl cuprinse panica atunci când se grăbi să-i verifice pulsul. Era puternic şi constant, iar ea respira ca şi cum ar fi fost într-un somn adânc.

— Deci ai drogat fata, nu-i aşa? se auzi vocea lui Gaspar din uşă.

Diego sări în sus, apoi înjură.

— Ai întârziat. Se îndreptă pentru a-şi înfrunta mentorul. Totul este în regulă? Pregătesc corabia cu aburi?

— Da. Gaspar se uită la Lucy. Totul este aranjat – servitoarea, drumul, totul. Rafael pregăteşte chiar acum corabia pentru sosirea ta.

— Atunci du-te acolo.

Mai trebuia să scape de sedimentele din paharul lui Lucy şi să pună camera în ordine.

— Eu nu vin cu tine, zise Gaspar.

Diego rămase cu gura căscată.

— Ce vrei să spui?

Gaspar îi aruncă o privire acuzatoare.

— Mi-am spus că nu o să te înjoseşti să faci asta. Că o să-i respecţi decizia dacă refuză să meargă. Expiră greu. Dar în inima mea ştiam că o să faci orice ca să recâştigi Arboleda.

Nebăgând în seamă vinovăţia care-l înjunghia, Diego zise:

— Asta o priveşte şi pe ea. Are dreptul să-şi cunoască familia.

— De acord. Arătă spre capul lui Lucy, care atârna pe scaun. Dar nu aşa.

— Când o să se trezească, o să se bucure că am luat decizia în locul ei.

— Ar fi bine să speri că ai dreptate. Gaspar se îndreptă de umeri. Pentru că nu o să fiu prin preajmă să o opresc ca să nu te omoare dacă nu ai dreptate. Eu rămân aici.

— În *Anglia?*

— Spre deosebire de tine, eu nu am nimic împotriva englezilor.

— Şi ce o să faci, o să munceşti pentru Astley? izbucni el, nervos că Gaspar îl abandona. O să suspini pe lângă bucătăreasa ta englezoaică, care sigur o să-ţi dea un picior în fund când o să descopere că ai fost parte din asta?

Gaspar îl săgetă cu privirea.

— Nemernic arogant! Tu nu te gândeşti niciodată la altceva decât la tine şi la suferinţa ta?

Diego se retrase de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu fac asta doar pentru mine, replică el răguşit.

— Da, am uitat. Chipul lui Gaspar era negru de furie. Ar trebui să fiu recunoscător că vrei să mă retragi de pe piaţă. Că vrei să mă condamni să putrezesc pe coasta unui munte îndepărtat în Leon în timp ce tu încerci să-ţi reconstruieşti viaţa care nu a fost a ta de şaisprezece ani. Ridicându-şi mâinile noduroase, le agită către Diego. Asta

nu înseamnă că încă nu pot fi util. Am destulă viaţă în mine, naiba să te ia, indiferent ce crezi tu!

Diego nu ştia cum să răspundă. În tot acest timp, presupusese că Gaspar voia aceleaşi lucruri ca el.

— Eu doar am vrut să-ţi fac acei ani să fie confortabili.

— M-ai întrebat vreodată ce vreau cu adevărat? Ţi-am făcut pe plac pentru că am fost suficient de prost să cred că, odată ce ajungi aici, o să vezi ce bani se pot face pe seama englezilor. O să uiţi ura pe care o simţi şi o să renunţi la visul ăsta nebun despre Arboleda. În schimb, tu ai ales să răpeşti. Ei bine, eu trag linie aici!

Lui Diego nu-i venea să creadă. El şi Gaspar fuseseră împreună mare parte din viaţa lui. Gaspar fusese precum al doilea tată şi bărbatul pe care Diego îl respecta cel mai mult.

— Ai de gând să mă opreşti?

— Nu. Gaspar îşi încrucişă braţele la piept. Am de gând să curăţ mizeria pe care o laşi în urma ta. Cum fac mereu. Scoase o hârtie împăturită din buzunar. Mi-a luat o oră, cu degetele mele aşa cum sunt, dar am scris un bilet cu caligrafia domnişoarei Seton, care zice că a fugit pentru a se căsători cu tine. Este singura cale de a nu veni după tine. I-am copiat semnătura de pe biletul pe care ţi l-a trimis şi cred că am reuşit să-i imit destul de bine caligrafia în restul biletului.

Diego se uita la el, nevenindu-i să creadă.

— În după-amiaza asta i-am şterpelit cheia lui Sally. O s-o folosesc ca să intru, las scrisoarea, strâng câteva din lucrurile domnişoarei Seton ca să pară că a plecat de bunăvoie şi le aduc la debarcader. Nu poţi călători cu ea fără să aibă nişte haine de schimb. După ce pleci, o să mă întorc să aştept să fie găsită scrisoarea.

— Gaspar, nu te pot lăsa să-ţi asumi un risc aşa de mare.

— Măcar nu-mi risc propria conştiinţă. Sau viaţa ta. Tu erai doar dispus să pleci spre Spania, distrugând totul în urma ta. În felul acesta, nu o să te acuze pe tine – sau pe mine – de răpire şi s-ar putea să se îndrepte spre nord

pentru a te căuta, în loc să te prindă înainte de a ieşi din apele englezeşti. O să fac pe nevinovatul, o să zic că m-ai trimis la Londra degeaba şi că am găsit scrisoarea asta de la tine când m-am întors. Gaspar flutură către el altă hârtie împăturită. Îţi cunosc scrisul destul de bine cât să falsific un bilet.

— Şi dacă nu o să te creadă? Dacă te duc la închisoare?

— Nu o s-o facă, zise Gaspar cu o umbră din vechea lui încredere în timp ce băga ambele bilete în buzunar. O am pe Sally să garanteze pentru mine. Şi apoi, toată lumea a văzut cum v-aţi purtat tu şi domnişoara Seton la micul dejun de caritate – nu o să fie o surpriză pentru ei. Vocea îi deveni dură. Odată ce adevărul o să ajungă în Anglia, trebuie să fac câţiva paşi, dar…

— Nu vreau să-ţi asumi asemenea riscuri pentru mine, la dracu'!

— Atunci nu face asta! zise Gaspar curajos. O duc cumva pe domnişoara Seton înapoi la şcoală şi o pun în patul ei. O poţi vizita mâine şi inventezi o poveste pentru ce s-a întâmplat. Poţi aştepta până când este pregătită să călătorească în Spania. Poţi face un turneu în Anglia sau să munceşti pentru Astley. Poţi să-i scrii marchizului şi să-i spui că ai hotărât să nu-i perturbi viaţa.

Ideea îi îngheţă sângele în vene lui Diego.

— I-am tulburat deja viaţa. Trebuie să duc asta până la capăt, de dragul ei şi al meu.

Gaspar pufni.

— Ştiam că aşa o să faci – eşti la fel de încăpăţânat ca englezii. Făcu un gest către Lucy. Dar nu te preface că o faci pentru ea. O faci pentru că eşti aşa de devorat de trecut încât nu te poţi gândi la viitor. Nimic nu o să şteargă ceea ce englezii au făcut familiei tale. Suferinţa nu o să se risipească dacă te întorci la Arboleda şi o să onorezi jurământul prostesc făcut tatălui tău. Doar tu poţi face asta. Şi încep să mă tem că trebuie să te înjoseşti foarte mult înainte să-ţi dai seama. Înainte ca Diego să poată răspundă, Gaspar adăugă: Du-te! Corabia aşteaptă, şi eu trebuie să

mă strecor în şcoală şi să ies. Ne întâlnim la debarcader cu hainele pentru ea. Dacă nu apar în următoarele douăzeci de minute, înseamnă că am fost descoperit, aşa că nu mai zăbovi mult.

Când Gaspar ieşi, Diego simţi un moment de panică.

— *Hostias,* Gaspar, vino înapoi! Nu pot să fac aşa ceva. Este prea riscant.

Gaspar se opri suficient cât să-i arunce lui Diego o privire fermă.

— Nu sunt al tău să-mi ordoni, băiete! Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

Apoi plecă.

„Băiete". Cuvântul acela îl înţepă. Amintindu-şi când îi spusese Gaspar *băiete,* Diego simţi un val fierbinte de ruşine ridicându-i-se în obraji.

Se transformă rapid în furie. *Por Dios,* era un bărbat în toată firea acum! Gaspar n-avea decât să-l mustre dacă trebuia, dar el era hotărât.

Grăbindu-se să vină lângă Lucy, o ridică în braţe. Scoţând un sunet ca de tors, ea îşi lipi faţa de pieptul lui. I se puse un nod în gât, dar înghiţi în sec. Făcea ce era mai bine pentru ea, indiferent ce pretindea Gaspar.

În timp ce o căra pe uşa din spate şi se îndrepta spre debarcader, lumina semilunii îi păta obrajii frumoşi şi îi pudra cosiţele în argintiu. Un fior de dorinţă îl lovi aşa de puternic încât trebui să se uite în altă direcţie.

Ce prost fusese că-şi îngăduise pofta cu ea în urmă cu câteva nopţi! Nu făcuse altceva decât să crească acea dorinţă care nu putea fi niciodată satisfăcută. Mulţumită idioţeniei lui, acum adăugase chinul de a şti că nu o mai putea ţine niciodată aşa, nu o mai putea săruta niciodată, nu o mai putea avea niciodată în patul lui.

Înjurând în gând, o urcă în barcă, încărcată deja cu lucrurile lui.

Deşi cei din echipaj se uitau la Lucy cu curiozitate, nu puseră nicio întrebare. O duse la provă, unde se putea aşeza între ea şi ei. Păreau destul de decenţi, dar aveau înfăţişarea dură a marinarilor, motiv pentru care era

bucuros că avea pistolul în interiorul hainei.

Îl aştepta nervos pe Gaspar să aducă hainele. Exact când era sigur că trebuia să plece, Gaspar apăru din întuneric şi aruncă un sac de pânză în barcă.

— Ai grijă de ea! îi zise el cu chipul de piatră.

Apoi se întoarse şi se îndreptă înapoi spre vilă, fără să se uite vreodată înapoi.

Când ajunseră la docul din Surrey, la orizont se zărea răsăritul pentru că drumul era mai periculos noaptea, obligându-i să meargă lent. Lucy se foi o dată sau de două ori, dar îi dăduse suficient laudanum ca să doarmă câteva ore, aşa că din fericire nu se trezi complet.

Odată ajunşi la docuri, îi fu uşor să găsească brigantina lui Rafael, singura cu steag spaniol fluturând. Nu fu însă uşor să o ducă pe Lucy la bord, din moment ce era nevoit să o pună peste umăr şi să urce cu ea pe scara de funie.

— Ce-i în neregulă cu ea? îl întrebă Rafael când Diego ajunse pe punte.

— I-am dat laudanum. Prietenul lui ştia toată povestea, aşa că putea la fel de bine să afle restul. Mai bine să spună totul acum. Nu era aşa de dispusă să plece din Anglia cum m-am aşteptat eu.

Rafael se prefăcu şocat.

— Şi tu, prietenul meu aşa de onorabil, ai răpit-o?

— Dacă nu vrei să-ţi asumi riscul de a o avea la bord, zise Diego în timp ce o muta din braţele lui, spune asta acum şi hai să terminăm! Gaspar mi-a ţinut deja o predică. Nu vreau să îmi ţii şi tu una.

— Predică! Rafael izbucni în râs. Ai uitat ce am făcut în ultimele două luni cât te-am aşteptat? Mi-am asumat mai multe riscuri transportând coniac peste Canal decât îmi asum ducând o englezoaică în Spania.

— Este spanioloaică! şuieră Diego. Şi paşaportul ei o dovedeşte.

Marchizul îşi folosise relaţiile pentru a-i obţine unul pe numele ei spaniol.

— Asta-mi linişteşte suficient conştiinţa, zise Rafael

vesel.

Menţiunea conştiinţei îl irită pe Diego, din moment ce a lui începea să-l chinuie.

— *Por Dios,* spune-mi doar ce cabină ai pregătit pentru ea!

— A mea, normal.

— Rafael… începu el, ştiind cât de afemeiat era prietenul lui.

Căpitanul îi zâmbi neobrăzat.

— Dorm într-un pat suprapus cu ofiţerul secund, imbecilule. Şi tu la fel. Păşi alături de Diego cu aerul lui obişnuit de indiferenţă. Deşi, dacă este aşa de bogată cum ai spus, poate că ar trebui să profit că o am la bord şi să o curtez înainte de a ajunge în Spania. Aş putea să-mi anunţ intenţiile înainte să afle ceilalţi domni despre ea.

Diego se stăpâni cu greu să nu-i spună lui Rafael unde putea să-şi anunţe intenţiile.

— Din întâmplare, te-ai ales cu o avere şi un titlu înalt cât am fost eu plecat?

Rafael oftă exagerat.

— Vai, nu!

— Pentru că fără ele nu o să îndeplineşti cerinţele bunicului ei.

— Poate că tu te gândeşti să îţi anunţi intenţiile. Rafael îl privi întrebător pe Diego. Din câte îmi amintesc, încă eşti marele *conde de León.* Iar după ce i-o predai marchizului, o să ai şi proprietăţi.

— Doar dacă domnişoara ajunge acolo teafără, aşa că să nu-ţi vină idei să schimbi asta. Sau niciunul din noi nu primeşte nimic.

— Nu eu. Mă costă mult mai puţin să vă transport de acolo aici şi înapoi decât am câştigat cu încărcătura – ca să nu mai menţionez cât am făcut cu contrabanda. Râzând, Rafael îl conduse pe Diego sub punte, în cabina căpitanului. Trebuie să am grijă să nu mă împiedic pe aici din greşeală în vreo noapte când sunt beat.

Deşi ştia că prietenul lui îl tachina intenţionat, Diego se încruntă când Rafael deschise uşa.

— Trebuie să stau de pază tot drumul?

— Nu cred. Sunt sigur că pot găsi altă… distracţie.

Rafael privi înăuntru şi făcu cu ochiul cuiva.

Diego văzu o femeie durdulie care îi aştepta, cu obrajii coloraţi puternic în roşu şi cu părul desfăcut în bucle care îi ajungeau până la umeri.

— *Que demonios,* cine este ea? îl întrebă pe Rafael în timp ce o punea pe Lucy pe pat.

— Servitoarea micii moştenitoare, desigur. Gaspar a angajat-o.

Aşezând-o pe Lucy în pat, Diego se uită din nou la femeia drăguţă care stătea privindu-i precaută, neputând să înţeleagă spaniola lor. Cu siguranţă, nu era o servitoare. În niciun sens al cuvântului.

— Data viitoare când îl văd pe *cretino* ăla, mormăi Diego, jur pe Dumnezeu că îl omor!

Rafael râse în timp ce privea trupul senzual al femeii.

— Şi eu o să-i mulţumesc.

În acel moment, Lucy se trezi.

Capitolul 16

Dragă vere,

M-am trezit în dimineaţa aceasta simţind o oarecare nelinişte, deşi nu pot exact să spun ce o provoacă. În şcoală este totul în regulă, nu există motiv de îngrijorare, şi totuşi eu sunt neliniştită.

Iartă-mi starea, dar nu pot să alung senzaţia că s-a schimbat ceva.

Cred că o să închei această scrisoare acum şi o să mă duc la micul dejun. Mereu când sunt cu fetele dimineaţa mă calmez.

Ruda ta gânditoare,

Charlotte

Pleoapele lui Lucy erau ca de plumb şi limba îi era umflată şi densă precum bumbacul. Suprafaţa moale de sub ea continua să se mişte. Îşi amintea că băuse vin. Asta o făcuse să se simtă aşa? Nu, băuse doar două pahare. Era aproape sigură.

Se chinui să deschidă ochii, dar era prea greu. Între timp, în mintea ei se auzea un murmur de voci masculine vorbind în spaniolă, pe care le înţelegea parţial. Vocea pe care nu o recunoştea spuse ceva despre a ridica pânzele.

Vocea lui Diego răspunse:

— Du-te, omule!

Sau asta crezu că spusese el. Era greu să fie sigură cu mintea aşa de neclară.

Apoi Diego vorbi în engleză.

— Du-te şi adu-i noii tale stăpâne nişte apă, da?

O voce de femeie răspunse:

— Nu ştiu unde să găsesc…

— Întreabă pe cineva, zise Diego tăios. Şi găseşte-i ceva de mâncare.

Mâncare? Cine era femeia? Ce a vrut să spună cu „noua stăpână”? Şi de ce erau toţi oamenii aceştia în casa lui Diego în miezul nopţii?

Făcând un efort să deschidă ochii, zări un individ tuciuriu ieşind prin cea mai joasă uşă pe care o văzuse vreodată într-o casă; fusese nevoit să se lase în jos pentru a trece.

Cu siguranţă, nu se afla în salon.

Nu, era un dormitor din Rockhurst, dar mai mic decât se aşteptase. Şi simţea un miros. Marea? Da, era aproape sigură. Forţându-se să se ridice, îl privi pe Diego, dar fu distrasă de un bărbat îmbrăcat ca un marinar care aducea un sac de pânză. Privi în dreapta ei, uimită să vadă că ferestrele arătau ca nişte hublouri şi camera se legăna…

Sfinte Dumnezeule!

— Diego Montalvo, ticălosule! ţipă ea aruncându-şi picioarele peste marginea patului. Suntem pe o corabie!

Făcându-i semn marinarului să iasă pe uşă, el se

întoarse spre ea, privind-o cu precauţie.

— Da. Ne îndreptăm spre Spania.

Ea exclamă uimită:

— M-ai... luat? Fără să mă întrebi? Fără să fii sigur că eu...

Se întrerupse când înţelese întreaga lui perfidie. Corăbiile nu urcau aşa de sus pe Tamisa, unde era şcoala, şi i-ar fi luat ore să ajungă la docurile din Surrey.

— M-ai drogat, diavol mizerabil! Mi-ai pus ceva în vin!

Chipul lui era de piatră.

— Un pic de laudanum, atâta tot. Nu am avut de ales.

— De ales!

Sări de pe pat, apoi aproape căzu din cauza ameţelii.

Cu o expresie afectată, el se grăbi spre ea şi o îndemnă să se aşeze înapoi pe pat.

— Stai unde eşti, *carino.* Trebuie să te odihneşti până ce îţi iese drogul din sânge.

Lovindu-l panicată peste mână, ea se chinui să se ridice din nou, dar corabia se clătină, aruncând-o înapoi pe pat.

Într-o secundă, îşi dădu seama ce însemna – corabia ridicase pânzele!

— Nu am de gând să mă odihnesc, răpitorule!

Sări iar în sus, dar de data asta Diego o prinse în braţele lui şi se aşeză pe pat cu ea.

— *Por Dios!* Calmează-te înainte să te răneşti.

— Dă-mi drumul! se agită în braţele lui care o strângeau ca fâşii de oţel. Trebuie să vorbesc cu căpitanul înainte să plecăm!

— Nu poţi. Diego se lupta să o domine. Este ocupat cu navigatul.

— Ştiu! De asta trebuie să-l văd acum, blestematule!

Îi dădu un cot suficient de puternic ca el să-i dea drumul.

Dar, înainte să apuce să facă un pas în faţă, Diego o trase înapoi şi o aruncă pe pat, apoi îi acoperi corpul cu greutatea propriului trup.

— Opreşte nebunia asta! O prinse de încheieturi şi o

ţintui de pat. Nu are sens!

— Dacă aş putea vorbi cu căpitanul, ţipă ea, luptându-se inutil cu trupul mare care o ţinea jos. Ştiu că ar întoarce corabia!

Preţ de o clipă, chipul lui Diego fu străbătut de remuşcări, dar lăsă în urmă doar hotărâre.

— Căpitanul cunoaşte perfect situaţia şi nu o să se oprească nici pentru tine, nici pentru altcineva. Economiseşte-ţi energia şi vorbele, *mi dulzura!*

— Nu sunt dulceaţa ta! răspunse ea cu lacrimile în ochi. Nu sunt nimic pentru tine! O drogase, pentru numele lui Dumnezeu! Şi acum o târa în Spania împotriva voinţei ei? Nu ai niciun drept să faci asta!

— Lucy, ascultă-mă, zise el cu o voce de un calm înnebunitor. Ştiu că vreau să-ţi cunoşti familia şi vreau să mă asigur că o să reuşeşti asta.

Se opri şi îl săgetă cu privirea.

— Dă-te jos de pe mine, diavole, zise ea printre dinţi!

— Ar fi mai uşor pentru toţi dacă te-ai relaxa, te-ai bucura de călătorie şi te-ai pregăti să te întâlneşti…

— Să mă bucur de călă…

Cu furia crescând în ea, se încordă într-o încercare de a-l da jos.

Dar el se ţinu bine.

Ea miji ochii.

— Dă-te jos de pe mine! Sau jur că, atunci când o să-mi întâlnesc bunicul – dacă îl întâlnesc –, o să-i spun că m-ai ţinut pe un pat şi ţi-ai făcut de cap cu mine.

Diego păli.

— Nu ai minţi.

— Vrei să vezi?

— Bine, mormăi el. O să-ţi dau drumul. Dar numai dacă promiţi că nu o să fugi pe punte să-l deranjezi pe căpitan.

— Promiţi să-l aduci pe căpitanul aici jos să vorbească cu mine? răspunse ea. Ca să văd că spui adevărul despre implicarea lui în… nebunia asta?

Diego avu îndrăzneala să pară ofensat.

— Eu nu mint.

Asta o înfurie şi mai mult.

— Ah, nu? Toate prostiile alea despre anunţul naşterii? Despre respectatul dorinţelor mele? Ala era adevărul?

Diego tresări, apoi se dădu brusc jos de pe ea.

— Prea bine, zise el, cu chipul cuprins de furie. O să-l aduc aici pe căpitan. Imediat cum poate pleca de la locul său.

O femeie care părea cu vreo opt ani mai mare decât Lucy apăru dintr-odată în uşă, aducând o tavă şi mutându-şi neliniştită privirea de la Diego la Lucy.

— Mă scuzaţi, milord, dar am adus mâncare şi nişte ceai pentru domnişoară.

Conştientă de felul în care arăta întinsă pe pat, Lucy sări în sus pentru a se uita la femeia cu părul de foc, care purta o rochie cu decolteu adânc şi avea buzele aşa de rujate, încât Lucy era surprinsă că nu luau foc.

— Cine eşti?

— Este servitoarea ta, zise Diego. După cum ţi-am spus, ai o însoţitoare.

Lucy era complet uimită. Femeia arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o tăvăleală în fân. Sfinte Dumnezeule, devenea din ce în ce mai rău!

De data asta, când Lucy se ridică pentru a-l înfrunta pe Diego, reuşi să rămână în picioare.

— Ai… ai angajat o prostituată să mă supravegheze? izbucni într-un râs isteric. Oh, asta-i bună!

Diego tresări, dar înainte să apuce să deschidă gura, femeia vorbi:

— Să ştiţi, domnişoară, zise ea inspirând în timp ce se grăbea spre masă să pună tava jos, sunt o femeie respectabilă. Am lucrat la Hanul Ancorei înainte ca tipul acela, Gaspar, să mă angajeze şi făceam o muncă cinstită aranjând părul doamnelor. Făcu o pauză. Când aveam doamne, ceea ce nu se întâmpla prea des. În mare parte, aveam marinari şi câte un domn sau doi. Şi o dată…

— Poate că ar trebui să-i spui domnişoarei Seton cum

te cheamă, interveni Diego cu o grimasă care arăta exact ce credea despre servitoarea pe care o alesese Gaspar.

— Aşa este, aveţi dreptate, domnule. Cu o reverenţă exagerată, femeia îi zâmbi fermecător lui Lucy. Mă numesc Janet, domnişoară Seton, dar majoritatea îmi spun Nettie.

Lucy clipi.

— Eşti din Scoţia?

Nettie era un diminutiv comun scoţian.

Nettie străluci şi ridică bărbia.

— Da, chiar sunt. De asta m-a angajat celălalt individ. A zis că v-aţi putea simţi mai confortabil cu unul dintre conaţionali în preajmă.

Amintindu-şi zvonurile pe care le auzise despre Gaspar, care fermeca bucătăreasa durdulie a şcolii, ea ridică o sprânceană.

— De asta te-a angajat?

Cealaltă femeie nu observă sarcasmul ei.

— Păi, de asta şi pentru că nu exista o servitoare adevărată pe câţiva kilometri în jur, iar el se grăbea prea tare să găsească pe cineva care să se ocupe de dumneavoastră în această călătorie.

Nettie turnă o ceaşcă de ceai şi i-o duse lui Lucy, care o refuză. Ridicând din umeri, Nettie o bău ea.

— Dar pot să fac ce fac ele – să spăl lenjeria, să vă calc hainele şi să scot petele de pe muselină. Şi mi-am adus culorile, pentru că sunteţi domnişoară şi poate vreţi să vă aranjaţi un pic. Se apropie să examineze chipul lui Lucy. V-ar prinde bine un pic de roşu, sunteţi cam palidă.

— Dacă sunt palidă este din cauza lui! Lucy arătă cu un deget spre Diego. Veni spre el, cu mâinile în şolduri. Unde este tovarăşul tău răpitor? Aş vrea să-i mulţumesc că mi-a făcut rost de o servitoare aşa de abilă.

Îşi putea imagina sarcinile suplimentare pe care Gaspar se aştepta ca fetişcana de la han să le facă pentru el pe drum.

— Gaspar a rămas în urmă.

Lucy îl privi sceptică.

— De ce?

El păru surprinzător de tulburat.

— Ca să se asigure că nu ne urmăreşte nimeni.

Asta o făcu să dea înapoi. Nici măcar nu se gândise ce ar fi. Zis cei de la şcoală. Stomacul îi era aşa de agitat, încât fu nevoită să se aşeze pentru a-şi calma greaţa. Era distrusă. Distrusă! Şi totul pentru că Diego voia să… Să ce? De ce ar depune el atâta efort pentru marchiz?

Oh, putea să ghicească foarte bine!

— Cât te plăteşte? şopti ea.

În obrajii lui Diego apăru o roşeaţă.

— Ce vrei să spui?

— Bunicul meu trebuie să te fi plăti să faci asta. Altfel, de ce ai risca? Probabil că acum mă caută şi nu o să le ia mult să îşi dea seama că m-ai răpit. Iar dacă te prind, o să te spânzure.

— De fapt, lumea crede că noi doi am fugit împreună. Diego arăta clar vinovat în timp ce îşi trecea mâinile prin păr. Ai lăsat un bilet, mulţumită talentelor lui Gaspar de a falsifica. A rămas în urmă ca să se asigure că toată lumea care are de gând să te caute crede că am fugit împreună.

În timp ce o străbătea un val puternic de furie, sări în picioare, cu pumnii strânşi.

— Deci nu doar că m-ai distrus, dar ai făcut să pară că m-am ruinat de bunăvoie! Iar când o să mă întorc în Anglia fără tine, o să spună că asta merit pentru că am fugit cu un magician spaniol care a vrut doar virtutea mea. Care m-a aruncat când a terminat cu mine!

— Nu! strigă el. Odată ajunsă în Spania…

— *Nu* vreau să merg în Spania!

Smulse ceaşca din mâna lui Nettie şi o aruncă spre capul lui. El se feri, şi ceaşca se sparse de perete, dar nu fu la fel de norocos când se îndreptă la timp ca să primească o plăcintă cu carne în faţă.

Dacă nu ar fi fost aşa de furioasă, ar fi râs de imaginea lui, cu bucăţi de foitaj, carne şi boabe de mazăre care îi alunecau de pe frunte, gură şi obraji.

Se înfurie şi mai tare în clipa în care el doar scoase o batistă şi începu să se şteargă cu o expresie de demnitate

rănită.

— O să continuăm această discuţie când o să fii raţională, o anunţă el pe acel ton arogant pe care-l folosea când se purta ca un idiot.

Oh, dacă el credea că ea putea fi vreodată raţională în privinţa asta… Cu un strigăt de furie, aruncă farfuria spre el. Din păcate, lovi doar uşa în timp ce Diego ieşea.

Când închise uşa în urma lui, Lucy se aruncă peste ea, plângând.

— Vino înapoi, ticălosule! Nu am terminat!

Puse mâna pe clanţă şi trase de ea frenetic, dar el încuiase uşa.

Bătu în uşă, cu lacrimile în sfârşit alunecându-i pe obraji într-un torent de furie, trădare şi durere. Diego nu-i dăduse de ales. O smulsese din viaţa ei pentru totdeauna! Cum putuse să facă asta?

În următoarele momente, simţi doar furie. Îşi vărsă nervii pe Diego, apoi pe Gaspar, apoi pe bunicul pe care încă nu-l cunoscuse.

După ce accesul de furie se stinse, se prăbuşi în lacrimi pe podea. Avea să-l mai vadă vreodată pe *papa?* Sau pe doamna Harris? Sau pe Lady Kerr? Oh, cât de mult îşi dorea să nu o fi criticat pe mama ei vitregă ultima dată când o văzuse! Ar fi dat orice să o aibă acolo, mustrând-o pentru orice ar fi vrut ea.

Asta-i provocă şi mai multe lacrimi şi plânse până când simţi că i se face rău. Copleşită de propria suferinţă, tresări când o mână blândă îi atinse braţul.

Era doar Nettie.

— Gata, gata, domnişoară. Nu poate fi aşa de rău, nu?

— Nu… nu înţelegi, strigă ea printre hohote. Diavolul ăla… ăla… m-a răpit!

— Da, asta am priceput şi eu. Dar o să vă îmbolnăviţi dacă o să continuaţi aşa.

Nettie o luă în braţe şi o legănă, bătând-o pe spate, murmurându-i cuvinte liniştitoare, până când plânsul lui Lucy se opri în sfârşit.

După ce Lucy îşi recăpătă controlul, Nettie scoase o

batistă surprinzător de curată şi îi tamponă ochii şi nasul lui.

— Gata, am terminat, nu-i aşa?

Lucy o privi, disperarea făcând-o să se agaţe de oricine se putea dovedi un prieten. În ciudat rujului şi a pudrei de pe chip, Nettie avea trăsături drăguţe şi un zâmbet cald. Poate că se dovedea a fi un aliat.

Prinzând mâna femeii, o fixă cu o privire rugătoare.

— Trebuie să cobor de pe corabia asta înainte să plecăm din Anglia. Ştia din experienţă că drumul pe Tamisa putea să dureze ceva şi apoi corabia avea să navigheze câteva zile de-a lungul coastelor Angliei. Dacă putea ajunge pe malurile râului… Trebuie să mă ajuţi să cobor de pe vas!

Nettie se întristă.

— Îmi pare rău…

— Dacă e vorba de bani, îţi promit că *papa* o să-ţi plătească exact cât ceri. Îţi poate da de trei ori mai mult decât îţi oferă Diego.

— Nu este vorba de bani. Suntem prea departe. Ce o să faceţi, o să înotaţi?

Lucy înghiţi în sec. Nu ştia să înoate. Şi nici nu-i venea să sară în apele învolburate şi întunecate ale Tamisei.

Ridicându-se de pe podea, se grăbi spre hublou. Stomacul i se prăbuşi când văzu că Nettie avea dreptate. Râul era mult mai larg decât îşi amintea ea.

— Dacă am face rost de o barcă sau poate să vâslească cineva…

Nettie veni lângă ea.

— Nu o să funcţioneze, domnişoară. Niciunul dintre marinari nu vorbeşte engleză, doar căpitanul, şi pare a fi bun prieten cu señor Montalvo. Ce o să faceţi, o să coborâţi barca singură? O să vâsliţi până la mal? Cu tot curentul de pe râu? Nu merge, chiar dacă aţi vrea. Şi, ca să fiu sinceră, eu nu aş vrea să mă înec în râu.

Lucy privi malul care o sfida îndepărtându-se. La fel de bine putea să fie în Spania deja.

Trăgând-o de lângă hublou, Nettie o îndemnă să se aşeze pe un scaun şi îi turnă ceai în altă ceaşcă.

— Şi apoi, señor Montalvo vă duce acasă la bunicul bogat, corect? Bărbatul acela, Gaspar, a zis că aţi moştenit milioane.

— Nu vreau milioane, zise ea irascibilă, simţind cum îi crăpa obrazul de ruşine când îşi dădu seama că părea un copil răsfăţat.

— Doar cei care au deja bani zic o prostie ca asta. Nettie adăugă lapte şi zahăr în ceai, apoi îi dădu ceaşca lui Lucy. Beţi un pic. O să vă simţiţi mai bine. Mereu zic că o ceaşcă de ceai este tot îi trebuie corpului pentru a se simţi bine.

Spre surprinderea ei, Lucy descoperi că între ceai şi criza de plâns, chiar se simţea un pic mai bine. Încă era furioasă pe Diego, dar situaţia nu părea chiar aşa de lipsită de speranţă.

Nettie zâmbi aprobator şi se lăsă pe celălalt scaun.

— Eu zic că ar trebui să vă cunoaşteţi bunicul ăsta bogat. Lăsaţi-l să-şi cheltuiască banii pe dumneavoastră. Spaniolii ăştia nu sunt aşa de răi, să ştiţi. Am avut câţiva la han din când în când, iar unii dintre ei chiar sunt frumoşi. Căpitanul acela, Rafael, de exemplu, este un bărbat frumos. Şi señor Montalvo al dumneavoastră…

— Nu este señor Montalvo al meu, izbucni Lucy. Îl sugrum înainte să-l las să se apropie de mine din nou.

Asta durea cel mai mult – după toate vorbele dulci ale lui Diego, atenţiile şi felul în care părea să o înţeleagă mai bine decât oricine, îi făcea ceva aşa de îngrozitor. Nu avea să-l ierte niciodată. Niciodată!

— Sugrumatul pare o idee bună acum, că sunteţi nervoasă, zise Nettie. Dar există metode mai bune de a obţine ce vreţi de la un bărbat. Daţi-i un pic din asta… îşi dădu părul pe spate. Şi mult din asta… îşi agită sânii. O să fiţi surprinsă ce concesii puteţi obţine de la el.

Lucy nu ştia dacă să râdă isteric sau să izbucnească din nou în lacrimi.

— Nettie, credeam că ai zis că eşti o femeie respectabilă.

— Sunt. Mare parte din timp. Văzând expresia lui

Lucy, ridică bărbia. Nu sunt o prostituată sau ceva de genul ăsta. Sunt doar... practică. Dacă un bărbat vrea să-mi cumpere ceva, ei bine, s-ar putea să fiu înclinată să fiu un pic mai drăguţă cu el, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dacă tu crezi că o să mă dau pe lângă Diego...

— Nu, nu, sunteţi prea respectabilă pentru asta, aşa cum ar trebui să fiţi. Dar am văzut cum se uită la dumneavoastră. Nu-i place să vă enerveze şi puteţi să vă folosiţi de asta. Dacă într-adevăr vreţi să se întoarcă în Anglia, cereţi asta frumos. Flirtaţi un pic. Nu păţiţi nimic rău.

Lucy oftă. Dacă Diego mersese aşa de departe încât să o drogheze şi să-i falsifice scrisul, nu avea să se răzgândească pentru câteva zâmbete.

Trebuia mai întâi să afle de ce era aşa de dornic de a o duce la bunicul ei. Apoi avea să ştie mai bine ce să facă. Dacă voia bani, putea să-l convingă că *papa* l-ar fi plătit mai mult ca să o ducă înapoi în Anglia. Dacă se întorcea suficient de curând, putea chiar să scape de ruinare. Doamna Harris cu siguranţă ar fi păstrat tăcerea cât ar fi putut de mult.

Nettie se duse să deschidă sacul pe care îl adusese marinarul mai devreme.

— Mi-au spus că v-au adus haine. Spre surprinderea lui Lucy, Nettie scoase una dintre rochiile ei de seară şi o ridică încântată. Ia uite, asta-i frumoasă, nu-i aşa?

— Cum naiba mi-au adus hainele? Lucy continuă să se uite în sac. Rochie de zi, lenjerie, jupoane. Nu era nicio cămaşă de noapte, dar putea să doarmă în rochie. Era chiar şi o pereche de papuci. Şi la fundul sacului...

Băgă mâna adânc şi scoase planşele de desen. Oftă. Nu prea îi era de mare folos fără cărbune, cerneli sau creioane.

Nettie aruncă rochia de zi spre ea.

— Ar trebui să o îmbrăcaţi pe asta.

Lucy se uită în sac, dar era gol.

— Nu pot. Lipseşte cămăşuţa care se pune pe dedesubt, iar fără ea aş fi indecentă.

— Exact, zise Nettie cu o sclipire în ochi. Un bărbat face multe pentru o femeie care poartă o rochie aşa.

Mijind ochii gânditoare, Lucy o luă. Diego fusese destul de impresionat de rochia ei de seară cu decolteu adânc. Şi dacă voia să obţină informaţii de la el…

Putea să funcţioneze şi cu căpitanul. Dacă Nettie avea dreptate, indignarea nu avea să-i facă niciun bine din moment ce omul era prieten cu Diego. Dar, dacă îi sucea minţile flirtând, îl putea convinge să întoarcă corabia.

Merita să încerce. *Trebuia* să facă ceva. Pentru că nu avea de gând să fie mânată în Spania ca un viţel dus la tăiere doar pentru că atotputernicul Diego Montalvo hotărâse aşa.

*

Era aproape de miezul zilei când Charlotte Harris intră grăbită în casa ducelui de Foxmoor, rugându-se ca acesta să fie acasă. Îl trimisese deja pe Terence, lacheul ei personal, la casa lui Charles Godwin, doar ca să descopere că Charles era în Bath pentru o săptămână. Apoi se dusese la avocatul vărului Michael, care doar îi promisese că avea să dea mesajul mai departe, refuzând chiar şi acum să dezvăluie identitatea vărului ei. Fără ajutorul lui Michael sau al altor prieteni ai şcolii, nu ştia ce să facă în legătură cu Lucy.

Charlotte se blestemă pentru propria prostie. Cum putuse să-l lase pe nemernicul ăla de magician să se întâlnească cu tânăra femeie singur? Nu avea să-l ierte niciodată pe vărul Michael că o convinsese să accepte o asemenea nebunie. Era aproape sigură că señor Montalvo se folosise de ocazie pentru a o convinge pe Lucy să fugă cu el. Asta explica până la urmă comportamentul tăcut al lui Lucy la cină, refuzul ei de a dezvălui ce discutase cu frumosul magician.

Cu toate astea, nu ar fi ghicit niciodată că Lucy, dintre toţi oamenii, ar fi făcut un asemenea lucru. Să fugă cu un om complet străin? Îşi pierduse minţile?

— Doamnă Harris! exclamă o voce în timp ce era însoţită în salon. Cum v-a ajuns aşa de repede biletul Louisei?

Cuvintele ducelui o surprinseră.

— Ce bilet?

Bărbaţii schimbară privi când expresia ducelui deveni gravă.

— A fost un accident.

— Ce fel de accident?

— Nu un accident, sări Anthony. Deşi încă nu-mi vine să cred că nebuna aia mică s-a sinucis.

— Cine? întrebă Charlotte şocată.

— Lady Kirkwood şi-a luat viaţa azi-noapte, explică Foxmoor. Kirkwood şi menajera lui au găsit-o în baie. A lăsat un bilet în care menţiona datoriile la jocurile de noroc.

Charlotte rămase ca lovită de trăsnet, situaţia lui Lucy părând. Charlotte sperase mereu că Sarah avea să se trezească într-o zi. Acum însă nu mai avea această oportunitate.

— O să fie un scandal imens, zise amar Lord Stoneville. Cretină egoistă! Kirkwood este distrus. Am discutat cum să ne ocupăm de bârfe.

Cerul să o ajute! Charlotte nici măcar nu se gândise la asta. Societatea avea să o mănânce de vie. Două dintre absolventele ei implicate în scandaluri! Nu că ea ar fi merita ceva mai bun; le dezamăgise pe amândouă. Clătinându-se un pâc, fu ajutată pentru a ajunge la un scaun.

— Sunteţi bine? întrebă Anthony, puternic ca stânca, aşa cum era de obicei.

— Mă tem că avem o situaţie disperată şi la şcoală. De asta am venit. Nu auzisem încă despre Sarah. Dar Lucy a fugit cu señor Montalvo.

Anthony se încruntă.

— Lucy? Prietena Tessei?

Ea încuviinţă din cap.

— Aţi văzut cum s-a purtat cu ea la evenimentul caritabil. Probabil că o fermeca… de atunci.

— Sunteţi sigură că a fugit şi nu s-a dus să viziteze o prietenă? întrebă Foxmoor.

— Normal că sunt sigură, răspunse Charlotte. A lăsat un bilet. Şi apoi, servitorul lui señor Montalvo este încă la Rockhurst. Şi el are un bilet de la stăpânul lui. Se pare că au plecat în miezul nopţii.

Anthony clătină din cap.

— Nu pare ceva ce ar face Lucy. A fost îndrăgostită de idiotul ăla de Hunforth ani întregi, după spusele Tessei. Apoi se suceşte şi fuge cu un spaniol?

— De aia a fugit cu el, zise Charlotte. Era foarte vulnerabilă. El a profitat.

— Cu asta suntem toţi de acord, zise Foxmoor sumbru.

— Ştiţi, doamnă Harris, rosti sec Lord Stoneville, ar trebui să începeţi să le oferiţi fetelor dumneavoastră ore despre cum să evite fugitul cu un bărbat. Acum sunt trei dintre elevele dumneavoastră? Au fost fata aceea, Amelia, care a fugit cu un soldat american, apoi Lady Venetia, care a fugit cu un scoţ...

— Stoneville, nu eşti de ajutor, interveni Anthony în timp ce Charlotte pălea.

Bărbatul avea dreptate. Asta se întâmpla cu o regularitate îngrozitoare. Însă cu greu le-ar fi putut opri pe primele două. Deşi puţine persoane o ştiau, Amelia fusese răpită din casa tatălui ei de îngrozitorul Lord Pomeroy, forţându-l pe maiorul Lucas să o salveze căsătorindu-se cu ea.

Iar Venetia nu mai era elevă când hotărâse să fugă. Şi apoi, ea şi Sir Lachlan se ştiau de ani întregi. Nu fusese un şoc pentru niciuna dintre familii lor că fugiseră împreună. Sau cel puţin aşa i se spusese lui Charlotte, deşi se întreba cât adevăr era în poveste.

Dar în cazul lui Lucy, fusese clar vina ei. Ea permisese ca tânăra să fie furată chiar din interiorul şcolii.

— Bănuiesc că au luat-o spre nord, către Gretna Green... începu Foxmoor.

— De ce? îl întrerupe Lord Stoneville. E la fel de

simplu să o ducă în Spania. De acolo este el, nu-i aşa?

Charlotte simţi că avea inima grea. Nici măcar nu se gândise la asta. Prinse mâna lui Anthony.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ştiu că sunteţi supărat acum, cu sinuciderea lui Sarah, dar trebuie să fac ceva pentru Lucy. Nu este timp de pierdut.

— Ajutăm şi noi, interveni ducele. Când ceilalţi se uitară la el surprins, adăugă: Kirkwood o să fie ocupat ore întregi cu ancheta. Nu-l putem ajuta până ce nu se termină. Louisa este cu familia lui. Nu ştiu ce faci tu, dar eu trebuie să am o ocupaţie până când îl putem ajuta pe Kirkwood.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, zise Charlotte.

— Iată ce o să facem, zise ducele, preluând controlul situaţiei. Anthony, te duci înapoi cu doamna Harris la şcoală. Vezi dacă Tessa poate face lumină în asta. Poate că Lucy i-a făcut confidenţe.

— Am vorbit deja cu Tessa, interveni Charlotte.

— Da, dar s-ar putea să fie mai dispusă să-i spună adevărul unchiului ei, sublinie Foxmoor. Eu mă duc la docuri să aflu dacă au fost corăbii care au ridicat ancora spre Spania noaptea trecută.

— Cineva trebuie să-l aducă pe colonelul Seton, adăugă Charlotte. Încă este în Edinburgh.

— O s-o fac eu, zise Lord Stoneville.

Ceilalţi trei se uitară cu gura căscată spre el.

— Ce e? zise el. Am cea mai iute trăsură dintre toţi.

— Da, dar de ce ai… începu Anthony.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Lord Stoneville, în ciuda titlului meu, nu sunt din piatră! Mă opresc la Gretna Green, iar dacă nu-i găsesc acolo, continui spre Edinburgh.

— Mulţumesc, Lord Stoneville, zise Charlotte. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, indiferent de motiv.

Marchizul îi zâmbi cu subînţeles.

— Cât de recunoscătoare aţi putea să fiţi, doamnă Harris?

Când ea rămase cu gura căscată, Anthony se încruntă.

— Termină, afemeiat afurisit! Nu vezi că nu-i momentul pentru flirtat?

— Doar am întrebat, ripostă Lord Stoneville ridicând din umeri.

Charlotte încercă să nu-şi arate consternarea. Auzise multe despre marchiz, unul dintre cei mai revoltători afemeiaţi din societate, şi nu voia să se trezească datorându-i o favoare.

— Nu-l băgaţi în seamă, interveni iritat Foxmoor. Crede că orice femeie este bună de atacat. Dar vă asigur, doamnă, o să fim cavalerii dumneavoastră în această problemă. După ce ne-aţi ajutat pe toţi trei să ne găsim soţii, inclusiv pe Kirkwood, măcar atât putem face.

— Vă mulţumesc, domnule. Oftă dureros. Deşi, după ce s-a întâmplat astăzi, mă îndoiesc că Lord Kirkwood o să-mi fie recunoscător. Familia lui o să aibă de înfruntat un scandal dificil.

— Nu trebuie să vă simţiţi vinovată pentru asta, zise Anthony cu amabilitate. Sarah a atras singură necazurile asupra ei. Îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice. Haideţi să mergem să vorbim cu Tessa! Cu puţin noroc, o să-i prindem înainte să ajungă prea departe şi o să îndreptăm lucrurile înainte să devină un scandal monstru.

Charlotte se rugă să aibă dreptate. Nu i-ar fi plăcut să vadă şcoala distrusă de acest lanţ de necazuri. Şi dacă Lucy păţea ceva, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Capitolul 17

Dragă vere,

Ţi-am povestit despre fugă, dar veştile devin tot mai rele pe zi ce trece. Acum credem că nu a fost o fugă. Tessa este sigură că nu a scris Lucy biletul. Mă rog să greşească, dar încep să mă tem de ce este mai rău. O să aflu mai multe de la Lord Stoneville, care s-a dus în nord după

colonel.

Ruda ta îngrijorată,

Charlotte

Trecură două ore până când Diego coborî sub punte împreună cu Rafael. Trebuia să pună repede capăt ideii nebuneşti a lui Lucy de a se întoarce arătându-i că Rafael era clar de partea lui, ceea ce ar fi trebuit să fie suficient.

Încă nu-i venea să creadă cum reacţionase când se trezise. Se aşteptase la furie din cauza modului în care se ocupase de acest lucru, dar nu se aşteptase ca ea să devină o femeie dezlănţuită.

Nu se aşteptase la hohotele de plâns care îi frânseseră inima.

Dios mio, de *ce se* torturase ascultându-i accesul de furie prin uşă? Dar fusese prea şocat pentru a pleca. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că ea avea să reacţioneze aşa. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că avea să plângă până ce i se făcea rău. Fusese nevoie de întreaga lui voinţă pentru a nu intra, pentru a nu o lua în braţe şi pentru a nu-i promite orice îşi dorea. Chiar şi acum era tentat.

Dar asta era o nebunie. Făcuse acest pas dintr-un anumit motiv, când ea avea să vadă lucrurile raţional, urma să îşi dea seama că el avea dreptate. Îi oferea ceea ce spusese că-şi dorea – şansa de a-şi cunoaşte familia. Îi deschidea lumea înaltei societăţi, un statut pe care nu l-ar fi obţinut niciodată în Anglia. Îi oferea o evadare de lângă mârşavul colonel englez care ajutase la răpirea ei.

Îşi îndreptă solemn umerii. Nu regreta ce făcuse. Iar când ea avea să fie calmă, nici ea nu avea să regrete.

Se opri în faţa cabinei, alarmat de tăcerea misterioasă. Scoţând cheia, îi spuse lui Rafael pe un ton jos:

— Ar trebui să te avertizez, este foarte furioasă. Habar nu am ce o să găsim, în afară de bucăţile de farfurie pe care le-a aruncat după mine când am plecat. A devenit un pic sălbatică atunci când şi-a dat seama în ce direcţie se îndrepta corabia. Este posibil să-ţi fi făcut orice la cabină

după ce am urcat pe punte – ţi-ai putea găsi salteaua făcută ferfeniţă.

— Farfurie spartă? Saltea ruptă? Ah, Diego, ai un fel de a te purta cu femeile! zise Rafael sec.

Nu cu femeia asta. Femeia asta îl făcea să fie neliniştit, confuz, îngrijorat şi supărat – când nu-l tenta spre nebunie.

— O să te despăgubesc pentru orice daune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide uşa, zise Rafael râzând. Lasă-mă să o văd cu ochii mei pe femeia asta sălbatică.

Încuviinţând din cap, Diego descuie uşa şi o deschise larg.

Apoi rămase cu gura căscată în faţa scenei pe care o avea în faţă. Vasele sparte şi resturile din plăcinta cu carne dispăruseră, iar Lucy şi Nettie stăteau la masă, bând ceai în timp ce jucau cărţi. Diego se minună de schimbarea comportamentului lui Lucy. Când trecuse de la femeia furioasă care scuipa foc la cea care bea calmă ceai?

Arăta diferit. În primul rând, părul! cădea desfăcut până la talie. Şi îşi schimbase rochia.

Când se ridică pentru a fi cu faţa spre el, aproape că se înecă cu propria limbă. Dintr-o parte, rochia arăta perfect respectabilă, dar în timp ce ea se îndrepta spre el, putu să vadă că îi lipsea ceva esenţial. Cum ar fi fost jumătate din corsaj.

Cele două părţi ale rochiei se întrepătrundeau într-un punct care era mult sub nivelul de decenţă, dezvăluindu-i partea de sus a corsetului şi marginea dantelată. Ar fi putut să jure că o mai văzuse în rochia aceea, dar ceva îi acoperise lenjeria expusă şi partea de sus a sânilor ei frumoşi, care-i atrăgeau privirea precum o pereche de lumini călăuzitoare.

Dumnezeu să-i apere sufletul! Şi pe obrajii ei era fard de obraz? Arăta ca o versiune mai fermecătoare a lui Nettie. Asta nu era deloc bine.

— Era cazul să revii. Lucy veni degajată spre el, legănându-şi şoldurile. Eu şi Nettie începeam să ne

plictisim.

Lucy nu mergea degajată şi nu se plictisea. Abia flirta. O parte din mintea lui înregistră această informaţie. Dar cu gura căscată la ea, neputând să respire, neputând să-şi ia ochii de la imaginea frumuseţii lui Lucy cu părul desfăcut şi sânii pe jumătate descoperiţi. Tot ce trebuia să facă era să-şi strecoare mâna în rochie şi să-i atingă sânul.

— Unde sunt restul hainelor tale? mormăi el.

— Cămăşuţa? Ridică din umeri. Nu era în sac. A trebuit să mă descurc. Se îmbufnă. De ce? Nu-ţi place aşa?

Dacă-i plăcea? Voia să smulgă hainele de pe ea, să o arunce pe pat şi să o posede ca un animal prădător. *Por Dios!* Cum avea să supravieţuiască acelei călătorii dacă ea se îmbrăca aşa?

Asta era numai vina lui Gaspar, pentru că o angajase pe fătuca de la tavernă să se ocupe de ea. Lucy nu s-ar fi gândit niciodată la o asemenea ţinută fără încurajarea lui Nettie. Şi când deveniseră ele aşa de repede prietene?

— Mie îmi place, zise Rafael cu vocea lui de seducător. Diego privi spre el şi îşi văzu prietenul trecând cu privirea pe trupul lui Lucy cu un interes lipsit de pudoare. Diego, când ai spus că este o femeie sălbatică, nu ai spus că e o… femeie înnebunitoare.

Diego abia îşi reţinu impulsul de a-l arunca pe Rafael afară pe cel mai apropiat hublou. Mai ales după ce Lucy îi zâmbi cochet şi îi oferi mâna.

— Probabil că sunteţi căpitanul. Trebuie neapărat să vorbim.

Când Rafael îi luă mâna şi o sărută lung, Diego văzu roşu în faţa ochilor.

— Destul, îl avertiză el în spaniolă. Dă-i drumul la mână înainte să te spânzur de boaşe de primul catarg!

Zâmbind cu superioritate la replica lui Diego, Rafael îi lăsă mâna.

— Sunt fericit să discutăm, domnişoară Seton, oricând doriţi. Poate că ar trebui să veniţi la cină. Până la urmă, deja sunteţi în cabina mea.

— Mi-aţi dat cabina dumneavoastră? Lucy îşi apăsă

mâna peste sânii flagrant expuşi, făcând ca ambele perechi de ochi ale bărbaţilor să se rotească fix acolo. Oh, ce drăguţ! Dar nu vreau să vă scot de aici. Adevărul este că aş prefera să rămân în Anglia. Aşa că, dacă aţi putea arunca ancora cât suntem încă pe Tamisa, o să chem un barcagiu în trecere şi dispar înainte să ajungem pe coastă.

Nici măcar Rafael nu era aşa de prost să facă aşa ceva.

— Nici nu aş visa să vă ţin departe de rudele dumneavoastră, señorita. Şi apoi, deja mi-am întârziat călătoria prea mult. Sunt dornic să ajung acasă cu încărcătura mea.

Zâmbetul lui Lucy deveni glacial.

— Şi dacă v-aş oferi o compensaţie financiară substanţială? Smuci capul spre Diego. Mai mult decât v-a oferit el. Tatăl meu are o serie de prieteni care v-ar recompensa bucuroşi pentru întoarcerea mea în siguranţă. Ochii ei sclipiră. Altfel, data viitoare când o să veniţi prin părţile astea după marfă, s-ar putea să întârziaţi într-o închisoare englezească.

Diego îşi reprimă un zâmbet. Lui Rafael îi plăceau ameninţările la fel de mult cum îi plăceau lui.

— Te-ai înşelat, Diego, zise Rafael cu o voce catifelată, pe care oamenii lui o cunoşteau bine. Nu este sălbatică; este nesăbuită. Iar pe corabia mea, nesăbuinţa este răsplătită, în general, cu o şedere în cală şi cu raţii de pâine şi apă.

Când Lucy păli, Diego păşi între ei.

— Ai demonstrat ce aveai de demonstrat, Rafael. Nu te mai reţinem.

Lucy ţâşni pe lângă Diego pentru a-l prinde pe Rafael de braţ.

— Vă rog, căpitane, nu pot să spun sau să fac nimic pentru a vă convinge să mă duceţi înapoi la familia mea?

Rafael se încruntă. Apoi ochii lui coborâră spre sânii ei expuşi, iar o expresie de lup îi întunecă chipul.

— S-ar putea să fie un lucru…

— Ieşi afară! Diego îşi împinse prietenul. Acum! Eu şi

Lucy trebuie să stăm de vorbă.

Chicotind, Rafael ieşi din cabină amuzat.

Însă Diego nu era.

Lucy se încordă.

— Văd că prietenul dumneavoastră este dispus să profite de o femeie, la fel ca dumneavoastră, señor Montalvo.

Faptul că ea îi spunea din nou señor Montalvo fu ultima picătură.

— Nettie, izbucni el, smucindu-şi capul spre uşă, te duci să mai aduci nişte mâncare pentru stăpâna ta?

Încuviinţând din cap, Nettie ieşi.

— Ce doamnă de companie! rosti Lucy.

— Este aici doar de dragul aparenţelor. Şi ştie cine îi plăteşte salariul. Diego veni spre Lucy ameninţător. Ascultă-mă, *carino,* şi ascultă-mă bine! Mergem în Spania. O să te reuneşti cu familia ta, iar eu o să mă asigur că ajungi acolo neatinsă, chiar dacă trebuie să te încui în cabina asta pentru tot drumul!

În timp ce ea se dădea în spate, el o încolţi, simţind o oarecare satisfacţie la vederea expresiei de îngrijorare de pe chipul ei.

— Aşa că îţi sugerez să ai grijă când îţi etalezi calităţile feminine în stânga şi în dreapta. Pe lângă faptul că Rafael s-ar culca cu tine dacă i-ai da cel mai mic semn de încurajare, sunt treizeci de bărbaţi pe corabia asta care nu au nevoie de încurajare. Şi eu nu mă pot lupta cu toţi.

Ea îşi încrucişă braţele peste sâni ca o femeie hotărâtă să fie curajoasă.

— De ce ţi-ar păsa dacă mi-aş face unul sau doi iubiţi? izbucni ea, cu ochii scăpărând. Doar pentru că bunicul meu a zis că nu trebuie să mă atingi nu înseamnă că nu o poate face nimeni. Şi, oricum cum ar afla?

Cuvântul *iubit* îi provocă un junghi de gelozie şi de furie aşa de puternic încât uită să fie precaut.

— El s-ar putea să nu afle, dar viitorul tău soţ o să afle. Şi bunicul tău o să mă jupoaie de viu dacă-l faci de ruşine pierzându-ţi virginitatea într-un acces de furie faţă

de mine.

Ea rămase cu gura deschisă.

— S-soţ? Despre asta este vorba? Marchizul vrea să mă mărite cu cineva? Pe trăsăturile ei se văzu suferinţa. Şi tu... tu ai fost de acord să mă oferi ca pe un miel de sacrificiu?

Hostias, el şi gura lui mare! Îl înnebunea.

— Nu este ceea ce crezi. Nu a aranjat o căsătorie. Dar speră să te vadă măritată în curând. Vrea să te scoată în societatea spaniolă, ca să-ţi poţi găsi soţul bogat şi cu titlu pe care îl meriţi. Până la urmă, are nevoie de un moştenitor.

— Un moştenitor. Înghiţi în sec. Ştiam eu că există un motiv pentru care dintr-odată a devenit aşa de interesat de mine după ani întregi de tăcere.

— Nu a devenit *dintr-odată* interesat, zise el tăios. Până de curând, nu a ştiut despre legătura regimentului cu doica mamei tale.

— Exact când a murit fiul lui. Ce convenabil! Aşa că acum, pentru că nu are nicio altă şansă la vreun moştenitor, vrea să-i fac eu unul.

Remarca ei îl lovi puternic. Fusese aşa de prins de ideea că avea să o reunească cu familia ei şi că el putea să recâştige Arboleda, încât nu se gândise ce impact avusese moartea fiului marchizului în toate astea. Până acum.

Lui Diego nu-i venea să creadă că marchizul avea nişte motive aşa de calculate. Era pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu! Într-un asemenea moment, îţi doreai familia aproape.

— Nu este acesta motivul pentru care te vrea înapoi. Eşti singura lui nepoată.

— Şi astfel singura care îi poate face un moştenitor. Pe fruntea ei apăru o cută de preocupare. De asta a vrut să nu mă atingi. Trebuie să se asigure de puritatea liniei lui.

— Nu asta este ideea.

— Ba da, nu-i aşa? Dacă eu cad în patul emisarului său, sunt compromisă, indiferent pe cine alege el să-i facă preţiosul moştenitor cu mine. Se uită la el, cu ochii plini de

lacrimi. Spune-mi ceva, Diego. De ce nu te-ai oferit şi pentru partea asta de stratagemă? Ai titlu şi eşti spaniol. Sau pe tine nu te interesează să obţii milioanele mele?

El o săgetă cu privirea, furios că îl credea în stare să se căsătorească pentru banii ei.

— Dacă tu crezi că marchizul ar considera un conte fără bani şi fără pământ un peţitor potrivit pentru tine, eşti mai naivă decât credeam.

— Oh, corect. Buza inferioară îi tremura. Ai fi considerat un vânător de avere.

— M-a ales să te aduc înapoi tocmai pentru că ştia că sunt un om de onoare, zise Diego tăios. Ştia că nu i-aş trăda încrederea.

— Ciudat, pentru că ai făcut deja asta *atingându-mă* de câteva ori.

Diego simţi cum i se înfierbântă obrajii. Trebuia să-i amintească?

— Bănuiesc că vrei să-i spui şi lui asta, din moment ce pari dornică să mă pedepseşti pentru că încerc să te reunesc cu familia ta.

— Poate că ar trebui să mint şi să-i spun că ai profitat de inocenţa mea. Atunci nu ar mai trebui să-mi fac griji că sunt vândută unui străin printr-o căsătorie.

Diego luă foc la gândul că onoarea i-ar fi pusă sub semnul întrebării.

— Chiar dacă te crede, eu aş cere o dovadă, ceea ce nu poţi oferi.

Ea păli.

— Adică ai aduce un doctor care să-mi confirme castitatea.

Dios mio, ar fi respingător!

— Nu, nu am vrut să…

— Aşa de departe ai merge pentru a câştiga recompensa pe care ţi-o oferă pentru că mă duci în Spania? Pentru că îţi oferă o recompensă, nu-i aşa? Când el tresări, ea se încruntă. Cât te plăteşte să-i aduci viitoarea mamă a preţiosului lui moştenitor?

— La naiba, Lucy…

— Cât? ceru ea.

— Nu este vorba despre bani.

— Doamna Harris spune că mereu este vorba despre bani. Vocea îi tremura. Îmi doresc doar să fi fost mai atentă.

Diego îşi aminti prea târziu că Hunforth alesese să se căsătorească cu cineva doar pentru că zestrea lui Lucy nu fusese suficient de mare.

— Am făcut asta şi pentru tine, zise el curajos. Pentru că ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi părinţii de mic, să fii fără familie, fără nimeni căruia să-i pese…

— Cât te plăteşte? repetă ea, ştergându-şi lacrimile. După tot ce ai făcut, cred că merit să ştiu măcar asta.

Lacrimile ei aproape că îl distruseră. La dracu' cu totul! Cum reuşise să transforme asta în ceva sordid, când tot ce voise el fusese ce era mai bine pentru ea?

— Îmi dă înapoi proprietatea familiei mele, Arboleda, zise el şters. A cumpărat-o în urmă cu mulţi ani, după ce mama a vândut-o pentru a plăti creditorii. Chiar dacă îmi permit să o cumpăr, a refuzat să mi-o vândă. Doar dacă fac asta. Apoi este a mea. Fără nicio datorie.

— O întreagă proprietate. Inspiră adânc aer. Înţeleg. Nu aş fi ghicit niciodată că valorez aşa de mult.

Trădarea din ochii ei îl tăie până la os.

Întorcându-se, se uită afară pe un hublou.

— Acum înţeleg de ce căpitanul nu a fost interesat de compensaţia mea financiară. Orice de o asemenea valoare l-ar sărăci pe *papa.* Zestrea mea este de doar 1.000 de lire.

— Lucy…

— Mulţumesc pentru clarificări, señor Montalvo, zise ea rece. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să rămân singură.

Dacă îl deranja? Chiar foarte tare! Detesta când ea îi spunea señor Montalvo. Dispreţuia să o facă să plângă. Dar cel mai mult detesta să fie certat cu ea, când nu voia decât să o ia în braţe, să o sărute până ce suferinţa dispărea de pe frumosul ei chip şi să o facă a lui.

Dar nu avea niciun drept să facă asta. Ea încă nu ştia cine era. Odată ce bunicul ei avea să o prezinte în societate, putea să vadă ce multe îi oferea noua ei familie

şi cât de puţine avea de oferit el. Mai ales dacă nu îşi putea îndeplini jurământul, ceea ce se întâmpla dacă încerca să o ia de soţie. Fără Arboleda, nu era demn de ea.

Aşa că plecă.

De acum înainte, trebuia să păstreze o distanţă politicoasă şi să o trateze cum ar fi tratat orice femeie cu o poziţie socială superioară şi cu perspective. Orice altceva l-ar fi tentat să facă un lucru nesăbuit.

Şi asta nu era acceptabil.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Ţi-am primit mesajele legate de domnişoara Seton. Nu te învinovăţi! Este doar vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce intenţii are Montalvo, dar chiar am crezut că voia să o ceară în mod respectabil în căsătorie. Este posibil să fi fost ideea domnişoarei Seton să fugă? Poate că se temea că tatăl ei nu avea să fie de acord cu un ginere spaniol.

Vărul tău vinovat,

Michael

În următoarele câteva zile, Lucy umblă pe corabie ca prin ceaţă, recunoscătoare că Diego nu-şi îndeplinise ameninţarea de a o încuia în cabina ei. Primise libertatea de a se plimba pe unde voia.

Diego o evita, lucru dificil pe o corabie, şi ea îi era recunoscătoare şi pentru asta. Pentru că, de fiecare dată când îl vedea, suferinţa şi furia urlau în ea din nou, până când ajungea să creadă că avea să se înece. Era plătit să o livreze bunicului ei ca pe o gâscă legată. Cum putea să facă asta? Îl crezuse un bărbat decent, în ciuda flirturilor. Pretinsese că era onorabil.

Dar nu era. Era exact ticălosul pe care îl crezuse la

început. Cu cât accepta asta mai repede, cu atât era mai bine.

Din păcate, îşi tot amintea cum sărise în apărarea ei în faţa lui Peter, cum atenţiile lui o făcuseră să se simtă sărbătorita societăţii pentru o după-amiază, cum o ţinuse, o sărutase şi îi şoptise alinturi care o făceau să tremure când şi le amintea. Chiar şi după ce îi spusese despre bunicul ei declarase că o dorea.

Dorinţa era cea care o tulbura. Era limpede că el încălcase orice promisiune făcută marchizului doar ca să o sărute şi să-i ofere plăcere. Asta dovedea că era un nebun nesăbuit – şi ea ştia că el nu era aşa – sau că el chiar o dorea.

Dar, dacă-i păsa de ea, de ce făcea nebunia asta? Era vorba doar despre proprietatea lui? spusese că nu, dar cum putea să-l creadă?

Şi ce voise să spună când zisese că-şi pierduse părinţii la o vârstă fragedă? De ce vânduse mama lui proprietatea? Fusese doar a doua oară când îşi menţionase părinţii. Până acum, vorbise foarte puţin despre trecutul lui.

Era conte când fusese obligat să fure din taberele militare? Nu avea altă familie? Sau era ca ea, un orfan?

El ştia despre ea mai multe decât oricine, dar ea nu-l cunoştea deloc. Cu siguranţă, nu-l cunoştea suficient ca să ştie de ce riscase aşa de mult să o ia pentru a-şi cunoaşte bunicul. În afară de şiretlicul lui cu grădina de plăceri, niciodată nu păruse aşa de interesat în achiziţionarea de proprietăţi.

Apoi era misteriosul marchiz, care voia să o mărite ca ea să-i poată naşte moştenitorul. Diego respinsese ideea că bunicul ei o voia doar din acest motiv. Ea pufni. Iar el îi spunea că *ea* era naivă!

Cu toate astea, el părea să creadă că bunicul ei era nerăbdător să o cunoască. Acum că avea timp să se gândească la tot, trebuia să clarifice nişte lucruri nu doar despre trecutul şi despre bunicul ei, ci şi despre târgul lui cu Diego. Din păcate, o singură persoană o putea ajuta cu piesele lipsă. Trebuia să stea de vorbă cu Diego.

Îi luă ceva să-l găsească. Sprijinit de peretele de pe punte în vânt şi fumând un *cigarillo,* părea gânditor în timp ce se uita la apele învolburate ale oceanului. Cu părul lui destul de lung ciufulit de briză şi pielea măslinie, arăta ca un pirat barbar care îşi contempla următoarea pradă. Contele pirat. Suna ca una dintre poveştile de aventuri pe care le citise cu mare plăcere.

Încercând să reziste în faţa trăsăturilor lui frumoase, se duse la el.

— Am nişte întrebări pentru tine.

Deşi îi tresări un muşchi în maxilar, el continuă să fumeze.

— Vreau să ştiu ce dovadă ţi-a oferit bunicul meu care să demonstreze că am fost furată de la fiica şi ginerele lui.

Pe fruntea lui apăru o încruntătură. Strivi *cigarillo,* apoi se uită la ea pentru prima dată în câteva zile.

— Ţi-am spus deja – semnul din naştere.

— De ce nu ţi-a arătat naşterea mea în registrul parohiei? Trebuie să fie acolo.

Diego deveni încordat.

— Nu a putut. Eu voiam să discutăm despre cumpărarea moşiei Arboleda, iar el a fost de acord să ne întâlnim în Cádiz, unde se afla la băi pentru boala lui. Acolo mi-a cerut ajutorul să te aduc înapoi. Registrul se află în San Roque, unde te-ai născut. Nu a fost timp să ne întoarcem acolo doar să ne uităm la un document care nu ar fi ajutat la găsirea ta.

— Deci ai făcut călătoria asta doar pe baza spuselor lui? Nu te-ai dus niciodată în San Roque să verifici dacă povestea lui despre răpirea mea era adevărată?

— De ce ar fi trebuit să o fac? Este marchiz, un om extrem de respectat.

— Şi deţine proprietatea pe care o vrei tu. Asta era tot ce aveai nevoie să ştii.

Ochii lui se întunecară în timp ce se îndepărtă de perete.

— De ce ar inventa o nepoată? Şi apoi, nu ar fi putut să ştie de semnul tău din naştere dacă nu erai nepoata lui.

Ea trase aer în piept.

— M-am gândit la tot ce mi-ai spus. Sunt şi alte variante pentru ceea ce s-a întâmplat. Poate că mama a fugit cu iubitul ei, luându-mă cu ea.

— Atunci de ce ar spune bunicul tău altceva? izbucni Diego.

— Ruşine? Teamă de scandal?

— Deci speculezi că ai fost furată de la un singur părinte. Că numai Don Álvaro şi-a pierdut fiica.

Ea îşi feri privirea. Nu se gândise atât de departe.

— Bănuiesc.

— Şi asta face ca lucrurile să fie mai clare în ochii tăi? Preferi ca sergentul Crawford să fie făcut un adulter decât să fie un răpitor?

— Nu, normal că nu.

— Jur, zise el rece, că nu te înţeleg. Niciodată nu am văzut pe cineva luptându-se aşa de puternic pentru a nu câştiga o avere.

— Ţi-am spus că banii nu sunt importanţi pentru mine.

— Asta pentru că nu a trebuit niciodată să te descurci fără ei. Ai fost adoptată de un ofiţer englez şi ai avut parte de privilegiile oferite de rangul lui. Ce ştii tu ce înseamnă să lupţi pentru fiecare bănuţ? Sprijinindu-şi un braţ de un catarg, el îi căută chipul. A existat o vreme când aş fi dat orice pentru o jumătate de *empanada*[4] veche şi uscată. Cu toate astea, tu mă dispreţuieşti pentru că am fost de acord să accept o proprietate pentru a te găsi. Ai şansa de a câştiga lucrul pentru care eu m-am luptat întreaga mea viaţă să-l recâştig…

— Şi tot ce trebuie să fac este să mă căsătoresc cu un străin pentru a-i face bunicului meu un nepot, zise ea rece.

El o privi sumbru. Apoi se ridică, arătând până în măduva oaselor ca un grande arogant.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu nimeni dacă nu doreşti. Noi, spaniolii, nu suntem barbari, să ştii. Ochii lui scânteiau. Dacă aş fi în locul tău, m-aş folosi de marea avere pe care aş avea-o la dispoziţie. Dar, dacă tu alegi să

4 În traducere din spaniolă, „plăcintă" (n.red.)

nu o faci, nu este treaba mea. Eu tot o să-mi îndeplinesc sarcina de a te duce la bunicul tău. Şi da, o să iau lua Arboleda pentru asta.

— De ce este proprietatea aşa de importantă pentru tine? Eşti un magician faimos şi…

— Nu pot discuta despre asta cu tine.

Vru să se îndepărteze de ea. Ea îi blocă drumul.

— De ce nu?

El îi aruncă o privire care îi îngheţă sângele în vene.

— Pentru că nu o să schimbe nimic. Eu sunt hotărât.

În vreme ce el se îndepărta, cu umerii încovoiaţi din pricina vântului şi cu spatele rigid, ea simţi nevoia să alerge după el şi să-i facă vânt peste bord. Crezuse că ţinea la ea? Probabil că fusese nebună! Era hotărât să o dea bunicului ei, indiferent ce credea ea despre asta. Se purta de parcă ar fi trebuit să fie recunoscătoare!

Ei bine, avea să-i arate ea! Sosise momentul să aibă un cuvânt de spus în acest plan. El credea că bunicul ei nu o putea forţa să se mărite, chiar dacă omul demonstrase deja ce voia punând condiţii legate de comportamentul lui Diego.

Avea să folosească acele condiţii în avantajul ei. Bunicul ei ceruse o nepoată castă, nu-i aşa? Ei bine, exista o singură metodă de a contracara asta: să nu mai fie castă. Odată pierdută virtutea, atuul avea să fie la ea. Nu mai trebuia să se teamă că o putea forţa se căsătorească.

Asta însemna că avea nevoie de un bărbat care să-i ia inocenţa. Şi, oricât de furioasă era pe el, Diego era singurul bărbat la care se putea gândi pentru a face asta.

Prins între hotărârea de a o evita şi ideile lui despre onoare, nu avea să-i cadă pur şi simplu în braţe. Trebuia să-l pună în situaţia în care să nu aibă de ales.

Un zâmbet îi atinse buzele. Putea să fie la fel de diabolică precum el. Cu toată răceala lui, era sigură că încă o dorea. Nu-i scăpase

căldura care se aprinsese în privirea lui când nu purtase jumătate din rochie în cabină în urmă cu câteva zile. Până la urmă, exista un motiv pentru care o evita.

Nu şi de acum încolo. Ea avea să se asigure de asta.

Un fior o străbătu la gândul de a împărţi patul cu Diego şi se încruntă. Trebuia să aibă grijă, altfel se îndrăgostea de blestemat. Diego fusese foarte clar că nu era interesat de ea dincolo de atracţia faţă de ea; trebuia să fie şi ea la fel de necruţătoare. Era vorba doar despre a-şi contracara bunicul, nimic mai mult. Nu avea să facă dragoste; pur şi simplu, intenţiona să elimine un inconvenient plictisitor.

Dar avea nevoie de ajutor şi ştia exact persoana potrivită.

O găsi pe Nettie pălăvrăgind cu bucătarul corăbiei.

— Nettie, zise ea, trăgând femeia deoparte. Am nevoie de abilităţile tale speciale.

— Pentru ce?

— Să mă ajute să seduc un bărbat reticent.

Nettie zâmbi larg.

— Oh, ăsta-i cel mai uşor lucru din lume. Nu există bărbat reticent!

— Nu sunt aşa de sigură de asta, zise ea, gândindu-se la voinţa de fier a lui Diego. Oricum, nu este vorba de partea de seducţie unde am nevoie de ajutor, ci de ceva complet diferit. Dacă eşti dispusă, uite la ce mă gândesc…

*

La scurt timp după ora zece în acea noapte, Diego o urma pe Nettie în jos pe scările înguste, încercând să nu intre în panică. Ideea că Lucy ar fi suferit de o boală violentă, cum îi spusese Nettie, îi strângea stomacul.

Acum îşi dorea să nu fi fost aşa de distant cu ea mai devreme. Dar îl provocase cu întrebările legate de motivele marchizului, insinuând că nu analizase situaţia cu atenţie. Îl făcuse să pună la îndoială lucruri la care nu se gândise, ceea ce-l irita peste măsură.

— Eşti sigură că nu are doar rău de mare? întrebă el cu inima în gât.

— Nu e asta, răspunse Nettie, că n-ar avea febră.

Dacă mă întrebaţi pe mine, a răcit cât a tot umblat pe punte prin frig. Omul tău nu s-a gândit să-i pună o pelerină în sac? Biata fata tremură din cale afară!

— Dumnezeu să-mi salveze sufletul! zise el răguşit când ajunseră pe puntea inferioară.

Dacă lui Lucy i se întâmpla ceva, nu ştia cum avea să îndure.

Nettie deschise uşa, iar el se grăbi să intre, găsind cabina cufundată în întuneric. Lumina lumânării de pe scara de sub punte abia pătrundea înăuntru.

Chiar şi aceea dispăru când uşa se închise dintr-odată.

— La dracu', Nettie, mai întâi aprinde lampa aici, mormăi el.

De parcă i se răspundea, lampa din apropierea uşii se trezi la viaţă, luminând cabina. Iar patul era gol.

— *Que demonios...* începu el, întorcându-se spre Nettie şi dând în schimb de Lucy.

Se grăbi spre ea îngrijorat.

— Nu ar trebui să te dai jos din pat, *querida!*

— De ce nu? întrebă ea alunecând de la lampă spre pat.

Desculţă, cu părul desfăcut, purtând doar cămăşuţa, era o zeiţă senzuală scăldată într-o lumină aurie.

Nu părea prea bolnavă. Iar când trecu pe lângă lampă, lumina pătrunse prin materialul transparent, scoţându-i în evidenţă corpul delicios.

I se tăie respiraţia la priveliştea seducătoare.

— Lucy? zise el înecându-se. Nettie a zis că ai febră.

Ea se opri lângă pat.

— Nettie a minţit. Voiam doar să fiu singură cu tine. Ca să vorbim. Printre… altele.

Se aşeză pe saltea cu un zâmbet seducător, care nu lăsa nici urmă de îndoială la ce altele se referea.

În timp ce sângele i se ridica în cap – spre ambele capete –, se lupta să-şi păstreze controlul. Naiba să o ia pe Nettie că făcuse asta! Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie singur cu Lucy când ea făcea pe seducătoarea.

— Nu ştiu ce crezi că o să obţii cu acest joc, zise el, dar eu nu vreau să particip.

Se îndreptă spre uşă şi apucă de clanţă, dar era încuiată. Cum se putea aşa ceva?

— Nettie, fată nebună, deschide uşa imediat!

— Asta nu o să-ţi fie de niciun ajutor, spuse Lucy din spatele lui.

Înăbuşind impulsurile pe care vocea ei mătăsoasă le scotea urlând la suprafaţă, lovi în uşă.

— Naiba să te ia, Nettie, nu o să-ţi plătesc niciun penny din cele 20 de lire pe care Gaspar ţi le-a oferit dacă nu deschizi uşa asta acum!

— Treabă amuzantă, apropo de asta, zise Lucy moale, e că am hotărât să-ţi urmez excelentul sfat legat de a-mi folosi în mod util averea. Prima mea achiziţie au fost serviciile lui Nettie. Acum lucrează pentru mine, din moment ce i-am promis o mărire de salariu considerabilă când ajungem în Spania. Când el se întoarse spre ea, adăugă uşor: De asemenea, cheia nu este la ea. O clătină pe o sfoară atârnată de un deget subţire, cu ochii sclipind. Eu o am. Aplecându-se, o băgă sub pat, şi alunecă până la perete. Sau o aveam.

Se îndreptă, oferindu-i o licărire din sânii ei liberi în interiorul cămăşuţei, iar mădularul lui se trezi instantaneu.

Dios santo! Lucrurile deveneau mai urâte cu fiecare clipă.

— Cum ai obţinut cheia?

— Nettie a făcut rost de ea de la căpitan. Nu direct, normal. A trebuit să o fure. Dar se pare că el nu este la fel de înalt şi de puternic ca tine când vrea să se bucure de plăcerile vieţii.

— Din fericire, eu nu sunt aşa de uşor de manipulat, bolborosi el.

— Cine a vorbit despre manipulare? Ăsta-i şantaj. Lucy îşi desfăcu încet cămăşuţa cu mişcări languroase, care îi aprinseră focul în sânge. Ştii ce este şantajul. L-ai folosit cu mine pentru a-mi obţine compania la şcoală. Vocea ei deveni rece. Şi am învăţat lecţia pe care mi-ai predat-o

foarte, foarte bine.

Cu un râs tremurător, el îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi cum ai de gând să foloseşti şantajul, *carino?* Şi ce plănuieşti să câştigi din asta?

— Este chiar simplu, de fapt.

Îşi legănă picioarele înainte şi înapoi, arătând ca o fetiţă.

Cu excepţia hainelor puţine. Şi a părului desfăcut şi seducător. Şi a corpului pe care îşi dorea cu sălbăticie să-l posede.

Înghiţi greu în sec.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu un străin, continuă ea, şi dacă sosesc în Spania cu virtutea intactă, asta o să se întâmple aproape sigur.

— Ţi-am spus, bunicul tău nu o să te forţeze să faci nimic.

— Eu nu am o părere la fel de bună despre bărbaţii cu titlu. Au făcut prea puţine pentru a-mi câştiga încrederea.

El înjură în gând. Doar nu vorbea despre Hunforth, nu-i aşa?

— Bunic sau nu, continuă ea, marchizul pare să aibă un singur scop, şi anume acela de a obţine un moştenitor. Eu nu sunt pregătită să-i fac pe plac în această privinţă. Aşa că am de gând să scap de virtutea mea înainte să ajungem în Spania. Şi am de gând să o fac cu tine.

Asta trezi în mintea lui febrilă imagini care ar fi făcut un bărbat mai slab să se târască şi pe sticlă spartă până la ea. Dar el nu era un astfel de bărbat.

— Adică vrei să te asiguri că-mi pierd şansa de a-mi recâştiga proprietatea. Asta e? Vrei să te răzbuni pe mine şi pe bunicul tău dintr-o singură lovitură, seducându-mă? Punând capăt speranţelor mele pentru viitor, în acelaşi timp cu ale lui?

— Nu, zise ea rece. Aici nu este vorba despre răzbunare. Nu-ţi face griji, o să-ţi primeşti preţioasa proprietate. Dacă faci ce zic eu.

Asta îl nedumeri.

— Ce vrei să spui?

Ea se ridică de pe pat şi veni spre el, ca o felină jucându-se cu prada.

— Dacă împărţi patul cu mine, o să mă asigur că bunicul nu o să afle niciodată. Pot să dau vina pe Peter pentru pierderea inocenţei, presupunând că inocenţa mea se dovedeşte aşa de importantă pentru bunicul meu cum bănuiesc eu. Dar, dacă nu împărţi patul cu mine, o să-i spun despre toate momentele în care m-ai sărutat şi m-ai atins… şi toate locurile în care ai făcut-o. Şi nu o să-ţi recâştigi proprietatea niciodată.

El îngheţă în timp ce ea îl ocolea, parfumul ei dulce de violete înghiţindu-i simţurile.

— Nu o să-i pese despre asta atât timp cât nu am făcut-o eu, minţi el.

— Oh, dar o să fiu ruinată, zise ea languros. Oprindu-se în spatele lui, îi şopti în ureche: Dacă nu de tine, atunci de căpitan sau de unul dintre oamenii lui.

Furios, se întoarse şi o prinse de umeri.

— Pe dracu’ ai s-o faci! Voia să o zgâlţâie până ce i se zdruncinau dinţii. O să te încui înainte să…

Hostias! Era greu de vreme ce furase cheia.

Lucy se uită la el cu un zâmbet provocator, ca o vulpe sigură pe puterea ei.

— Dacă mă forţezi să apelez la altcineva, o să mă asigur ca vina să fie dată pe tine. Toată pedeapsa şi niciun pic de plăcere. Cum ai spus când m-ai şantajat, alegerea este a ta.

— Nu prea am de ales, mormăi el.

— De aceea i se spune şantaj. Începu să-i desfacă lavaliera. Şi apoi, tu şi bunicul nu-mi daţi de ales. Nu văd de ce eu ar trebui să-ţi dau de ales.

El îi prinse mâinile, strângându-le pentru a-şi împiedica propriile mâini să fie acolo unde nu le era locul.

— Crezi că ai câştigat, nu-i aşa?

Ea îl privi fix.

— Da.

— Eşti o mică vrăjitoare ticăloasă, şuieră el.

Lucy zâmbi.

— Da.

Sfâşiat între furie şi admiraţie pentru planul ei inteligent, o trase spre el brutal, cuprinzându-i talia cu braţul. Deşi ea icni, îl întâmpină cu furie în ochii care sclipeau luminoşi şi triumfători în lumina lămpii.

Sigur blufa când zicea că se dăruia altcuiva. Dar îndrăznea el să rişte? Şi, oricum, de ce era împotrivă? Ea îi oferea ce aşteptase: şansa de a o săruta, de a o mângâia, de a face dragoste cu ea fără repercusiuni.

Dar asta îl îngrozea. Odată ce o avea în patul lui, se putea să nu mai dorească să-i dea drumul vreodată.

— Deci? Reuşi să ofere acelui singur cuvânt un grămadă de sensuri. Ce o să fie, Maestre al Misterului?

Se ridică pe vârfuri pentru a-l muşca de ureche, dându-i un fior de plăcere pe şira spinării, care îi ridică mădularul.

Îi cuprinse capul cu mâinile.

— O să regreţi mai târziu, mârâi el.

— Mă îndoiesc serios de asta, şopti ea cu un zâmbet fascinant. Apoi îl sărută – un sărut dulce şi inocent care îl trimise dincolo de nebunie.

Îi cuprinse gura frenetic, devorând-o, consumând-o, ameţit de plăcerea ei după ce fusese lipsit de ea atâtea zile. În noaptea aceea era a lui – a lui, la dracu'! – şi intenţiona să o facă a lui pentru eternitate.

În timp ce savura dorinţa ei de a-i răspunde la sărut, mâinile lui coborâră să-i mângâie sânii, care la fel de bine ar fi putut fi descoperiţi doar cu acea cămăşuţă. Iar el o voia goală acum.

Îşi desprinse buzele de ale ei.

— Deci vrei să îţi pierzi inocenţa cu diavolul?

— Nu este o chestiune de dorinţă, nu-i aşa? zise ea bătoasă. Ori aşa, ori o pierd cu un soţ care mi-a fost ales. Dar refuz să fie ultima variantă.

Enervat de stăruinţa ei de a crede ce era mai rău despre bunicul ei, o lăsă şi se duse să se aşeze pe pat. Când ea veni după el, zise:

— Nu, stai acolo.

Pe chipul ei apăru o expresie de nedumerire.

— Credeam…

El îşi scoase cizmele.

— Credeai că o să conduci tu. Credeai că o să mă las condus de mădular. Smulgându-şi lavaliera, o aruncă într-o parte. O facem în felul meu sau nu o facem deloc. Ce alegi?

— Nu văd de ce-ţi pasă *cum o* face atât timp cât o faci tu, zise ea.

Asta îl aprinse din nou. În vreme ce el stătea acolo tânjind după ea, Lucy voia să-şi piardă castitatea ca un general care conducea o campanie. Probabil că se aştepta ca el să joace rolul porcului în călduri şi să o facă a lui cu o nepăsare fericită, ca apoi să-l poată da afară după ce termina, aşa cum scăpase de el în noaptea aceea în biblioteca ducelui.

Ei bine, mica lui seducătoare urma să aibă parte de o surpriză. Avea de gând să o facă să-şi dea seama de importanţa deciziei ei, să fie complet conştientă de ceea ce alesese. La fel de conştient cum era el.

— Contează foarte mult *cum.* Îşi dădu jos haina şi vesta, apoi le aruncă într-o parte. Deci, o facem cum vreau eu? Sau deloc?

Se rugă ca ea să nu îi facă jocul. Deşi nu voia ca Lucy să joace rolul de virgină de sacrificiu în patul lui, nu i-ar fi permis să apeleze la ceilalţi.

Ea ridică bărbia, oferindu-i o privelişte înnebunitoare asupra gâtului ei minunat.

— Depinde. Cum este metoda ta? Ce vrei să fac?

— Poţi începe prin a face mai mult decât să mă tachinezi cu frânturi din corpul tău. Se sprijini în coate pentru a-i parcurge fiecare centimetru din ea. Dă-ţi jos cămăşuţa, *querida.* Vreau să văd pentru ce-mi vând onoarea.

Capitolul 19

Dragă vere,

A apărut o informaţie interesantă în urma discuţiilor noastre cu asistentul lui señor Montalvo, Gaspar. Se pare că Diego Montalvo este un conte spaniol! Deci poate chiar a fost o fugă din dragoste. Începem să credem că au călătorit pe mare, posibil spre Scoţia, deşi mai probabil au plecat spre Spania. Un vecin a văzut o corabie cu aburi la primele ore ale dimineţii în ziua cu pricina, dar nu a fost suficient de aproape să confirme că erau ei.

Prietena ta îngrijorată,

Charlotte

„Ha, onoare!” Lucy se încruntă la el. De parcă ticălosul avea vreun pic de onoare, încercând să impună condiţiile acestei seducţii.

Şi ce voise să spună când îi ceruse să se dezbrace pentru el? Nettie spusese că bărbaţii nu se deranjau niciodată să facă asta cu damele – mişcau hainele suficient ca să poată face ce voiau. Să se dezbrace complet cât timp o privea era mult mai intim decât anticipase.

— Dă-o jos, *carino.*

Vocea lui pe un ton de comandă o făcu să simtă o căldură delicioasă adunându-se în stomac. Lumina slabă făcea ca faţa lui să rămână în umbră, dar ochii îi sclipeau flămânzi, duri şi dornici să o devoreze. Găsea asta teribil de excitant.

— Dar sunt goală pe sub ea, protestă ea slab.

— Nu te aşteptai să te văd goală?

Sperase asta.

— Credeam că o să… ştii tu… o să faci ce ai făcut la Foxmoor. Că-mi ridici fustele…

— Şi că te posed ca un sălbatic, ca să continui să mă urăşti după ce terminăm?

Enervată de cât de aproape fusese de adevăr, ea îşi încrucişă braţele peste sâni.

— Ceva de genul ăsta.

— Uită asta! Cu privirea la ea, se ridică şi o ocoli aşa cum îl ocolise ea mai devreme. Dacă trebuie să joc rolul de armăsar de montă pentru iapa ta, o să mă bucur de asta. Şi o să te fac şi pe tine să te simţi bine. O să-ţi ofer plăcere până când o să mă implori să-ţi dau mai mult, chiar dacă o s-o fac toată noaptea.

— Toată noaptea! Dar... Nettie o să vrea să doarmă aici!

— Mă îndoiesc că tovarăşa ta conspiratoare o să aibă dificultăţi în a găsi un pat confortabil.

Ajunse în spatele ei şi îi cuprinse părul desfăcut cu mâna.

— Diego, nu putem...

— Este singurul mod în care sunt de acord cu stratagema ta.

Îi trase capul pe spate suficient ca gura lui să-i sărute pielea de pe gât.

Un fior periculos o străbătu până în vârful degetelor de la picioare. Dumnezeu să o ajute, cum putea să supravieţuiască o noapte întreagă unor mângâieri aşa de tandre?

Trebuia să fie rapid şi impersonal. De asta avea pe ea doar cămăşuţa – ca să-l aprindă pentru a trece peste preludiu. Crezuse că avea să-i ridice tivul, să îşi facă treaba şi să termine. Fără o seducţie prelungă plină de sărutări tentante şi cuvinte dulci.

Era tipic pentru Diego.

El îi eliberă părul fără să-şi desprindă buzele de pe gâtul ei.

— Am de gând să nu mă grăbesc cu tine, zise el întunecat, tulburându-i planurile. O să gust şi o să ating fiecare parte din ţine de câte ori doresc, cât de mult doresc.

Un fior care nu putea fi negat o străbătu.

Puse mâna pe talia ei şi o alunecă spre şolduri într-o mângâiere intimă, care o făcu să suspine.

— În noaptea asta nu o să te ascunzi de mine, *mi dulzura.* Deci, dacă doreşti o deflorare rapidă, mai bine abandonează-ţi planul chiar acum.

Afurisitul diavol voia să o intimideze pentru a o face să renunţe la planurile ei, ameninţând-o că seducţia lui urma să dureze toată noaptea. Ei bine, asta nu avea să funcţioneze.

— Sunt convinsă că Rafael m-ar primi în patul lui, îl contră ea.

Mâna lui înţepeni pe fundul ei.

— Te rog, dacă asta vrei. O să te scape fericit de virtutea ta în orice manieră i-o dictezi. Nu este la fel de atent cu partenerele lui în pat cum sunt eu.

Ea se tensionă. Chiar ar renunţa la ea în favoarea lui Rafael? Nu credea asta, dar nu putea fi sigură.

— Ştii că nu pe Rafael îl vreau, zise ea, renunţând până şi la această armă.

— Iar eu nu vreau să fac dragoste cu o martiră. Trecu în faţa ei, suficient de departe pentru a o vedea în întregime, dar destul de aproape pentru a o atinge dacă voia. Acestea sunt condiţiile mele. Le accepţi?

— Bine. O facem cum vrei tu.

Nu ar fi suportat să-i ia altcineva inocenţa.

Pur şi simplu avea să folosească trucurile lui Nettie pentru a aprinde pasiunea unui bărbat. Nettie îi spusese că bărbaţii în general nu reuşeau să aibă mai mult de o partidă pe noapte, aşa că tot ce trebuia să facă era să-l aţâţe într-o seducţie rapidă şi să termine.

Zâmbetul lui era clar sălbatic.

— Atunci, te rog, dă-ţi jos cămăşuţa. Acum.

Expiră tremurând în timp ce îşi trăgea cămăşuţa peste cap. Înainte să-i dea drumul, o strânse la sâni.

— Şi tu? Tu nu-ţi dai hainele jos?

— Nu încă. Se întinse şi smulse cămăşuţa din mâinile ei care tremurau. Pe chipul lui se aprinse un foc puternic când privirea lui îi arse corpul pe de-a întregul, fără să cruţe nicio parte. *Vál-game Dios*[5]*,* eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat! zise el răguşit.

Ea îi sorbi cuvintele adoratoare precum un marinar care înghite apa proaspătă după luni întregi pe mare. Cât

5 În traducere din spaniolă, „Dumnezeu să mă binecuvânteze!" (n.red.)

îşi dorea ca el să nu se priceapă la complimente! De fiecare dată când spunea ceva de felul acesta, voia să se arunce pe el.

Îi atinse sânii cu dosul palmei, înmuindu-i genunchii.

— Ştii de câte ori mi-am dorit să te văd în toată gloria? Îi atinse sfârcurile cu degetele, întărindu-le până ce începură să o doară. Am avut multe nopţi nedormite din vina ta, *querida.* Prea multe.

Faptul că el se gândise la ea la fel de mult cum se gândise ea la el îi salva mândria rănită. Mâna lui alunecă mai jos, mângâindu-i pântecul. Când o atinse jos, ea nu-şi putu înăbuşi un geamăt. Dar când el se afundă între buzele ei alunecoase cu o atingere îndelungată, provocatoare, ea îi prinse mâna. Se simţea prea expusă, prea conştientă de cât de goală era.

— Te rog, Diego, dă-ţi şi tu hainele jos.

O privi cu ochi galeşi.

— De ce nu mi le dai tu jos?

Ea trase aer în piept. Bărbatul era diabolic. Însăşi ideea de a recurge la un asemenea gest intim o făcea să se simtă mai mult ca o soţie decât ca o depravată neruşinată.

Dar el nu voia o soţie, naiba să-l ia! De ce continua să se poarte aşa? Ar fi trebuit să-şi smulgă hainele de pe el, să o arunce pe pat şi să o răvăşească precum un maniac. Nu să facă dragoste cu ea cu tandreţea unui soţ. Nu să-i facă inima să tresară după atingerea, vocea… iubirea lui.

Nu, nu voia iubirea lui. Nu trebuia să tânjească după ea. Nu când el avea de gând să o dea bunicului ei la sfârşitul acestei călătorii.

Trebuia să grăbească actul de seducţie. Şi asta însemna să-i înfrângă autocontrolul de fier.

Venind spre el, se îndreptă direct spre nasturii pantalonilor. Cu carnea lui masculină tare întinzând materialul, fu nevoită să se chinuie să-i desfacă, ceea ce-i aminti cum îşi dorise el ca ea să-l atingă în acea zi la micul dejun. Acum asta făcea, mâinile ei frecând de-a lungul erecţiei cu fiecare nasture desfăcut.

El gemu.

De ce nu ai început cu cămaşa? scrâşni el.

— Pentru că aceasta este partea care mă interesează, murmură ea.

Îi desfăcu pantalonii şi lenjeria în câteva secunde, şi carnea lui ieşi din material şi mai repede. Când ţâşni afară ca un câine care adulmecând aerul, ea îngheţă.

Era lungă. Şi groasă. Mult mai impunătoare decât se aşteptase ea.

Sfinte Dumnezeule! În poveştile despre harem erau folosite cuvinte precum săbii şi nuiele, iar ea presupusese că asemenea termeni erau nişte exagerări. Dar nu erau deloc departe de adevăr.

În timp ce se uita la el, carnea lui creştea tot mai mare. Uimită, întinse mâna să o atingă, dar el o prinse.

— Nu, zise el cu o voce plină de dorinţă. Sau o să-ţi eşueze stratagema înainte de a începe.

Ea clipi, nefiind sigură la ce se referea. Ştia doar că nu voia ca ea să-l atingă. Ceea ce însemna, desigur, că trebuia să facă asta.

Mâna ei alunecă pe spatele lui, chipurile pentru a-i scoate cămaşa din pantaloni, dar numai pentru că aşa putea să-şi strecoare mâna prin pantalonii şi lenjeria desfăcute pentru a-i mângâia dosul acela cum făcuse el cu al ei.

— Să ştii că îmi dau seama ce urmăreşti. Îi prinse mâna. Vrei să mă înnebuneşti de dorinţă şi să obţii tăvăleala ta rapidă. Nu o să funcţioneze.

Ridicându-şi gura pentru a-l săruta pe gât, îşi frecă intenţionat sânii de cămaşa lipită de pieptul lui.

— Funcţionează deja, îl provocă ea, apoi îi atinse gâtul cu limba.

El încercă să dea înapoi, dar asta slăbi strânsoarea încheieturilor ei, permiţându-i să-şi elibereze ambele mâini. Lucy începu din nou să-i mângâie mădularul cu o mână, iar cu cealaltă luă mâna lui şi şi-o apăsă pe sân.

Diego renunţă. Cu o înjurătură mormăită, o ridică şi o aruncă pe pat, oprindu-se doar ca să-şi dea jos pantalonii şi lenjeria înainte de a se întinde deasupra ei, acoperind-o cu

corpul lui.

— Hunforth avea dreptate. Ochii lui scăpărau în timp ce îi despărţea coapsele pentru a-şi face loc între ele. Chiar eşti o fată temperamentală şi cu sânge fierbinte.

Ar fi putut să se simtă insultată dacă nu încerca să fie aşa.

— Fac tot ce pot, zise ea cu un zâmbet triumfător.

Îi smulse cămaşa, dornică să-i vadă pieptul frumos pe care îl văzuse în biblioteca ducelui. În timp ce îşi plimba mâinile peste întinderea mare de muşchi, tendoane şi oase, el ripostă cu mâinile, alunecând între picioarele ei pentru a o mângâia agresiv, atent, posesiv.

— Lucrurile nu se termină aici, rosti el în timp ce îşi apleca gura pentru a-i atinge cu limba sfârcul tare, apoi pentru a-l suge aşa de delicat încât o făcu să se arcuiască mai mult. Tot am de gând să te fac să implori. Mai târziu.

— Vom... vedea, gemu ea cu sângele aproape fierbând din pricina mişcărilor lui.

— Chiar aşa este. Noaptea e la început.

Ea clipi. Oare nu înţelesese bine de la Nettie că bărbaţii nu puteau să facă dragoste decât o dată? Sfinte Dumnezeule, dacă...

El îi alungă acel gând când ceva mai mare decât degetele lui alunecă în ea. Şi era exact la fel de inconfortabil cum auzise.

Aceasta era partea de care se temuse. Ascultase cu groază şi fascinaţie poveştile despre pierderea inocenţei. Îşi spusese că a face dragoste nu era prea îngrozitor, pentru că altfel femeile nu le-ar fi permis bărbaţilor să o tot facă. Cu toate astea, ideea ca un bărbat să-şi bage mădularul într-o femeie suficient de puternic încât să producă durere şi sânge părea clar ceva neplăcut.

Cu toate astea, pe măsură ce el înainta în ea, nu se mai simţea neplăcut. Inconfortabil poate. Intim cu siguranţă. Dar nu complet neplăcut.

Se simţea însă jenată şi nu se putea uita la el în timp ce el o pătrundea, doar stătea ţeapănă sub el.

— Relaxează-te, îi murmură el la ureche. Aşa o să-ţi

fie mai uşor.

— De unde ştii? întrebă ea sceptică. Nu în părţile tale moi intră un arminden.

El chicoti înfundat, apoi o sărută lung şi apăsat, distrăgându-i atenţia de la ceea ce făcea el acolo jos.

În câteva secunde, îşi dădu seama că era mai bine. Faptul că îl avea în ea o încălzea în moduri la care nu se aşteptase, în locuri unde nu se aşteptase.

El se opri, de parcă tocmai dăduse de ceva şi se retrase pentru a se uita la ea.

— Eşti sigură, *querida?* întrebă el blând, aplecat deasupra ei ca o panteră gata să sară.

Acum era momentul. Momentul în care avea să îşi piardă inocenţa. Îşi înghiţi teama.

— Da, sunt sigură.

Dar nu era deloc sigură. El împinse o dată puternic. Durerea se dovedi trecătoare. Dar acum se afla în ea atât de intim încât nu mai putea scăpa, aşa cum nici de realitatea a ceea ce făcuse nu putea scăpa.

Crezuse că pierderea rapidă a inocenţei avea să o facă să nu mai tânjească după el. Se înşelase. Diego îi atingea obrajii cu sărutări tandre, murmurând cuvinte de alint, întrebând-o dacă era bine. Ea încuviinţă din cap, dar nu era deloc bine. El era în jurul ei, deasupra ei, cuprinzând-o cu parfumul delicios, cu trupul lui tentant şi cu alinturile lui dulci care o făceau să dorească… şi să-şi dorească mai mult.

Când el, grijuliu, se opri pentru a se obişnui cu el în ea, ochii ei se umplură de lacrimi. Întoarse capul pentru a le ascunde.

Înţelegând greşit timiditatea ei subită, începu să o mângâie jos.

— Ah, *carino,* o să fie mai bine, jur! Îi acoperi gâtul cu sărutări, gâdilând-o cu mustaţa. Pentru mine este… de nedescris. Eşti la fel de caldă precum soarele Galiţiei. Aş putea sta înăuntru pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna? zise ea gâtuit.

El se retrase pentru a-i zâmbi tulburat.

— Mă rog… măcar toată noaptea, se corectă, cu părul lui negru şi frumos căzându-i peste fruntea umedă.

Ridicându-se un pic, începu să se mişte din nou. Intra şi ieşea, cu o expresie hotărâtă, cu ochii devorând-o de parcă pretindea că era a lui, deşi ea ştia că el nu voia să fie a lui.

Hotărâtă să-l marcheze ca fiind al ei, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi-l trase în jos pentru a-l săruta, lipindu-şi sânii de el, lăsându-şi corpul să-l învăluiască aşa cum o făcuse şi el. Diego n-avea să uite niciodată noaptea asta.

Respiraţia lui deveni mai sacadată. Sărutul lui deveni mai sălbatic, iar mişcările – mai adânci. Când îşi desprinse gura de a ei pentru a răsufla, ea îi atinse cu buzele şi cu mâinile fiecare centimetru din el, smulgându-i un geamăt gutural.

— *Mi dulzura…* zise el răguşit. *Ah, mi querida…*

Cuvinte spaniole fluide îi curgeau de pe buze, cuvinte pe care ea le înţelegea pe jumătate.

Ar fi putut să jure că el spunea: „Eşti a mea acum, a mea şi doar a mea”. Dar nu era posibil. Cu toate astea, gândul acela îi înfierbântă sângele, pe lângă căldura pe care o trezea mâna lui dintre picioarele ei, frecând-o şi atingând-o sălbatic.

Apoi el îi ridică piciorul pentru a o potrivi mai ferm în el, iar ea înnebuni. Senzaţia care pornise jos în pântecul ei crescu într-o puls insistent, vibrând şi făcând-o să vadă pete în spatele ochilor.

— Vulpe, o acuză el în timp ce o pătrundea. Vrăjitoare fermecătoare, trebuie să-mi iei şi sufletul?

— Da. El îl luase pe al ei, de ce să nu-l ia şi ea pe al lui? Da, da… repetă ea, vibraţia crescând într-un urlet.

Dintr-odată punctele explodară într-o mare sălbatică de lumini şi culori aşa de strălucitoare şi de intense încât crezu că avea să leşine.

— Da! strigă ea, opintindu-se în el.

El o pătrunse puternic şi ajunse la extaz. Apoi, cu un strigăt răguşit, tremură violent peste ea.

Rămaseră nemişcaţi pentru o clipă, uniţi aşa de intim încât ea putea să-i simtă spasmele în timp ce se vărsa în ea.

Iar în acel moment de plăcere delicioasă, îşi dădu seama cât de mult greşise. Fată proastă! Nu avea să-şi poată proteja niciodată inima *de el.*

Poate că ea câştigase această luptă, dar el câştigase războiul. Şi acum avea să culeagă fructul amar al înfrângerii.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Mi-am permis libertatea de a-i cere domnului Baines să discute cu domnul Pritchard despre chiriaşul său şi am descoperit că nici el nu ştia adevăratul scop al spaniolului, cum nu am ştiut nici noi. Ce spune colonelul? A sosit la Londra?

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Lucy se trezi câteva ore mai târziu cu cel mai încântător sentiment de mulţumire pe care îl simţise vreodată. Stătea întinsă cu ochii închişi, savurând sentimentul de a fi femeie.

De a avea un iubit. Un iubit puternic, uimitor. Se simţea bine şi cu adevărat folositoare, cu nişte dureri uşoare, dar satisfăcută şi fericită.

Nettie se înşelase – un bărbat putea să aibă o femeie de mai multe ori într-o noapte. A doua oară fusese la o oră după ce el o dezvirginase. Începuse cu el spălând-o cu atâta blândeţe că o făcuse să-şi dorească să plângă.

Dar curând atenţia lui se transformase în altceva – sărutări, mângâieri, tentaţii sălbatice şi excitante. Nu-şi

imaginase niciodată ca un bărbat putea fi aşa de pasional. O adusese din nou aproape de punctul culminant până când o făcuse să implore, aşa cum îi promisese. Să implore să-l simtă în ea. Să implore să se descătuşeze iarăşi. Şi când în sfârşit el o făcu, îi oferi un fior mai puternic decât cel dinainte.

Trebuia să fie ruşinată de comportamentul ei scandalos. De ce nu era? Pentru că era vorba de Diego, care îi luase inocenţa cu grija tandră a unui soţ.

Oftă. Asta putea să fie singura lor noapte împreună. Gândul acela o trezi – deschise ochii şi se întoarse spre el pentru a-şi întipări în minte chipul care îi devenise aşa de drag.

Patul era gol. Se ridică panicată, dar se opri când îl văzu pe Diego în pantaloni, stând la masă cu capul aplecat în timp ce examina ceva la lumina lămpii cu ulei.

Planşele ei de desen.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă ea.

El tresări, dar nu o privi.

— Desenul ăsta cu mine este foarte bun. Eşti chiar talentată.

— Nu este chiar terminat. Încurajată de lauda lui, trase cearşaful până sub braţe. Nu am avut timp să-i fac ultimele retuşuri cât am fost în Anglia, dar acum nu pot. Nu am creioane, nu am cerneală, nu am cărbune.

— Ah, trebuie să remediez asta.

Se întoarse spre pat, apoi inspiră adânc – privirea îi deveni tot mai flămândă în timp ce o studia.

Oh, ce senzual arăta fără cămaşă, cu muşchii sculptaţi acoperiţi de părul întunecat! Privirea ei coborî spre locul unde pantalonii lui începeau să se umfle şi zâmbi, simţind puterea completă de a fi femeia pe care el o dorea.

Lăsă cearşaful să alunece cât să dezgolească un sân.

— Vino înapoi în pat, Diego. Încă este devreme.

Cu o înjurătură abia rostită, el îşi luă privirea de la ea şi se duse să-şi ia cămaşa.

— Nu este atât de devreme, *carino.* Paza s-a schimbat în urmă cu o oră. În scurt timp, Rafael şi ofiţerul secund o

să se trezească şi aş prefera să nu mă găsească plecat din cabină. Îşi încheie nasturii de la cămaşă. Trebuie să-ţi protejăm reputaţia cât de bine putem până când ajungem în Spania şi ne putem căsători.

— Măritată! O duru inima. Dar ai zis… am crezut…

— Ţi-am luat inocenţa. Nu sunt aşa de lipsit de onoare încât să te ruinez.

Afirmaţia lipsită de emoţie îi opri inima.

— Dar cum rămâne cu proprietatea ta? Ai spus că bunicul meu nu o să ţi-o dea dacă ne căsătorim.

— Nu contează.

O spuse aşa de scurt, încât ea ştiu că pentru el conta foarte mult.

— Dar, Diego…

— Eu nu sunt ca Hunforth, mârâi el în timp ce îşi ridica lavaliera şi o lega la gât. După ce iei inocenţa unei femei, îţi revin anumite obligaţii dacă eşti bărbat decent – şi eu îmi onorez obligaţiile.

Lucy se aprinse. Nu voia să fie o obligaţie pentru el.

— Eu te-am sedus. Nu pune problema ca şi cum m-ai posedat împotriva voinţei mele.

— Nu am făcut asta? Se întoarse şi o privi cu o expresie blândă. Haide, *querida,* aş fi putut să plec oricând aş fi dorit. Tot ce trebuia să fac era să îţi ignor corpul minunat, să mă târăsc sub pat şi să găsesc cheia. Lucru pe care, apropo, tocmai l-am făcut. Îi arătă cheia. Tacticile tale nu m-ar fi ţinut aici prea mult dacă nu aş fi ales să rămân.

— Nu ai ales să rămâi. O rodea vinovăţia pentru modul cum îl convinsese. Ai făcut-o pentru că te-am ameninţat că o să mă dăruiesc altcuiva şi o să dau vina pe tine pentru lipsa castităţii mele.

El arcui o sprânceană.

— Ţi-am făcut jocul, îţi aminteşti? N-ai plecat în patul altcuiva. Şi dacă ai fi încercat, te-aş fi încuiat pentru tot restul călătoriei. Nu aş fi permis să te aibă alt bărbat.

— De ce? şopti ea.

— Din acelaşi motiv pentru care te-am sărutat prima dată – pentru că te-am vrut în patul meu. Am vrut să te am

din clipa în care te-am văzut în livada aia. Părea aproape furios, de parcă vorbele îi erau smulse cu forţa. Vreau să te am acum. Făcu un pas spre ea, se opri, apoi se întoarse pentru a termina cu îmbrăcatul. Dar asta trebuie să aştepte până când o să ne căsătorim.

Îl privi în tăcere cum se aşază pentru a-şi trage cizmele. Ar fi trebuit să fie bucuroasă, în extaz că el se hotărâse să se însoare cu ea. Asta uşura totul. Atunci de ce avea sentimentul că el o făcea împotriva voinţei lui?

Nu era vorba doar de refuzul de a vorbi despre iubire. Până la urmă, ea nu spusese că îl iubea. Dar cuvântul *obligaţie* îi răsuna în urechi. Se luptase aşa de mult să-şi îndeplinească promisiunea făcută marchizului şi să-şi câştige proprietatea, iar acum era gata să o abandoneze? Doar pentru că îi luase inocenţa?

— Diego, eu… eu nu mă aşteptam să te căsătoreşti cu mine când am început să te seduc.

— Îmi dau seama de asta.

— Eu doar nu voiam să fiu forţată să mă mărit cu un străin.

— Da, zise el încordat. Ai explicat asta foarte bine azi-noapte.

— Cu siguranţă nu voiam ca tu să renunţi la proprietatea asta pe care pari să…

— Arboleda! Are un nume! Întoarse capul şi o săgetă cu privirea. Şi nu este orice fel de proprietate. Este… Se opri când îi văzu expresia rănită. Nu contează. Faptul este consumat.

În pieptul ei se insinuă o suferinţă care o rodea. După noaptea aceea, nu voia decât să se căsătorească cu el, dar nu aşa, cu el purtându-se rece, formal şi nefericit.

Se ridică să se îndrepte spre uşă.

— Când o să ajungem în Spania, o să te duc la bunicul tău şi o să-i cer permisiunea să mă căsătoresc cu tine. Îi sunt dator cel puţin cu această amabilitate. Dacă refuză, fugim. Dar, într-un fel sau altul, o să ne căsătorim.

Când el deschise uşa, ea sări din pat, trăgând cearşaful după ea.

— Diego, aşteaptă…

— Odihneşte-te, îi ordonă el. O s-o trimit pe Nettie să se ocupe de tine.

Apoi plecă.

Ea rămase cu gura căscată în faţa uşii. Tocmai o anunţase pe tonul lui superior că aveau să se căsătorească, iar el chiar se aştepta ca ea să se odihnească?

Asta era imposibil acum. Se uita la blocul ei de desen cu inima în gât. Nu se mai uitase la schiţă din ziua în care o desenase. Acum putea să vadă că asemănarea era teribilă. O făcuse când chiar îl crezuse diavolul – îi făcuse ochii mult mai reci, gura mult prea crudă.

În timp ce Diego pe care ajunsese să-l cunoască…

Un hohot de plâns i se opri în gât. Îşi dăduse seama prea târziu cât de onorabil era, dispus să renunţe la tot pentru a-i proteja reputaţia. Nu o iubea; nici măcar nu era sigură că o plăcea în afara dormitorului. Cu toate astea, voia să se căsătorească cu ea?

Când se deschise uşa, se întoarse rugându-se ca Diego să se fi întors. Dar era Nettie.

Servitoarea închise uşa cu o privire cunoscătoare.

— Ei bine, a funcţionat? A ajuns în patul dumneavoastră?

— Uită-te cum sunt îmbrăcată, zise Lucy iritată. Tu ce crezi?

Nettie chicoti în timp ce lua de jos cămăşuţa lui Lucy.

— A fost cum aţi sperat?

Lucy roşi.

— Noaptea ta cu Rafael a fost cum ai sperat?

Cu un zâmbet visător, Lucy strânse cămăşuţa la piept.

— Oh, domnişoară, habar nu aveţi!

— Crede-mă, am o idee foarte bună!

Nettie râse.

— V-am spus eu că spaniolii ăştia nu sunt aşa de răi.

Ce subestimare!

— Rafael a ghicit ce puneam la cale?

— Nu de la început. Nettie strângea prin încăpere. Dar când prietenul lui nu s-a întors azi-noapte, a cam priceput.

Dar nu prea părea fericit. Am crezut că era din pricină că vă voia şi el, dar a zis că nu.

A spus că prietenul lui e suficient de prost să facă lucrul corect cu dumneavoastră, iar asta înseamnă necazuri.

Pentru că Diego nu avea să-şi obţină proprietatea?

Lucy se încruntă. Cu siguranţă, câştiga decent ca magician. Hainele lui indicau un anumit nivel de confort şi nu trăia ca şi cum banii erau principala lui preocupare. Nu stătea după toanele protectorilor lui bogaţi. Apoi fusese uriaşa sumă pe care o donase drept la micul dejun caritabil.

Poate că ar fi trebuit să afle în ce situaţie financiară se afla cu adevărat. Şi de ce Arboleda era aşa de importantă pentru el. Dacă familia lui era moartă, de ce-i mai păsa?

Probabil că Diego nu avea să îi spună, dar prietenul lui putea să o facă.

— Căpitanul s-a trezit deja?

— Da. Îl aştepta pe Don Diego când am plecat eu.

Tresări când auzi numele lui Diego alături de titlul onorific spaniol. Deseori uitase că era un conte, dar ceilalţi clar nu. Pentru ei, poziţia lui era mult peste faima de magician.

De asta se agăţa de onoarea lui? Unii bărbaţi de rang îşi luau în serios responsabilităţile poziţiei, *obligaţiile.*

Oh, cât de mult dispreţuia că era o simplă obligaţie pentru el!

— Trebuie să vorbesc singură cu căpitanul. Crezi că el şi Diego o să stea mult împreună?

Nettie râse.

— După noaptea pe care aţi avut-o? Mă îndoiesc. Don Diego o să vrea să doarmă, iar Rafael de obicei se duce devreme la popotă să ia micul dejun.

— Bun. Ajută-mă să mă îmbrac. Repede!

La scurt timp după aceea, se îndrepta spre popotă. Intră şi îl găsi pe Rafael singur, aplecat peste farfuria lui cu pâine prăjită şi cârnaţi afumaţi.

— Dacă îl cauţi pe Diego, eu l-aş lăsa în pace. Este prost dispus, zise el.

— De fapt, te căutam.

El o privi cu suspiciune.

— De ce?

Se aşeză la masă în faţa lui, nefiind sigură cum să înceapă.

— Bănuiesc că ştii… că ai ghicit…

— Că tu şi Diego aţi petrecut noaptea trecută dansând cimpoaiele?

Când ea îşi dădu seama de înţeles, roşi.

— Ţi-a spus.

— Diego? Bărbatul care m-a ameninţat că mă spânzură de cel mai apropiat catarg doar pentru că ţi-am sărutat mâna? Nu, nu trebuia să-mi spună. A anunţat că se căsătoreşte cu tine. A fost suficient. Singurul lucru pentru care ar renunţa la recâştigarea Arboledei ar fi o prostie pe care a făcut-o.

Ea se luptă să pară calmă.

— Atunci proprietatea valorează aşa de mult?

— Ca bani? Acum? După ce şi-au bătut soldaţii joc de ea…

— Care soldaţi? Dintr-odată, o cuprinse o nelinişte. De unde anume din Leon este Diego?

El miji ochii.

— Nu ştii?

Ea clătină din cap.

— Niciodată nu vorbeşte despre el. Nici măcar nu am ştiut că a avut o proprietate până la această călătorie.

Expresia lui Rafael se înmuie.

— Ah, asta explică totul. Chiar m-am întrebat cum poţi să fii aşa de crudă să-l tentezi să piardă totul pentru o noapte de plăcere.

— Ce te face să crezi că eu l-am tentat? zise ea, uimită pentru o clipă.

— Pentru că *Señor Honorable* nu s-ar culca cu tine decât dacă ar fi provocat la extremă. Mare parte din viaţă şi-a petrecut-o încercând să recâştige Arboleda şi nu ar renunţa la ea aşa de uşor.

— De ce este aşa de importantă? Ce s-a întâmplat cu

soldaţii? Spune-mi, te rog! Trebuie să ştiu mai multe înainte de a începe o viaţă cu el. Poate că ar trebui să începi spunându-mi cum v-aţi cunoscut.

— În regimente. Lăsându-se pe spate, Rafael o privi gânditor, apoi oftă lung. Sunt fiul bastard al unui soldat englez şi al unei spanioloaice care urma tabăra. Eu şi Diego suntem prieteni de când el avea 13 ani, iar eu 15. Puţinul pe care îl ştiu despre viaţa lui de dinainte este ce mi-a spus el sau ce am mai cules de la Gaspar şi de la mama lui Diego.

— Ai cunoscut-o?

— Puţin. A murit de o boală la ficat la scurt timp după ce am cunoscut-o. După spusele lui Diego, nu a mai fost niciodată aceeaşi după tot ce a păţit familia lui în Villafranca.

O cuprinse şocul.

— Diego este din Villafranca?

— Ai auzit de oraş.

Oh, da! Datorită lecturilor, ştia mai multe decât îşi dorea despre ororile care se petrecuseră acolo. În timpul retragerii prin munţii din nord-vestul Spaniei, spre La Coruña, cu francezii pe urmele lor şi rămaşi fără mâncare, soldaţii englezi trecuseră prin Villafranca precum lăcustele. Înnebuniţi de foame şi de frig, ieşise ce era mai rău din ei în magaziile spaniole – băuseră vinul, furaseră, chiar omorâseră orice civil care încerca să-i oprească

Până când ofiţerii îi liniştiseră, populaţia locală spaniolă îşi poreclise aliaţii *malditos ladrones* – hoţi nenorociţi. Şi francezii care trecuseră ca o furtună după ei se comportaseră la fel de rău cu localnicii. Villafranca fusese distrusă, aproape rasă de pe faţa pământului.

— Ai auzit despre asta, zise Rafael văzând emoţia de pe chipul ei. Sau poate chiar îţi aminteşti. Tu şi presupuşii părinţi eraţi acolo, corect?

— Da, dar eu nu aveam nici cinci ani. Tot ce-mi amintesc sunt frigul şi foamea. Dar ani mai târziu, când încercam să aflu mai multe despre părinţii mei, am citit ce s-a întâmplat în acel marş. Clătină din cap. Nu ştiam că

Diego a locuit acolo.

— Arboleda este la marginea drumului spre La Coruña. Părinţii lui aveau viţă-de-vie care producea unul dintre cel mai bune vinuri din regiune. Proprietatea era în familia lui de generaţii… Asta, până când au venit soldaţii.

Stomacul i se înnodă. De asta devenise hoţ prin regimente.

— Soldaţii englezi?

— Ei au fost primii, zise Rafael rece. Au distrus rezervele de vin ale familiei. Am înţeles că tatăl lui Diego a încercat să se înţeleagă cu ei, crezând că aliaţii Spaniei o să-i trateze pe el şi pe familia lui cu respect. Dar oamenii beţi şi înfometaţi nu respectă persoanele din jur. L-au ignorat, ameninţându-i pe Diego şi pe mama lui. Diego nu prea vorbeşte despre asta. Tot ce ştiu este că, până ce au terminat soldaţii, familia nu a mai rămas cu nimic pentru a supravieţui iernii sau a vinde.

— Sfinte Dumnezeule! şopti ea.

— Francezii au ajuns la o zi după aceea, zise Rafael pe un ton amar. Tatăl lui Diego era aşa de furios că i-a întâmpinat cu o respingolă. Pentru asta l-au împuşcat.

— L-au împuşcat! strigă ea. Monştrii!

— Da, şi au dat foc viilor. Cum a murit în braţele lui Diego, l-a pus să promită că o să aibă grijă de mama lui şi că o să ţină Arboleda în viaţă. Locul aparţinuse familiei Montalvo de generaţii; însemna totul pentru bătrân, care l-a crescut pe Diego cu aceleaşi principii. Din păcate, după ce au plecat soldaţii nu prea mai era nimic de salvat.

Uimită de şirul de crime comise împotriva lui Diego şi a părinţilor lui, Lucy se uită îngrozită la Rafael. Să-i moară tatăl în braţe, să vadă cum îi este distrusă moştenirea. Ar fi avut doar 12 ani – prea tânăr pentru a se lupta, dar suficient de mare pentru a ţine minte. I se făcu rău la acest gând.

— Dar, dacă francezii i-au omorât tatăl, ce are împotriva englezilor?

— Familia lui se aştepta să fie tratată rău de francezi, dar nu de englezi, *salvatorii* lor. Diego este convins că tatăl

lui nu i-ar fi confruntat prosteşte pe francezi dacă englezii nu ar fi făcut ce au făcut. Nu-i place niciuna din tabere oricum. Poate că nu ştiai, dar el nu a avut niciodată spectacole în Franţa sau în Anglia.

Până când venise după ea. Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

— Dar a avut spectacole pentru regimentele englezeşti. Ani la rândul.

— Nu a început acolo. El şi mama lui au încercat să conducă proprietatea, dar fără vii a fost imposibil. Diego era prea tânăr, iar mama lui prea devastată pentru a se recupera după toate pierderile. Rafael bău nişte cafea. Creditorii tatălui său au profitat de tinereţea lui Diego pentru a veni cu cereri pe care el nu le putea îndeplini, iar el şi mama lui nu au putut plăti datoriile. Nu au avut de ales şi au vândut Arboleda.

— Marchizului?

— El este cel mai recent proprietar. Înainte de el, a trecut din mână în mână, dar nimeni nu a reuşit să readucă la viaţă viile pentru a o face să funcţioneze. Rafael îşi puse coatele pe masă. Oricum, după ce proprietatea a fost vândută, Diego s-a dus cu mama lui la o rudă săracă din Oporto. Regimentele reveniseră acolo, aşa că a devenit un urmăritor de tabere, hotărât să ia de la ei tot ce ei luaseră de la el şi de la familia lui. A început să fure şi să trişeze la cărţi, în parte din furie, în parte pentru a plăti tratamentul mamei sale.

— Nu l-a prins nimeni?

— Într-un final, da. Din fericire, a fost Gaspar. I-a spus lui Diego că fie învaţă să devină asistent de magician, fie îl predă autorităţilor. Gaspar nu era un prost. A recunoscut dexteritatea lui Diego şi a fost uimit de abilitatea lui de a mânui cărţile. Şi bănuiesc că omul ştia că nu îşi putea continua profesia mult timp fără să aibă un tânăr care să-l ajute. Rafael îi zâmbi ironic. I-a explicat lui Diego că există metode mai ortodoxe pentru a-i jecmăni pe englezi. Cred că lui Diego i-a făcut plăcere să-i prostească pe soldaţii englezi la spectacolele lui, deşi nu a lăsat niciodată să se vadă că-şi

bătea joc de ei pe la spatele lor.

Lucy îşi aminti prea bine cum Diego îl umilise pe Peter. Probabil că mai făcuse asta, cu alţi oameni pe care îi dispreţuia. De asta se descurcase aşa de bine.

— Chiar îi dispreţuieşte pe englezi, nu-i aşa?

— Nu pe toţi. Doar pe soldaţii lor.

Asta explica de ce credea ce era mai rău despre *papa* şi de ce considerase că îi făcuse un mare favor răpind-o.

Asta explica şi de ce fusese dispus să vină în Anglia – pentru a o salva pe ea.

Îşi privi mâinile. Nu doar pentru a o salva. Venise pentru a recupera Arboleda, fiind dispus să o răpească pentru a reuşi. Chiar dacă acest lucru i-ar fi distrus viitorul de magician.

— Înţeleg că îndeplinirea promisiunii făcute tatălui său înseamnă mai mult pentru el decât profesia, şopti ea. În ciuda faimei şi a talentului…

— Nu ai văzut cât de puţin înseamnă pentru el? Se vede ca un bufon amuzant, un bărbat lipsit de onoare. Nu-i pasă că poate avea la degetul mic un public de cinci sute de oameni. Rafael clătină din cap. De ce i-ar păsa? Nenorocitul de taică-său i-a băgat în cap că trebuie să continue tradiţiile generaţiilor de Montalvo. El crede că şi-a dezamăgit familia pentru că nu a reuşit să păstreze Arboleda.

— Dar avea doar 12 ani! Are aşteptări prea mari de la el însuşi.

— Eu ştiu asta, la fel ca tine. Dar el nu ştie. Speranţa de a recâştiga Arboleda a fost elanul succesului lui. Dacă rămâne fără asta…

— Nu trebuie să se întâmple! zise ea hotărâtă. Ar trebui să aştepte să recâştige proprietatea de la marchiz şi apoi să se căsătorească cu mine. Mie nu mi-ar păsa.

— Nu, asta nu ar ajuta. Arboleda este o ruină. Trebuie să readucă viile la viaţă, apoi să găsească o piaţă pentru vin. Dacă un bărbat aşa de puternic precum marchizul se hotărăşte să i se opună lui Diego – să zicem că Diego se căsătoreşte cu nepoata lui fără ca el să ştie –, planul o să

eşueze. Diego are nişte bani economisiţi, dar nu sunt suficienţi pentru a-i face faţă bunicului tău.

Fiecare cuvânt îi înfigea câte un ţăruş în inimă.

— Dar Diego mi-a spus că marchizul este în pragul morţii. Nu poate să aştepte?

— Mulţi oameni au trăit ani buni, deşi se aflau în pragul morţii şi, după cum îl cunosc, Don Carlos o să trăiască doar ca să-i facă în ciudă lui Diego.

Asta o făcu să-şi dorească şi mai puţin să-l cunoască.

— Îl cunoşti pe bunicul meu?

— Am făcut afaceri cu el. Miji ochii. Nu te lăsa păcălită de vârsta lui avansată şi de manierele elegante. Don Carlos este perspicace şi nemilos. Când Diego l-a abordat prima dată, sperând să negocieze o vânzare în rate, Don Carlos şi-a dat seama că prietenul meu era perfect pentru a te aduce înapoi din Spania. Diego ştia foarte bine limba engleză, era hotărât şi avea motivaţia de a duce sarcina la bun sfârşit şi, cel mai important, un caracter onorabil.

— Da, a fost foarte onorabil din partea lui Diego să mă răpească, zise ea sec.

— A fost ceva necesar pentru a-şi duce sarcina la bun sfârşit. Lui Don Carlos nu o să-i pese de asta. Dar, când o să afle că Diego vrea să se căsătorească cu tine, o să devină livid. Vrea ceva mai mult decât un biet magician cu o proprietate în ruină pentru nepoata lui preţioasă şi de mult pierdută. Şi dacă Diego se căsătoreşte cu tine în ciuda lui, o să se răzbune distrugând planurile şi visurile lui Diego pentru Arboleda.

— Şi atunci Diego o să mă deteste pentru asta. Sau mai rău. O durea inima când auzea. Nu doar că o să-şi piardă proprietatea, dar o s-o piardă din cauza unei englezoaice. Ar fi ca şi cum ar îndura din nou venirea soldaţilor.

— Prostii, zise Rafael blând. Te vede ca pe o spanioloaică, nu ca pe o englezoaică.

Ea zâmbi tristă.

— Doar pentru că ignoră faptul că am fost crescută de englezi. Dar nu o să mai ignore mult acest lucru. Eu încă

mă port şi gândesc ca englezii. Reprezint tot ceea ce el dispreţuieşte. Şi pentru că l-am forţat să-şi încalce jurământul către tatăl său, căsătoria noastră o să fie sortită eşecului. O să ajungă să mă urască la un moment dat.

Mai ales că nu se considera îndrăgostit de ea.

Încruntat, Rafael se lăsă pe spate.

— Ce vrei să faci?

— Să-i spun că nu mă pot căsători cu el, desigur. Ridică bărbia. Aveam deja un plan pentru a-i proteja scopurile înainte să vină el cu ideea asta aiurită. O să revin la planul meu.

— Dacă te lasă el.

— Nu o să-i dau de ales. Nu este singurul care are mândrie. Vreau un soţ care ţine la mine, nu unul care are idei tâmpite despre a-mi apăra onoarea. Îi aruncă lui Rafael o privire rugătoare. Nu trebuie să-i spui ce mi-ai dezvăluit. Altfel, o să-şi dea seama ce fac. Şi atunci totul o să fie în van.

Părând tulburat, Rafael nu-i răspunse.

Ea se aplecă în faţă şi îi prinse mâinile.

— Promite-mi că o să păstrezi secretul, Rafael! Nu trebuie să-i spui nimic despre asta…

— Nimic despre ce? se auzi o voce răspicată dinspre uşă.

Cu inima grea, Lucy dădu drumul mâinilor lui Rafael şi se aşează, implorându-l cu privirea să păstreze tăcerea.

— La naiba, Rafael, insistă Diego, ce puneţi la cale?

Maxilarul lui Rafael se încordă, iar Lucy îşi ţinu respiraţia. Dar exact când inima ei se strânse într-un ghem, Rafael îl privi pe Diego.

— Trebuie să o întrebi pe domnişoara Seton.

Lucy se simţi uşurată, dar numai până când văzu furia din expresia lui Diego. Acum urma să aibă de suferit.

— Despre ce discutaţi, Lucy? insistă Diego.

Ea se ridică.

— Haide să vorbim în privat, da?

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă căutând ceva în minte.

El o urmă. Coborâseră câteva trepte pe scările de sub punte când el o împinse într-o cabină mică. Când văzu cele trei hamace, ea îşi dădu seama că în acel spaţiu îngust stătuse Diego.

Asta fu tot ce văzu înainte ca el să închidă uşa şi să o lipsească de ea, prinzând-o de umeri cu mâinile.

— Ce să nu-mi spună Rafael? scrâşni el apropiindu-se. Şi de ce dracu' a fost nevoie să-l ţii de mâini?

De asta era furios? Că o văzuse ţinându-l pe Rafael de mâini?

În timp ce tăcea şi se uita la el, ochii lui se întunecară.

— Poate că ar trebui să-ţi amintesc cui aparţii acum, mormăi el.

Apoi o sărută dur, furios, cu corpul lui tare şi de neclintit peste al ei. Mâinile lui o atinseră cu intimitatea proprietăţii, şi pentru o clipă, ea îi răspunse, prinsă în furia dulce a geloziei lui. Poate chiar îi păsa. Poate că propunerea lui venise nu doar din onoare.

Nu, doar mândria lui era rănită. Era furios şi se răzbuna pe ea, lucru pe care avea să-l facă din nou dacă Lucy permitea ca această nebunie să continue.

Îşi desprinse gura de a lui.

— Nu-l imploram pe Rafael să nu-ţi spună ţie, minţi ea, gândind repede. Ci bunicului meu. Din moment ce este clar că nu ai ascuns faţă de Rafael ce am făcut noi doi azi-noapte, i-am cerut să păstreze tăcerea.

Diego clipi.

— Ce sens are dacă o să ne căsătorim?

Ea inspiră adânc. Era momentul pentru ceea ce cu siguranţă avea să îi rănească mândria, dacă nu şi altceva.

Dar şi ea avea mândrie. Prea multă pentru a se căsători cu un bărbat care doar o voia în patul lui. Se forţă să-şi ridice bărbia, să fie sfidătoare în faţa lui.

— În dimineaţa asta nu mi-ai oferit şansa să răspund la încântătoare ta cerere în căsătorie. Dacă mi-ai fi oferit-o, ai fi auzit refuzul meu.

Pe chipul lui trecu o expresie de uimire pură.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 21

Dragă vere,

Aşteptăm sosirea colonelului şi sperăm că el o să aibă nişte răspunsuri, deoarece cunoaşte mintea fiicei lui cel mai bine. Cu toate astea, te rog să afli tot ce poţi despre caracterul lui señor Montalvo, dincolo de ceea ce ştim deja. Dacă se dovedeşte a fi un ticălos, atunci ea cu siguranţă este ruinată.

Ruda ta neliniştită,

Charlotte

Prima reacţie a lui Diego la anunţul nebunesc al lui Lucy fu un amestec de uşurare şi dezamăgire, apoi urmă repede indignarea.

Se uita la expresia ei impasibilă. Sigur nu auzise bine.

— Nu ai de ales. Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce? Pentru că aşa spui tu?

— Pentru că ţi-am luat inocenţa!

— Nu trebuie să ştie nimeni. Tu nu vrei să te căsătoreşti cu mine, până la urmă, iar eu cu siguranţă nu vreau să mă mărit cu tine. Atunci de ce am face-o?

„Eu cu siguranţă nu vreau să mă mărit cu tine”.

Asta-l opri instantaneu. După ce îşi petrecuse ultimele ore fierbând de furie pentru ce aruncase pentru o noapte furtunoasă cu ea, avea îndrăzneala să-l refuze?

Se îndepărtă.

— Nu am spus niciodată că nu doresc să mă căsătoresc cu tine.

— Dar este dureros de evident. Când el deschise gura să protesteze, ea adăugă: Şi înţeleg, crede-mă! Amândoi ştim că un mariaj între noi nu ar funcţiona niciodată.

— De ce? izbucni el.

— Pentru că, în primul rând, nu mă iubeşti.

Această presupunere îl aprinse, nu putea să nege. Bine, o dorea dincolo de orice dorinţă şi o plăcea foarte mult. Dar nu era suficient de nebun să confunde asta cu o emoţie imaginară despre care scriau poeţii.

— Eu nu cred în dragoste, zise el, deşi cuvintele răsunară un pic goale. Iubirea este o iluzie.

În ochii ei văzu o urmă de durere, dar dispăru aşa de rapid încât era sigur că şi-o imaginase.

— Şi se întâmplă ca eu să cred, zise ea încet. Deci o căsătorie între noi nu ar funcţiona.

— Vrei să spui că mă iubeşti? o întrebă.

Ea merse spre hamac, rămânând cu spatele la el.

— Spun doar că te-am sedus pentru ca eu să am de ales. Nu am de gând să renunţ la asta pentru că ai nişte idei ciudate legate de onoare.

Sângele îi bubuia în urechi. Chiar nu vedea sacrificiul pe care îl făcea pentru ea? Se aşteptase să fie mulţumită, chiar recunoscătoare pentru disponibilitatea lui de a renunţa la tot ce muncise pentru a se comporta onorabil. Cu siguranţă, se aşteptase să fie mai entuziasmată de perspectivă.

Chiar nu simţise nimic pentru el când făcuseră dragoste? Ce se întâmplase cu Lucy a lui cea dulce, care i se dăruise aşa de liberă şi de înflăcărată?

Sau fusese doar o iluzie? Pornise cu sânge rece să-l seducă. Încercase să fie rapid şi uşor. Chiar şi atunci, crezuse că era aşa deoarece îşi reprima furia faţă de el.

Poate că avusese dreptate. Când o răpise, omorâse orice urmă de afecţiune pe care o simţise pentru el în Anglia. Asta era calea de a se răzbuna pe el. Asta fusese planul ei de la bun început, să-l facă să o dorească cu disperare în patul lui încât să renunţe la tot? apoi să-şi încalce promisiunea de a ascunde adevărul faţă de marchiz?

Nu părea posibil. Dar trebuia să afle.

— Ce ai de gând să-i spui bunicului tău? întrebă el.

Ea se întoarse pentru a-l înfrunta, arătând o expresie de uimire.

— Acelaşi lucru pe care aveam de gând să i-l spun şi înainte – că mi-am pierdut inocenţa cu Peter. De ce? Credeai că o să-i spun adevărul?

Diego îşi dădu seama prea târziu cât de insultător sunase.

— Eu… adică…

— Asta credeai! În ochii ei frumoşi se citea suferinţa. Crezi că vreau să mă răzbun. Că nu vreau să-mi respect partea de înţelegere.

El se întinse spre ea, dar Lucy se îndepărtă, şi Diego lăsă să-i cadă mâinile în jos.

— Eu doar încerc să înţeleg. Sunt dispus să mă căsătoresc cu tine, deci nu văd de ce…

— Ar trebui să-ţi refuz cererea incredibil de măgulitoare? întrebă ea sec. Bucură-te că o fac. Tu o să-ţi primeşti proprietatea, iar eu o să-mi păstrez libertatea.

Libertatea ei – să o ia dracu'! Singura lui consolare fusese că Lucy avea să fie a lui. Dar era limpede că ea nu voia.

— Deci noaptea trecută doar ţi-am luat virginitatea pentru a nu fi obligată să te măriţi cum vrea bunicul tău.

— Desigur. Nu că nu mi-a plăcut enorm. Chiar eşti talentat, Diego. Şi în pat, şi în afara lui.

— Dar nu suficient de talentat să-ţi fiu soţ.

Sunase ca un idiot îndrăgostit lulea şi îmbufnat, dar nu se putuse abţine. În sfârşit, se resemnase să-i fie soţ, iar ei nici măcar nu-i păsa. Îl irita foarte mult.

Respirând greu, ea îi întoarse spatele din nou pentru a trage de sforile hamacului.

— Dacă circumstanţele ar fi fost diferite…

El miji ochii. Ce circumstanţe?

Observă rigiditatea spatelui ei, faptul că nu îl privea. Oare interpreta el totul greşit? Lucy îşi dăduse seama în sfârşit ce mult însemna Arboleda pentru el şi încerca să se asigure că nu o pierdea? Îi spusese oare Rafael cât de importantă era?

Nu, Rafael nu s-ar fi implicat. Şi totuşi…

Venind în spatele ei, o întoarse pentru a o privi. Trebuia să-i vadă chipul, să-şi dea seama dacă vorbele ei erau serioase. Ea îi aruncă o privire întrebătoare, dar înainte văzu pentru câteva clipe nefericirea din ochii ei.

Sau doar mândria lui rănită îl făcea să creadă asta?

Şovăirea ei îl înnebunea. Dacă era şovăire.

— Ce s-a schimbat de când am plecat din cabina ta? întrebă el. Mai devreme, când am pomenit de căsătorie, păreai mulţumită cu ideea.

— Nu eram atât mulţumită, cât uimită, răspunse ea. Nu prea mi-ai dat timp să discut despre asta. Şi, după ce ai plecat, am avut suficient timp să mă gândesc. Dacă îţi pierzi proprietatea pentru că ne căsătorim, cum o să ne întreţinem?

Asta îl înfurie.

— Nu sunt sărac, Lucy, zise el tăios. Nu sunt bogat, dar cu siguranţă sunt capabil să întreţin o soţie.

— Atât timp cât spectacolul tău este popular, da. Ea ridică bărbia. Dar un artist chipeş şi necăsătorit mereu o să atragă partea feminină a populaţiei, pe când unul căsătorit…

— O să atragă partea populaţiei care vrea să fie surprinsă de numărul lui, izbucni el, enervat în mod inexplicabil de presupunerea ei că el putea avea succes atât timp cât era liber să farmece doamnele.

De multe ori i se plânsese lui Gaspar că femeile veneau să-l vadă doar pentru că sperau să flirteze cu ele.

— Sunt bun în ceea ce fac, la dracu’! Cariera mea nu o să se termine doar pentru că mă căsătoresc.

— Presupunând că ai dreptate, continuă ea, rănindu-i fără să-i pese mândria cu fiecare cuvânt, eu trebuie să călătoresc cu tine, să trăiesc în hoteluri, fără să mă pot aşeza undeva, doar dacă vreau să stau fără tine luni întregi.

Era acelaşi lucru pe care şi-l spusese el când hotărâse că nu putea să o aibă. Dar era la fel de enervant să-l audă spus de ea.

— Eu am crescut călătorind cu regimentele, ştiai?

izbucni Diego. Ar trebui să fie genul de viaţă pe care-l cunoşti prea bine. Şi măcar am călători mai confortabil.

— Călătoritul este călătorit, zise ea superficial. Dacă îţi aminteşti, tatăl meu… colonelul m-a trimis la şcoală când aveam 12 ani. Este clar că nici el nu credea că era o situaţie bună pentru o femeie.

Diego mereu susţinuse că o viaţă de magician călător nu era pentru o soţie şi copii. Deci de ce nu putea să accepte acelaşi lucru venind din partea ei?

Pentru că încă o dorea.

Nu avea sens. Noaptea trecută ar fi trebuit să-i potolească nevoia obsesivă de a o atinge, de a o săruta, de a face dragoste cu ea. Afirmaţia ei rece şi practică în legătură cu acceptarea lui ca soţ ar fi trebuit cu siguranţă să suprime orice dorinţă de a o mai poseda.

Dar nu fusese aşa.

Alunecând cu mâna pe talia ei, o trase mai aproape. Neintimidat de expresia de panică subită de pe chipul ei sau de faptul că îşi întoarse capul în cealaltă direcţie când se aplecă spre gura ei, o sărută pe frunte, pe obraz, pe ureche.

— Dar am avea asta. Îi adulmecă pielea albă şi fină a gâtului. Am avea nopţile noastre.

— Nu este suficient, zise ea cu glasul sugrumat. Nu pentru mine.

Se desprinse din braţele lui şi se grăbi spre uşă, dar el o prinse din urmă, lipindu-şi pieptul de spatele ei.

— *Dios mio, querida,* nu face asta! Putem face să meargă lucrurile între noi.

— De ce ar trebui să o facem? întrebă ea cu o voce ciudat de sacadată. Ai spus că vrei să-mi cunosc bunicul, să văd ce fel de viaţă îmi poate oferi, iar acum sunt dispusă să o fac. Dacă nu îmi poţi da un motiv bun să procedez altfel, mi se pare logic să fac aşa cum plănuisem iniţial.

Ce motiv putea să-i dea? Era logic. Dacă nu se căsătorea cu ea, putea să-şi ducă planurile la îndeplinire. Într-adevăr, căsătoria le-ar fi adus doar dezavantaje amândurora. Şi dacă pasiunea pe care o simţea nu era

suficientă pentru ea…

În vreme ce el ezită, ea se încordă.

— Dă-mi drumul, Diego! Aşa este cel mai bine.

O eliberă reticent. O dăduse în bară, dar nu ştia sigur cum. Poate că, dacă îi jura iubire nemuritoare…

Se încruntă. Nu avea să spună asemenea prostii doar ca să o aibă în patul lui. Încă nu-i putea promite niciun fel de viaţă. În câţiva ani poate, când Arboleda avea să îşi revină, iar el urma să aibă bani şi o poziţie, dar nu acum. Dar la vremea aceea ea avea să fie cel mai probabil soţia altui bărbat.

Gândul acela aduse o dezolare imensă în pieptul lui, dar se forţă să o ignore. Lucy îi dădea ce îşi dorea. Trebuia să fie înţelept şi să apuce acest lucru cu ambele mâini.

Ea vru să deschidă uşa, apoi se opri, tot fără să îl privească.

— Cred că este mai bine ca de acum înainte să avem grijă cum ne purtăm unul în preajma celuilalt. Trebuie să dăm dovadă de bune maniere. Dacă Rafael a ghicit că am fost în acelaşi pat, şi ceilalţi ar putea să o facă, iar asta ne-ar distruge scopurile amândurora.

Un fior rece îl străbătu.

— Rafael a ghicit pentru că i-am spus că mă căsătoresc cu tine, *carino.*

Îl privi alarmată.

— Nu trebuie să-mi spui aşa. Sau să mai foloseşti alt alint. De acum înainte, trebuie să fim domnişoara Seton şi Don Diego. Ai înţeles?

Dios Santo, femeia ştia cum să rănească mândria unui bărbat! Dar avea dreptate. Dacă nu intenţionau să se căsătorească, trebuiau să se poarte ca nişte străini, altfel pierdeau totul. Reuşi să încuviinţeze scurt din cap.

— Mulţumesc, murmură ea.

Dar când Lucy se întinse spre clanţă din nou, el strigă:

— Stai!

Ea îl privi cu precauţie.

— Ce este?

Nu ştia. Doar că nu suporta gândul de a nu o mai

avea vreodată în braţele lui.

— Ai spus că ţi-a plăcut ce am făcut azi-noapte. Nu există niciun motiv pentru care să nu… Deşi chipul ei deveni ca de piatră, el continuă: Sunt sigur că Rafael ar fi dispus să o ţină pe Nettie ocupată noaptea dacă noi am dori să…

— Flirtăm? termină ea cu chipul impasibil.

— Să ne oferim plăcere unul celuilalt, o contră el. O să ajungem în Spania abia peste două săptămâni, poate chiar trei. De ce să nu profităm de asta?

— Pentru că nu sunt o târfă, izbucni ea. Nu o să existe distracţii private.

Ieşi, lăsând uşa să se trântească în urma ei.

El rămase acolo un moment îndelungat, uitându-se în gol spre uşă. Prea târziu îşi dădu seama cât de insultătoare păruse sugestia lui. Niciodată nu-i plăcuse să fie dorit doar pentru faima lui. Iar Lucy detesta să fie dorită doar pentru corpul ei.

Doar că el nu voia doar corpul ei, la dracu'! Îi făcea plăcere compania ei. Îi plăcea felul cum se arunca cu mare fervoare în orice făcea. Admira modul afectuos cu care îşi trata elevele şi loialitatea faţă de cei pe care îi iubea – *papa* al ei, doamna Harris şi întreaga şcoală de fete. Ideea de a deveni un străin pentru ea nu-i convenea.

Dar alternativa era să o implore, să devină un idiot care vorbea fără noimă, controlat de propriile dorinţe. Deja făcuse prea multe.

Uşa se deschise şi Rafael intră în cameră, apoi se opri surprins.

— Credeam că eşti cu domnişoara Seton.

— Eram. Tocmai a plecat. Se pare că nu doreşte să se mărite cu mine.

— Înţeleg. Prietenul lui nu păru surprins. Dar nici tu nu voiai să te însori cu ea, nu-i aşa?

Diego îl săgetă cu privirea.

— Asta ţi-a spus?

— Asta mi-ai spus tu prin fiecare acţiune şi cuvânt. Azi-dimineaţă ai intrat în cabină nervos, tropăind, anunţând

în modul ăla rigid şi rece că trebuie să te însori cu domnişoara Seton. Nu a trebuit să-i spun nimic micii tale captive. Dacă te-ai purtat aşa când ai cerut-o, a observat lipsa ta evidentă de entuziasm.

Tresări. Aşa-i văzuse ea oferta? Ca o obligaţie? Bănuia că aşa i-o prezentase. Dar la ce se aşteptase, că avea să se arate încântat de perspectiva de a pierde Arboleda? Doar pentru plăcerile pe care i le-ar putea oferi ea?

„Asta nu este suficient”, spusese ea.

Avea dreptate. Şi nu păruse încântată de perspectivă de a fi târâtă din oraş în oraş ca soţia lui. Se îndreptă de spate.

Rafael ridică din umeri.

— Eu nu m-aş plânge în locul tău. Ai scăpat ca prin urechile acului. Îi aruncă lui Diego o privire gânditoare. Un bărbat nu primeşte în fiecare zi darul inocenţei unei femei fără vreo obligaţie. Cât de norocos să fii?

— Adevărat, zise Diego încordat.

Atunci de ce nu se simţea prea norocos?

*

Colonelul Hugh Seton intră ca o furtună în şcoală, de parcă ar fi fost un întreg pluton. Charlotte îl auzise venind înainte ca el să ajungă la biroul ei. Se grăbi să-i întâmpine pe el şi pe soţia lui, Maggie, care din întâmplare era una dintre bunele ei prietene.

— Unde-i ticălosul ăsta de Gaspar care a avut o contribuţie la acest dezastru? întrebă colonelul. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

— Mă îndoiesc că ar fi rămas în Anglia dacă avea legătură cu asta, îl asigură Charlotte pe colonel. Dar o să trimit după el ca să-l puteţi lua la întrebări. Dând ordin unui lacheu, îi conduse pe cei doi Seton în biroul ei. Cât aşteptăm, ar trebui să vă uitaţi la scrisoarea pe care a lăsat-o Lucy.

Când îi înmână scrisoarea colonelului, acesta o examină rapid.

— Fata mea nu a scris asta, zise el hotărât.

— Sunteţi sigur? Eu am comparat-o cu alte lucrări ale ei…

— Credeţi că nu cunosc scrisul fetei mele? urlă el. Ea nu a scris asta, vă zic!

— Hugh, dragul meu, trebuie să te liniştești, murmură Maggie. Nu obţinem nimic dacă faci un atac de apoplexie.

— Da, da, ai dreptate. O privi îngrijorat pe Charlotte. Ştiţi cumva din ce parte a Spaniei este Montalvo ăsta?

— Gaspar cred că a zis că este din nord-est.

— Slavă Cerului, zise colonelul, părând uşurat.

— De ce?

— Mi se pare chiar o coincidenţă faptul că Montalvo este spaniol, fiindcă acum şase luni am fost informat de biroul de război că bunicul spaniol al lui Lucy încearcă să o găsească. Dar mama ei era dintr-un oraş din apropierea Gibraltarului, în partea opusă a Spaniei de unde este Montalvo.

Charlotte simţi un fior subit pe şira spinării.

— Oh, vai!

— Ce este? întrebă el din nou încordat.

— Corabia cu care credem că a plecat avea ca destinaţie San Roque. Asta nu-i departe de Gibraltar, nu-i aşa?

Culoarea dispăru de pe chipul colonelului. Se lăsă greu pe cel mai apropiat scaun.

— Să-l ia dracu’ de nenorocit! În toţi anii ăştia, bunicul ei nici nu s-a gândit la ea. Şi acum…

Când se opri, Maggie se uita la el.

— Mie mi-ai spus că Lucy nu avea nicio rudă în viaţă. Şi asta credea şi ea.

El se uita în gol.

— Am avut un motiv pentru care v-am ascuns asta. Nu că acum ar mai conta. Ridică privirea spre Maggie. Dacă diavolul ăla de Don Carlos a ademenit-o în Spania, nu poate fi pentru ceva bun. Trebuie să mă duc acolo. Trebuie să o salvez.

— De ce anume? se auzi o voce din uşă. Se întoarseră

toţi şi îl văzură pe Gaspar stând în uşă. De posibilitatea de a-şi cunoaşte în sfârşit familia? Aţi furat-o de la părinţii ei, dar îi condamnaţi adevăratele rude?

Sărind în picioare, colonelul se întinse cât era de lung, ca un adevărat ofiţer britanic.

— Bănuiesc că eşti servitorul lui Montalvo, care chipurile nu a fost implicat în asta.

— Nu am fost. Fuga… a fost ideea lui Diego. Gaspar îşi încrucişă braţele la piept. Dar oricât îmi doresc ca el să fi ales o metodă mai puţin dramatică de a-i face dreptate domnişoarei Seton, ştiu că Diego crede că face asta pentru binele ei. Cu siguranţă, era momentul să afle adevărul despre părinţii ei.

Colonelul se îndreptă spre el cu ochii de un albastru furios.

— Şi care dracu' crezi că este ăla, nemernic insolent?

Neclintit, Gaspar arătă cu capul spre Charlotte şi Maggie.

— Sunteţi sigur că vreţi să audă?

— Nu am făcut nimic greşit ca să ascund ceva de ele, mârâi colonelul. Doar mi-am protejat fiica de cei care ar putea profita de ea.

— Cum ar fi propriul bunic? zise Gaspar.

— Da. A avut şansa de a le păstra pe Catalina şi pe fiica mea. A renunţat la asta când le-a lăsat să plece spre Gibraltar cu Tom Crawford. Când marchizul i-a spus Catalinei că este moartă pentru el pentru că s-a măritat cu un soldat englez, şi-a pierdut şansa de a însemna ceva pentru ea. Sau pentru nepoata lui.

Gaspar păru luat prin surprindere.

— Despre ce naiba vorbiţi? Femeia căreia îi spuneţi Catalina era doica lui Lucy. A furat-o de la adevărata Catalina şi de la soţul ei spaniol, pentru a fugi cu Crawford. Sigur ştiaţi asta.

— Adevărata Catalina şi soţul ei spaniol? Colonelul râse aspru. Asta v-a spus nemernicul Don Carlos? Pe fruntea lui apăru o încruntătură. Oh, Dumnezeule, asta i-a spus stăpânul tău lui Lucy pentru a o face să plece cu el?

O idee revelatoare trecu peste chipul lui Gaspar.

— *Dios mio!* zise el răguşit. Vreţi să spuneţi… adică ziceţi că…

— Omul este un mincinos şi un ticălos şi la fel este şi stăpânul tău dacă îl ajută. Colonelul Seton se îndreptă spre uşă. Nu am timp pentru asta. Mă duc după fiica mea. Nu cred că au aşa de multe zile în faţa noastră din moment ce Lord Stoneville ne-a făcut rost de bilete de aici până în Edinburgh pe una dintre corăbiile sale.

— Dar s-ar putea să dureze până ce acostaţi în Spania, colonele, interveni Charlotte. După scurta ei căsătorie cu un ofiţer de regiment, cunoştea prea bine cât de dificilă era călătoria între ţări. Şi o să aveţi nevoie de documente pentru a intra în Spania.

— Stoneville se ocupă şi de asta din moment ce am anticipat că s-ar putea să fie nevoie să merg în Spania. Iar prietenul lui, ducele, se ocupă de documente.

— Hugh Seton, ticălosule! strigă Maggie cu o voce rănită. Ai anticipat deja o călătorie în Spania şi mie nu mi-ai spus nimic? Chiar se pare că mi-ai spus foarte puţine despre viaţa ta de dinainte de a o adopta pe Lucy.

Colonelul îşi pierdu vigoarea.

— Maggie, iubirea mea, îmi pare rău că a trebuit să auzi aşa! Sunt şi alte lucruri pe care ar fi trebuit să ţi le spun…

— Atunci de ce nu o faci?

Obrajii lui se înroşiră.

— De unele nu sunt… mândru. Şi din moment ce ştiu că nu sunt exact genul de bărbat cu care voiai să te măriţi…

— Neghiob ce eşti! zise Maggie cu vocea sugrumată în timp ce se îndreptă spre el. Nu ţi-ai dat seama deja că te iubesc aşa cum eşti? Nimic din ce ai spune nu m-ar putea face să nu te mai iubesc. Şi dacă tu crezi că te las să pleci în Spania după Lucy fără mine, o să fie vai şi amar de tine!

— O să fie un drum greu, iubire! Îi cuprinse mâinile. Şi nu ştiu ce o să găsesc.

— Nu-mi pasă! Este şi fiica mea. Vin cu tine şi asta e.

După o scurtă ezitare, el încuviinţă din cap, punându-i mâna în scobitura braţului său.

— Şi eu vreau să merg, interveni Gaspar. O să fie mai multe şanse ca spaniolii să vă lase să intraţi în ţară dacă un spaniol vă susţine cazul.

Colonelul se opri pentru a-l analiza cu privirea.

— Dacă vii, mă aştept să-mi spui tot ce ştii despre Don Carlos şi planurile lui. Şi tot ce trebuie să ştiu pentru a-ţi opri stăpânul din a le pune în aplicare.

— Îmi dau seama de asta.

— Atunci, hai! Mă poţi ajuta când ajungem la marchizul de Parama. Nu o să scape basma curată că mi-a furat fiica.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Nu pot afla nimic despre trecutului lui señor Montalvo, pentru că nu am acelaşi acces la afacerile externe cum am la bârfa londoneză. Dacă ar fi să dau crezare ziarelor, atunci este şi sclipitor, şi nebun, şi generos, şi demn de dispreţ, şi un om mare, şi unul mic. Motiv pentru care nu mă bazez niciodată doar pe informaţiile din presă.

Vărul tău,

Michael

La o zi după discuţia cu Diego, Lucy stătea cu Nettie la balustrada de pe punte, uitându-se gânditoare la mare.

— Nu înţeleg bărbaţii.

— Ce e de înţeles? întrebă Nettie. Dacă îi hrăneşti regulat şi le dai un pic de *zahăr* din când în când, sunt suficient de buni. Iar dacă nu se poartă frumos, le dai un şut în fund. Eu aşa zic mereu.

Lucy zâmbi în ciuda suferinţei ei.

— Ah, este bine să vă văd zâmbind. Nettie o bătu uşor peste mână. Nu puteţi continua aşa din cauza acelui Don Diego. Dacă îi lăsaţi unui bărbat cale liberă spre sentimentele dumneavoastră, o să aveţi necazuri.

— Atunci o să am necazuri.

În agitaţia dezamăgirii din ziua precedentă, Lucy îi spusese lui Nettie totul. Se aşteptase să-i spună că era o proastă că nu acceptase cererea în căsătorie a lui Diego, dar fata de la tavernă o surprinsese ţinându-i partea.

— Dacă un bărbat nici măcar nu se poate preface că este îndrăgostit de o femeie suficient cât să o ceară cum se cade, zisese ea, nu o să reziste niciodată o viaţă întreagă alături de ea.

Asta îi plăcea la Nettie – felul diferit în care aborda viaţa. Era păcat că ea nu putea să fie aşa de practică măcar când venea vorba de Diego. Nu voia ca el să pretindă că ţinea la ea. Nu ar fi fost suficient.

Lucy îşi întoarse chipul spre vânt.

— Tot nu-mi vine să cred că a avut îndrăzneala să sugereze că ar trebui să rămânem iubiţi în următoarele săptămâni.

— Mie tot nu-mi vine să cred că aţi refuzat.

— Nettie!

Femeia ridică din umeri.

— Uneori, drumul spre inima unui bărbat este prin cârnăciorul lui.

— Prin ce?

— Ştiţi... Nettie făcu o mişcare vag obscenă. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se aşa despre organele intime ale unui bărbat?

Lucy îşi ascunse uimirea.

— Nettie, n-am auzit nicio femeie spunând în vreun fel organelor intime ale unui bărbat, cu atât mai puţin nu am auzit de cârnăcior.

— Mi se pare că dumneavoastră, domnişoarele educate, aveţi nişte vieţi plictisitoare, zise Nettie clătinând din cap. Deşi îmi dau seama că pentru o femeie respectabilă ca dumneavoastră nu ar fi cuviincios să vă

intre sub aşternuturi în fiecare seară dacă nu vă căsătoriţi.

— Nu ar fi deloc cuviincios, zise Lucy ferm.

— Dar ar fi amuzant.

Lucy izbucni în râs.

— Eşti foarte perversă, ştiai asta?

— Da. De asta m-aţi angajat. Dintr-odată se apropie pentru a-i murmura ceva: Apropo de diavol. Vine spre noi.

În timp ce Nettie se retrăgea, Lucy o privi pentru a o opri.

— Să nu îndrăzneşti să mă laşi singură cu…

Prea târziu. Nettie dispăruse printre cei din echipaj, iar Lucy putea vedea cu coada ochiului că Diego se apropia.

Revenind cu privirea spre apă, Lucy încercă în van să pară indignată. Nu îi fu de niciun folos. După ce petrecuse ziua de ieri departe de el, sentimentele rămăseseră la fel de ferme precum păpădia, înflorind pline de speranţe când el se opri lângă ea.

Până când răceala lui le ofili.

— Ieri-seară am trecut pe la cabină, zise Diego înţepat, dar Nettie mi-a spus că dormeai.

— Da, m-am culcat devreme.

Deşi nu făcuse altceva decât să se foiască. Îşi tot amintea când stătuse întinsă ultima dată în pat – şi cu cine.

El tuşi.

— Oricum, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea ceva care să-ţi alunge plictiseala în restul călătoriei noastre.

Îi întinse o cutie de cărbuni.

— Ai spus că nu ai cu ce să desenezi, aşa că am întrebat echipajul până când am găsit un marinar cu simţ artistic. Din fericire, a fost dispus să-mi vândă astea.

Ea luă cutia, simţind cum i se pune un nod în gât.

— Mulţumesc. Se chinui să ascundă cât de mult însemna pentru ea măruntul gest. Este foarte amabil din partea ta, Die… Don Diego.

Pe fruntea lui apăru o cută.

— *Por Dios,* nu trebuia să-mi vorbeşti ca şi cum aş fi un conte, la fel ca atunci când nu eram intimi. Nu văd de ce trebuie să o faci acum.

— Vreau să mă obişnuiesc înainte de a-mi cunoaşte bunicul.

Era îngrozită că avea să se dea de gol, arătând cât de mult însemna Diego pentru ea. Dar de ce să-l respingă dacă el tot avea să piardă lucrul pentru care luptase?

Reuşi să zâmbească.

— N-ai aflat că nu mă pricep să-mi controlez limba? Dacă mi-o ia înainte şi îţi spun Diego, poate bănui ce e mai rău.

— Da, şi nu vrem să riscăm aşa ceva. Vocea lui era acidă, dar ochii păreau să o devoreze. Ar însemna sfârşitul pentru preţioasa ta libertate.

— Şi pentru a ta, sublinie ea enervată.

Până la urmă, făcea asta pentru el.

Desigur, el nu ştia asta. Nu trebuia să afle *niciodată.* Cum putea să-l învinovăţească pentru furia lui? Îi rănise în mod intenţionat mândria şi pusese capăt deciziei lui nesigure de a se căsători cu ea.

Cu toate astea, tot durea faptul că el acceptase, că o voia doar ca parteneră de pat. Asta avea să doară mereu. După noaptea petrecută împreună, nu se putea vedea căsătorindu-se cu alt bărbat.

Dar se părea că el nu avea o altfel de problemă. Părea perfect mulţumit să o dea bunicului ei.

— Mulţumesc din nou pentru cărbuni, domnule. Acum, dacă mă scuzaţi, i-am promis lui Nettie că o să-i arăt cum să joace pichet.

Fugi, reuşind să-şi înăbuşe lacrimile până când ajunse la scările de sub punte. La naiba cu totul, trebuia să pună punct! Nettie avea dreptate – trebuia să nu mai plângă după un bărbat care o voia doar ca să-şi apere onoarea. Nu putea să-l lase să-şi distrugă viitorul din cauza mândriei lui rănite. Nu putea să-i facă asta bărbatului pe care îl iubea.

Îl iubea?

Adevărul o lovi la fel de surprinzător precum pânza unei corăbii, făcând-o să se oprească în capul scărilor.

Sfinte Dumnezeule, îl iubea! Din toată inima.

Oh, nu, cum se îndrăgostise din nou? Iar de data asta

de un bărbat de două ori mai minunat – şi de două ori mai inaccesibil – decât Peter. Însă Peter fusese doar o toană, obiectul fanteziilor ei prosteşti de adolescentă.

Pe de altă parte, Diego... Cât de curajos trebuie să fi fost pentru a îndura ce soldaţii făcuseră familiei lui! Cât de mult trebuie să fi încercat, deşi în van, să salveze proprietatea! Iar la 12 ani, un băiat dintr-o familie cu privilegii să fie forţat să aibă un nou stil de viaţă şi totuşi să reuşească! Arăta o hotărâre uimitoare.

Aceeaşi hotărâre care îl mânase să o găsească şi să o răpească. Aceeaşi hotărâre avea să îi fie de ajutor în planul lui de a renova proprietatea familiei, de a reabilita numele acesteia. Poate că era spanioloaică doar prin sânge, dar ştia suficient despre aceşti oameni să înţeleagă cât conta onoarea pentru ei.

Cu siguranţă, conta mai mult decât iubirea unei englezoaice nebune pentru un bărbat care nu o iubea.

Lacrimile îi înţepară ochii. Se grăbi să ajungă în cabină înainte de a fugi înapoi pe punte şi de a-l implora să se căsătorească cu ea, indiferent cât de puţin dorea el asta. Trebuia să-şi controleze nevoia nebună de a fi cu el înainte ca Diego să-şi dea seama că nu îi era indiferent, aşa cum credea el. Înainte de a ajunge de unde începuseră.

Când intră în grabă în cabină, Nettie ridică privirea.

— Sunteţi bine?

Ea oftă, obosită să-şi examineze sentimentele. Trebuia să înveţe să păstreze distanţa faţă de bărbaţi. Nu erau buni pentru statutul unei femei.

— Sunt bine, minţi Lucy. Nimic ce nu poate vindeca un joc vioi de pichet.

Dar în următoarea săptămână, după ce devenise expertă în pichet, Lucy îşi dădu seama că era departe de a fi vindecată. Se părea că jocul de pichet nu făcea absolut nimic pentru a alina suferinţa din dragoste.

Nici Diego nu era de ajutor. La început, îşi petrecuse timpul pe punte, fumând *cigarillos* şi săgetând-o cu privirea de fiecare dată când o vedea. Apoi, într-o zi, după ce ea îi spusese lui Rafael că dorea să-şi îmbunătăţească spaniola,

Diego îi aduse un dicţionar spaniol.

— Poftim, spuse el fără vreo introducere, lăsându-l pe masă la popotă unde ea şi Nettie îşi terminau cina. Mâine-dimineaţă, începem lecţiile. O să-ţi fie destul de greu să trăieşti în casa bunicului tău, nu trebuie să ai nevoie de el să-ţi traducă mereu.

Ea clipi. Diego intenţiona să o înveţe el însuşi? Pentru că îşi făcea griji că avea să fie singură în casa bunicului? Asta era suficient pentru a-i da idei greşite. Şi Dumnezeu ştia că deja avea destule idei greşite despre Diego.

— Încă ceva. Privi spre Nettie. Servitoarea ta are nevoie de haine potrivite.

Nettie clipi.

— Dar nu-i nimic rău la rochia mea. Asta poartă toate fetele la tavernă.

Când o grimasă trecu pe chipul lui Diego, Lucy îşi înăbuşi un zâmbet.

— Asta-i problema, Nettie. Don Diego nu vrea să-şi dea seama cineva că mi-am angajat însoţitoarea dintr-o tavernă. S-ar putea să nu le pice bine rudelor mele bogate.

— Fă-i ceva mai potrivit, da? îi ceru Diego.

Să-i facă? Lucy râse.

— Să o ţes din alege, domnule? zise ea, neputându-se abţine din a-l provoca.

— Credeam că vă învaţă să coaseţi, replică el. Sau cusutul nu este inclus în materiile din şcolile voastre englezeşti, pe lângă cele de bune maniere?

— Suntem învăţate să coasem cu acul, da. Dar coaserea rochiilor este în general lăsată în seama croitoreselor.

— Eu pot să fac o rochie, interveni Nettie, surprinzând-o de Lucy. Dar am nevoie de pânză.

— O să am grijă ca Rafael să-ţi dea nişte pânză. Trebuie să aibă ceva printre bunurile din cală. Îi aruncă o privire pe furiş lui Lucy. S-ar putea să aibă ceva şi pentru tine, deşi îmi imaginez că bunicul tău o să dorească să-ţi dea chiar el o rochie.

Lucy doar încuviinţă din cap, iar el plecă. Nu avea de

gând să stea în San Roque prea multă vreme ca să folosească rochiile. Imediat ce ajungeau la ţărm, avea să o pună pe Nettie să trimită o scrisoare către *papa,* în care îi spunea să vină să o ia. Chiar dacă Diego avea dreptate în legătură cu rolul lui *papa* în răpirea de lângă părinţii ei adevăraţi, merita şansa de a-i explica. Nu putea să-l lase să se îngrijoreze în privinţa ei.

Desigur, după ce *papa* venea după ea, trebuia să se întoarcă în Anglia şi să-şi înfrunte reputaţia ruinată. Nu era o perspectivă atrăgătoare, chiar şi cu familia alături. Dar nici ideea de a se mărita cu vreun grande ales de bunicul ei.

Tocmai de aceea accepta cu plăcere lecţiile de spaniolă cu Diego. Nu ştia cât avea de stat în casa bunicului ei, iar gândul de a fi neajutorată pentru că nu putea vorbi limba o îngrijora mai mult decât perspectivă de a fi zilnic în compania lui.

În zilele ce urmară, fu surprinsă să-şi amintească mai multe cuvinte din spaniolă. O ajuta faptul că Diego îi vorbea doar în spaniolă, deşi avea grijă să rămână la subiecte de conversaţie inofensivă.

Se dovedi mai uşor decât se aşteptase, din moment ce avea multe de aflat despre Spania. Descoperea că viaţa în ţară ca străin era foarte diferită de traiul acolo ca nativ. În regimente, fusese cocoloşită cu manierele şi obiceiurile englezeşti. Acum nu avea să mai fie aşa.

Din fericire, Diego înţelegea asta mai bine decât ea. Şi din moment ce părea la fel de dornic să evite orice subiect care îi putea tenta să fie din nou intimi, lecţiile ei decurgeau fără incidente.

Până într-o seară, după ce navigaseră în josul coaste Spaniei de câteva zile. La cină, Rafael îi informă că aveau să treacă prin strâmtoarea Gibraltar pe timpul nopţii. Se aştepta să coboare ancora în golful Algeciras în dimineaţa următoare.

Anunţul lui o lovi pe Lucy ca un taifun. Se obişnuise cu ritmul leneş al vieţii pe mare – cu lecţiile de dimineaţă cu Diego, cu după-amiezile petrecute desenând sau cosând cu

Nettie, cu cinele la care îi asculta pe Diego şi pe Rafael povestind despre aventurile lor în taberele regimentelor. Timpul ar fi fost aproape magic dacă nu ar fi fost durerosul fapt că se îndrăgostea de Diego cu fiecare zi care trecea. Acum totul se termina.

Imediat ce se sfârşi cina, ea se grăbi la provă, singurul loc de pe punte unde putea să fie singură. Îşi făcuse obiceiul de a merge acolo de fiecare dată când se simţea tristă, stând între peretele catargului şi cabestan, de unde privea cum corabia se arunca în valuri.

Era aşa de adâncită în suferinţa ei, încât atunci când Diego îi apăru în faţă dintr-odată scoase un ţipăt.

— Ce este? întrebă el lăsându-se în jos lângă ea, încordat. Ce s-a întâmplat?

Putea să întrebe asta? Când a doua zi aveau să se despartă pentru totdeauna? Gândul acela era mai mult decât putea îndura.

Dar el nu părea afectat, aşa că şi ea trebuia să fie la fel. Până acum se descurcase, fără a face vreodată vreo aluzie la ce aflase despre trecutul lui. Acum trebuia doar să supravieţuiască până ce ajungea la bunicul ei.

— M-ai speriat, atâta tot, zise ea.

— Nu la asta m-am referit. De ce ai plecat de la popotă în grabă?

— Fără vreun motiv, zise ea cu vocea gâtuită.

— Da? rosti el sceptic, ridicând mâna pentru a-i şterge o lacrimă de pe obraz.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că plângea.

Era prima dată când el o atingea după noaptea petrecută împreună. Se strădui să nu se sprijine de mâna care o mângâia. Pentru că ar fi fost periculos. Mai ales când el avea o expresie aşa de îngrijorată.

— Lucy, continuă el, este posibil ca tu… există vreo şansă…

— Ca eu să…?

Îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca el să spună ce voia ea să audă. Că spera să se răzgândească şi să se căsătorească cu el. Că voia să-l iubească. Că o iubea.

— Există vreo şansă să fii însărcinată?

Lucy îşi simţi inima grea. Ce proastă era! „El nu crede în dragoste, îţi aminteşti?”

— Nu există nicio şansă, îl asigură ea, alungând orice speranţă pentru un viitor alături de Diego.

Dacă i-ar fi făcut un copil, cu siguranţă ar fi cerut-o din nou în căsătorie, iar ea ar fi acceptat. Una era să eliberezi un bărbat de obligaţii din iubire pentru el, dar era cu totul altceva era să pedepseşti copilul pentru greşelile părinţilor şi să-l lipseşti de tatăl său.

În mod ciudat, Diego nu păru uşurat să audă răspunsul ei, aşa cum se aşteptase.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Îşi feri capul, simţind că îi ia chipul foc. Mi-a venit menstruaţia săptămâna trecută.

El îi ridică bărbia, cu o mână infinit de blândă.

— Atunci de ce plângi?

Când el o atinse, mintea i se goli complet.

— Nu am nimic.

În ochii lui se zări o sclipire subită.

— Poate că te doare pentru că ai asta în ureche.

El ridică mâna şi îi arătă o portocală. Ea îl privi pieziş.

— Nu, clar nu e asta problema.

— Atunci este cea din cealaltă ureche.

Lăsându-i prima portocală în poală, repetă trucul în partea cealaltă. Nu se putu abţine şi râse.

— Pot să fac asta toată noaptea, să ştii, o tachină el.

— Ai atâtea portocale ascunse în mâneci? zise ea viclean.

— Portocale. Nuci. Am avut destule la cină, dacă îţi aminteşti, din moment ce Rafael a desfăcut restul de provizii acum că ne apropiem de destinaţie.

Asta făcu să-i revină suferinţa.

— Da, zise ea încordată.

Zâmbetul lui dispăru.

— Haide, Lucy, spune-mi ce s-a întâmplat, insistă el. Sau o să mă obligi să te transform într-un coş cu fructe până ce o să-mi spui.

Diego putea să fie insistent, naiba să-l ia! Se agăţă de singurul motiv la care se putea gândi.

— Sunt emoţionată că o să-mi cunosc bunicul.

Chipul lui se lumină.

— Ah! Nu te nelinişti. O să fie foarte fericit că te-ai întors la el.

— Poate la început. Dar dacă mă urăşte? Sau este dezamăgit de mine?

— Pentru că nu mai eşti castă?

Ea clipi. Asta nici măcar nu-i dăduse prin cap.

— De fapt, nu. Şi apoi, am hotărât să nu-i spun până când nu văd cum merg lucrurile. Acum că mi-am găsit familia pe care am pierdut-o, ar trebui să depun nişte eforturi să-i cunosc înainte de a face ceva drastic, nu crezi?

În mod inexplicabil, chipul lui deveni de piatră.

— Înţelegi ce înseamnă asta. O să te prezinte bărbaţilor burlaci din cercul lui.

— Îmi dau seama. Apoi adăugă cu nonşalanţă: Cine ştie? Aş putea cunoaşte un bărbat cu care chiar să vreau să mă căsătoresc. Desigur, trebuie să mă prefac că sunt inocentă din moment ce aceasta este singura cale prin care m-ar lua un bărbat decent.

— Nu-i adevărat, protestă el. Niciun bărbat respectabil nu ar renunţa la tine pentru ceva aşa de neînsemnat.

Afirmaţia lui o uimi. „Tu ai făcut-o”, vru ea să spună.

Dar nu o făcuse din acel motiv. Din păcate, o făcuse pentru un motiv mai important. Încă putea să audă vocea lui Rafael: speranţa de a recâştiga Arboleda a fost elanul succesului lui. Şi cum putea un bărbat cu mândria lui Diego să încalce jurământul solemn făcut tatălui său? Cum putea femeia care îl iubea să-l lase să facă asta?

— Chiar şi aşa, murmură ea, probabil că ar fi mai bine să menţin iluzia inocenţei mele cât de mult pot. Până la urmă, nu-mi cunosc bunicul. S-ar putea dovedi a fi genul drastic.

— Dacă este aşa, zise Diego curajos, atunci eu şi Rafael te împachetăm pe corabia ăsta şi te ducem înapoi în Anglia.

Ea îl privi surprinsă.

— Nu fi prostuţ! Dacă ai face aşa ceva, ar trebui să renunţi la proprietatea ta.

— Nu o să-l las să te rănească, Lucy. Îi prinse mâinile, strângându-le puternic. Nu te-am adus până aici ca să văd că îţi face rău. Indiferent ce te alarmează în săptămânile care o să urmeze, trebuie să-mi trimiţi vorbă. O să vin de îndată, jur!

I se tăie respiraţia. Atingerea mâinilor lui o făcea să simtă foc în vene. Şi felul în care se uita la ea, de parcă intenţiona să o sărute…

Oh, nu, exact asta voia! Îşi coborî capul, cu ochii mocnind în felul acela care făcea să-i tresară inima.

Trebuia să-l oprească. Chiar dacă acel loc de pe punte era ascuns de privirile marinarilor, cineva putea urca pe catarg şi îi putea vedea. Iar ea îşi putea pierde inima.

Cu toate astea, îşi înălţă capul pentru a-l întâmpina pe al lui.

Sărutul începu blând, de parcă se temea că putea să o sperie, iar ea avea să se retragă. Buzele lui se jucară peste ale ei, gustând, savurând. Ea se sprijini de el şi îi puse mâna pe piept, desfătându-se cu bătăile iuţi ale inimii lui.

Apoi sărutul se schimbă, devenind o seducţie fierbinte, excitantă a gurii ei. Cu un geamăt adânc, mâna lui alunecă pe ceafa ei în timp ce el poseda şi prăduia, precum un pirat care punea stăpânire pe un captiv. Cealaltă mâna alunecă pe sânul ei, iar gura lui perversă, minunată ardea cu sărutări sălbatice şi îmbătătoare în jos pe gâtul ei.

— *Mi dulzura,* murmură el. Petrece noaptea asta cu mine. Te rog! Hai să mai fim împreună o singură dată!

Cuvintele o loviră ca apa îngheţată, amintindu-i că pentru el datoria era mai importantă decât ea, cu toate cuvintele lui dulci şi mângâierile şi mai dulci.

Se eliberă din braţele lui, luptându-se să-şi liniştească pulsul agitat.

— Am fost suficient de norocoşi să nu concepem un

copil ultima dată când am petrecut noaptea împreună. Chiar vrei să provoci soarta a doua oară?

Pe chipul lui se citi disperarea.

— Există metode de a preveni…

— Nu contează. Ea se ridică, lăsând portocalele să cadă pe punte. Nu pot să o fac. Pur şi simplu nu pot.

Avu nevoie de toată voinţa pentru a pleca. Dar ştia că, dacă ceda cântecului de sirenă din acea seară, dimineaţa avea să-l implore să renunţe la tot pentru ea. Şi avea să regrete mai târziu.

Diego o privi plecând cu o suferinţă mai profundă decât oceanul care îi înconjura. Undeva în adâncurile minţii, ştia că nu ar fi trebuit să-i ceară să împartă patul în seara aceea. El şi Lucy descoperiseră un soi de prietenie în ultimele săptămâni, iar acum o stricase într-un singur moment de neatenţie.

Cu toate astea, nu părea să se poată abţine. Fără ea se simţea rău, ca un marinar lipsit de lămâi pentru a preveni scorbutul. În ultimele două săptămâni, oscilase între uşurarea că îşi putea continua planurile şi regretul că nu o putea avea. Regretul câştiga în faţa uşurării tot mai mult în fiecare zi.

Lecţiile lor zilnice fuseseră suficient de încordate cu el obligat să stea lângă ea şi să ignore strălucirea soarelui în părul ei sau zâmbetul blând de încântare când înţelegea o conjugare nouă. Dar în seara aceea îi provocase un junghi de suferinţă. Mai întâi vestea că nu exista şansa de a avea un copil care să o oblige să revină în braţele lui. Şi al doilea rând, agonia neaşteptată provocată de felul distant în care vorbise despre alţi bărbaţi care aveau să o curteze.

Strivi o portocală în mână. *Dios mio* cum putea să suporte asta? Până acum, se consolase că măcar nu avea să se mărite cu alt bărbat. Că avea să-i spună marchizului despre pierderea inocenţei, iar Don Carlos urma să renunţe la încercarea de a-i aranja o căsătorie bună.

Diego chiar visase că venea după ea după ce Arboleda avea să aibă din nou o podgorie bogată. Mulţumită faptului că făcuseră dragoste, ea ar fi fost încă

liberă, în Anglia sau în Spania, şi el ar fi putut să o ceară de soţie fără să-şi încalce jurământul faţă de tatăl său.

Ce egoist fusese! Voia ca ea să-l aştepte în timp ce el făcea ce voia. Nu avea niciun drept.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi recăpăta controlul asupra corpului îndărătnic pentru a fi prezentabil, dar mai zăbovi pe punte o vreme, fumând un *cigarillo.* Nu ar fi trebuit să fie dificil.

Obţinuse ce dorea, iar ea în curând urma să aibă mai mult decât visase vreodată.

„Cine ştie? Aş putea cunoaşte un bărbat cu care chiar să vreau să mă căsătoresc”.

Se încruntă la lumina lunii. Urma să fie a altui bărbat. Ideea asta îl rodea pe dinăuntru.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, zise Rafael, urcând lângă el. N-ai putut rezista să nu fugi după ea, nu-i aşa?

Diego scutură scrumul.

— Ce vrei?

— Domnişoara Seton era bine?

— Era emoţionată în legătură cu întâlnirea cu bunicul ei, atâta tot.

— Ar trebui să fie. Este un bărbat puternic, obişnuit să obţină ce vrea. Şi dacă eu am înţeles bine situaţia, vrea un moştenitor.

Ignorând fiorul care îi străbătu coloana, Diego lăsă *cigarillo* să-i cadă şi-l strivi cu cizma.

— Şi eu îl cunosc pe marchiz. Şi îi ştiu reputaţia de om nemilos. Dar aici este vorba despre nepoata lui, care a fost furată de lângă el. Nu o s-o forţeze să facă nimic.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

Dar nu era sigur deloc. Nu mai era sigur de nimic.

Cu excepţia unui singur lucru: nu mai putea să-şi ia proprietatea şi să plece din oraş. Poate că era excesiv de precaut şi, cel mai probabil, un prost pentru că îşi prelungea suferinţa.

Dar nu-i păsa. Avea să rămână prin preajmă cât era

nevoie pentru a se asigura că Lucy era bine. Chiar dacă asta era o tortură pentru el.

Capitolul 23

Dragă vere,

Deşi mă îngrijorează mult soarta lui Lucy, am o nouă preocupare. Domnul Pritchard caută un chiriaş pentru Rockhurst, iar unele dintre alegerile sale nu ar fi deloc potrivite pentru a fi vecinii unei şcoli de fete. Ieri, Rockhurst a fost vizitat de un domn care doreşte să-l transforme într-un teren de crichet. Astăzi, domnul Pritchard a făcut un tur cu un individ care conduce o închisoare. Omul ăsta nu are niciun pic de conştiinţă? Nu-i pasă ce o să ne facă?

Ruda ta îngrijorată,

Charlotte

Deşi corabia lui Rafael coborâse ancora în apele curate ale golfului Algeciras a doua zi dimineaţă, fu nevoie de câteva ore pentru ca pasagerii să poată intra în Spania. Cât timp Diego aranjă să fie trimis un mesaj bunicului lui Lucy, anunţându-le sosirea, ea îşi petrecu timpul uitându-se la privelişti care-i tăiară respiraţia.

La un capăt al golfului se afla oraşul Algeciras, cu clădirile sale albe sclipind în strălucitorul soare de mai. Urma o fâşie impresionantă de ţărm presărat cu sate, bărci de pescuit ancorate înghesuit la docuri. Apoi văzu un oraş mai mare, despre care Rafael o informă că era San Roque, destinaţia lor, ridicat pe un deal cu munţii în spate. După San Roque urmau alte oraşe mai mici, apoi graniţa dintre Spania şi oraşul englezesc Gibraltar. Măreaţa stâncă se afla chiar în capătul istmului. Domina peisajul la fel de impunătoare precum piscurile Salisbury vegheau peste Edinburgh, casa ei.

Casa ei cea mai recentă. Abia după ce *papa se* retrăsese din armată avusese un cămin. Gândul că el îşi făcea griji o rodea, dar grija ei era temperată de o neîncredere crescândă. Ar fi putut el să ştie adevărul legat de originea ei de la bun început? Şi dacă era aşa, de ce îi ascunsese asta?

Doar dacă nu cumva îşi făcuse griji chiar în legătură cu acest lucru – că ea putea fugi în Spania pentru a-şi cunoaşte rudele. Dar, cu siguranţă, o cunoştea mai bine de atât. Chiar şi acum neliniştea îi rodea stomacul la gândul că avea să îşi cunoască bunicul bogat şi puternic. Omul putea foarte bine să aibă viitorul ei în mâinile sale. Dumnezeu ştia că avea deja în mână viitorul lui Diego şi, după ce îi spusese Rafael, nu era sigură că voia să-l cunoască.

Consternarea ei nu se diminuă după ce părăsiră corabia. Mâinile îi transpirară în timp ce trăsura ce îi transporta pe ea, pe Nettie şi pe Diego urca pe străzile înguste şi pietruite. Diego îi explică faptul că, atunci când britanicii şi olandezii cuceriseră Gibraltarul în urmă cu mai bine de o sută de ani, majoritatea locuitorilor spanioli veniseră în San Roque, care se afla la scurtă distanţă. Stră-străbunicul ei fusese unul dintre ei.

Era greu de crezut că acest loc străin superb făcea parte din moştenirea ei, cu casele sale în sus pe deal, precum cuburi delicate de zahăr împodobite cu lucrături de metal şi flori din belşug la fiecare intrare şi fereastră. Aproape că era prea mult de absorbit. O copleşeau până şi mirosul dulce de iasomie şi sunetul de castaniete venind dinspre ceea ce păreau nişte săli de dans.

Când se opriră în faţa unei vile somptuoase cu arhitectură maură, se simţi ca trăsnită când văzu atâtea culori, mirosuri şi sunete necunoscute. Spania pe care o cunoscuse ea era teritoriul dur din interior, nu această mare de senzaţii.

Iar această clădire impresionantă, cu mozaicuri superbe, stâlpi de marmură şi acoperiş placat avea să fie casa ei pentru o vreme? I se părea de neînţeles.

— Ziceţi dacă nu e ceva măreţ! exclamă Nettie,

rămasă cu gura căscată la fereastră. Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Cea mai frumoasă şi cea mai intimidantă.

— Înţeleg că eşti mulţumită să rămâi servitoarea mea în loc să te întorci fuga în Anglia cu Rafael?

— Nu vă las singură cu bunicul dumneavoastră şi fără niciun prieten la care să apelaţi, îi răspunse Nettie.

— Are un prieten la care să apeleze, interveni Diego.

— Dumneavoastră? pufni Nettie. O să plecaţi frumuşel la proprietatea din nordul Spaniei.

— Nu imediat. Când Lucy ridică ochii la el, o privi îndelung. Arboleda a stat degeaba în tot acest timp; mai poate aştepta o vreme. Am de gând să stau în San Roque cât este nevoie ca să mă asigur că eşti bine. Şi fericită.

Fericită? Nu era sigură că era posibil fără el.

— Credeam că Rafael o să te ducă în nord când o să plece de aici, zise ea, uimită de această nouă turnură.

El ridică din umeri.

— Rafael o să mai fie aici o săptămână sau mai mult, descărcând marfa şi ridicând alta nouă. Dacă este nevoie, o să mă mut într-o pensiune şi o să-mi amân călătoria până când o să ancoreze din nou aici.

Ar fi făcut el asta pentru ea? Tocmai se gândea să-l întrebe de ce, când uşa dublă de la intrare a locuinţei bunicului ei se deschise dintr-odată, şi un bărbat în vârstă fu ajutat să ajungă pe veranda de marmură de un servitor puternic.

— Ea este? întrebă curios în spaniolă bărbatul mai în vârstă. Bătu cu bastonul nerăbdător. Don Diego?

În timp ce un grăjdar se grăbea să coboare scăriţa trăsurii, Diego îi aruncă o privire liniştitoare, apoi deschise uşa şi sări. Se înclină adânc în faţa bărbatului, apoi se întoarse pentru a o ajuta pe Lucy să coboare.

— Don Carlos, zise el în engleză, v-o prezint pe Doña Lucinda. Nepoata dumneavoastră.

În timp ce cobora, mâna lui Diego o părăsi. Se simţea goală şi expusă în faţa marchizului cu ochi ascuţiţi, care o privea de parcă analiza dacă merita să fie descendenta lui.

Exact când credea că putea fi o greşeală uriaşă, că ar fi trebuit să refuze să coboare de pe corabie, el strânse mânerul bastonului cu ambele mâini şi apoi începu să plângă.

Ce trebuia să facă? Poate că nu voia ca ea să-i observe lacrimile. Poate că se jena dacă ea încerca să-l aline. O privire aruncată spre Diego nu o ajută deloc, pentru că şi el părea la fel de stânjenit.

Acesta era bărbatul nemilos şi viclean despre care o avertizase Rafael? Acest individ bătrân, cu păr alb uns cu pomadă?

După un moment ciudat, marchizul ridică o mână tremurândă pentru a-şi şterge lacrimile.

— Iartă-mă, copilă, hârâi el într-o engleză cu puternic accent. Sunt un om bătrân. Cum spui asta în engleză? Ne exprimăm sentimentele.

Schiţând un zâmbet, Lucy făcu o reverenţă, nefiind sigură cum ar trebui să-i răspundă o spanioloaică bunicului ei străin.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule.

El se încruntă la tonul ei formal şi îi făcu semn să se apropie cu o mână imperioasă.

— Haide, haide, fato! Nu ai un sărut pentru bătrânul şi bietul tău bunic?

Se apropie nervoasă de el. Era aşa de încovoiat peste baston încât fu nevoită să se aplece pentru a-i săruta obrazul ca de hârtie. Câţi ani avea, oricum? Nu se aşteptase să fie aşa de bătrân.

Când ea vru să se retragă, el o prinse de braţ.

— Lasă-mă să te văd de aproape, zise el. Ochii mei nu mai sunt aşa de buni ca pe vremuri.

Când ea ridică privirea spre el, un zâmbet îi apăru pe buze.

— Eşti imaginea mamei tale, continuă el. Identică.

Ochii lui chiar nu vedeau bine.

— Iertaţi-mă, domnule, zise ea în spaniolă pentru a fi sigură că el o înţelegea, dar nu cred că semăn deloc cu ea, judecând după asta.

Îi arătă miniatura pe care o ţinuse aproape în tot acest timp.

El clipi, deşi ea nu putea să-şi dea seama ce îl surprindea mai mult – faptul că ea îl contrazicea sau că vorbea în spaniolă.

Apoi el îşi îndreptă umerii cu încăpăţânare.

— Acela nu prea seamănă, răspunse el într-o spaniolă rapidă pentru care fu nevoită să se concentreze pentru a o înţelege. Crede-mă pe cuvânt, semeni cu ea mai mult decât poate transmite orice imagine. Vino, o să-ţi arăt. Ridică ochii mai mult pentru a-i privi pe Nettie şi pe Diego. Veniţi cu toţii.

Cu degetele chircite înfipte în braţul ei, o îndemnă să deschidă uşa. Servitorul încercă să-l apuce de celălalt braţ, dar Don Carlos îl îndepărtă.

— Nepoata mea o să mă ajute. Nu-i aşa, copila mea?

— Desigur, *abuelo,* zise ea, neştiind dacă să se simtă flatată ori să se teamă de dorinţa lui clară de a o avea în preajmă.

Acum înţelegea ce încercase Diego să-i spună. Marchizul fusese lipsit de nepoata lui fără să aibă vreo vină. Cum se simţise? Şi cât de greu le fusese părinţilor ei să le fie furat copilul?

Cu el sprijinindu-se puternic de braţul ei în timp ce el îi conducea pe toţi într-un ritm îngrozitor de lent, Lucy avu suficient timp să privească în jur. Dumnezeu să o ajute! Locul era un palat. Traversară o galerie care încercuia o curte interioară suficient de mare să cuprindă casa modestă din oraş a lui *papa.* Găzduia o fântână elaborată, plus pomi fructiferi în ghivece. Mozaicurile colorate şi strălucitoare punctau pereţii deschişi la culoare, iar covoare orientale scumpe împodobeau podelele camerelor din gresie cu desene complicate.

Traversând diferite camere, bunicul îi arăta tablouri de Rembrandt şi de Velázquez, vaze chinezeşti şi ceramici din zonă, lucruri pe care până acum le văzuse doar în casa familiei Foxmoor.

— Toate astea o să fie ale tale într-o zi, fata mea, zise

el în timp ce mergeau.

Pentru o clipă, ea chiar se gândi că merita să renunţe la tot ce avea în Anglia pentru o viaţă printre asemenea frumuseţi. Apoi îşi aminti posibilul preţ – un soţ pe care nu l-ar fi ales ea. Un soţ care nu era Diego.

Nu că Diego ar mai fi fost o opţiune, dacă fusese vreodată. Cu cât avansau mai mult prin încăperile luxoase, cu atât el arăta mai trist, iar ea înţelegea de ce. În ciuda rangului său şi a faimei, situaţia lui Diego nici măcar nu putea să se compare cu cea a bunicului ei.

Chiar era o moştenitoare importantă, iar bunicul probabil că l-ar fi considerat pe Diego un fel de vânător de avere. Dacă l-ar fi luat vreun pic în considerare. Iar mândria lui Diego nu i-ar fi permis niciodată să tolereze asta.

Urcară scările spre a doua galerie, apoi intrară într-un salon frumos amenajat.

— Acest apartament este al tău, draga mea, zise bunicul. Există o cameră de primire, un dormitor şi un balcon care dă spre golf. Apartamentul a fost al mamei tale.

Lucy simţi un nod în gât. Camera mamei ei. Stătuse ea chiar în acest loc în tinereţe, visând şi făcând planuri pentru viitorul ei?

— Şi aceasta, draga ea, este mama ta, despre care îţi spuneam mai devreme, zise marchizul, făcând un gest în spatele ei.

Se întoarse şi găsi un portret mare, care ocupa jumătate dintr-un perete. Nodul din gâtul ei se mări. Mama ei. Da, Lucy o recunoscu. Acea imagine era o dovadă a frumuseţii, iar înclinarea capului îi era dureros de familiară.

Cu lacrimi în ochi, Lucy se apropie de tablou.

— L-am comandat cu ocazia logodnei ei, zise bunicul.

— Cu tatăl meu? zise Lucy, apoi îşi dădu seama cât de stupid sunase întrebarea.

Desigur, cu tatăl ei. Cu cine altcineva?

Bunicul nu răspunse imediat, dar când ea se întoarse, el zâmbi.

— Da, desigur, Don Álvaro.

— Este şi un tablou cu el?

Începea să o deranjeze faptul că, deşi avea o imagine clară a mamei, nu exista una şi cu tatăl ei spaniol.

Dar poate că el nu fusese prezent în viaţa ei. Mulţi taţi aristocraţi îşi lăsau copiii cu soţiile şi servitorii.

— Nu, zise brusc Don Carlos. El era mult prea ocupat să pozeze pentru un artist.

Lucy privi din nou portretul. Mama ei nu părea deloc aşa de fericită cum ar fi trebuit să arate o femeie cu ocazia logodnei.

— Căsătoria ei a fost aranjată?

— Ştiu că englezii nu mai sunt adepţii unor astfel de lucruri, dar nouă, spaniolilor, încă ni se par utile căsătoriile aranjate.

Ce răspuns evaziv! Intenţionase să fie un avertisment pentru ea? Sau doar o simplă afirmaţie?

Înainte ca ea să apuce să întrebe mai mult, el bătu cu bastonul.

— Tu şi Don Diego cred că sunteţi lihniţi de foame. Bucătarul meu a pregătit un ospăţ în cinstea sosirii tale. Servitoarea ta poate despacheta bagajele cât timp mâncăm. Întinse o mână tremurândă. Vino, ni se alătură un prieten la *almuerzo*[6]!

În timp ce lua mâna bunicului, îi aruncă lui Diego o privire plină de panică. *Prieten* însemna doar prieten sau Don Carlos punea deja la cale căsătoria ei?

Dar Diego nici măcar nu se uită la ea, privind fix în faţă când îi urmă. Intrară în salon, unde găsiră un bărbat slab, care îi aştepta cu mâinile la spate în timp ce se plimba cu eleganţa imperturbabilă a unui aristocrat care nu avea nimic mai bun de făcut decât să-şi aştepte masa.

— Ah, Don Felipe, nepoata mea este în sfârşit aici! strigă Don Carlos.

Când *prietenul* se întoarse pentru a-i întâmpina, o privi în cea mai grosolană manieră. Înclinând sfidător bărbia, ea îi întoarse favorul.

Părând să aibă aproape 30 de ani, nu arăta cu mult

6 În traducere din spaniolă, „prânz" (n.red)

diferit de un englez, mai ales dacă-l comparai cu Diego, care era mai măsliniu. Cu buclele negre dese şi moi, cu îmbrăcămintea extravagantă de mătase şi inelele preţioase, era însăşi imaginea unui grande bogat şi leneş.

— Acesta, draga mea fată, zise bunicul ei, este nepotul dragului meu prieten, care a murit de curând. E Don Felipe, duce de Malaga.

Un duce? Se îndoia că se afla acolo doar în calitate de prieten al bunicului ei; era mult prea tânăr. Şi judecând după cât de îngâmfat se arătase când fusese prezentat, era mult prea plin de el pentru a tolera compania unul bărbat în vârstă prea mult tâmp.

Forţându-se să zâmbească politicos, ea făcu o reverenţă.

— Este o onoare să vă cunosc, zise ea în spaniolă, din moment ce bunicul ei îi vorbise doar în spaniolă, nefiind astfel sigură dacă ştia engleza.

— Şi eu, señorita.

El se aplecă, oprindu-şi ochii chiar la nivelul sânilor ei, unde rămaseră timp de cinci secunde, apoi se îndreptă.

Dumnezeule, era mai rău decât Rafael!

Se uită la Diego, a cărui privire furtunoasă rămăsese asupra ducelui. Arăta de parcă voia să-l strângă de gât cu propriile mâini. Oh, Dumnezeule! De ce trebuia să fie gelos? Putea doar să se roage ca bunicul ei să nu observe.

Din fericire, Don Carlos alese acel moment pentru a-i prezenta pe cei doi bărbaţi, iar Diego reuşi să-şi recapete controlul. Dar, deşi îşi schimbase expresia într-o indiferenţă plictisită, în ochi îi sclipea o lumină necurată.

Se aşezară la masă, ea de o parte a bunicului, şi ducele în cealaltă parte. Diego fu aşezat lângă duce, puţin mai departe.

Urmă un şir ameţitor de mâncăruri – o supă rece de roşii, chiftele de cartofi şi şuncă prăjite, diferite tocane de carne şi fasole, însoţite toate de diverse vinuri, din care ducele bău din belşug.

Lucy gustă din tot, dar avu puţine şanse să mănânce din moment ce Don Carlos începuse să o interogheze

imediat ce începuse masa. Trăise ca orfană sau o luase cineva? Cum fusese educată şi unde? Cât călătorise cu regimentele? Fusese prezentată deja la Curtea britanică? Când Don Carlos o întrebă câţi peţitori avusese şi cine fuseseră, din fericire, Diego! veni în ajutor.

— Don Felipe, întrebă el, întrerupându-l pe duce, care se afla la al patrulea pahar de vin, locuiţi în San Roque?

— Pe timpul primăverii, da, zise ducele cu o mişcare fluidă de mână. Dar când se face prea cald, mă duc la castelul meu din Sierra Nevada. Toamna, desigur, prefer vila din Sevilla. Sau pe cea din Madrid. Depinde cum am chef.

— Vai, vai, zise Lucy în engleză, întrebându-se dacă ducele ştia la fel de multe limbi străine câte case avea. Eu prefer ceva mai simplu pentru a-mi face toanele. Capacităţile mele de organizare nu ar face faţă întreţinerii atâtor case.

Ducele se uită în gol spre ea, deşi bunicul ei se încruntă. Ridicând o sprânceană spre Lucy, Diego traduse rapid.

Când Don Felipe înţelese la ce se referise, păru îngrozit.

— Am servitori, Doña Lucinda. Nu a trebuit niciodată să mă înjosesc pentru a-mi întreţine singur proprietăţile. Îi aruncă o privire plină de înţeles. Şi nici soţia mea.

Un impuls răutăcios puse stăpânire pe ea.

— Deci sunteţi căsătorit? zise ea veselă. Mi-ar plăcea să o cunosc cândva.

Buzele lui Diego tresăriră şi dintr-odată deveni fascinat de friptura de porc.

— M-aţi înţeles greşit, răspunse ducele alunecos şi brutal ca un limax. Mă refer la viitoarea mea soţie.

Bărbatul afişă un zâmbet cunoscător, apoi privirea îi căzu din nou pe sânii ei. De data asta, rămase cu ochii acolo aşa de mult încât ea fu nevoită să-şi ducă şervetul la gură pentru a-l face să-şi mute privirea.

Bunicul nu părea să observe.

— Ducele este considerat unul dintre cei mai râvniţi

burlaci din sudul Spaniei, draga mea, explică el.

— Ce drăguţ pentru el, bolborosi ea în engleză. Iar eu se pare că sunt o iapă la licitaţie.

— Cum? întrebă bunicul ei tare de urechi.

Diego tuşi brusc, atrăgând atenţia tuturor. Se bătu cu pumnul în piept.

— Os de peşte, explică el. Mă scuzaţi.

Din fericire, atenţia bunicului fu din nou distrasă de un fel de mâncare care arăta ciudat şi care îi fusese aşezat în faţă.

— Ah, avem *pulpo.* Excelent! Puse cu lingura în farfuria lui Lucy nişte bucăţi care păreau a fi scoici subţiri. Trebuie să încerci, draga mea. Bucătarul meu face cel mai bun *pulpo* din oraş.

Pentru prima dată de când începuseră să mănânce, i se adresă direct lui Diego.

— Care-i cuvântul englezesc pentru *pulpo,* Don Diego?

— Caracatiţă, răspunse el.

Bunicul îi puse un tentacul pe farfurie.

Mâncase multe lucruri, dar tentacule nu. Se uită la ventuze, fiind sigură că pălise.

— Nu cred că englezii preferă caracatiţa, îi spuse Diego bunicului ei în timp ce o privea cu ochii sclipind.

Diavolul se distra, nu-i aşa?

Amuzamentul lui o scoase din sărite. Înjunghie un tentacul şi îl duse la gură.

— Uitaţi, domnule, că am fost crescută ca scoţiancă. Noi mâncăm caltaboş.

Băgă tentacului în gură şi-l mestecă. Dumnezeule, era dezgustător! Gustul era decent, dar carnea era ca de cauciuc şi se simţeau ventuzele. Se întinse după vin, înghiţind o gură sănătoasă pentru a scăpa de tentacul.

Făcând un efort să nu râdă, Diego îşi luă o porţie generoasă.

— Caltaboşul nu este stomacul de oaie umplut cu măruntaie?

— Aţi mâncat caltaboş? întrebă ea surprinsă.

— L-am mirosit când am fost în Edinburgh să vă caut.

Se strâmbă. Mi-a fost suficient. Prefer whisky-ul scoţian în locul bucătăriei.

— Englezii gândesc la fel, răspunse ea. Îmi place caltaboşul, dar până şi mie îmi displac prăjiturile cu ovăz. Cele bune nu au gust, iar cele rele sunt aşa de tari încât le-aţi putea folosi în loc de gloanţe în timpul numărului dumneavoastră.

— Cred că o să rămân la gloanţe. Diego zâmbi. Sunt mai precise.

— Dar nu la fel ca scoţienii, rosti ea.

Amândoi râseră. Privi din întâmplare spre bunicul ei, care nu râdea. Îi privea, cu gura strânsă într-o linie subţire.

Coborând privirea în farfurie, ea zise:

— Caracatiţa este chiar bună, bunicule. Este o specialitate locală?

În loc să-i răspundă, el împinse scaunul în spate aşa de brusc, încât nu o şocă doar pe ea, ci şi pe duce, care era prea ocupat cu noul vin adus cu caracatiţa pentru a observa tensiunea de la masă.

— Cred că avem de discutat afaceri, Don Diego, interveni tăios bătrânul. Haideţi, să ne ocupăm de ele acum!

Diego încuviinţă tensionat din cap în timp ce se ridica.

Don Carlos o bătu uşurel pe braţ.

— Bucură-te de masă, fată dragă! O să mă întorc repede. Între timp, sunt sigur că Don Felipe o să-ţi ţină fericit companie.

Cu siguranţă, dacă era să se ia după privirea ducelui îndreptată asupra sânilor ei când cei doi bărbaţi plecau. Dumnezeule, doar îşi putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi purtat o rochie de seară în preajma lui! Între iubirea lui pentru vin şi cea pentru sâni, Don Felipe şi-ar fi băgat probabil capul în corsajul ei şi acolo l-ar fi ţinut.

Era limpede că trebuia să regândească ideea de a ascunde pierderea castităţii. Dacă Don Carlos făcea cum voia el, în curând avea să o lege fedeleş şi să o prezinte ducelui pe o tavă. Iar ea ar fi preferat să mănânce tentacule dimineaţa, la prânz şi seara decât să se mărite cu

un bărbat ca Don Felipe.

O jumătate de oră mai târziu, după ce el îi povestise istorii menite să-i demonstreze marea onoare pe care i-o făcea catadicsind să o curteze, părerea ei doar se întărise. Şi asta era înainte ca el să înceapă să-i lovească şi să-i atingă picioarele pe sub masă cu propriile picioare. Lucru care intenţiona să fie seducător, dar pe ea o enerva îngrozitor.

Era pe cale să-l calce pe gleznă când Diego şi bunicul ei reveniră. Recunoscătoare, le zâmbi amândurora.

Don Carlos arăta extrem de satisfăcut. Iar Diego părea sumbru. Se apropie de scaunul ei şi făcu o plecăciune.

— Mă tem că trebuie să plec acum, Doña Lucinda, zise el încordat.

Ea sări în picioare.

— Dar nu v-aţi terminat cina!

— Don Diego are numeroase afaceri de aranjat, draga mea, zise bunicul ei ferm.

Ea îşi întoarse capul. Sosise aşa de curând momentul? Îi întinse mâna lui Diego.

— Atunci trebuie să vă mulţumesc că aţi întârziat aşa de mult.

El îi ignoră mâna, deşi în ochii lui se vedea frustrarea.

— Nu-mi datoraţi nicio mulţumire, milady. Îi privi chipul de parcă încerca să-i ţină minte trăsăturile. A fost o onoare să vă servesc, zise el cu blândeţe.

Sunase a despărţire definitivă. Abia îşi putea păstra expresia impasibilă.

— Spuneţi-mi, domnule, aţi primit tot ce aţi sperat?

Trebuia să ştie asta. Dacă Don Carlos refuzase să-şi îndeplinească partea din înţelegerea cu Diego, avea să-l tragă după ea pe Diego la cel mai apropiat altar.

Ochii lor se întâlniră.

— Tot ce mi-a promis bunicul dumneavoastră. Asta trebuie să fie de ajuns.

Cu acele cuvintele enigmatice, făcu o plecăciune şi plecă.

Ea rămase o clipă în picioare, dezolată. Apoi îşi surprinse bunicul privind-o. Nu trebuia să afle niciodată ce se întâmplase între ea şi Diego. Niciodată.

— Ei bine, asta e, zise ea cu o veselie falsă în vreme ce ducele sărise în picioare şi ocolise masa pentru a-i trage scaunul.

Acum tot ce trebuia era să îşi dea seama cum să trăiască restul vieţii fără o parte din inima ei.

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Ar trebui să iei în considerare că domnul Pritchard nu ţine cont de interesul cuiva, în afară de al său personal. O să încerc să-i contracarez tacticile, dar, din păcate, are dreptul să facă tot ce doreşte cu proprietatea sa. Poate că a sosit momentul să găseşti alt loc mai bun pentru şcoală. Mă tem că situaţia doar se poate înrăutăţi cu trecerea timpului.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

În sfârşit, avea Arboleda.

Cu actul băgat bine în buzunarul hainei, Diego coborî treptele şi ieşi din vila impresionantă a lui Don Carlos. Cu toate astea, în loc să se bucure de succesul său, putea doar să fiarbă din cauza ultimei imagini a grupului care stătea la masă. Cu ducele acela filfizon trăgând de scaunul lui Lucy şi holbându-se la sânii ei cu jind, Diego avusese nevoie de toată voinţa pentru a nu-l pune la pământ.

Naiba să-l ia pe Don Carlos! În timpul scurtei lor discuţii din biroul său, marchizul îl informase că era mulţumit să-i dea Arboleda pentru că o adusese pe Doña Lucinda acasă. Dar cu o singură condiţie – trebuia să fie de acord să nu se mai apropie de ea vreodată.

Marchizul nu era prost. Observase cât de confortabil se simţiseră unul în compania celuilalt la cină. Îşi exprimase îngrijorarea în legătură cu pasiunea pentru Diego pe care Lucy o dezvoltase pe durata călătoriei lor.

Nu dădea vina pe Diego.

Dar răul trebuia tăiat din rădăcini.

Îi spusese că ducele de Malaga era foarte interesat de ea. Şi ar fi fost o căsătorie excelentă.

O căsătorie între beţivul ăla şi Lucy? Doar gândul acela îl făcea pe Diego să-şi dorească să-l ia la bătaie.

Singura lui consolare era că Lucy nu păruse mulţumită de duce. Dar cât timp urma să treacă până când bunicul ei avea să găsească un bărbat care să-i placă?

Scrâşni din dinţi. Nu putea să mai stăruiască asupra acestui lucru. Ea nu mai era preocuparea lui.

În următoarele patru zile, în vreme ce îşi făcea relaţii printre negustorii de vinuri şi aranjase o vizită la o podgorie locală, îşi tot repeta cuvintele acestea. Era singura cale prin care putea îndura să o vadă pe Lucy însoţită prin oraş de ducele filfizon, cu Nettie făcând pe *duena* ei.

De ce accepta Lucy asta? Începea să-l placă? Putea oare să fie atrasă de averea şi de relaţiile lui?

Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Ori îi făcea pe plac bunicului bolnav, ori marchizul folosise nişte tactici dezgustătoare pentru a încuraja căsătoria.

Gândul acesta îl ţinea treaz nopţile. La fel şi ce aflase despre duce când întrebase prin oraş. Se părea că idiotul nu era doar un grande plin de el, ci îi plăcea coniacul un pic cam mult. Existau poveşti despre dezastrul pe care îl crease prin afacerile locale când era beat.

Dios Santo, nu o adusese pe Lucy acolo pentru a o da unui diavol desfrânat! Şi ea de ce continua să-l lase pe duce să o însoţească prin oraş? De ce nu-i spunea bunicului că nu mai era castă? Asta putea pune capăt rapid interesului ducelui.

La a cincea seară în oraş, Diego nu mai putea suporta. Ignorând faptul că se purta ca un îndrăgostit lulea, că îşi putea face un inamic puternic dacă marchizul afla de

intervenţia lui, se hotărî să-l urmărească atunci când acesta plecă de la locuinţa marchizului.

Don Felipe se îndreptă direct spre cea mai apropiată tavernă. Diego intră după el. Avea doar să-i vorbească şi să afle ce intenţii are. Nu făcea nimic rău, nu?

Ducele era la bar, în timp ce jumătate din servitoarele din tavernă se întreceau în a-i obţine atenţiile, iar cealaltă jumătate îl bârfea.

Purtându-se de parcă erau vechi prieteni, Diego se aşeză lângă el şi îl bătu prieteneşte pe spate.

— Mi s-a părut mie că tu eşti, Don Felipe. Dă-mi voie să-ţi fac cinste.

Don Felipe privi spre el cu ochii tulburi care arătau că începuse să bea cu mult înainte să fi plecat de la marchiz.

— Don Diego, nu-i aşa? Individul care a găsit-o pe nepoata marchizului?

— Eu sunt.

Aruncând nişte pesetas pe tejghea, Diego comandă două pahare de coniac.

— Sunt surprins să te văd încă în oraş. Don Felipe bău restul de coniac. Don Carlos a zis că soţia ta era dornică să se întoarcă în nord.

Soţia *lui?*

— A fost amabil din partea ei să o supravegheze pe Doña Lucinda pe timpul călătoriei, continuă ducele, dar cu siguranţă este pregătită să plece acasă.

Diego se încruntă. Se părea că marchizul fusese preocupat de felul în care privea ducele călătoria lungă a lui Lucy şi îi inventase o poveste minunată pentru a-l ţine fericit pe Don Felipe. Netrebnic bătrân!

— Că a venit vorba, afacerile mă reţin în oraş mai mult decât mă aşteptam.

— Ah! Mai pui la cale un spectacol de magie, nu-i aşa?

— S-ar putea spune şi aşa.

Să o facă pe Lucy să dispară chiar de sub nasul ducelui. Merita pe cineva mai bun decât beţivanul ăsta.

De fapt, Diego chiar fusese abordat de câţiva domni dornici să-i finanţeze turnee prin Spania. Unul chiar

sugerase să devină parteneri pentru a deschide o grădină a plăcerilor în Cadiz. Lucy ar fi apreciat ironia faptului.

— Am înţeles că trebuie să vă felicităm, îi zise el ducelui. Don Carlos a spus că tu şi nepoata lui sunteţi aproape logodiţi.

— Mă rog, ea este încăpăţânată, dar sunt sigur că marchizul o s-o convingă. Don Felipe bău din paharul plin de coniac aşezat în faţa lui. Este dornic să mă aibă ca ginere.

— Sunt sigur că ţi-ar prinde bine moştenirea adusă de nepoata lui. Când ducele se încruntă la presupunerea lui, Diego se stăpâni. Cu toate proprietăţile acelea de întreţinut, trebuie să fii practic.

Asta îl înmuie pe Don Felipe.

— Adevărat, adevărat. Şi ea este destul de frumuşică. Deşi are gura cam mare pentru gusturile mele.

Diego îşi dorea ca ea să fie şi mai vehementă. Măcar când venea vorba să protesteze faţă de interesul ducelui. Luă o înghiţitură mare din coniac.

— Bănuiesc că aşa a fost să fie, continuă ducele, ţinând cont de trecutul ei. Din ce mi-a spus mătuşa mea, mama ei era destul de sfidătoare. Trebuie să fi fost dacă a fugit cu un soldat englez.

Diego înlemni cu paharul de coniac în aer.

— Despre ce vorbeşti?

— Doña Catalina. A fugit cu un soldat din Regimentul 42.

— Nu, nu, greşeşti! Trebuia să fie greşit, se gândi el. Altfel, făcuse totul pentru… *Por Dios,* era imposibil! Tatăl ei era spaniol, continuă el. Marchizul mi-a spus asta în mod special.

— A încercat să-ţi vândă şi ţie povestea asta, nu-i aşa? Don Felipe dădu coniacul pe gât. Spune asta de ani întregi pentru a preveni un scandal – că Doña Catalina s-a căsătorit cu Don Álvaro într-o parte îndepărtată a Spaniei şi au murit de durere după ce fiica lor a fost furată. Doña Catalina a fost într-adevăr logodită cu un astfel de individ, dar nu s-a ajuns niciodată la nimic. Clătină din cap. Ah,

oricum, bănuiesc că Don Carlos nu a vrut să te scapi şi să-i spui fetei. A zis că ar prefera ca fata să nu ştie. Nu vrea să-i distrugă imaginea pozitivă a părinţilor.

În venele lui Diego urla furia. Nu, nu era vorba doar de faptul că Don Carlos minţise. O făcuse pentru a-l putea manipula să facă tot ce voia el. Probabil ghicise că cea mai bună cale de a-i obţine ajutorul era să joace cartea urii lui Diego faţă de englezi. Nu ar fi fost suficient să-i ofere Arboleda pentru a trece peste scrupulele lui şi probabil că el îşi dăduse seama că Diego ar fi făcut orice pentru a salva o biată victimă răpită de un diavol englez.

Iar el ca un prost căzuse în plasa lui. Fusese destul de naiv să creadă invenţia creată pentru scopul egoist al marchizului – să-şi recâştige nepoata, iar ea să-i facă un moştenitor fără a-l implica pe tutorele ei legal.

— Desigur, continuă ducele, cu vorbele neclare, eu am o miză mai mare decât ai tu în treaba asta. Aşa că, după ce mătuşa mea mi-a spus că Doña Catalina a fugit cu un soldat, i-am cerut lui Don Carlos să-mi spună povestea adevărată.

— Mătuşa ta cum de a aflat? întrebă Diego, agăţându-se de orice pentru a-şi diminua sentimentul de vinovăţie.

Poate că auzise doar nişte bârfe.

Râzând, ducele dădu pe gât restul de coniac, apoi mai ceru unul.

— Se pare că ştiau mai mulţi. După ce Doña Catalina s-a căsătorit cu sergentul ei, au locuit în Gibraltar, la garnizoană. Doña Lucinda şi-a petrecut primii patru ani acolo, deşi mă îndoiesc că îşi aminteşte. Uneori, oamenii din San Roque îi vedeau pe Doña Catalina, pe soţul şi pe fiica ei. Desigur, nimeni nu-i spunea nimic lui Don Carlos – nu voiau să-l pună într-o situaţie jenantă pe bătrân –, dar el probabil ştia că ea era acolo. O dezmoştenise deja, dar ştia.

Diego îşi încleştă palma în jurul paharului. Ce fel de tată îşi alunga fiica doar pentru că se căsătorise rău?

— Şi bunica Doñei Lucinda? Ea nu a avut niciun cuvânt de spus?

— Eşti nebun? Femeia făcea mereu ce-i cerea Don

Carlos. Cred că, după ce a plecat regimentul, ea a început să regrete, dar s-a asigurat că fiul ei o să se căsătorească bine. Păcat că soţia lui s-a dovedit a fi stearpă.

Cu mintea ameţită, Diego putea doar să stea acolo analizând tot ce crezuse, tot ce gândise. Faptele aveau mult mai mult sens acum. Colonelul Seton alesese să o adopte pe Lucy după ce părinţii ei muriseră, iar asta explica de ce *doica* se numea Catalina. Pentru că într-adevăr fusese Catalina.

Explica şi de ce marchizul nu începuse să-şi caute mai devreme nepoata pierdută de mult timp. Era exact cum speculase Lucy. Marchizul aşteptase până când îşi pierduse fiul şi avusese nevoie de un moştenitor. Abia atunci îl păcălise pe Diego să o aducă.

Diego tresări. Nu, era doar vina lui. Dacă ar fi întârziat călătoria şi s-ar fi dus la Cádiz să pună nişte întrebări, ar fi aflat povestea adevărată. Dar fusese aşa de măcinat de furie când auzise povestea marchizului despre o fată spaniolă răpită, aşa de orbit de propria ură faţă de soldaţii englezi, că nu se mai deranjase să fie precaut. Iar boala foarte reală a marchizului fusese un motiv în plus.

Dădu pe gât coniacul şi mai comandă unul. Trebuia să-i spună adevărul lui Lucy.

I se strânse stomacul. *Dios Santo,* avea să-l urască pentru asta, şi pe bună dreptate!

— Desigur, pentru mine nu este păcat, continuă ducele fără să aibă habar de chinul lui Diego.

Diego căută în memorie ca să-şi dea seama la ce se referea nenorocitul. Ah, da! La soţia stearpă a fiului mort al lui Don Carlos.

— Acum că fiul a ieşit din schemă, continuă Don Felipe, intru eu şi îi ofer marchizului un moştenitor. Se strâmbă la Diego. Cred că asta e ceva ce o să-mi facă plăcere.

Nu la fel de mult cum i-ar fi plăcut lui Diego să-l dea cu capul de bar.

— Şi nu te deranjează trecutul dubios al familiei ei? scrâşni el.

Ducele ridică din umeri, clătinându-se un pic pe scaun.

— Averea ei merită. Cuvintele îi erau stâlcite. Toate proprietăţile alea minunate, ştii, trebuie să le întreţin cumva.

— Şi dacă refuză să se mărite cu tine? întrebă Diego în timp ce cârciumarul îi punea în faţă alt coniac. Dacă bunicul nu o poate convinge?

Don Felipe dădu ochii peste cap.

— Marchizul zice că este alegerea ei. Al naibii boşorog se transformă într-un sentimental acum că şi-a primit nepoata înapoi. Se lovi peste frunte! Dar, vezi tu eu am un plan.

Diego nu lăsă să i se citească reacţia de pe chip.

— Ai? zise el încurajator.

Strângând paharul cu coniac, ducele se uită în jur de parcă se aştepta să fie spioni pândind prin taverna plină. Apoi se apropie.

— Tot ce trebuie să fac este să o seduc. Apoi o să fie foarte dornică să se mărite.

Sau Diego îi spărgea paharul în cap şi îi tăia gâtul cu cioburile.

— S-ar putea să nu fie aşa de uşor de sedus. Britanicii au nişte reguli stricte de conduită. Iar servitoarea ei este un protector feroce.

Când nu o ajuta pe Lucy să se ruineze. Diego se încruntă.

— Nu contează. Don Felipe se lovi peste buzunarul de la piept. Am o cheie.

Diego clipi, neînţelegând.

— De la ce?

— De la uşa bucătăriei din casa marchizului.

Pe Diego îl cuprinse groaza.

— Ţi-a dat-o marchizul?

— Nu, el este prea de modă veche pentru a aproba seducţia. Am mituit un servitor. Mi-a făcut o copie. Aşa de uşor! Încercă să pocnească din degete şi aproape căzu. Nu este prima mea alegere, dar e suficient de bine.

Imaginează-ţi cum o să reacţioneze bătrânul când o să mă găsească în patul ei. Atunci nu o să aibă de ales. Îi făcu cu ochiul lui Diego. Niciunul dintre ei.

Pentru o clipă, Diego putu doar să se uite la el, cu mintea inventând diverse torturi pentru libidinosul duce. Dar trebuia să fie mai inteligent de atât. Binele lui Lucy depindea de asta.

— Mi se pare un plan care o să funcţioneze, zise el, forţându-se să sune cât mai nonşalant. Mult succes! Eu trebuie să plec acum. Mă aşteaptă… soţia.

Când se ridică, se lovi de duce, apoi îşi ceru mii de scuze, insistând să netezească haina ducelui. Când ieşi din tavernă, avea cheia în mână.

Să încerce să o seducă pe Lucy? Să încercă să o ia cu forţa?

Mai întâi îl omora. Sau mai bine se însura el cu Lucy sub nasul ducelui.

Se opri în stradă. Da, acesta era răspunsul. Acum trebuia să-i accepte propunerea. Cum altfel putea să o protejeze de intrigile bunicului şi ale ducelui?

Bineînţeles că, atunci când avea să audă cât de nesăbuit fusese să aibă încredere în Don Carlos, avea să fie furioasă. Nu ar fi convins-o să aibă în continuare încredere în el.

Mai întâi avea să o scoată din casa marchizului şi să o ducă înapoi pe corabia lui Rafael. Apoi, după ce avea să o convingă să se căsătorească cu el, intenţiona să-i spună despre bunicul ei.

Şi să-şi facă un duşman din Don Carlos în acest timp.

Se gândi o clipă la asta. Dacă Don Carlos alegea să i se opună, era posibil să nu-şi poată vinde niciodată vinul, chiar dacă reuşea să pună podgoria pe picioare. Putea să piardă orice speranţă de a reface Arboleda.

Dar nu conta. Greşise faţă de Lucy. O ruinase, iar acum ea avea necazuri. Exista o singură cale să îndrepte lucrurile. Iar de data asta nu avea să accepte un refuz.

Capitolul 25

Dragă vere,

Să mut şcoala? Mi-a luat mulţi ani să adaptez clădirea scopurilor mele. Cum poţi să vii cu o asemenea idee? Sau poate că ai alt motiv pentru sugestia asta îngrozitoare. Poate că te-ai răzgândit cu privire la chiria neînsemnată. În zilele noastre, ai obţine o chirie mai mare. Poate că ai obosit să ai grijă de „verişoara" ta.

Cu sinceritate, a ta,

Charlotte indignată

— Sunteţi foarte tăcută în seara asta, zise Nettie în timp ce o pieptăna pe Lucy.

Spre surprinderea lui Lucy, Nettie intrase cu aplomb în rolul de cameristă. Bunicul nici măcar nu ghicise că fusese altceva înainte. Pentru Lucy, era o stâncă de care să se sprijine şi Dumnezeu ştia că avea nevoie de aşa ceva zilele astea.

— Vă este dor de Don Diego cel aprig, nu-i aşa? întrebă Nettie, intuindu-i, ca de obicei, starea.

— Normal că mi-e dor de el.

Uneori, simţea că inima îi fusese scoasă din piept, rămânând doar cu un gol între coaste.

— Dacă vă este dor, ar trebui să luptaţi pentru el, zise Nettie.

— Cum? El are obligaţii, îndatoriri. Nu-i pot cere să renunţe la ele pentru mine.

— Nu i-aţi dat niciodată de ales.

— Pentru că ştiam că o făcea doar pentru a-şi apăra onoarea.

Nettie pufni.

— Un bărbat nu rămâne în preajma unei femei,

tânjind după ea doar pentru onoare.

— Diego ar face-o. Nu-l cunoşti.

— Nici dumneavoastră nu-l cunoaşteţi dacă într-adevăr credeţi că privirile pe care vi le aruncă înseamnă nimic.

Lucy îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nettie o perie mai tare.

— Deci o să vă căsătoriţi cu ducele ăla nesimţit?

— Nu! Nici măcar nu-mi place de el.

— Păi, slavă Domnului! Umblaţi aşa de mult cu el încât am crezut că vă gândeaţi la asta.

— Ţi-am spus, bunicul a zis că, dacă petrec o săptămână cu ducele şi tot nu-l plac, nu trebuie să mă mărit cu el. Să-i fac pe plac este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face, ţinând cont de cât a suferit bietul meu *abuelo,* neştiind unde sunt.

Şi ţinând cont de cum se purtase bunicul ei când venise vorba de ea şi de Diego, nu îndrăznea să-i spună că nu mai era castă. El avea să presupună că fusese Diego, indiferent ce i-ar fi zis ea.

— Am observat că folosiţi din ce în ce mai mult cuvinte spaniole când vorbiţi, zise Nettie. Dumneavoastră şi marchizul v-aţi împrietenit.

Lucy zâmbi la expresia acră a lui Nettie din oglindă.

— Ştiu că nu-l placi aşa de mult. Ştiu, crezi că ar fi trebuit să mă caute mai repede. Şi eu cred la fel. Dar este singura mea legătură cu familia mea adevărată. Şi mă adoră.

Era destul de dulce. Îi amintea de felul în care cum *papa* o adorase înainte de a se căsători.

Înghiţi în sec. Îi era dor de *papa,* în ciuda a tot ce se întâmplase.

— Suficient cu periatul părului, Nettie. Sunt obosită. Cred că o să mă retrag.

— Mă duc în bucătărie, atunci. Nettie rânji. Bucătarul chipeş al bunicului dumneavoastră s-a tot uitat după mine în ultimele trei zile. Aş putea vedea ce are de gând.

În timp ce ea traversa încăperea, Lucy clătină din cap. Femeia era o cochetă incorigibilă.

Lucy se duse să-şi caute planşele de desen. Singurul lucru care o liniştea pentru a putea dormi era să se uite la portretul lui Diego. Îl modificase în timpul călătoriei, pentru a-l face să semene mai mult cu el, iar acum îşi dorea ca el să-i pozeze şi pentru alte desene. Dar ar fi trebuit să-i explice de ce le voia, şi asta ar fi însemnat să-şi dezvăluie sentimentele.

Se deschise uşa, iar ea strânse repede planşa de desen, pentru că nu voia ca Nettie să-i vadă obiceiul patetic dinainte de culcare. Dar, când se întoarse, nu era Nettie cea care stătea în uşă. Era Diego.

Lucy înlemni. Sfinte Dumnezeule, îl scosese din schiţă în carne şi oase? Sau pur şi simplu era aşa de obsedată încât şi-l imagina peste tot?

Apoi el veni spre ea şi îşi dădu seama că era real.

— Diego! Eşti nebun? Ce faci aici? Dacă bunicul te găseşte…

— Mă descurc cu bunicul tău. O devora cu privirea. Apoi păru să-şi dea seama de ceva şi începu să se uite prin cameră. Trebuie să plecăm – acum. Rafael zice că poate ridica ancora la răsărit. Dar trebuie să fugim cât toată casa doarme şi până ce ducele nu descoperă că i-am luat cheia.

Se îndreptă spre dulapul ei, aruncând hainele într-o grămadă pe pat.

— Ducele? Cheia? Nu are sens ce spui. Nu ştia ce să facă: să-l ia pe Diego în braţe pentru a-l fereca alături de ea pentru totdeauna ori să-l arunce afară înainte să-l prindă cineva acolo. Ce legătură are ducele cu asta?

El ridică o cheie.

— Am furat asta de la duce. A cerut să i se facă o copie după cheia casei ca să se poată furişa şi să te seducă – şi bănuiesc că nu prea îl interesa părerea ta despre asta. Făcu o pauză, cu fruntea încruntată. Nu-l vrei, nu-i aşa?

— Nu fi ridicol!

Chipul lui se lumină.

— De asta sunt aici. Îţi vrea averea şi are de gând să

o obţină cu orice preţ. Iar eu vreau să-l împiedic.

— Ducându-mă înapoi în Anglia? zise ea acru.

— Căsătorindu-mă cu tine. Asta o să pună capăt definitiv acestei nebunii. Aruncă o rochie spre ea. Îmbracă-te.

— Poftim? Nu! Nu poţi să intri aici şi să anunţi că te căsătoreşti cu mine! Chiar dacă asta o încânta peste măsură. Ea aruncă rochia. Şi apoi, abia încep să-mi cunosc bunicul. Nu sunt pregătită să plec.

Nici nu avea de gând să urce iarăşi pe o corabie când *papa* avea să ajungă acolo în curând, presupunând că primise scrisoarea pe care Nettie o trimisese.

— Nu înţelegi. Veni spre ea şi o apucă de umeri. Nemernicul ăla de Don Felipe nu o să renunţe să te curteze doar pentru că îl refuzi sau pentru că o face bunicul tău. O să te ia cu forţa dacă trebuie.

— Dar acum tu ai cheia lui.

— O să ceară să i se facă alta. Există o singură cale să rezolvăm asta, Lucy. O să mă căsătoresc cu tine. Nu o să fiu responsabil de căsătoria ta dezastruoasă cu măgarul acela!

Din nou lua în considerare căsătoria cu ea pentru că onoarea lui era ofensată.

— Pot avea grijă de mine.

Pe chipul lui se văzu furia.

— Sunt unele lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă.

Trebuie să le facă? Mereu trebuia să fie o obligaţie pentru el?

— Da, şi bunicul meu o să fie cel care o s-o facă. O să-i spun…

— Nu o să-i spui nimic! Diego arăta ca şi cum voia să o pună peste umăr şi să plece cu ea aşa. Era o idee interesantă, chiar dacă un pic problematică. Din câte ştiu eu, el a pus asta la cale!

— Mă îndoiesc.

— Eu nu o să risc.

— Diego…

— Vii cu mine!

— Dar trebuie să-mi dai măcar şansa să…

— La dracu', Lucy, nu o să privesc cum altă femeie care îmi este dragă este distrusă pentru că un bărbat o ia cu forţa! Nu acum când sunt suficient de mare să pot opri asta!

Ea rămase cu gura căscată. Ceva din ce îi spusese Rafael despre soldaţii din Villafranca o frământa undeva în adâncul minţii.

Îl ignoraseră, intimidându-i pe Diego şi pe mama sa, deşi el rareori vorbea despre asta.

Un fior rece îi traversă şira spinării.

— Oh, Dumnezeule! Mama ta a fost cea posedată cu forţa.

El clipi, luat prin surprindere de afirmaţia ei directă, dar nu negă.

— Soldaţii nu au distrus doar Arboleda, continuă ea cu inima strânsă. Au rănit-o şi pe mama ta.

— Da! Şi nu o să permit ca asta să se întâmple din nou! Apoi expresia lui se schimbă, iar mâinile lui se înfipseră mai ferm în umerii ei. Cum ai ştiut despre soldaţii din Arboleda, Lucy?

Îi luă o secundă să-şi dea seama cât de mult dezvăluise.

— Eu… eu…

— Eu nu ţi-am spus asta niciodată. El o zgâlţâi. *Dios mio,* de unde ştii?

Răsuflarea ei deveni grea şi agitată.

— Mi-a spus Rafael.

Diego o împinse şocat.

— În ziua aia la popotă?

— Da.

— Cât ţi-a spus? scrâşni el.

Nu mai avea sens să îi ascundă ce aflase.

— Tot ce ştia. Ce au făcut soldaţii în Arboleda şi cu tatăl tău. Ce ai jurat tu. Clipi pentru a alunga lacrimile. Dar nu mi-a spus niciodată despre mama ta. Nu ştia, nu-i aşa?

Diego îşi strânse degetele în pumni.

— Când pun mâna pe el…

— Eu i-am cerut să-mi spună! strigă ea. Ar fi trebuit să-mi zici. Nu aş fi încercat niciodată să te seduc dacă aş fi ştiut lucrurile astea despre tine.

— De asta m-ai refuzat, zise el înţelegând dintr-odată. Ochii lui erau nişte puţuri adânci de suferinţă în lumina lumânărilor. Pentru că nu ai vrut să pierd Arboleda din cauza ta şi să-mi încalc jurământul făcut tatălui meu.

— Nu doar din cauza asta, zise ea răguşit. Ştiam că o să ajungi să mă deteşti pentru că ţi-am stricat planurile. Pentru că te-am făcut să-ţi încalci jurământul. Ea lăsă privirea în jos. Ştiam că te-ai căsători cu mine doar pentru a-ţi alunga sentimentul de vinovăţie pentru că mi-ai luat inocenţa. Şi nu puteam să te las să faci asta.

— Nu a fost singurul motiv pentru care te-am cerut de soţie, protestă el.

— Nu? Ţi-am oferit şansa să-mi dai alt motiv. Nu mi l-ai dat.

— Oh, Dumnezeule, am fost aşa de idiot! O prinse în braţe, trăgând-o mai aproape. Îţi jur, nu te-am cerut de soţie pentru a-mi alunga sentimentul de vinovăţie! Cuprinzându-i obrazul, o făcu să se uite la el. Nu m-am făcut înţeles.

— Ba ai fost foarte clar, şopti ea. Erai furios că eşti obligat să te căsătoreşti.

— Nu, nu…

— Diego, ai spus aşa: „După ce iei inocenţa unei femei, îţi revin anumite obligaţii dacă eşti bărbat decent – şi eu îmi onorez obligaţiile”. Încercă să se elibereze din braţele lui. Tu mereu ai spus că nu te poţi căsători. Iar eu nu am vrut să fiu o obligaţie pentru un bărbat. Nici acum nu vreau.

El tresări, dar refuză să-i dea drumul din braţe.

— *Dios mio,* am dat-o în bară cu cererea asta în căsătorie mai mult decât mi-am dat seama, *mi corazón bello!*

„Inima mea frumoasă”. Chiar rostise acele cuvinte frumoase?

— Ţi-ai expus adevăratele sentimente. Nu aş fi vrut altceva.

— Dar nu erau sentimentele mele adevărate! Când ea ridică o sprânceană, el se încruntă. Bine, poate că erau atunci. Eram nervos, dar nu din cauza ta, ci a mea. Şi poate că ai dreptate – în acel moment, nu eram dornic să mă căsătoresc. Îi prinse capul între mâini. Dar am avut timp să mă gândesc, Lucy. Timp să-mi dau seama că nu pot continua aşa, tânjind după tine, fără să te am. Înnebunind la ideea că ai fi rănită de alt bărbat.

Cum fusese mama lui. Asta era cheia pentru a-l înţelege.

— Povesteşte-mi despre mama ta, Diego. Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care au venit soldaţii.

În timp ce sângele i se scurgea de pe chip, el îi dădu drumul.

— Nu-mi cere asta!

— Cum pot fi soţia ta dacă nu poţi vorbi cu mine despre lucrurile din inima ta? În noaptea aceea, pe corabie, mi-ai cerut să nu mă ascund de tine. Şi nu am făcut-o – nici atunci, nici altă dată. Îi prinse mâinile şi i le ridică la buze, sărutându-le. Nu te ascunde de mine acum, dragul meu. Te rog!

Ochii lui se întunecară la auzul cuvântului „drag”.

— Nu pot, *carino.*

— Ba poţi.

Îi trase spre pat şi-l îndemnă să se aşeze lângă ea.

— Este o poveste urâtă.

— Poveştile de război deseori sunt aşa, zise ea cu blândeţe. Povesteşte-mi!

O răsuflare tremurândă îl răvăşi, dar apoi începu să vorbească pe o voce joasă.

— Au venit noaptea. Cincisprezece soldaţi, disperaţi după orice ar fi găsit. Când au descoperit depozitele noastre de vin, au înnebunit, au băut, au chefuit, şi-au umplut burţile cu mâncarea noastră. Tatăl meu nici măcar nu a încercat să lupte. Continua să spună: „Sunt doar înfometaţi şi obosiţi, dar sunt de partea noastră”.

Vocea lui Diego se stinse puţin.

— Era aşa de sigur de asta! Până când lucrurile au scăpat de sub control şi mama i-a blestemat pentru distrugerile făcute. Asta le-a atras atenţia asupra ei.

Lucy se întinse spre mâna lui, iar el o strânse aşa de puternic, încât crezu că i-o putea rupe.

— Cel care înţelegea spaniola s-a înfuriat. A dus-o cu forţa în depozit şi apoi el…

Se opri, cu privirea bântuită.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi. Să înfrunte o asemenea tragedie şi aşa de tânăr! Cum purtase toate grozăviile astea în toţi aceşti ani?

— Tata nu a putut face nimic, continuă el cu o voce tristă, pentru că un soldat i-a ţinut un pistol la cap. Când eu i-am lovit pe ceilalţi cu furie, au râs, spunându-mi că sunt un mic căţel spaniol şi m-au încuiat în pivniţă. Avea peretele comun cu depozitul, aşa că a trebuit să stau acolo şi să ascult cum mama implora…

Lucy îl îmbrăţişă cu putere, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. El tremură violent în braţele ei, transformat în băiatul de demult, fiul contelui care nu fusese niciodată martor la asemenea cruzimi până atunci.

Cum supravieţuise? Nu-şi putea imagina cum era să fii martor la un lucru aşa de îngrozitor făcut unei persoane pe care o iubeşti.

Îl linişti cât putu, frecându-i spatele, legănându-l, luptându-se să nu-l lase să-i vadă propriile ei lacrimi. Iubitul ei drag! De acolo izvora ideea lui despre demnitate, onoare, acest secret întunecat care îi tortura sufletul. Mama lui îşi pierduse demnitatea şi onoarea, iar el îşi petrecuse o viaţă întreagă încercând să le recapete. Pentru tatăl său. Pentru familia lui. Încercând să şteargă ce se întâmplase.

De asta îşi dispreţuia meseria. Nu o vedea ca ea – o ofertă pentru oamenii care suferiseră, o metodă de a-i ajuta să uite de durere. Avea un har frumos, dar nu se potrivea cu imaginea pe care o avea despre ce ar fi trebuit să fie un har, aşa că îl dispreţuia.

Tocmai de aceea avea mereu remarci dispreţuitoare

despre conaţionalii ei, din acest motiv nu făcuse niciodată un turneu prin Anglia cu numărul de magie. Cu asemenea amintiri care îl măcinau pe interior, cum ar fi putut?

Cum ar fi suportat să se însoare cu ea când în inima ei era englezoaică, chiar dacă nu era şi prin sânge? Îl strânse şi mai puternic, copleşită de suferinţă. Cum putea să-i ceară să renunţe la aşa de multe când ea avea aşa de puţine de oferit?

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Aşa de puţină încredere ai în mine, după tot cea ce am însemnat unul pentru celălalt în ultimii ani? Chiar poţi crede că te-aş trăda pentru câteva lire pe chirie? Îmi răneşti inima cu o asemenea acuzaţie. Şi la ce te referi când pui „verişoară” între ghilimele?

Vărul tău la fel de indignat,

Michael

Diego îşi dădu încet seama unde se afla, că braţele lui Lucy îl cuprindeau, că lacrimile ei îi udau haina. El şi mama lui nu vorbiseră niciodată despre noaptea aceea – nici când se întâmplase şi nici când ea se aflase pe patul de moarte. Nu mai vorbise cu nimeni despre asta, nici măcar cu Gaspar. Îşi petrecuse jumătate din viaţă încercând să nu se gândească la acest lucru. Până când Lucy îl forţase să o facă.

Şi acum că îi spusese… se simţea diferit. Durerea era încă acolo, dar o simţea mai puţin ca pe ceva ce îl rodea şi mai mult ca pe ceva care se afla acolo pur şi simplu. Parte din el. Mereu parte din el, făcându-l cine era.

— Acum ştiu de ce urăşti englezii aşa de mult, zise Lucy pe o voce joasă în haina lui.

Asta îl făcu să tresară şi să înţeleagă un lucru. Lucy era pe jumătate englezoaică! Cât de uimitor că asta nu-i trecuse prin cap deloc în ultimele câteva ore în care fusese în starea asta agitată! După ce ducele îi făcuse acele dezvăluiri, lui Diego voise doar să ajungă la ea. Să o salveze. Să fie cu ea.

— Nu urăsc toţi englezii. Se întoarse în îmbrăţişarea ei şi o cuprinse în braţe. Cu siguranţă, pe tine nu te urăsc.

— Doar pentru că nu mă vezi ca pe o englezoaică, din moment ce am sânge spaniol. Dar, Diego, în orice altă privinţă, sunt tot englezoaică.

— Ştiu, *querida.* Şi nu-mi pasă.

Îi căută gura, atingându-i buzele cu un sărut, ameţit de speranţa care începuse să crească în el. Pentru prima dată în viaţa de adult, ura aprigă împotriva englezilor dispăruse. Încă dispreţuia soldaţii, nu-i putea ierta niciodată pe acei bărbaţi pentru ce făcuseră. Dar îi ura cum ar fi urât orice bărbat lipsit de onoare, nu ca reprezentanţi ai întregii naţiuni britanice.

Până la urmă, şi ea era englezoaică şi reprezenta tot ce era bun pe lume. Mai târziu avea să-i spună despre trecutul ei adevărat, despre bunicul şi tatăl ei şi despre celelalte lucruri care puteau să o rănească.

Dar mai întâi voia să o strângă în braţe şi să se bucure de ea. Voia să se desfete cu femeia care avea să fie a lui pentru totdeauna, femeia care avea inima lui.

Ea îl îndepărtă cu blândeţe, ochii ei frumoşi fiind plini de lacrimi. Lacrimi pentru el, pentru ce suferise. Darul empatiei ei îl făcea să se simtă umil.

Privirea ei chinuită îi studie chipul.

— Spui că nu-ţi pasă dacă eu îţi amintesc de englezi, dar o să-ţi pese mai târziu.

— Nu, spuse el ferm. Nu o să-mi pese. Ştia că era o certitudine la fel de solidă precum Gibraltarul. Englezoaică sau spanioloaică, nu-mi pasă atât timp cât eşti soţia mea.

Ei i se tăie respiraţia.

— Cum mă pot căsători cu tine dacă asta înseamnă să pierzi tot ce contează pentru tine – proprietatea, viitorul,

speranţele?

— Arboleda nu mai este singurul lucru care contează pentru mine, Lucy. Tu eşti singura care contează pentru mine. Mi-ai spus să nu mă ascund de tine. Ei bine, iată-mă, *carino!* Am nevoie de tine. Nu pot face nimic fără tine.

— Dar Rafael a spus…

— Să-l ia dracu' pe Rafael!

O sărută, pentru a şterge orice îi spusese binevoitorul său prieten. Acum înţelegea de ce îl refuzase prima dată. Probabil avusese dreptate să o facă, ţinând cont de faptul că greşise. Dar de data asta nu avea să o mai lase să plece.

Ea îşi dezlipi gura de a lui.

— Bunicul meu…

— Să-l ia dracu' şi pe bunicul tău!

De data asta sărutul lui fu mai pasional. Fericirea şi speranţa curgeau prin dorinţa lui în timp ce îi devora gura, mai ales când ea o deschise pentru sărut la fel de dulce cum se deschidea un trandafir către soare. Voia să o atingă, să o guste, să-şi amintească de tot ce era frumos în viaţă.

Deschizându-i cămaşa de noapte, coborî cu gura pentru a-i săruta sânii, pentru a-i suge şi a se bucura de ei cu toată tandreţea de care era în stare. Trebuia să o facă să înţeleagă ce însemna pentru el.

— Oh, Diego… zise ea dându-şi seama ce urma să facă. Asta nu o să rezolve nimic.

El îi atinse sfârcul cu nasul, apoi o sărută pe celălalt sân.

— O să rezolve totul.

— O să-ţi arate că nu este nimic de rezolvat. Nu acum.

— Nu văd cum…

Se opri când îi atinse sfârcul cu limba până ce se întări. În febra de a fi cu ea, îşi dădu haina jos şi îşi desfăcu vesta.

Cu un geamăt, ea îşi băgă mâinile în părul lui.

— Sfinte Dumnezeule, Diego, nu trebuie… Oh…

Pentru prima dată, era recunoscător profesiei care îl

învăţase cum să se ocupe de mai multe lucruri deodată. În timp ce o ţinea concentrată pe gura lui care îi atingea sânii frumoşi, îşi dădu vesta jos şi îşi desfăcu pantalonii şi lenjeria.

Când ea vru să-l îndepărteze, trebuia doar să-şi dea jos pantalonii şi lenjeria, şi apoi să o tragă în poala lui. Din fericire, ea nu purta lenjerie sub cămaşa de noapte.

— Diego! strigă ea când privirea îi căzu pe mădularul lui tare, lipit de stomacul ei gol. Văzu fascinaţia de pe chipul ei, luptându-se cu ceea ce părea a fi hotărârea virtuoasă de a se convinge să nu facă asta. Ce crezi că faci?

— Încerc să te seduc, *querida.*

Sosise momentul să apeleze la fata temperamentală, la seducătoarea care îl tentase la bordul corăbiei. Când ea deveni tensionată, o cuprinse de talie cu ambele mâini şi o aşeză mai ferm pe el. Apoi o atinse cu mădularul în miezul ei umed.

Ochii ei frumoşi se închiseră, iar ea îl prinse de umeri.

— Asta-i foarte pervers, îl mustră, dar îşi arcui spatele şi cedă mişcării.

Ah, adora cum răspundea la mângâierile lui, cu pasiune, dorinţă şi plăcere dulce, febrilă.

— Da, o tachină el, tu mă placi doar când sunt un diavol.

Ea deschise ochii.

— Nu-i adevărat! zise ea irascibilă, apoi gemu, în timp ce el o atingea unde o excita mai mult. *Dios mio* Diego!

El râse, aproape în delir de plăcerea de a o face a lui.

— Pari din ce în ce mai spanioloaică, *mi amor.*

Rânjind, îşi umplu mâinile cu sânii ei. Nici măcar nu-şi dăduse seama ce spusese până când nu se retrase pentru a se uita la el şocată.

— Mi-ai spus „iubirea mea”.

Iubirea lui?

Cuvintele îi răsunară în inimă. De ce nu acceptase asta mai devreme? Da, era iubirea lui. O iubea. Oh, Dumnezeule, cât de mult o iubea!

— Nu aşa îi spune un bărbat femeii pe care o iubeşte?

Ea înghiţi în sec.

— Ai spus că iubirea este o iluzie.

El îi cuprinse chipul în mâini.

— Pentru noi este reală. Te iubesc, Lucy Seton, care în curând o să fii Lucy Montalvo.

Pentru o clipă, păru să nu-l creadă. Apoi ochii i se aprinseră şi râse melodios, transformându-şi trăsăturile deja frumoase şi împodobindu-le cu o strălucire aurie.

— Şi eu te iubesc, diavol spaniol pervers. Te iubesc aşa de mult, *mi amor!*

Asta-i aduse un sărut pasional care îi lăsă pe amândoi fără aer când se despărţiră.

— Atunci arată-mi ce simţi, şopti el. Fă dragoste cu mine, *mi corazón bello.*

— Să fac dragoste cu tine? Pe chipul ei se citi o confuzie amuzantă. Cum?

— Ridică-te în genunchi şi primeşte-mă în tine.

Se împinse în ea pentru a-i arăta la ce se referea.

Deşi roşi, ochii ei mocneau.

— Pot să fac asta?

El chicoti.

— În seara asta, *mi dulzura,* poţi să faci ce vrei. El îşi ridică mâinile, arătându-i palmele intro gest clasic de magician. Fără trucuri. Sunt al tău în întregime.

— Ai grijă, îl provocă ea în timp ce îi dădea cămaşa jos şi îşi plimba mâinile pe pieptul lui. S-ar putea să ajungi să regreţi oferta asta.

— Mă îndoiesc serios.

Dar felul în care îi atingea sfârcurile îl făcu să se oprească, mai ales când ea se aplecă să tragă de unul din ele cu dinţii, făcându-i sângele să se înfierbânte.

Lucy se întinse să se joace cu capul mădularului lui.

— Ai fost foarte arogant cu mine ultima dată când am făcut dragoste.

— Am fost?

El încercă să-şi amintească, dar mintea îi era prea ameţită pentru a gândi.

— Ai zis „Ca mine sau deloc”. Ea îi mângâie mădularul

pe lungime, făcându-l să tremure. Ai mai zis: „O să-ţi ofer plăcere până când o să mă implori să-ţi dau mai mult, chiar dacă o s-o fac toată noaptea”, încă atingându-l, se aplecă. Ai zis: „0 să gust şi o să ating fiecare parte din ţine de câte ori doresc, cât de mult doresc”. Asta am de gând să fac cu tine acum, Diego.

El gemu. Voia să-l pedepsească pentru că aşteptase aşa de mult să-i spună ce simţea. Şi adevărul era că merita asta şi chiar mai mult. Fusese aşa de prost să nu aprecieze ce-i oferea ea!

— Fă cum doreşti, *querida,* reuşi el să spună. Dar să nu-ţi ia prea mult.

Pe chipul ei se citi o încântare vicleană.

— Păi, zise ea, asta ar putea fi amuzant.

Cuvintele acelea îi pecetluiră soarta. Ea se jucă apoi câteva clipe care părură o eternitate, dezmierdându-l, mângâindu-l, până când el crezu că avea să moară dacă nu putea fi în ea.

Fix când era gata să-şi încalce promisiunea şi să o arunce pe pat, ea se ridică şi se lăsă în mădularul lui cu o mişcare lentă care îl înnebuni.

— *Dios Santo,* Lucy, zise el răguşit, cu mâinile prinzându-i umerii în timp ce împingea în sus, încercând să o facă să se mişte. Te rog, *querida...*

— Mă implori, Diego? şopti ea, unduindu-se deasupra lui.

— Da, mormăi el. Ia-mă, *mi amor.* Acum. Înainte să mor!

Ea râse.

— Chiar şi când implori eşti arogant.

Apoi începu să se mişte aşa de delicios încât îi prinse mijlocul şi o ţinu bine. Era o zeiţă în acţiune, o seducătoare şi un înger în acelaşi timp, singura femeie pe care şi-o putea imagina în viaţa lui.

Îi sărută gura, sânii, gâtul, desfătându-se în splendoarea care era Lucy. Şi când, în sfârşit, sângele ajunse în obrajii ei şi căldura crescu în interiorul lui până când se temu că nu avea să mai reziste o clipă, ea se

cutremură deasupra lui aşa de frumos încât el nu se mai putu abţine. Cu o ultimă mişcare adâncă, se vărsă în interiorul ei, articulând un strigăt de bucurie pură.

Acum era a lui. Lucy a lui. Acum şi pentru totdeauna. Şi nimeni nu avea să o mai ia de lângă el din nou.

*

Lucy nu ştia ce o trezise. Un zgomot? Braţul lui Diego pentru pântecul ei?

Se întoarse pentru a-l privi, bucuroasă că luna era suficient de strălucitoare să lumineze camera prin uşile deschise ale balconului. Briza care se simţea dinspre port răcorea camera puţin, din moment ce în Spania la început de iunie era un pic mai cald decât în Anglia în aceeaşi perioadă. Părul de pe pieptul lui sclipea de la sudoare, şuviţele lui negre umede îi erau lipite de frunte, iar el dăduse la o parte aproape tot cearşaful, doar o mică parte acoperindu-i părţile intime.

Era frumos în somnul lui, o reverie de piele aurie şi muşchi impunători, precum tabloul cu Endymion adormit pe care-l văzuse în casa ducelui.

Şi era în întregime al ei.

I se tăie respiraţia. Diego o iubea. Nu-i venea să creadă. O iubea şi avea de gând să se însoare cu ea pentru ce era, nu doar din datorie. Nici măcar nu-şi făcea griji legate de ce ar putea însemna asta pentru viitorul lor. Cu el alături, era sigură că putea face orice.

Un zgomot veni dinspre balcon, speriind-o.

— Este cineva acolo? şopti ea.

— Lucy? se auzi o voce cunoscută odată cu sunetul scos de nişte cizme care aterizară şi veneau spre ea, urmat de pufăit şi tuşit. Tu eşti, fata mea?

— *Papa!* strigă ea şi sări din pat.

Apoi îşi dădu seama că era goală. Îşi trase repede cearşaful în jurul ei. Exact când trebuia pentru că în acel moment *papa* apăru în uşa balconului, respirând încă greu.

— Cum ai ajuns aici aşa de repede? Scotoci pe sub

cearşafuri după cămaşa de noapte, rugându-se să fie prea întuneric ca el să o vadă. Cum ai ştiut să…

— Ce se întâmplă, *querida*? mormăi Diego, trezit din somn.

Sfinte Dumnezeule!

Papa înjură când privirea îi căzu pe pat lângă ea.

— Ce dracu' este asta?

Diego sări în sus, privind spre balcon.

— Şi eu trebuie să vă întreb acelaşi lucru, domnule, mormăi el.

Lucy îşi dădu seama prea târziu că Diego nu-l cunoscuse niciodată pe *papa.*

— Diego, el este…

— Te-ai culcat cu ea, fiu de târfă? strigă tatăl ei, intrând în cameră. Îmi răpeşti fata şi apoi te culci cu ea?

— *Papa,* nu este ceea ce crezi!

În sfârşit, îşi găsise cămaşa de noapte şi o trase peste cap.

— *Hostias,* bolborosi Diego, în timp ce şi el scotocea pe sub cuverturi să-şi găsească hainele.

Acum suficient de prezentabilă, Lucy sări din pat pentru a-l împiedica pe tatăl ei să sară la Diego.

— O să ne căsătorim, zise ea în grabă, prinzându-l de braţ. Imediat. Astăzi. Cât de repede se poate!

— Peste cadavrul meu! urlă *papa.* Ai fost răsplata lui pentru că te-a adus la nenorocitul de marchiz? Asta-i înţelegerea cu diavolul pe care a făcut-o?

— Nu! strigă ea. Şi cine eşti tu să-l acuzi? Tu eşti cel care l-a ajutat pe sergent şi pe iubita lui să mă răpească. Tu eşti cel care…

— Hm, Lucy, începu Diego în vreme ce se dădea jos din pat, purtând doar lenjerie.

— Doar nu vrei să-mi spui că-i crezi minciunile! *Papa* o privi pe Lucy cu o durere atât de mare, încât ea fu surprinsă. Apoi se întoarse spre Diego. Şi tu, domnule, să inventezi o poveste, să mă descrii ca pe un ticălos doar ca să duci mai departe planurile nenorocite ale bunicului ei. Ar trebui să-ţi fie ruşine!

— Am crezut că era adevărat! protestă Diego. Nu am ştiut că Don Carlos m-a minţit şi pe mine. A minţit pe toată lumea. Cum era să ştiu…

— Adică nu este adevărat? interveni Lucy. Se uita la Diego. Tot ce mi-ai spus despre *papa* şi doică este o minciună?

Diego oftă.

— După cum se pare, *carino,* sergentul Crawford chiar a fost tatăl tău. S-a căsătorit cu Doña Catalina, mama ta, împotriva voinţei bunicului tău. Povestea despre doică este o minciună.

Se uita uimită la Diego. Deci avusese dreptate în legătură cu caracterul bun al tatălui ei. El doar ajutase doi iubiţi să scape de un tată ticălos, care nu-i voia împreună.

Apoi îşi dădu seama de ceva îngrozitor.

— Oh, Dumnezeule! zise ea, uitându-se acuzator spre Diego. Când ai venit aici în noaptea asta, ştiai că bunicul meu a minţit! De asta m-ai căutat. I se strânse inima. Mi-ai spus toate prostiile alea despre duce şi cheia lui. Ai venit din cauza onoarei tale blestemate. Ţi-ai dat seama că ai fost păcălit şi ai vrut să îndrepţi lucrurile! Nu avea legătură cu faptul că mă voiai.

— Nu! strigă Diego. Am venit aici pentru tine, *mi amor,* îţi jur! Trebuie să mă crezi.

— Să te creadă? mârâi *papa.* După ce i-ai spus minciuni despre propriul tată? Se întoarse cu ochi acuzatori spre Lucy. Deşi încă nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că aş trece cu vederea răpirea unui copil de la părinţii lui.

— De ce nu? se auzi o altă voce nouă din uşă.

Lui Lucy îi venea să urle de frustrare la bunicul ei care intră şchiopătând, cu ochii plini de furie. Sigur fusese atras de zgomot, din moment ce nici *papa,* nici Diego nu erau prea silenţioşi. În urma lui venea Nettie, care arăta nedumerită de apariţia a doi bărbaţi în camera lui Lucy.

— Tu l-ai ajutat pe sergent să o fure pe Catalina de lângă mine, izbucni Don Carlos. La fel de bine ar fi putut să-mi fie furată nepoata.

— Ah, deci ticălosul însuşi s-a alăturat petrecerii, nu-i

aşa? răspunse *papa.*

Lucy se îndreptă instinctiv spre *papa,* dar el nu păru să o observe, atenţia fiindu-i îndreptată spre marchiz.

— Tom nu a furat-o pe Catalina, nemernicule, şi ştii asta! zise el tăios. Tu ai alungat-o când ai aranjat căsătoria aia tâmpită cu Álvaro. Catalina nu a fost de acord cu alegerea soţului ei făcută de tine. A încercat să te asculte, dar când a descoperit că era însărcinată cu copilul meu, mi-a spus că ar prefera să moară decât să fie soţia lui! Tu ai fost cel are a alungat-o, naiba să te ia!

O tăcere subită se lăsă în cameră. În ochii lui Don Carlos, sprijinit în bastonul său, se citeau şocul şi suferinţa, iar Diego era uluit.

Dar Lucy abia observă. „Copilul meu”. Mama ei fusese însărcinată cu copilul lui *papa?* Nu al sergentului?

Dintr-odată, înţelese totul. De asta ştiuse *papa* cum să ajungă acolo. De asta ştiuse cum să intre. Asta explica de ce un soldat necăsătorit alesese să ia cu el o fetiţă doar în baza unei promisiuni pe patul de moarte! Oh, Dumnezeule! Oh, simţea că i se face rău!

— Tu eşti tatăl meu? zise ea cu o voce îndurerată. Tatăl meu adevărat?

— Poftim? *Papa* se întoarse spre ea livid, dându-şi seama ce tocmai dezvăluise. Fetiţo! Oh, nu am vrut să afli aşa!

Se întinse spre ea, dar Lucy îi dădu peste mână. Întreaga ei lume se întorcea cu susul în jos, şi nu mai ştia ce să creadă.

— Se pare că nu voiai să aflu deloc, zise ea cu vocea sugrumată. Ai vrut ca întreaga mea viaţă să trăiesc ca o orfană, ca o femeie fără familie, ca o străină în propria ţară.

— Fetiţo, nu, zise el răguşit. Am făcut-o pentru tine! Pentru că te iubesc. Pentru că am iubit-o pe mama ta.

— Nu suficient ca să te căsătoreşti cu ea.

— Trebuie să înţelegi, continuă el, cu ochii întunecaţi de remuşcări, că nu am vrut să se întâmple nimic din ce s-a întâmplat. M-am îndrăgostit de Catalina din clipa în care am văzut-o prima dată la balul din Gibraltar. I-am făcut curte

necontenit şi i-am cerut să se căsătorească cu mine. Mi s-a dăruit în noaptea în care am cerut-o, dar apoi s-a speriat şi a refuzat să se mărite cu mine, spunând că nu putea să facă asta contra voinţei familiei. Se încruntă spre marchiz. A zis că tatăl ei ar fi umilit public dacă logodna ar fi ruptă. Îşi trecu degetele prin păr. Dar, când şi-a dat seama că era însărcinată cu tine, nu a mai putut să îndure situaţia. A fugit şi a venit la garnizoana din Gibraltar, cu intenţia de a se căsători cu mine. Doar că eu eram bolnav de febra care a măturat Gibraltarul în 1803. I-au spus că o să mor. Eram inconştient. Vocea îi deveni mai dură când îl săgetă cu privirea pe Don Carlos. Nu era timp de pierdut. Sigură că tatăl ei o s-o aducă înapoi cu forţa pentru a o căsători cu idiotul ăla de Álvaro, s-a întors spre Tom, cel mai bun prieten al meu, pentru ajutor. El era îndrăgostit de ea, aşa că s-a oferit să o ia de soţie pentru a avea un tată pentru copilul ei şi a o proteja de marchiz. Aşa, nu trebuia să se mărite cu un bărbat care ar fi putut să abuzeze de ea după ce descoperea că purta bastardul altui bărbat. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Blestemul vieţii mele a fost că după o săptămână mi-am revenit. Erau deja căsătoriţi şi nu mai era nimic de făcut. O pierdusem şi nu mai puteam face nimic!

— Doar să-i adopţi fiica. I se frângea inima pentru el. Şi pentru ea. Propria fiică, pe care ai minţit-o toată viaţa! De ce nu mi-ai spus? După ce au murit…

— Şi să fii însemnată ca bastardă tot restul vieţii tale, odrasla ilegitimă a unui colonel necăsătorit? După toate aparenţele, ai avut părinţi legitimi. Am considerat că era mai bine să las lucrurile aşa. Te-am făcut fiica mea în toate modurile acceptabile în societate.

— Dar nu şi pentru mine! strigă ea. Mi-ai fi putut spune doar mie. Nu-ţi aminteşti de câte ori te-am întrebat despre ei şi tu nu-mi spuneai nimic? Mi-am dorit o mamă aşa de tare, iar tu nici măcar nu mi-ai povestit despre ea.

Expresia mâhnită de pe chipul lui o sfâşia, dar se lupta să nu se lase impresionată.

— Oh, fetiţo, mi-a fost teamă că, dacă îţi spun, o să te duci să-l cauţi pe marchiz. Iar anul trecut când el a scris

regimentului, întrebând despre tine, iar ei m-au avertizat, eu…

— Oh, Dumnezeule! strigă ea. De asta l-au evitat! Cum ai putut?

— Fetiţo, draga mea fetiţă…

— Nu, nu! Se îndepărtă de el. Nici măcar nu te mai cunosc.

— Te-a ţinut despărţită de familia ta, intervenit marchizul, apropiindu-se. Vezi, dragă fată, nu ţine la tine.

Se întoarse spre el răzbunătoare.

— Şi tu? Nici măcar nu ai pornit să mă cauţi până când nu ţi-a murit fiul şi nu mai aveai şansa unui moştenitor.

Cum putuse să fie aşa de oarbă?

Înţelegea şi mai multe lucruri.

— Sigur ştiai că mama mea trăia în garnizoană; am fost acolo patru ani. Era peste graniţă.

— Ştiai probabil şi numele soţului ei când m-ai trimis la vânătoare după ea în Anglia, izbucni Diego.

— Nu! strigă Don Carlos. Ştiam că se măritase cu un soldat, dar nu îi ştiam numele.

Când Diego pufni, *papa* se întoarse spre el.

— Ai îndrăzneala să îl acuzi când tu eşti cel care i-ai crezut prostiile şi ai făcut ce ţi-a cerut? Oare chiar ai crezut? Eşti un magician faimos, un maestru al minciunilor. Cum ştim că nu ţi-ai dat seama de la bun început, că nu ai acţionat din lăcomie?

Colonelul aruncase gaz pe foc. Diego se ridică ofensat.

— Să ştiţi, domnule, că am avut cele mai sincere motive.

— Să-ţi recâştigi proprietatea, intervenit bunicul ei cu un rânjet.

Tatăl ei înjură.

— Tu ai acţionat doar ca să-ţi obţii moştenitorul, nenorocit egoist…

— Destul! strigă Lucy. Destul, toată lumea! Cu toţii m-aţi minţit, aţi uneltit şi mi-aţi manipulat viaţa! Dintr-odată,

nu mai suporta să se uite la ei. Afară! Ieşiţi afară! O dată în vieţile voastre strâmbe, lăsaţi-mă în pace! Se uitau toţi la ea şocaţi, apoi începură să protesteze. Lucy fugi pe balcon, unde *papa* folosise un cârlig pentru a agăţa o funie şi a urca, şi se întoarse pentru a-i săgeta cu privirea. Dacă nu plecaţi toţi, o să cobor cum a făcut-o tatăl meu şi niciunul dintre voi nu o să mă mai vadă vreodată!

Pur şi simplu nu mai suporta. Trebuia să se gândească, să îşi dea seama cine era, ce însemnau toate astea. Trebuia să fie singură.

— Lucy, *mi amor...* începu Diego.

— Şi tu, blestemat să fii! Nettie, dă-i afară şi încuie uşile! Sau jur că...

Puse un picior peste balustrada balconului.

— Bine, bine, fetiţo, plecăm! strigă tatăl ei dând înapoi spre uşă.

Colonelul şi Diego îl luară şi pe bunic afară din cameră. Nettie îi urmă, gonindu-i.

După ce se goli camera, Lucy trase sfoara şi se întoarse în dormitor, închizând şi încuind uşile balconului.

Văzu patul în care ea şi Diego făcuseră dragoste. Patul în care bărbatul pe care îl considerase un sfânt pentru că o adoptase o concepuse pe ea cu femeia pe care o iubise, dar despre care nu-i spusese.

Era prea mult.

Se lăsă pe podea şi plânse.

Capitolul 27

Dragă „vere”,

Ştii foarte bine de ce pun „văr” între ghilimele. În ultimii ani, am căutat toate rudele fostului meu soţ. Niciunul nu cunoaşte societatea ca tine sau nu are posibilităţile tale financiare. A trecut de mult momentul în care să recunoşti că nu îmi eşti văr, prin căsătorie sau altfel. Cât despre

faptul că eşti rănit de acuzaţiile mele, tu mă răneşti mai profund continuând să îţi ascunzi identitatea, în vreme ce eu mă lupt pentru propriul viitor!

„Ruda" ta,

Charlotte

La două ore după ce Lucy îi dăduse afară din cameră pe bărbaţii din viaţa ei, stătea în micul salon, uitându-se la portretul mamei sale.

Ce aflase despre viaţa ei în ultimele două luni începea să capete alt înţeles: schimbările de regimente ale lui *papa,* adopţia legală, faptul că o ţinuse alături de el până la finele războiului ca să poată rămâne aproape de ea în Marea Britanie, apoi o trimisese la o şcoală scumpă în Londra. Se temuse chiar şi atunci că bunicul ei putea să o fure?

Nu că ar fi contat. Ce conta era faptul că în toţi aceşti ani o minţise. Cum putuse să facă asta? Cu siguranţă, văzuse cu câtă disperare voia să afle ceva despre familia ei. Înţelegea de ce o ţinuse ascunsă de toţi – chiar şi cu părinţi legitimi se integra cu dificultate. Dar să o ţină departe de…

Cum îl putea ierta vreodată, chiar dacă o făcuse pentru a nu ajunge în mâinile bunicului ei?

Bunicul ei. La naiba şi cu el! Îi crezuse lacrimile de crocodil, fusese acaparată de conversaţiile îndelungate pe care le avusese cu el despre mama ei. Fusese suficient de proastă să creadă că dragul ei *abuelo* chiar se bucura să o aibă acolo, să o placă pentru ea însăşi. Şi după ce spusese că era alegerea ei dacă se mărita cu ducele, îl iertase pentru că o adusese în Spania doar ca să-i facă un moştenitor.

Ha! Şi comportamentul lui fusese doar o minciună. Ştiuse de la bun început că fiica lui fugise cu un soldat. Nu descoperise asta în urmă cu un an, cum pretinsese. Şi îl trimisese pe Diego după ea pentru că fiul său murise, iar el avea nevoie de moştenitorul preţios. În această privinţă, era acelaşi ticălos manipulator, uneltitor care distrusese

viaţa mamei ei.

Şi fusese pe cale să o distrugă şi pe a ei. Cu siguranţă, îl gonise iute pe Diego atunci când crezuse că îi putea distruge planurile de a o mărita cu Don Felipe.

Asta o adusese la Diego. Evitase să se gândească la el, pentru că trădarea lui era cea mai crudă. „Te iubesc, Lucy Seton, care în curând o să fii Lucy Montalvo!" Chiar vorbise serios? Sau fusese singura cale de a o forţa să se mărite cu el? Tocmai aflase cât greşise faţă de ea furând-o de lângă tatăl ei. Ar fi fost tipic pentru el să încerce să repare asta căsătorindu-se cu ea – pentru a-şi salva onoarea pe spezele ei.

Altfel, de ce nu-i spusese că aflase când intrase în cameră? Probabil se temuse că nu mai voia să se mărite cu el când avea să îşi dea seama că fusese păcălit de bunicul ei. Din moment ce trebuia să îndrepte lucrurile, ca de obicei, trebuia să se însoare cu ea, chiar dacă asta însemna să pretindă că o iubea.

Oftă. Oare niciun pic din frumosul lui discurs nu fusese real? Nu-i mai spusese niciodată asemenea lucruri. Şi păruse destul de disperat să se însoare cu ea.

Dar el era mereu disperat să-şi recâştige onoarea. La fel cum bunicul ei era disperat să aibă un moştenitor, iar *papa* la fel de disperat să nu-i permită asta, chiar dacă însemna să-i ascundă adevărul toată viaţa.

Dumnezeu să-i pedepsească pe toţi! Cum putea să mai creadă ceva din ce spuneau? Cum putea să ştie dacă pentru ei conta că o minţiseră?

Privi chipul mamei pe care abia o cunoştea.

— Sunt toţi nişte ticăloşi, fiecare dintre ei. Ţi-a fost mai bine fără ei. Poate că şi mie îmi este.

— Doar nu credeţi asta cu adevărat, nu-i aşa, domnişoară? întrebă Nettie, care veni să stea lângă ea.

Nettie era singura în care putea să aibă încredere. Aşteptase cu răbdare ca Lucy să se liniştească.

— Nu ştiu, Nettie. Nu mai ştiu nimic.

Se auzi un ciocănit în uşă, iar Nettie se duse să deschidă.

— Nu vreau să-l văd pe niciunul dintre ei, strigă Lucy după ea. Să nu îndrăzneşti să-l laşi pe vreunul să intre aici!

— Cum doriţi, domnişoară.

Uşa se deschise, se rostiră câteva cuvinte şi apoi Nettie se întoarse.

Se auzi o voce de femeie:

— Am venit imediat ce m-a chemat tatăl tău de pe corabie.

Lucy se întoarse şi o văzu pe Lady Kerr stând lângă Nettie.

— Din moment ce nu a fost niciunul dintre bărbaţi, m-am gândit că v-ar plăcea să vedeţi un chip prietenos, zise Nettie.

Sfâşiată între plăcerea de a avea o altă femeie cu care să vorbească şi îngrijorarea faţă de scopul lui Lady Kerr, Lucy se uită la mama ei vitregă.

— Tu ai ştiut despre *papa* tot timpul?

Trebuia să se asigure dacă Lady Kerr era prieten sau duşman în povestea asta.

— Că Hugh este tatăl tău adevărat? Mama ei vitregă clătină din cap. Nu până în ziua în care am plecat din Anglia să venim după tine.

Asta fu tot ce îi trebui lui Lucy să audă. Lady Kerr deschise braţele, iar Lucy se grăbi spre ele, cu lacrimile curgând din nou. Mama ei vitregă o strânse în braţe, liniştind-o, alinând-o, fredonându-i blând până când Lucy îşi recăpătă calmul.

— Cum ne-a putut minţi? şopti Lucy în timp ce îşi ştergea lacrimile. Pe amândouă?

— A crezut că face ceea ce este corect. Când Lucy se încruntă, Lady Kerr adăugă: Desigur, a fost un idiot. Dar bărbaţii pot fi incredibil de orbi când vine vorba de femeile lor.

Lucy nu ştia ce o surprindea mai mult, că Lady Kerr spusese despre *papa* că era un idiot sau că era de partea ei.

— Cum îl poţi ierta că ţi-a ascuns un asemenea secret?

Lady Kerr zâmbi trist.

— Îl iubesc. Ori îl iert, ori îl scot din viaţa mea – şi nu pot să aleg a doua variantă.

— Asta ar trebui să fac şi eu, zise Lucy enervată. Ar trebui să-i scot din viaţa mea pe toţi ticăloşii mincinoşi şi intriganţi.

— Da, draga mea, sunt. Dar cred că, în propriile lor minţi răsucite, credeau că fac ce este mai bine pentru tine.

— Atunci sunt nişte ticăloşi mincinoşi, intriganţi şi aroganţi.

— Şi asta. Cu toate astea, eu cred că ei te iubesc.

Lucy pufni.

— Au un mod foarte ciudat de a o arăta. Se uită la Lady Kerr. Ştii totul? Cum am ajuns în Spania?

Lady Kerr încuviinţă din cap.

— În afară de informaţiile pe care le-am aflat de la Gaspar, imediat ce am ajuns aici, tatăl tău, contele şi bunicul m-au pus la curent cu ce s-a întâmplat de când ai plecat din Anglia. Zâmbi trist. Mă rog, cât de bine au putut să mă pună la curent, între toate ciondănelile.

Amintindu-şi cum era îmbrăcată când tatăl ei îi invadase dormitorul, Lucy roşi.

— *Papa* ţi-a spus unde eram şi ce… adică…

— Da. Ştiu că erai cu tânărul tău. De altfel, contele… ei bine, încă este în lenjerie, din moment ce nimeni nu s-a gândit să-i ofere alte haine, iar ale lui se pare că sunt aici. Aşa că, atunci când am sosit eu, a fost nevoie să explice cum a ajuns să nu aibă haine.

Îngrozită peste măsură, Lucy se lăsă pe canapeaua din apropiere şi îşi ascunse chipul.

— Probabil că mă crezi o depravată îngrozitoare.

— Sigur că nu, draga mea. Lady Kerr veni să se aşeze lângă ea pe canapea. Dar a fost alegerea ta să împarţi patul cu el, nu-i aşa?

Lucy ridică ochii la mama ei vitregă şi i se strânse inima când văzu îngrijorarea din privirea ei. Pentru prima dată de când Lady Kerr intrase, îi observase paloarea şi ridurile din jurul gurii.

Mama ei vitregă îşi făcuse griji pentru ea? Fu aşa de impresionată că începu iarăşi să plângă.

— Da, am ales să împart patul cu el. Am crezut... că ne vom căsători.

— Şi ai crezut că erai îndrăgostită de el.

Lucy încuviinţă din cap. Nu avea sens să-i povestească despre prima dată când împărţise patul cu Diego. Pentru că aşa părea clar o depravată.

— Comportamentul tău este de înţeles. Oamenii îndrăgostiţi nu se comportă mereu raţional. O frecă pe Lucy pe spate. Mai crezi că eşti îndrăgostită de el?

Lucy ezită, apoi oftă.

— Da, dar nu sunt sigură că pot avea încredere că el este îndrăgostit de mine.

— Dacă ar fi să judec după comportamentul lui de jos, eu aş zice că este. Este gata să-i strângă de gât şi pe tatăl şi pe bunicul tău doar pentru că te-au rănit.

— Gândurile mele merg mai departe. În momentul ăsta, vreau să-i omor pe amândoi!

— Deşi îmi imaginez că ar fi satisfăcător pentru scurt timp, este o decizie destul de drastică să o iei când eşti supărată, nu crezi?

Comentariul sec o făcu pe Lucy să râdă.

— Da, şi s-ar putea să mă spânzure. Mai este şi asta.

Râseră amândouă. Apoi Lucy îşi aminti de ce voia să-i omoare, iar amuzamentul dispăru.

— Dacă te consolează cu ceva, zise Lady Kerr, tată tău a zis că intenţiona să ne spună amândurora adevărul după ce te măritai. O luă pe Lucy de mâini. A spus că, din pricina felului tău generos şi deschis de a fi, i-a fost teamă să-ţi spună, fiindcă ai fi zis oricui te-ar fi cerut de soţie, iar respectivul te-ar fi putut dispreţui pentru asta. Dar, după ce te-ai fi căsătorit, ar fi fost prea târziu şi nu ar mai fi fost un pericolul ca adevărul să-ţi strice viitorul.

— Este absurd, izbucni Lucy.

— Gândeşte-te de cine ai fost îndrăgostită în ultimii ani, draga mea. Inima ta era obsedată de Peter Burnes, şi dacă i-ai fi spus...

— Oh! Se uită în jos spre mâinile din poală. Bănuiesc că aşa este. Nu doar că m-ar fi dispreţuit, dar probabil ar fi împrăştiat bârfa în lung şi în lat. Deşi *papa* nu ar fi trebuit să se deranjeze să mă protejeze de Peter – nici măcar descendenţa mea falsă nu a fost suficient de bună pentru el.

— Ei bine, eu recunosc că amândoi am fost recunoscători că a ieşit din viaţa ta. Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată. Dar pentru tine era dispus să treacă peste această antipatie.

Ei i se tăie respiraţia.

— Şi o să facă la fel pentru Diego? Adică… presupunând că lucrurile ies bine?

— Mă tem că trebuie să-l întrebi chiar tu pe tatăl tău despre asta.

Gândul de a vorbi cu *papa* o făcu să i se strângă inima.

— Tot nu înţeleg de ce nu mi-a spus niciodată adevărul. De ce nu a putut vedea cât de mult ar fi însemnat pentru mine. Şi nu ştiu dacă bunicul a vorbit serios sau doar îşi voia moştenitorul. Şi nici măcar nu sunt sigură dacă Diego se însoară cu mine pentru că mă iubeşte sau pentru că se simte vinovat că a crezut minciunile bunicului meu şi mi-a distrus viaţa.

— Poate că ar trebui să-i întrebi.

— De ce? Nu pot avea încredere în ei că o să-mi zică ce simt cu adevărat. O să spună orice ca să obţină ce vor de la mine, orice ar fi asta.

— Da, este clar că sunt idioţi cu toţii. Dar sunt toţi jos, distrăgându-şi unul altuia atenţia. Îşi fac griji pentru tine şi nu cred că au de gând să plece prea repede. Mama ei vitregă îi strânse mâna. Trebuie să vorbeşti cu ei. Nu poţi să stai aici sus toată viaţa ta, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu. Dar în momentul ăsta nu-i pot înfrunta.

Lady Kerr rămase tăcută câteva clipe îndelungate. Apoi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Lucy.

— Dacă ţi-aş spune că am o metodă de a afla

răspunsurile fără să fie nevoie să-i întrebi direct? În general, când tatăl tău – sau orice bărbat – este pus la zid, poţi afla adevărul de la el. Şi cred că ştiu cum să obţinem asta. Ai fi dispusă să încerci?

Lucy se uită la femeia care, în ciuda multor restricţii, nu o minţise niciodată, nu-i ascunsese niciodată adevărul şi îi fusese mamă mai mult decât orice femeie, cu excepţia doamnei Harris.

Ea zâmbi.

— Da. Nu pot continua aşa.

Pe chipul lui Lady Kerr trecu un val de îngrijorare.

— Ai grijă, draga mea. S-ar putea să nu-ţi placă ce auzi. Eşti pregătită?

Lucy ridică ochii spre portretul mamei sale, o femeie care fusese profund nefericită petrecându-şi prea mult timp gândindu-se la ceea ce voia familia ei, înainte de a lupta pentru ce era important pentru ea.

Lucy refuza să facă asta. Întorcându-se spre Lady Kerr, încuviinţă din cap.

— Cred că pot să mă descurc.

— Prea bine. Iată ce sugerez să facem…

*

Diego se plimba frenetic prin curte. Cei doi tovarăşi ai săi din fericire nu mai vorbeau după ce îşi petrecuseră ultimele două ore acuzându-se unul pe celălalt pentru tot ce se întâmplase, de la maniere proaste la a fi un tată rău.

Diego îşi petrecuse acele ore acuzându-se pe el însuşi. Ar fi trebuit să-i spună lui Lucy imediat ce aflase despre tatăl ei. Nu ar fi trebuit niciodată să încerce să întoarcă situaţia în avantajul său. *Dios mio,* dacă putea să dea timpul înapoi şi să facă totul din nou, lucrurile ar fost diferite!

Era destul de rău că făcuse totul prost în această afacere, dar fiecare bărbat din jurul lui făcuse la fel. Ce şoc fusese probabil pentru ea să afle că bărbatul pe care cu siguranţă îl adora avusese un astfel de secret faţă de ea!

Ironia era că acum, când Diego văzuse cât de înşelător putea fi marchizul, înţelegea raţionamentul colonelului. Sau măcar înţelegea parţial. Bărbatul dorise să o protejeze pe Lucy.

La fel dorise şi el.

În mod ciudat, cuvintele lui Gaspar când vorbiseră ultima dată îi reveniră în minte: „M-ai întrebat vreodată ce vreau?”

Diego oftă. Ar fi trebuit să o întrebe pe Lucy ce voia, ce avea nevoie. Aşa nu ar fi stat acolo jos, dorindu-şi să fie sus cu ea, rugându-se să nu fi stricat cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Uşa de sus se deschise, şi toţi trei dintr-odată se uitară într-acolo. Dar era doar Nettie. Şi era singură.

Coborî scările şi trecu iute pe lângă ei fără să se oprească. Toţi trei veniră în grabă după ea.

— Soţia mea este încă acolo sus cu Lucy? întrebă colonelul.

Era o întrebare prostească, din moment ce nu plecaseră de la locul lor din clipa în care Lucy îi dăduse afară. Normal că era încă acolo. Unde s-ar fi dus?

— Lucy este bine? întrebă Diego.

Marchizul nu putu ţine pasul cu ceilalţi doi bărbaţi, dar strigă:

— *Carajo*[7]*,* fato, opreşte-te şi spune-ne ce se întâmplă!

Nettie continuă să traverseze galeria.

— Lady Kerr a cerut nişte ceai şi ceva de mâncare. Mă duc să le aduc.

— Ceai? zise colonelul. Privi spre Diego. Ăsta-i un semn bun, nu-i aşa?

Diego tresări, amintindu-şi ce făcuse Lucy cu o ceaşcă de ceai ultima dată când fusese furioasă pe el.

Cei trei o urmară pe Nettie în bucătărie, sperând să afle mai multe informaţii, dar ea rămase neclintită precum o piatră. Nu le spuse nimic, nu le răspunse nimic şi îl făcu pe Diego să-l înjure din nou pe Gaspar că o angajase.

7 În traducere din spaniolă, „la dracu’!” (n.red.)

Tot încercară să afle ceva de la ea în timp ce o urmară înapoi, doar ca să se oprească atunci când o văzură pe Lady Kerr jos.

— Maggie! Colonelul se grăbi spre ea. Unde este Lucy? Cum e?

— Lucy este bine, zise Lady Kerr înţepată. Este în trăsura care se îndreaptă spre corabie.

Toţi se uitară unul spre celălalt, perplecşi.

Diego fu primul care îşi dădu seama. Nettie fusese doar o diversiune pentru a-i scoate de acolo, ca Lady Kerr să se poată strecura afară. *Hostias!* El era magician, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi trebuit să poată recunoaşte un act de dispariţie când i se servea unul sub nas.

Pleca. Fără el? *Dios no lo quiera*! Cum putea el să supravieţuiască?

— Corabia noastră? întrebă colonelul, cu inima plină de speranţă. Merge acasă cu noi?

— Merge acasă cu mine, zise Lady Kerr. Mă tem că nu este prea mulţumită de tine acum, Hugh. Amândouă credem că este mai bine să te întorci în Anglia singur.

— O fac pe dracu'! urlă el. Când Lady Kerr ridică o sprânceană, el se încruntă. Bine, nu ar fi trebuit să-i ascund adevărul. Mi s-a părut mai bine la început, când era mică şi nu ştia să-şi ţină gura despre asta. Apoi, pe măsură ce au trecut anii, a devenit tot mai greu să-i spun. Ştiam că o să mă urască şi nu am putut suporta asta! Am tot amânat, îşi îndreptă umerii cu încăpăţânare. Nu ar fi trebuit să fac asta, dar am făcut-o şi nu mai pot îndrepta nimic acum, doar să mă asigur că înţelege de ce am făcut-o. Îşi săgetă soţia cu privirea. Şi al naibii să fiu dacă mă uit la ea cum pleacă în Anglia furioasă pe mine doar pentru că tu şi ea credeţi că e o idee bună. Mă duc după ea!

El se întoarse spre uşă, doar că să-l blocheze marchizul.

— Nu te duci nicăieri fără mine, ordonă bătrânul. Este nepoata mea. Am la fel de multe drepturi ca tine.

— De ce, ca să o pui să-ţi facă un moştenitor? izbucni colonelul Seton.

— Nu-mi pasă de moştenitor, englezule! răspunse Don Carlos. Recunosc că am greşit cu Catalina. Ar fi trebuit să o ascult, să-mi dau seama cât de nefericită era. Niciodată nu ar fi trebuit să o abandonez. Mi-am plătit greşeala întreaga viaţă!

Prinse bastonul de parcă era un colac de salvare.

— Mai întâi am aflat despre moartea ei şi nimeni nu ne-a spus ce s-a întâmplat cu fiica ei. În anii aceia, era greu să găseşti orice. Am crezut că poate au murit amândouă şi am încercat s-o uit. Am crezut că fiul meu o să-mi dea un copil pe care o să-l iubesc – nu doar un moştenitor, ci o fetiţă precum Catalina a mea. Chipul lui deveni dur. Doar că nu s-a întâmplat. Şi când au murit şi el, şi soţia mea, mi-am dat seama…

— Că ai nevoie de un moştenitor, mormăi colonelul.

— Da, e adevărat, recunoscu Don Carlos. De asta l-am trimis pe Don Diego după ea. Ochii lui se umplură de lacrimi. Dar apoi a ajuns aici şi era însăşi imaginea mamei ei…

— Da, este, zise încet colonelul Seton.

— Şi tot ce mi-am dorit a fost să o am lângă mine. Chipul lui se aprinse de înverşunare. Nu am pe nimeni, nu înţelegi? Nimeni care să mă conducă în viaţa de apoi, să fie lângă mine în ultimele zile. Arătă cu bastonul spre Lady Kerr. Tu măcar o ai pe ea. Şi acum o s-o ai şi pe Lucy, iar eu o să mor singur…

Începu să plângă.

Diego nu fu impresionat.

— Cum rămâne cu ducele? Erai dispus să o măriţi cu el împotriva voinţei ei, aşa cum ai încercat să-i măriţi mama.

— Nu! protestă marchizul. Întreab-o chiar tu. I-am spus că, dacă după o săptămână în compania lui nu-l place, îl trimit la plimbare. Chiar am vorbit serios. Voiam doar un soţ bun pentru ea, cineva demn să se însoare cu nepoata unui marchiz. Miji ochii spre Diego. Nu un bufon cu o proprietate într-o stare jalnică, care abia poate avea pretenţia că are un titlu.

— Ah, da, proprietatea pentru care a răpit-o. Colonelul îl fixă pe Diego cu o privire răuvoitoare. Ăsta-i un lucru cu care suntem de acord, Don Carlos. Nu merită să o aibă. Nu este altceva decât un diavol mincinos şi intrigant.

— Măcar eu ştiu ce măgar am fost, zise Diego încet. Femeia asta este cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat oricăruia dintre noi, iar voi nu vă gândiţi decât la cine o merită. Niciunul dintre noi nu o merită, la dracu'! Şi nu este un obiect. Are sentimente, gânduri şi visuri. Îi săgetă cu privirea pe amândoi. I le-am călcat în picioare pentru propriile noastre scopuri egoiste, iar acum are tot dreptul să ne trimită la dracu'. Nu-i găsesc nicio vină că vrea să fie departe de noi după toate prin câte a trecut. Aşa că, dacă spune că are nevoie de timp departe pentru a se gândi la tot, atunci, pentru Dumnezeu, o să aibă chiar dacă trebuie să vă leg pe amândoi ca să mă asigur de asta! Cu inima în gât, strânse pumnii. Poate că o iubesc dincolo de raţiune, dar ştiu că nu o merit. Dacă o să fiu suficient de norocos să mai vorbesc vreodată cu ea, să îmi accepte declaraţiile, o să cad în genunchi şi o să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

— Chiar vorbeşti serios? se auzi o voce moale în spatele lui.

Diego se întoarse şi o văzu pe Lucy ieşind pe după un stâlp. Pentru o clipă, nu putu decât să rămână cu gura căscată, cu un torent de emoţii umflându-i pieptul.

Era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată, chiar şi cu ochii umflaţi de lacrimi şi cu obrajii palizi.

— Chiar ai vorbit serios? repetă ea cu un zâmbet ezitant.

Inima i se strânse când o văzu.

— Fiecare cuvânt, *mi amor,* zise el răguşit.

În timp ce ea se apropia, el căzu în genunchi şi îi luă mâna, sărutând-o cu toată dragostea din inima lui.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus imediat ce am aflat de la duce despre tatăl tău! Singurul lucru la care mă puteam gândi era că trebuia să ajung la tine, să te salvez ca să nu

te căsătoreşti cu el.

Mâna ei se tensionă într-a lui, dar el nu-i dădu drumul.

— Mi-am spus că măcar asta puteam face după ce am greşit crezând minciunile bunicului tău. Mi-am spus că s-ar putea să nu fii de acord să te căsătoreşti cu mine dacă aflai că am greşit. Îi duse mâna dulce la obraz. Dar adevărul este că mi-aş fi vândut sufletul diavolului să te fac a mea. Mi-am dat seama în cele din urmă că nu pot trăi fără tine. Ridică privirea spre ea. O să fac orice ca să te am în viaţa mea, *querida.* O să continui să fac turnee, o să vând Arboleda, o să mă mut în Anglia şi o să muncesc pentru Philip Astley, orice vrei tu. Spune-mi ce vrei şi o să primeşti!

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

— Vreau doar un lucru, şopti ea şi căzu în genunchi în faţa lui. Te vreau pe tine. Nimic altceva nu contează.

Cu un strigăt de bucurie, o trase spre el, sărutând-o pe gură, pe obraji, pe păr. Râzând, îl sărută şi ea aşa de dulce încât el crezu că putea muri de bucurie. Pentru o clipă, erau singurii oameni de acolo, singurii oameni din lume, sărutându-se, murmurându-şi alinturi şi bucurându-se unul de celălalt.

Dar totul se termină când ceva tare îl împinse în spate. Speriat, se întoarse şi îl văzu pe bunicul ei împungându-l cu bastonul. Don Carlos era încruntat, iar colonelul era chiar lângă el, la fel de încruntat.

Aduşi în mod dureros înapoi în prezent, el şi Lucy se ridicară în picioare pentru a-i înfrunta pe cei doi. Diego îşi puse braţul instinctiv în jurul taliei ei.

— Te pot distruge pentru asta, Don Diego, mormăi bunicul ei. Dacă tu crezi că o să primeşti vreun ban din moştenirea ei…

— Nu-mi pasă de moştenirea ei, răspunse Diego. Ea este tot ce vreau.

Era adevărul. Undeva în miezul agitatei nopţi, pierduse dorinţa de a restaura proprietatea familiei. Dacă el şi Lucy o scoteau la capăt, atunci el avea să o facă, dar acum îşi dădea seama că Gaspar avusese dreptate. Îndeplinirea jurământului imposibil făcut tatălui său nu avea

să şteargă niciodată ce făcuseră englezii. Nu avea să-i aline niciodată suferinţa. Doar Lucy putea să facă asta.

— Şi dacă te ameninţ că o să fii arestat pentru răpire? întrebă colonelul.

Diego clipi.

— Oh, da, continuă colonelul Seton, cu privirea imposibil de citit. Ştiu că fiica mea nu a venit de bunăvoie. Omul tău, Gaspar, mi-a zis adevărul. Ai drogat-o ca să o iei cu tine. Te-aş putea trimite în şteang pentru asta.

— O să arăţi ca un prost dacă încerci, *papa.* Lucy îl strânse puternic pe Diego. Pentru că o să stau lângă el, jurând că am venit de bunăvoie. Se încruntă la bunicul ei. Şi aş crede că până acum, *abuelo,* ai învăţat că nu trebuie să intervii în chestiunile inimii.

Lucy privi spre Lady Kerr.

— Ai avut dreptate. Nu mi-a plăcut tot ce am auzit. Se uită la Diego cu un zâmbet blând. Cu excepţia a ceea ce ai spus tu, *mi amor.*

Îl sărută, iar el îi răspunse imediat, chiar dacă bănuia că o făcea doar ca să-şi provoace tatăl şi bunicul.

După ce prelungi sărutul suficient ca să-i facă pe ceilalţi doi să mormăie, ea îl întrerupse, îi făcu cu ochiul lui Diego, apoi se încruntă în timp ce îşi înfrunta din nou tatăl şi bunicul.

— Din fericire, am auzit suficient pentru a-mi da seama că, deşi voi doi sunteţi doi proşti încăpăţânaţi, păreţi să ţineţi la mine. Iar eu probabil o să pot ierta ce am aflat şi nu mi-a plăcut. Atât timp cât îmi îndepliniţi condiţiile.

Cei doi bărbaţi se uitară precauţi unul la altul.

— Bunicule, continuă ea, Diego este alegerea mea ca soţ. Dacă vrei să mă ai în viaţa ta, atunci trebuie să-mi respecţi alegerea. Nu există negociere în această privinţă. Eşti de acord cu condiţiile mele?

Bunicul o privi, iar pe chipul lui apăru speranţa.

— Atunci o să rămâi în Spania? Să fii un sprijin pentru bătrânul tău *abuelo?*

Ea se uită la Diego.

— Ţi-am spus, *carino,* orice doreşti tu, zise el.

Cu un zâmbet strălucitor, ea reveni cu privirea la Don Carlos.

— Nu îţi pot răspunde încă. Soţul meu este talentat, poate face absolut orice doreşte, aşa că trebuie să hotărâm ce este mai bine pentru amândoi. Pe chipul ei strălucea mândria. Dar sunt sigură că putem veni în vizită din când în când. O să fiu alături de tine când o să pot.

— Atunci sunt mulţumit, zise bătrânul, ştergându-şi lacrimile.

— Cât despre tine, *papa,* continuă Lucy, dacă vrei să te iert pentru că mi-ai ascuns adevărul aşa de mult timp, trebuie să-l accepţi pe Diego ca soţul meu. Şi să fii de acord să te comporţi cel puţin civilizat cu bunicul. Poţi să faci asta?

Colonelul Seton se încruntă, mutându-şi privirea de la Diego la Don Carlos.

— Hugh? îi ceru Lady Kerr.

— Mă gândesc, mă gândesc! Privirea lui se opri asupra lui Lucy, iar în ochii lui ea văzu blândeţea. Oh, prea bine! Atât timp cât ticălosul ăsta nenorocit nu te ţine în Spania tot timpul.

— Foarte bine. Lady Kerr zâmbi spre soţul ei, apoi spre Lucy şi Diego. Se îndreptă spre ei şi îi sărută pe amândoi pe obraji. Sunt aşa de fericită pentru voi!

Zâmbindu-i lui Lady Kerr, Lucy îl strânse pe Diego de talie.

— Mi-am luat un soţ pe cinste, nu-i aşa, mamă?

Pentru o clipă, Lady Kerr păru uluită. Apoi lacrimile i se adunară în ochi şi un zâmbet superb îi apăru pe buze.

— Da, draga mea, cu siguranţă. Privirea ei căzu pe pieptul gol al lui Diego şi ridică din sprâncene. Deşi cred că a trecut de mult clipa în care ar avea nevoie de nişte îmbrăcăminte mai potrivită. Pur şi simplu nu este demn pentru un conte să umble în lenjerie.

Lucy izbucni în râs. Cum Diego se încruntă, ea îl tachină:

— Ţinând cont de harul pe care-l ai cu mâinile, credeam că deja ai furat cheia de la dormitorul meu când ai

ieşit.

Cu un zâmbet larg, el întinse mâna.

— Aşa e.

Ea se uită la cheie, apoi la Nettie.

— Ai zis că ai încuiat uşa!

Nettie tresări.

— Nu era nicio cheie în încuietoare când m-am dus, domnişoară. Şi am zis că nu o să fiţi prea fericită să aflaţi asta în acel moment.

Lucy se întoarse spre Diego cu ochii mari.

— Vrei să spui că ai fi putut să intri oricând şi să mă scoţi afară dacă voiai?

— Dacă voiam. Dar m-am gândit că nu mai vrei să fii luată împotriva voinţei tale. Am hotărât ca o dată să îmi las comportamentul dictat şi de altceva în afară de mintea mea.

— Oh? zise ea, luându-i mâinile într-ale ei. Şi de ce anume?

— De inima mea.

Când ea se uită zâmbind spre el, îşi dădu seama ce ar fi trebuit să ştie de la bun început. Un bărbat nu putea să greşească dacă îşi urma inima.

Epilog

Dragă Charlotte,

Atunci poate că a sosit momentul să ies din viaţa ta. Ţi-am cerut un singur lucru – să-mi accepţi condiţia de anonimat. Dacă nu-mi poţi acorda acest lucru, mă tem că nu are sens să continuăm corespondenţa.

Al tău sincer,

Michael

Mai târziu în acel an, Lucy privea din salonul casei de la oraş a familiei Seton din Londra cum soţul ei făcea să dispară o carte din mâna lui Lord Stoneville. Zâmbi. Diego urma să ţină peste două ore un spectacol de caritate pentru fondul copiilor Newgate la Teatrul Athenaeum. Cu toate astea, acum îşi întreţinea oaspeţii la recepţia pe care o organizaseră părinţii ei. Nu putea să stea niciodată locului.

Împrăştie cărţile, dar o surprinse privindu-l şi îi făcu cu ochiul. Simţi din nou acel tremur în stomac. Trecuseră cinci luni de când erau căsătoriţi, iar el încă putea să o tulbure doar făcându-i cu ochiul.

— Ştii cum o face? murmură o voce cunoscută lângă ea.

— Doamnă Harris! strigă ea în timp ce se întorcea să-şi întâmpine vechea prietenă, pe directoarea şcolii. Credeam că nu puteţi ajunge la recepţie.

— Şi să nu te văd? O sărută pe Lucy pe obraz. Niciodată, draga mea.

— Cum vă mai este? o întrebă Lucy.

Doamna Harris îi zâmbi trist.

— Cât de bine se poate.

Nu arăta prea bine; era palidă şi avea ochii trişti. Îndura scandalul sinuciderii lui Lady Kirkwood încă de la răpirea lui Lucy deoarece apăreau noi informaţii despre indiscreţiile lui Silly Sarah.

Moartea ei avusese un impact negativ asupra şcolii. Competitorii mai puţin importanţi ai doamnei Harris scoseseră la suprafaţă scandaluri mai vechi ale unor fugi amoroase odată cu fuga lui Lucy. Lumea spunea că nu se mai putea avea încredere că doamna Harris putea controla fetele. Nu mai conta că fugile avuseseră drept rezultat căsătorii fericite; societăţii nu-i păsa de asta.

În plus, erau şi alte probleme.

— Este adevărat că domnul Pritchard a găsit un cumpărător pentru Rockhurst? întrebă Lucy.

Doamna Harris oftă.

— Mă tem că ştiu la fel de puţine despre asta ca tine.

Momentan, sunt doar zvonuri.

— Ce spune vărul Michael?

Pe fruntea drăguţei văduve apăru un rid.

— Nimic. Ne-am certat şi nu mai corespondăm.

— Oh, îmi pare aşa de rău! Sper că nu din cauza mea şi a lui Diego. Ştiu că aţi dat vina pe vărul Michael că a făcut presiuni ca să mă lăsaţi să mă întâlnesc cu Diego în acea zi.

— Nu are nicio legătură cu asta, draga mea. Ne-am certat din alte motive. Schimbă subiectul. Dar sunt sigură că minunatul spectacol caritabil al soţului tău o să combată presa negativă. Este foarte amabil din partea lui.

— Este fericit să ajute. Îi place ceea ce face.

În mod surprinzător, era adevărat. Începuse să-şi dea seama cât de incredibil era să poţi distra oamenii cu aşa puţin efort. Deşi acesta avea să fie primul şi singurul său turneu prin Anglia, era clar că se simţea bine.

— Deci, ştii cum face trucurile? întrebă doamna Harris din nou.

— Aţi înnebunit? răspunse Diego din spatele ei. Veni în faţa lor pentru a se uita la Lucy cu ochii sclipind. Aţi observat că deseori limba soţiei mele vorbeşte fără ea? Toată lumea ar şti cum îmi fac trucurile dacă i-aş spune *ei.*

— Nu-i adevărat! protestă Lucy, deşi el avea dreptate.

— Din fericire, continuă el, în curând o să-mi reduc spectacolele destul de mult. Apoi trucurile mele nu o să mai fie un secret aşa de mare.

— Aveţi de gând să vă ocupaţi doar de Arboleda? întrebă doamna Harris.

Lucy râse.

— Nu este amuzant, *carino.*

Diego însă zâmbea din colţul gurii.

— Oh, eu cred că este destul de amuzant. Lucy se aplecă spre doamna Harris. Soţului meu i-a fost suficientă o lună în depărtaţii munţi din Leon ca să-şi dea seama că a se ocupa de o podgorie, departe de societate, nu este o activitate pentru el. Ar fi trebuit să-i vedeţi expresia când a aflat că, de fapt, coniacul lui preferat poate fi adus doar

după un drum de o zi călare, cu sau fără bani.

Diego oftă.

— Nici ziarul meu preferat, cafeaua, *cigarillos...*

Zâmbind larg, Lucy îşi puse mâna în scobitura braţului său.

— Cine ar fi ghicit că e aşa de pretenţios când vine vorba de obiceiurile lui? Şi aşa de morocănos fără ele.

— Nu am vândut proprietatea din cauza asta, protestă Diego. Nu am vrut să naşti acolo, asistată doar de o moaşă cu referinţe dubioase.

— Ştiu, dragul meu, ştiu. Se uită serioasă spre doamna Harris. Mă tem că Villafranca nu şi-a revenit complet de pe urma daunelor provocate de englezi şi de francezi în urmă cu cincisprezece ani. Ar fi fost cel puţin dificil să creşti un copil acolo.

— Eşti însărcinată? întrebă doamna Harris.

Lucy privi spre Diego, care se uita la ea cu o mândrie adoratoare.

— Da. Urmează să nasc în primăvara viitoare.

— Felicitări, draga mea! zise doamna Harris cu căldură. Apoi păru nedumerită. Dar, dacă pot întreba, dacă soţul tău o să-şi reducă spectacolele şi vinde Arboleda, din ce o să trăiţi?

Cum Diego izbucni în râs, Lucy explică.

— Diego a cumpărat o grădină de plăceri în Cadiz cu banii obţinuţi din vânzarea Arboledei.

— O grădină de plăceri! exclamă doamna Harris. Râdeţi de mine!

— Este o afacere pornită împreună cu bunicul meu, dintre toţi oamenii. Ne ţine aproape de el cât este bolnav şi ne aşteptăm să aibă destul succes.

— Sau venim înapoi aici şi ne mutăm cu dumneavoastră la şcoală, glumi Diego. Aveţi vreun post de profesor pentru arta magiei?

— Cred că asta nu-i o abilitate pentru tinere domnişoare, replică sec doamna Harris.

— Oh, nu ştiu, zise Lucy. S-ar putea dovedi utilă pentru a face un peţitor nedorit să dispară.

— Din păcate, interveni Diego, în momentul ăsta eu trebuie să dispar. Gaspar mă aşteaptă la teatru, *mi dulzura.*

Gaspar se căsătorise cu bucătăreasa, iar acum el şi Diego erau din nou prieteni. Slavă Domnului! Cu cât Lucy îl cunoştea mai bine, cu atât îşi dădea seama că devenise un tată pentru Diego de-a lungul anilor.

— Poţi veni cu mine dacă vrei, îi zise Diego lui Lucy, doar dacă nu cumva preferi să rămâi aici.

— Şi să pierd şansa de a vedea cum îţi faci trucurile? Niciodată!

Îşi luară rămas-bun de la părinţii ei, care plănuiau să participe la spectacol mai târziu. Deşi *papa* se resemnase cu reticenţă că avea drept ginere un magician, se purtase mult mai prietenos de când aflase că urma să fie bunic.

Imediat ce urcară în trăsură şi porniră, Diego o trase în braţele lui şi o sărută până ce o furnicară degetele de la picioare. Când în sfârşit se retrase, ochii lui mocneau.

— Sunt aşa de bucuros că ai hotărât să nu rămâi!

— Oh? îl provocă ea. Credeam că nu-ţi place să fiu prin preajmă când te pregăteşti pentru o reprezentaţie.

— Asta depinde de teatru. Trase perdelele. Şi de reprezentaţie. Trăgându-i rochia în jos de pe umăr, o sărută pe umflătura sânului. Şi, cel mai important, depinde de public.

Cunoştea prea bine apetitul soţului ei. Se întinse spre nasturii pantalonilor lui.

— Deci o să fie genul acela de spectacol, nu-i aşa?

— Dacă doamna este de acord.

El gemu când mâna ei îi atinse mădularul deja tare.

— Doamna aprobă clar. Atât timp cât nu rupi nimic. Nettie mi-a ţinut morală ultima dată când am avut un... spectacol în trăsură.

— Nettie s-a transformat într-o puritană de când a devenit cameristă pentru o *condesa.*

Îi ridică fustele cu un zâmbet diabolic.

— Iar eu m-am transformat într-o fată temperamentală cu sânge fierbinte.

Sângele ei era deja fierbinte, iar inima îi bătea

puternic, anticipând.

— Nu, *mi amor.* Eşti toată o *condesa.* Zâmbi larg. Cu excepţia dormitorului.

— Şi a trăsurii, adăugă ea.

Şi apoi îi arătă cât de temperamentală şi cu sânge fierbinte putea să fie.

Sfârşit